

Ba Người Nam Nhân Ta Đều Yêu

Contents

Ba Người Nam Nhân Ta Đều Yêu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	32
14. Chương 14	35
15. Chương 15	37
16. Chương 16	40
17. Chương 17	43
18. Chương 18	45
19. Chương 19	47
20. Chương 20	50
21. Chương 21	51
22. Chương 22	54
23. Chương 23	55
24. Chương 24	58
25. Chương 25	60
26. Chương 26	62
27. Chương 27	64
28. Chương 28	66
29. Chương 29	69
30. Chương 30	70
31. Chương 31	72
32. Chương 32	75
33. Chương 33	77
34. Chương 34	80
35. Chương 35	82
36. Chương 36	84
37. Chương 37	86
38. Chương 38	88
39. Chương 39	90
40. Chương 40	91
41. Chương 41	94

42. Chương 42	96
43. Chương 43	99
44. Chương 44	100
45. Chương 45	102
46. Chương 46	104
47. Chương 47	105
48. Chương 48	107
49. Chương 49	110
50. Chương 50	112
51. Chương 51	114
52. Chương 52	117
53. Chương 53	119
54. Chương 54	120
55. Chương 55	122
56. Chương 56	124
57. Chương 57	126
58. Chương 58	129
59. Chương 59	130
60. Chương 60	131
61. Chương 61	133
62. Chương 62	135
63. Chương 63	137
64. Chương 64	138
65. Chương 65	140
66. Chương 66	141
67. Chương 67	142
68. Chương 68	144
69. Chương 69	146
70. Chương 70	147
71. Chương 71	148
72. Chương 72	150
73. Chương 73	152
74. Chương 74	153
75. Chương 75	155
76. Chương 76: Pn1	157

Ba Người Nam Nhân Ta Đều Yêu

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, có chút gì đó huyền huyền, nhất thụ nhất công (công tam nhân cách), HE Editor: sarinaangela Dịch Tu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-nguoi-nam-nhan-ta-deu-yeu>

1. Chương 1

“Ladies and Gentlemen, thanks for taking this plane, we are arriving at London, please. . . .”

Nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, ta nhàm chán ngáp một cái. Dương Tĩnh ngồi bên cạnh đứng lên chuẩn bị lấy hành lý, thuận tiện đẩy ta ra: “Nhìn ngây ngốc cái gì chứ? Chẳng lẽ bị cảnh sắc bên ngoài làm cho cảm động rồi hả? Sẽ không ngu xuẩn như thế chứ?”

Ngạo mạn đứng lên, lấy hành lý, cùng những hành khách khác xếp hàng chờ đợi phi cơ hạ xuống: “Tui cảm động..... chỉ là kích động quá thôi, đều phải chờ thì thôi ta cứ ngồi đi, lúc nào đáp xuống hẵng đứng cũng được mà.”

Dương Tĩnh, hàng xóm từ nhỏ kiêm bạn thân đã cùng ta đến nước Anh du học, khinh bỉ liếc mắt nhìn ta một cái: “Ông đúng là hết cứt rồi!”

Ta là Đỗ Mặc, 19 tuổi, ở trong nước học một khóa dự bị đại học, và từ hôm nay trở đi sẽ bước đi trên con đường du học.

Chúng ta được đoàn giáo viên dẫn đầu đưa đi, thông qua hải quan, ra sân bay, chuẩn bị ngồi xe tới khách sạn. Luân Đôn chỉ có thể xem như một trạm trung chuyển, Lợi Tư mới chính là địa phương mà chúng ta muốn đi, sau khi dừng chân tại đây một đêm, ngày hôm sau liền trực tiếp bay đến đó.

Ở sân bay nhà ga đợi nửa giờ đồng hồ, khi đã cảm nhận đủ không khí ẩm ướt lạnh lẽo ở Luân Đôn, chiếc xe buýt màu đỏ dưới ánh mắt mong chờ của mọi người cuối cùng đã xuất hiện, a, không, vừa rồi hẳn phải là một con trâu điên vọt tới đây mới đúng, khi đến trạm thì phanh khẩn cấp một cái kết.

Dương Tĩnh đứng bên cạnh hơi thở dồn dập hỏi người dẫn đầu gần đó: “Tài xế lái xe buýt ở đây đều điều khiển xe như thế sao?”

“Hình như là không.” Người dẫn đầu lau mồ hôi, ta yên lặng nhìn chiếc hành lý nặng 40 kg trên tay.

“Bánh xe queo như vậy mà cũng không đổ được sao?”

“Dường như. là” Người dẫn đầu càng mạnh liệt lau mồ hôi vã ra, ta nhìn đồng hành lý, chẳng muốn xách chút nào.

Đúng lúc đó, cửa xe mở ra, một cái đầu màu vàng so với thân thể hần tốc độ còn nhanh hơn lộ ra khỏi xe, hướng chúng ta nhe cái hàm răng trắng của mình: “Hoan nghênh đã tới Luân Đôn, các bạn tuyệt đối sẽ thích nơi này, xem ra thời tiết nơi này so với tính tình của các bạn không giống nhau lắm, Aha!”

“ ”

Ta xem xét đồng hành lý của mình, bắt đầu lo lắng có thể chính mình sẽ đem đồng hành lý này tương cái tên lái xe tóc vàng đang muốn khảo nghiệm sự kiên nhẫn của lòng người này đánh ngất xuống mặt đất, rồi mới yêu cầu đổi tài xế lái xe để đảm bảo ta cùng mấy đứa bạn phía sau được an toàn.

Tên tóc vàng thấy ta đặt hành lý trước mặt hắn, lại hướng ta lộ ra hàm răng trắng của mình: “Vị tiểu thư này, cần hỗ trợ không?” Ác nữ đứng cạnh ta khẽ cười.

Ta mặt không chút thay đổi quay đầu nhìn nàng một cái, lại quay lại đối với tên tóc vàng ánh mắt đang tràn ngập chờ mong, mỉm cười, lúm đồng tiền như hoa: “Thanks!” Dù sao cũng không phải lần đầu tiên bị người ta cho rằng là nữ tuy rằng ta thân cao 182 cm, hơn thế nữa, ta lại là người a, có miễn phí lao công, có sao mà không lấy chứ?

Tóc vàng cao hứng phần chần chừ hành lý của ta, người dẫn đầu bị nụ cười của ta làm cho xấu hổ đến cạnh tên tóc vàng nói: “Hắn, hắn là nam nhân.”

Tên tóc vàng kinh ngạc quay đầu nhìn lên ta đang ngồi ở trong xe: “Male? Impossible!” (nam? không thể nào!) Âm vang một tiếng, hành lý của ta bị hành vi giật mình quá độ hoa lệ của tên tóc vàng rút phịch xuống mặt đất.

Ác nữ đi sau bắt đầu cuồng tiếu, ta gân xanh bạo đột, đại ca, ta quản người impossible hay possible nhưng xin người đừng ngược đãi hành lý của ta, OK? Còn bà nữa, cười đủ chưa? Cẩn thận tui cầm trái bóng rổ nghiêng cho bà tắc mồm há mồm bây giờ! =|||

Xe cuối cùng cũng bình an vô sự chạy đến khách sạn, tuy rằng khi chúng ta xuống xe là xây xẩm mặt mày mà đi ra, nhưng ít ra là còn sống.

Ta trừ bỏ bóng tối ra chẳng nhìn thấy gì nữa, trong lòng hung tợn thề: “MD lão tử ta không bao giờ ... đi xe buýt nữa!”

Phát thệ xong, nhìn chung quanh, thấy mấy đứa bạn ta cư nhiên cũng đồng dạng nằm úp xuống nhìn trời, chẳng lẽ đều phát ra lời thề độc như ta? Ta ngất!

Qua một đêm ngủ không sâu, lại bị chiếc xe buýt điên cuồng kia tàn phá đưa tới sân bay, run rẩy bước lên phi cơ, qua nửa giờ, cuối cùng đã đặt chân lên đất Lợi Tư.

Lợi Tư, thủ phủ của Iloque (một vùng thuộc nước Anh), thành phố tài chính lớn thứ ba nước Anh, trừ Luân Đôn nổi tiếng là trung tâm pháp luật ra thì cùng với Lợi Tư có vị thế ngang nhau. Mà ta, sẽ học đại học ở đây, một trong những trường đại học được hoan nghênh nhất ở nước Anh và trải qua 3 năm làm sinh viên du học.

2. Chương 2

Bởi vì chúng ta đến trước thời gian khai giảng, ký túc xá trường học vẫn chưa mở, cho nên phụ trách tiếp đãi chúng ta, Nicola, thống nhất đem chúng ta an bài vào Bodington Hall ba ngày.

3 ngày sau, ta chính thức ở trong ký túc xá.

Cùng ký túc xá đại học trong nước bất đồng chính là nước Anh bởi vì bảo đảm riêng tư cá nhân, mỗi người đều có một phòng, bên trong đều có những vật dụng cơ bản: ghế, bàn làm việc, giá sách, giường đơn, tủ cùng y phục.

Ký túc xá chia làm 2 loại, một loại tên là self-catering accommodation, tự mình nấu cơm; một loại có cung cấp bữa sáng cùng bữa tối, tên là catered accommodation. Từ hai loại phòng này lại chia làm rất nhiều loại, phổ biến nhất chính là cùng người khác dùng chung standard room (phòng tiêu chuẩn), cùng loại phòng riêng với e-suit room.

Ký túc xá của ta là một biệt thự ba tầng, kết cấu điển hình ở Anh, loại self-catering accommodation, tên là smaller residence (nơi cư trú nhỏ).

Tổng cộng ở 9 người, xài chung 3 buồng vệ sinh cùng phòng bếp, mà ta, ở tại lầu ba.

Phòng rất lớn, ước chừng hai mươi mét vuông, nếu ở trong nước, diện tích như vậy đối với một căn phòng trọ độc thân cũng đủ dư dả rồi. Tuy rằng diện tích này một người sống là quá rộng, nhưng vẫn khiến người khác phi thường vừa lòng, không chỉ có bởi vì giá cả so với những ký túc xá khác rẻ hơn, còn bởi vì nó có một không gian rộng lớn.

Phòng trong có hệ thống lò sưởi (Lợi Tư ở nước Anh nằm ở phương Bắc, tháng 9 nhiệt độ không khí đã là rất thấp, ra ngoài phải mặc áo khoác dày nên hệ thống sưởi đã được bắt đầu sử dụng. Ngoài ra, một năm nhiệt độ cao nhất sẽ không vượt quá 25 độ, cho nên trên cơ bản những người trong phòng đều không có hệ thống điều hòa, chỉ có hệ thống lò sưởi), thật vất vả mới lòi được cái hành lý lên phòng, ta đặt mông ngồi trên chiếc giường, có cái nệm thật là êm ái. Ta thoải mái nhắm hai mắt lại chợp mắt, trong lòng không khỏi cảm khái quốc gia phát triển chính là như vậy, khăng khải ưu đãi đệ tử ở ký túc xá thế này. Nếu ở trong nước, cả phòng phổng chừng cũng chẳng bằng ở đây hơn nữa còn có thể phải cùng những người khác ở chung.

Ở ký túc xá đi qua đi lại một hồi, ta mới lưu luyến rời đi cùng Dương Tĩnh tham gia hội nghị tân sinh viên.

Hội nghị có hai cái, một là của khoa toán học, một là hội nghị tập thể những tân sinh viên, mà ta sắp sửa đọc diễn văn về toán học tài chính.

Mấy giờ sau, ở Roger Steven Building (sau này chúng ta đại bộ phận đều ở trong này) ly khai hoàn toàn hội nghị tập thể, ta cùng Dương Tĩnh đi tới phòng học toán tiếp tục họp.

Chúng ta đều lên bục giảng cầm lấy phong thư của chính mình, xoay người đang muốn tìm vị trí ngồi xuống, lại đột nhiên phát hiện ánh mắt mọi người hiện tại đều tập trung trên người chúng ta, không, chính xác là trên người ta mới đúng. = =||

Trở thành động vật bị soi xét đã không phải là lần đầu tiên, cho nên ta híp mắt lại muốn nhìn xem bọn họ có thể nhìn đến lúc nào. Một hồi lâu sau, khi bọn hắn cuối cùng cũng thu hồi ánh mắt, ta vỗ vỗ Dương Tĩnh, người này giờ vẫn đang đứng bên cạnh ta, ý bảo nàng đi đến chỗ thẳng bạn của chúng ta là Phương Dật Phong đang ngồi ngoắc tay.

Vỗ trong chốc lát, Dương Tĩnh cũng không nhúc nhích, nhìn lại, toàn bộ khuôn mặt *** loạn nhảy vào mắt ta, dùng ngón chân cũng biết vị hủ nữ này đang nghĩ cái gì.

Kiên nhẫn đợi trong chốc lát, thấy nàng vẫn còn đang nghĩ, ta không chút khách khí bắt lấy một tay nàng kéo dài tới chỗ Phương Dật Phong.

Ngồi xuống không bao lâu, giáo viên trợ giảng tiến vào.

Hội nghị này chủ yếu giới thiệu cho chúng ta về chương trình 3 năm toán học tài chính cùng những hàng mục công việc mà bình thường phải chú ý, tuy rằng buồn tẻ chán ngắt, nhưng vẫn có rất nhiều tin tức hữu dụng ở bên trong, cho nên người thật sự nghe cũng không ít. Đương nhiên, không tiếp thu thật sự cũng có, tựa như vị ngoài nghề đang ngồi bên cạnh ta.

“Hi, mình là Mai Khắc Tư • Tô Lợi Văn, người Anh, bạn tên gì?” Nói xong, lộ ra hàm răng trắng nõn, tươi cười nhìn ta.

Ta tươi cười đáp lễ, một bên trả lời, một bên thông thả chậm đánh giá hắn: “Đỗ Mặc, người Trung Quốc.”

Người này thân cao cùng ta không sai biệt lắm, tóc vàng, mắt lam, ngũ quan anh tuấn khắc sâu, chính là khuôn mặt tàn nhang làm bề ngoài của hắn suy giảm, không phải loại ta thích nhưng cũng có thể kết làm bằng hữu.

“Nhiều. mao?” Hắn gọi thử tên ta. (nhiều lông)

Hiển nhiên, đối với hắn mà nói phát âm tiếng Trung quả là một điểm khó khăn. Hắn cứ thế khiến ta phi thường muốn đánh nhau với hắn.

Ta mặt không chút thay đổi nhìn nụ cười kích động của những kẻ lạnh mồm lạnh miệng như Dương Tĩnh cùng Phương Dật Phong, khắc chế cảm xúc muốn đánh người, quay đầu kiên nhẫn chỉ giáo Mai Khắc Tư phát âm:

“Đỗ Mặc!”

“Đậu miêu?”

“ ”

Tiếng cười hai người bên cạnh lớn hơn một chút. = =+

“Đỗ Mặc! !”

“Đỗ Sờ?”

“ ”

Trẻ nhỏ dễ dạy, ít nhất có một âm nói đúng rồi, hai người bên cạnh đã muốn ôm bàn mà cười rồi.

“Đỗ Mặc! ! !”

“Cha mẹ?”

“ ”

Ta sai lầm rồi, không nên đối với người ngoại quốc quá kỳ vọng về tiếng Trung. Nhìn một cái, ta tiếp tục trở thành nãi nãi, ông nội, bà nội hắn.

Đầu đầu quá đi thôi, mà hai bên đã muốn ôm bụng lăn xuống dưới đất mà cười, ngay cả giáo viên trợ giảng với ánh mắt chết người đang hướng về đây cũng không khiến Dương Tĩnh cùng Phương Dật Phong ngừng được, ta vô lực nói:

“Bạn gọi mình là Mặc đi.”

“Mặc?”

Hắn cuối cùng cũng nói được một lần.

Ta gật gật đầu.

“Mặc!”

Hắn gọi thêm một lần nữa, bởi vì cuối cùng phát âm được mà thật cao hứng cười cười, rồi mới nhìn Dương Tĩnh hỏi ta: “Nàng là ai? Bạn gái bạn?”

“Dương Tĩnh, là bạn thân.”

“Dưỡng kê?”

“ ”

Lúc này, đến phiên ta ôm mặt đất mà cười, mà Dương Tĩnh gương mặt trở nên tối lại.

.

Ngay lúc chúng ta còn đang cố gắng vì Mai Khắc Tư sửa cách phát âm vô cùng tệ hại của hắn, giáo viên trợ giảng đã công bố xong danh sách các tutorial group (nhóm học kèm). Thế là chúng ta làm thành một tiểu tổ đi theo học trưởng đều lâu toán học, cũng thuận tiện thấy một chút personal tutor (người dạy kèm riêng).

Personal tutor của chúng ta là một người Anh nói giọng Scotland, nói chuyện tốc độ rất nhanh. Khi nhìn đến ta, hắn còn sưng sốt một chút liền khôi phục thái độ bình thường rồi lại tùy tiện cùng chúng ta hàn huyên vài câu, ước định thời gian meeting (họp) của mỗi người, rồi cho chúng ta ly khai.

Về đến nhà đã là buổi chiều, trời cũng bắt đầu tối lại, ta lười biếng nằm trên giường, ngẩn người nhìn chiếc đèn huỳnh quang trên đầu. Tuy rằng bụng bắt đầu muốn xướng không thành kế, nhưng chính là vẫn không động.

Ký túc xá ở hướng Bắc, tháng 9 đã rất lạnh, có lẽ tới kỳ ngủ đông rồi, mới thành ra như vậy.

Ta ôm chăn, thoải mái nhắm hai mắt lại.

Sau này, thật sự chỉ có một mình ta

Lại qua vài ngày, ta cùng Dương Tĩnh đám người sắp xếp đăng ký mọi thứ cho xong, nhận chứng nhận sinh viên rồi chờ đến ngày khai giảng.

Ngày 21 tháng 9, chúng ta lấy thân phận sinh viên mới của khóa thứ nhất bước vào trong phòng học.

3. Chương 3

“Hi!” .

Vừa bước ra khỏi cánh cửa, vẻ mặt tươi cười của Mai Khắc Tư xuất hiện trước mặt ta

“Hi!” .

“Ngày mốt là nghỉ rồi, đồ đạc chuẩn bị thế nào rồi?” .

“Gần xong rồi.” .

Ta cùng Mai Khắc Tư đến lớp. .

Thời gian trôi qua rất nhanh, bây giờ đã là tháng thứ tư của năm thứ hai, tháng tiếp theo chính là tháng đẹp nhất, kì nghỉ cho lễ Phục Sinh, sau đó sẽ là kì kiểm tra căng thẳng.

Ở đây 7 tháng, ta và Mai Khắc Tư đã trở thành bạn thân thiết của nhau, trở thành bằng hữu tốt tin tương lẫn nhau, thật sự là ngoài dự đoán, nhưng cũng thật cao hứng.

Nước Anh là một quốc gia cho phép những người đồng tính kết hôn, bầu không khí rất tự do, không bị hạn chế, đâu đâu trên đường cũng có người đồng tính luyến ái nắm tay nhau, hôn nhau càng không ít, người đi đường cũng không hề dùng ánh mắt kì lạ, đứng lại nhìn bọn họ.

Khiến người khác phải dở khóc dở cười chính là, ở Lợi Tư, ta đã từng bắt gặp một người đàn ông da trắng trong một con hẻm nhỏ cùng bị một đám con trai ..., cũng bị người khác cảnh cáo ban đêm cấm được ra đường một mình, bởi vì nam nhân so với nữ nhân càng dễ bị tập kích hơn. Trong lòng vừa kinh ngạc vừa vừa không ngừng cảm thán, thời đại thay đổi quá nhanh, đầu năm nay ngay cả một nam nhân cũng trở nên không an toàn. May là thân thủ ta không tệ, đủ để tự vệ, nhưng buổi tối tốt nhất vẫn là ít nên ra ngoài thì hơn. .

Ta từng nói chuyện ta có khuynh hướng lưỡng tính cho Mai Khắc Tư nghe, hắn đơn giản là nhún vai biểu thị ý đã hiểu, sau đó đột nhiên hỏi: .

“Lẽ nào Phương Dật Phong là người yêu của mày?” .

Ta vô lực rên rỉ, tên này thực có trí tưởng tượng phong phú.

“Chúng ta chỉ là bạn thân bình thường, tao hiện tại vẫn chưa có ai.” .

“À.”

Mai Khắc Tư có chút suy tư nhìn ta, sau đó đột nhiên ý vị thâm trường nở nụ cười, nụ cười khiến cho ta sờn gai ốc.

Vài ngày sau, một loạt những người nam nhân đặc sắc xuất hiện trước mặt ta, ta lần thứ hai tự khâm phục trực giác của chính mình chưa bao giờ sai lầm cả.

Mai Khắc Tư chỉ vào bọn họ, niềm nở giới thiệu: “Những người này đều là bạn của tao: Lai Ân, Thụy Khắc, Mã Đình. . . chọn đi.”

Dương Tinh ở bên cạnh ta đã sớm nước miếng chảy ròng ròng nhìn chằm chằm bọn họ, mà Phương Dật Phong thì đang ngơ ngác nhìn một loạt mỹ nam trước mặt, trong khi đó, ta lại ngây ngốc hỏi Mai Khắc Tư: “Chọn, chọn gì?” .

“Người yêu a, trong này có loại nào mày thích không? Mày không phải nói mày chưa có người yêu sao? Vậy mày chọn một người đi. Bọn họ đều là những người bạn thân mà tao cực khổ liên lạc đó?” .

Nói xong, hắn lặng lẽ nhìn ta chăm chú.

Ta đầu đầy mồ hôi, mắt nhìn chằm chằm vào mấy người nam nhân này, không nhịn được lùi về sau, lại lùi về sau mấy bước, bằng không sẽ không đảm bảo được lát nữa ta sẽ không bị vây công mà an toàn trở ra. Không phải nói ở nước Anh mọi người rất lạnh nhạt sao, ta chỉ tùy tiện nói vài câu hắn liền như gà mẹ làm tới cùng.

Lau lau mồ hôi, ta lắp bắp nói: “Tao trước mặt còn chưa muốn có người yêu, ý tốt của người ta xin nhận, thật có lỗi a.” Đối với người nước ngoài nên trực tiếp thẳng thắn bằng không về sau sẽ rất phiền phức.

“Là như vậy a . .” .

Mai Khắc Tư gãi gãi đầu, vừa định nói chuyện thì thấy Dương Tinh đột nhiên bổ nhào vào mỹ nam

“Hắn không muốn, tớ muốn, nhiều mỹ nam như vậy, ha ha ha, hậu cung a...cảm tạ!” .

“ . . ” .

Sau đó liền xuất hiện một trận hoảng loạn.

Tuy rằng ta đối với việc tìm nam nhân bỏ mặc, nhưng tình cảm giữa ta cùng Mai Khắc Tư không ngờ lại tăng lên.

Vì vậy, sau lời đề nghị của hắn, ta, Dương Tinh cùng Phương Dật Phong quyết định nhân ngày lễ Phục Sinh này hảo hảo đến Luân Đôn một chuyến để chơi một chút.

Ngày 4 tháng 15, ta lần thứ hai đi tới Luân Đôn.

Du lịch tính đi trong 4 ngày mà trạm dừng chân thứ nhất của chúng ta chính là tháp Luân Đôn nằm gần tỉnh Hà Bắc.

4. Chương 4

“Tháp Luân Đôn có thể nói là tòa thành kinh điển của nước Anh thời Trung cổ. Mấy trăm năm qua, tháp Luân Đôn đã từng là thành lũy, cung điện, là ngục giam, pháp trường cùng pháp viện, còn từng là kho khí giới, kho văn kiện, kho châu báu cùng sở thú, và hiện tại đã trở thành một viện bảo tàng phong phú đồng thời còn là khu kiến trúc cổ thu hút nhiều khách tham quan du lịch nhất.”

Mại Khắc Tư một bên giới thiệu, một bên dẫn chúng ta đi về phía trước.

Nơi này là khu tầng hầm, cất chứa vương miện cùng bảo thạch, châu báu của các thế hệ hoàng đế. Nơi ngọn đèn chiếu xuống là những vật báu cổ vô giá phát ra quang mang.

Cả người Dương Tĩnh cơ hồ đều dính sát vào tủ kính, khi nhìn vương miện hoàng đế cùng những viên bảo thạch tỏa ánh sáng ngọc thì cũng chẳng để ý hình tượng, nước miếng cứ chảy ra. Mị lực bảo thạch không chỉ có hiệu lực với nữ nhân mà ngay cả Mại Khắc Tư cùng Phương Dật Phong cũng trừng trừng mắt nhìn, trong mắt đều là ánh sáng của những viên bảo thạch vô giá kia.

Phục trang đẹp đẽ trước mắt cũng dần dần mê loạn hai con mắt ta, ta hoảng hốt, dường như phảng phất nhớ lại cái thời kỳ hoa lệ trước kia...

Khi đó, nàng là công chúa của một tiểu quốc nhỏ, thông minh, xinh đẹp, dũng cảm mà lại kiên cường, là bảo bối của phụ vương cùng mẫu hậu, là đối tượng được mọi người che chở, nhận được hết thầy sủng ái.

Nàng có rất nhiều những bộ y phục đẹp đẽ, mặt trên được thêu đầy những viên đá quý lấp lánh; có một tá lại một tá trang sức sang trọng, mỗi một kiện đều tỏa ra ánh sáng quang mang.

Mỗi một yến hội nàng tham gia, nàng vừa như một đóa hồng xinh đẹp, chu toàn giữa một đám nam nhân có thân phận cao quý cùng không ít tài sản; vừa như một đóa bách hợp, thanh lệ thoát trần tao nhã mà tự trọng.

Xung quanh nàng có kẻ hâm mộ, có kẻ ghen tỵ với vinh hoa phú quý của nàng, nhưng nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng thực vui vẻ.

Làm nữ nhân, nàng phải chịu những hạn chế.

Nàng có thể quang minh chính đại nhằm chán xem tiểu thuyết tình yêu cung đình nhưng lại chỉ có thể lén lút xem những quyển sách sử cùng để vương học mà nàng chân chính cảm thấy hứng thú; nàng có thể nhìn các nam nhân đàm luận chính trị nhưng lại chỉ có thể một mình đêm khuya tự đưa ra quan điểm đối với chính mình rồi lại tự một mình cân nhắc; các ca ca nàng đều có kiếm thuật sư, nàng lại chỉ có thể trốn ở góc tường trộm nhìn.

Nàng vô cùng oán hận thân thể nữ nhân của mình, lại chỉ có thể yên lặng mà rơi lệ.

Mà cuối cùng, nàng vẫn là không thể đào thoát khỏi vận mệnh bản thân, trở thành vật hy sinh chính trị.

Hắn là quốc vương của một cường quốc, nàng cùng hắn gặp nhau đúng một lần ở hôn lễ, vậy mà

Vừa thấy đã chung tình.

Đi khỏi tầng hầm, bước lên những bậc đá có lịch sử đã mấy trăm năm, chúng ta đi tới kho khí giới.

Rất nhiều súng ống đạn dược làm nhóm ta không khỏi tán thưởng, những khí giáp được bảo tồn rất hoàn hảo càng làm nhóm ta lưu luyến không rời, nhìn người kỵ sĩ thân mặc áo giáp cưỡi ngựa với tư thế oai hùng trước mặt, ánh mắt của ta có điểm ướt át.

Nàng cùng hân yêu nhau , cùng nhau chung sống hạnh phúc.

Hân như vậy cũng không giống người thường, hân cũng không cho rằng nữ nhân là loại sinh vật nhu nhược.

Hân dạy nàng chính trị, dạy nàng kỹ mã, dạy nàng kiếm thuật, dạy nàng dùng thương. Hân dạy nàng hết thấy những điều nàng muốn học, không chút nào giữ lại.

Hân đã trở thành người thầy, người bạn tri kỷ của nàng.

Hân không khinh bỉ nữ nhân, trong quân đội hân cũng có nữ nhân, tướng quân cùng quan viên đều có nữ nhân, nhưng hân cũng không tránh được căn bệnh chung của tất cả nam nhân hân yêu nàng, không thể chịu đựng được nàng có một chút thương tổn nào. Cho nên nàng có thể học những gì trước kia không thể học, tiếp xúc được với những chuyện trước kia không thể tiếp xúc, nhưng thủy chung vẫn như một con chim hoàng yến vàng rực rỡ bị nhốt trong một chiếc ***g, không có tự do.

Hân xuất chinh, nàng một mình đứng lặng lẽ trên tháp cao dõi theo hình bóng của hân, lặng yên chúc phúc, lặng yên thừa nhận những tiếng cười nhạo của những nữ tướng đi qua.

Nàng thương hân, cũng hận hân khiến nàng yêu hân, hận hân trao nàng địa vị hoàng hậu, hân không hề nhìn thấy địa phương thường xuyên làm khó dễ nàng, trào phúng nàng, thậm chí khi dễ nàng. Nàng ở trong cung mặc dù thế lực rất lớn, nhưng mỗi khi hân xuất chinh, lại chính là lúc nàng nhận hết tất cả ức hiếp của người hầu và các đại thần.

Nàng chưa bao giờ cùng hân nói lên chuyện mình bị khi dễ, mỗi lần đều là dùng khuôn mặt xinh đẹp tươi cười nhất nghênh đón hân chiến thắng trở về. Nàng biết hân tín nhiệm nhất là tướng quân của hân, cũng cảm giác được khi hai người họ ở cạnh nhau thì không gian xung quanh họ dù nàng có cố mấy cũng không thể xen vào.

Đương nhìn đến bọn họ nói cười cùng nhau, nàng ta hướng nàng bắn tới ánh mắt trào phúng, lòng của nàng đau như dao cắt.

Cuối cùng, nàng không thể chịu đựng được bắt đầu ghen tị, bắt đầu hướng người nam nhân kia nói ra tất cả, nói khi hân không ở đây, nàng chịu hết thấy những ủy khuất. Chính là hân cái gì cũng chưa nói, chỉ là gạt đầu.

Nhưng nàng lại cảm giác được , nàng không thể đánh vỡ tín nhiệm của hân đối với nàng ta, cho nên lòng nàng cũng dần dần xa cách với hân....

Lúc thích khách đột kích, hân không chút do dự dùng năng lực mình bảo vệ nàng, mà nàng mặc dù lúc đầu đã được dạy nhưng không có kinh nghiệm lâm chiến nên cũng chẳng thể làm gì được, một mảnh cuối cùng trong lòng nàng cũng tan nát, rốt cuộc không thể trôi dạt được nữa.

Nàng tự mình gây bất hòa với hân, để mặc cho những ngăn cách đang ngày một mở ra, không hề giãi dụa.

Hân đối nàng dần dần xa cách, nàng ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng nàng biết lòng nàng đã tan nát chỉ còn lại thân xác trống rỗng.

Khi hân lại xuất chinh, nàng khẩn cầu hân dẫn nàng đi, hân do dự nhìn nàng một cái, rồi đáp ứng.

Bước lên lầu một, trừ bỏ những vũ khí cổ xưa của Châu Âu thời trung cổ, như trường mâu, trường thương, thiết kiếm, bên cạnh đó còn triển lãm khôi giáp của các quốc gia cổ đại, cũng chính là Trung Quốc cùng Nhật Bản, càng không thể chịu nổi là, lầu một này còn có cả cái WC thời cổ đại, đương nhiên là nam nhân mới có thể dùng.

WC bị vây xung quanh không thể vào, chúng ta bốn người chỉ có thể học theo các du khách khác, đem cái cổ rốn dài, đầu vói vào để nhìn, sau khi xem xong lại cười nhạo một phen tính thô tục của nó.

Nhưng làm cho ta cảm thấy hứng thú nhất chính là đồng thời cũng có trưng những hình cụ: thiết xử nữ, đoạn đầu dài, hình phạt treo cổ...

Trong đó, đoạn đầu dài đến nay vẫn còn rất sắc bén, giống như còn chờ đợi người kế tiếp bước lên.

Nhìn nó, ta lại bắt đầu hoảng hốt trở lại.

Nàng cuối cùng cũng như nguyện, theo hắn đi tới chiến trường, nhưng không thể bởi hắn đi chinh chiến, chỉ có thể cô đơn đứng ở nơi quân doanh.

Nàng hâm mộ hai tả hữu của hắn, cũng biết chính mình vĩnh viễn đều không có tư cách này.

Ngày nào đó, bởi vì binh lính sơ sẩy, nàng nghe được một cái bí mật kinh thiên: nguyên lai quốc gia của nàng đã sớm diệt vong, phụ mẫu, huynh đệ nàng từ lâu đã không còn, mà kẻ chinh phục tự nhiên chính là hắn, nhưng hắn lại cố ý che giấu nàng, không tiết lộ một chút tin tức.

Nàng phẫn nộ, nàng khiếp sợ, nàng khóc, nguyên lai nàng từ đầu đến cuối đều chỉ là một kẻ đáng thương.

Nhưng nàng lại không hề có biện pháp, nàng còn yêu hắn, không thể làm ra hành động thương tổn hắn, thế là nản lòng thoái chí, nàng làm ra quyết định cuối cùng.

Hắn lại dẫn dắt quân đội lên chiến trường, mà nàng bỏ mặc bọn người hầu, lặng lẽ đi theo sau đội ngũ.

Hắn không cho nàng đi theo hai bên tả hữu, nàng dùng chính phương pháp của mình đi theo hắn.

Khi hắn phát hiện nàng, không ngoài dự đoán của nàng, hắn phẫn nộ rít gào với nàng thậm chí đã quên rằng bọn họ đang ở chiến trường, tùy thời đều có thể bị mất mạng như chơi.

Cho nên nàng không chút do dự ôm lấy hắn thay hắn đỡ một đao trí mạng kia.

Nàng toàn thân bị máu tươi nhuộm hồng, mỉm cười ngã vào trong ***g ngực của hắn.

Nhắm mắt lại, nàng thỏa mãn khi nghe bên tai tiếng khóc thống khổ, chậm rãi lâm vào bóng tối vĩnh cửu.

Đây mới là trừng phạt của nàng đối với hắn, dùng máu tươi cùng sinh mệnh đổi lấy sự trừng phạt tàn nhẫn nhất.

“Mặc, Đỗ Mặc.”

Bên tai vang lên tiếng người, thân thể bị dùng sức đẩy, ta phục hồi tinh thần, là Mai Khắc Tư.

“Nghĩ đi đâu vậy? Làm gì mà nhập thần thế? Chúng ta phải ra ngoài, còn không mau đuổi theo!”

“Àn, hảo, tao tới ngay!”

Ta gật đầu, cuối cùng nhìn thoáng qua căn phòng tràn ngập lạnh khí cùng oán khí, theo sát sau hắn đi ra ngoài.

Ra khỏi tòa nhà, chúng ta lại nhìn trong chốc lát màn biểu diễn kịch nói ngoài trời cách đó không xa rồi mới cảm thấy mỹ mãn rời đi.

Thời gian đã khuya, mà các quán sập (quán có tượng sập của các danh nhân) nước Anh đóng cửa rất sớm, bình thường là buổi chiều chỉ mở đến 5 giờ, cho nên chúng ta hết chỗ đi rồi đành dọc đường ăn đại vài thứ, rồi mới lên xe tốc hành ngồi, trở về khách sạn.

5. Chương 5

Nơi này là đâu?

Trong bóng đêm, không thể thấy năm ngón tay đâu cả, ta mờ mịt đứng ở bên trong, không biết chính mình vì sao lại ở chỗ này.

Rõ ràng. Ta đã chết, ngay tại thời điểm mũi kiếm sắc bén kia xuyên qua ta.

Ta thậm chí không kịp cùng hắn nói chuyện, cũng đã nhắm hai mắt lại.

Ta nghĩ đến hết thấy đều đã xong, hiện tại lại toàn một màu đen, vậy là sao?

Thử nhích về phía trước vài bước, không có nguy hiểm, thế là ta lớn mật, hoàn toàn bằng trực giác bước về phía trước mặc dù ta không biết đường phía trước là gì?

“Lại đây, mau tới đây, Tuyết Lị đáng yêu của ta.”

Đi được chốc lát, phía trước đột nhiên truyền đến âm thanh kêu gọi, thanh âm phi thường quen thuộc, nhưng ta trong khoảng thời gian ngắn lại nghĩ không ra là ai.

“Ai? Ai gọi ta?”

Ta lớn tiếng hướng thanh âm truyền đến hét lên.

“Lại đây, mau tới đây, Tuyết Lị đáng yêu của ta.”

Thanh âm kia cũng không có trả lời, nhưng càng ngày càng rõ ràng, ngạo mạn chậm rãi tiếp cận nó.

Ta rất nhanh chạy đi.

Phía trước dần dần xuất hiện một lượng điểm, thanh âm kia tựa hồ là từ nơi đó truyền đến, tốc độ ta tăng nhanh hơn, hướng hai điểm chạy tới, rồi mới một cước bước vào.

Một luồng ánh sáng cường đại xuất hiện khiến đôi mắt vốn đã quen với bóng tối của ta vội vàng nhắm lại, một hồi lâu mới mở ra, đập vào mắt chính là cảnh sắc khiến cho người ta vạn phần kinh ngạc.

Trước mắt là một cái đình viện xinh đẹp, ở giữa là một cái bể phun nước màu trắng, chung quanh là mặt cỏ màu xanh biếc, tươi tốt đại thụ, cùng những bông hoa tươi tắn nở rộ, mặt trời sáng lạn chiếu xuống, kim quang lờ lờ. Sau cái ao là một hành lang trắng, những cột trụ của hành lang được sắp xếp chỉnh tề thành một chữ “Khai”, nhìn không thấy đầu, mà thanh âm chính là theo phía sau những cột trụ truyền đến.

Ta hướng cột trụ hành lang đi tới vài bước, liền nhìn thấy một bóng người thấp thoáng.

Tiến về phía trước một bước, bóng người cũng càng ngày càng rõ ràng hơn, rồi mới tinh tường hiện ra trước mắt ta.

“A.”

Ta há miệng, không dám tin, nước mắt vui sướng không thể khống chế mà rơi xuống.

“Mẫu hậu.”

Ta chạy về phía nàng, gắt gao ôm lấy nàng, không muốn buông ra.

“Người không phải đã Vì sao lại ở chỗ này. Nơi này là nơi nào? Phụ vương đâu? Phụ vương có ở nơi này không?”

Ta một lúc đem hết tất cả mọi chuyện trong lòng ra thổ lộ hết, mẫu hậu vậy mà vẫn không có trả lời.

Nàng vẫn như bình thường, yêu thương, hiền dịu mà nhìn ta, khẽ vuốt đầu ta.

Thẳng đến khi ta thoải mái đến muốn ngủ, nàng mới bắt đầu mở miệng : “Tuyết Lị, Tuyết Lị đáng yêu của ta, mẫu hậu muốn hảo hảo nhìn con, trả lời tất cả các vấn đề của con, nhưng đã không còn thời gian nữa rồi.”

“Không còn thời gian?”

Ta ngẩng đầu.

Mẫu hậu mỉm cười gật đầu, buông ta, lui về sau vài bước.

“Kiếp này, con không có hạnh phúc, là lỗi của ta cùng phụ vương con, cho nên chúng ta cùng ác ma đã làm một cuộc giao dịch, dùng chính linh hồn của chúng ta”

“Vì cái gì?”

Ta cả người phát run, thân thủ nghĩ muốn giữ chặt lấy mẫu hậu, lại phát hiện thân thể nàng từng chút một lốm đốm vàng rồi chậm rãi phiêu tán.

Nàng sắp biến mất.

Ta không thể nói nên lời, mà mẫu hậu lại giống như chẳng hề gì vẫn tiếp tục nói.

“Chúng ta dùng linh hồn trao đổi, cho con có một lực lượng có thể đấu tranh với vận mệnh, cho con có thể được hưởng hạnh phúc.”

Ta không ngừng lắc đầu, lệ rơi đầy mắt.

Ta cái gì cũng không cần, chỉ hy vọng hai người có thể ở lại bên ta. Nhưng vì sao hai người vẫn luôn như vậy, tự chủ trương, không để ý đến ý nguyện của ta, tự tiện quyết định tương lai của ta?

“Tuyết Li, Tuyết Li đáng yêu cả ta, chúc con hạnh phúc. Chúng ta vĩnh viễn. luôn ở cạnh con.”

Trong ánh mắt của ta, mẫu hậu thân hình dần dần trở thành nhạt, trở thành những lốm đốm vàng, phiêu tán trong không khí.

“A.”

Ta quỳ trên mặt đất, khóc không thành tiếng.

Nghĩ muốn lớn tiếng hét lên nhưng thanh âm lại cứ như tắc nghẹn nơi cổ họng.

Ta hung hăng cào vào mặt mình, thẳng đến khi huyết nhục mơ hồ.

Một khắc sau, ác ma bên người ta cười to.

“A.”

Ta bật thẳng người dậy, ôm lấy đầu, cả người run rẩy, đổ mồ hôi.

Lại là mộng này.

Vô số lần trở mắt nhìn thân nhân biến mất, chính mình lại cái gì cũng đều làm không được, đau khổ không cùng cứ không ngừng ăn mòn toàn thân.

Một lần lại một lần, vì cái gì muốn cho ta mơ thấy cơn ác mộng này?

Ta chỉ muốn làm một người bình thường mà thôi.

“Có chuyện gì vậy?”

Đột nhiên hai thanh âm xuất hiện làm cho ta hoảng sợ, lúc này mới nhớ tới, vì không đủ lộ phí, chúng ta lấy một phòng ba giường, là ta, Phương Dật Phong còn có Mại Khắc Tư cùng ngủ. Mà Dương Tĩnh bởi vì là nữ nhân duy nhất, cho nên một mình một phòng.

Hai người bọn họ hiển nhiên là bị tiếng kêu sợ hãi của ta đánh thức, cho nên miễn cưỡng đứng lên, ánh mắt mờ mịt buồn ngủ.

“Thật có lỗi, là tao mơ thấy ác mộng, cho nên.”

“Nguyên lai là như vậy a.”

Phương Dật Phong ngáp một cái, lại kéo chăn nằm xuống, chuẩn bị ngủ tiếp.

Mại Khắc Tư mệt mỏi đuổi thất lưng, rồi mới cười gian một tiếng, một cước đem Phương Dật Phong nằm bên cạnh đá ngã xuống.

“Làm cái gì vậy?”

Phương Dật Phong từ dưới đất nhảy dựng lên, hung tợn trừng mắt nhìn Mại Khắc Tư đã quấy rầy giấc ngủ ngon lành của hắn.

Mại Khắc Tư chỉ chỉ cửa sổ, vài tia sáng mặt trời xuyên qua khe hở bức màn chiếu vào, xem ra hôm nay thời tiết rất tốt.

“Đã gần tám giờ, chúng ta nên rời giường, chờ một chút tới quán sá, nếu như đi chậm thì người ta chiếm hết, mà cũng không muốn lãng phí cả nửa ngày trời để xếp hàng đấy chứ?”

Phương Dật Phong mở miệng muốn nói, rồi lại không thể nào phản bác, chỉ có thể lại trừng mắt nhìn Mai Khắc Tư, rồi mới đi vào phòng tắm.

Ta lau mồ hôi lạnh trên mặt, rồi tươi cười nhìn Mai Khắc Tư, chỉ cửa phòng nói: “Hai bọn mày sửa sang lại trước đi, tao đi xem Dương Tình đã dậy hay chưa?”

Mai Khắc Tư có chút đăm chiêu nhìn ta, cuối cùng vẫn là cái gì cũng không nói, gật đầu.

Phía sau ta chợt lạnh, phát giác về mặt hắc giống như nói cho ta biết hắc đã biết chút gì đó.

Ra khỏi cửa, dùng nửa giờ để tới quán sá, vừa lúc 9 giờ, là thời điểm quán mở cửa, nhưng hàng người cũng đã xếp rất dài.

Đứng xếp hàng nửa giờ, đi bên trong dạo qua một vòng, lại cùng nhóm danh nhân tượng sá chụp một vài tấm, rồi mới ra quán.

Hành trình kế tiếp hoàn toàn là dựa theo lộ tuyến đêm qua chúng ta đã thảo luận...

Địa lao Luân Đôn, đi bên trong một vòng, hết một cái liền đi ra.

Tuy rằng ta hoàn toàn không biết nơi này có cái gì đáng sợ, nhưng nhìn những người bên cạnh bị dọa tới cực điểm, rồi chính mình cũng tự động bị dọa theo. (= =|||)

London eyes (đôi mắt Luân Đôn, một địa danh nổi tiếng cao chọc trời, ở nằm yên bình bên cạnh một con sông), có thể thấy được toàn cảnh của Luân Đôn.

Viện bảo tàng lớn của nước Anh, nhìn một đồng hồ của Trung Quốc cùng xác ướp Ai Cập bị người Anh cướp về, làm cho ta thực ấn tượng người Anh, thật sự trời sinh tính cướp bóc. (Tác giả: = =||| mọi người không cần cười, thời điểm lúc ta nhìn thấy chúng, ta thực sự nghĩ vậy. Nhiều quốc bảo như thế cư nhiên không ở trong nước lại bị quang minh chính đại ở bảo tàng nước Anh, thật sự làm cho người ta có chút phần nộ, rồi lại không thể nê hà.)

Cuối cùng khu phố nổi tiếng Baker (nhà của Sherlocks Holmes ở trên phố này), đi dạo một vòng, làm cho ta hận không thể đem vật ở đây về nhà, sự sùng bái đối với Sherlocks Home càng tăng thêm một phần.

Một ngày đi hôm nay so với hôm qua càng mệt hơn, chúng ta đều ngã xuống chiếc giường trong khách sạn, rốt cuộc không thể đứng dậy nổi được nữa.

6. Chương 6

Chuyến đi ba ngày sau, chúng ta tới cung điện Buckingham nhìn vệ binh duyệt nghi thức, rồi mới đi dạo phố, đây là việc mà nếu như các nữ nhân hưng phấn thì các nam nhân thống khổ.

Nhưng nam nhân nước Anh tựa hồ đều thực thích đi dạo phố, cho nên Mai Khắc Tư cũng phi thường tích cực, còn ta cùng Phương Dật Phong là hai người khổ nhất, chỉ có thể cước bộ chậm chạp lết đi đằng sau.

Từ Zara, H. M, Topshop, đến All Saints, Firetrap, Vivienne Westwood, rồi lại đến Dior, Chanel, Louis Vuitton.

Giá cả từ thấp đến cao, địa điểm cũng từ phố mua sắm phố chuyển qua phố cao cấp.

Các thương phẩm rực rỡ muôn màu làm cho người ta không kịp nhìn, chỉ tiếc chúng ta đều đã cháy túi, ở phố mua sắm mua hết đồ này đến vật nọ, nên khi đến phố cao cấp chỉ dám nhìn mà thôi.

Trải qua thời gian dài, cuối cùng đầu óc ta đã có chút choáng váng, đang lúc ta quay đầu lại để nói với Dương Tình và Mai Khắc Tư tốt nhất nên nghỉ ngơi chốc lát, khéo mắt lại đột nhiên lướt đến một đôi nam nữ đang đi vào cửa hàng Armani.

Đôi nam nữ này quá nổi, phía sau dẫn theo vài vị bảo vệ mang kính râm. Chuyện này xảy ra trên phố cao cấp cũng không quá kỳ lạ, nhưng khi ta không cẩn thận nhìn đến nam nhân ở sau, không khỏi cả người cứng ngắc, máu đảo lưu, toàn thân lạnh như băng.

Hắn là.

Nam nhân tựa hồ có cảm ứng, đột nhiên rất nhanh quay đầu hướng chỗ ta.

Ta vội quay đầu, thân thể cũng không tự chủ mà run rẩy, rồi mới rất nhanh tiến về phía trước vài bước, trốn được dưới bóng mái hiên, muốn động cũng không dám động.

Tuy chỉ là vài giây ngắn ngủi, nhưng đã đủ cho ta nhìn thấy khuôn mặt của người nam nhân kia.

Tóc nâu ngắn, đôi mắt màu lam, thâm thúy, ngũ quan anh tuấn, hơn nữa thân hình cao ngất, khí chất tao nhã, tất cả ngoại trừ hần thì không ai có thể có cả.

Không nghĩ tới hắn cũng chuyển thế, hơn nữa lại tới cùng thời gian, cùng địa điểm với ta.

Vốn tưởng rằng vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ gặp lại người này nữa, nhưng giờ hắn lại thực sự chân thực tồn tại trước mặt ta.

Ông trời, người đây là đang đùa giỡn ta sao?

Chúng ta đã có thể vĩnh viễn đều không thấy được mặt nhau, chỉ cần ta còn ở Trung Quốc.

Có lẽ, ra nước ngoài du học quả là một lựa chọn sai lầm.

Dưới bóng mát, ta nhìn nam nhân kia, hai mắt một chút cũng không dám nhấp nháy.

Nam nhân cùng người bạn gái bên cạnh nói mấy câu, nữ nhân gật đầu, rồi nam nhân bắt đầu hướng chỗ ta đi tới.

Bị phát hiện sao?

Chẳng lẽ hắn cũng có trí nhớ kiếp trước?

Đừng nói giỡn chứ, điều này sao có thể?

Ta muốn lui vào trong cửa hàng, nhưng thân thể tựa như bị đông cứng không thể nhúc nhích, chỉ có thể làm cho toàn bộ cơ thể chính mình lui vào trong bóng tối, không ngừng cầu nguyện không bị nam nhân nhìn thấy.

Nam nhân dừng chân lại, đứng ở trước tủ trưng bày thương phẩm, nơi Dương Tĩnh đang đứng bên cạnh.

Ta hơi chút nhẹ nhàng thở ra, cố gắng hô hấp bình thường lại.

Tuy rằng ta cùng Dương Tĩnh có chút khoảng cách, nhưng vẫn rất dễ dàng bị phát hiện.

Nam nhân nhẹ nhàng nói câu gì đó, rồi mới vươn tay vỗ vỗ Dương Tĩnh.

Dương tĩnh Tỳ quái đứng thẳng dậy, ngẩng đầu.

Nam nhân nhìn nhìn gương mặt Dương Tĩnh, rồi vẻ mặt biểu lộ sự thất vọng, sau khi nói mấy câu liền xoay người bước trở về.

Ta thật nhẹ nhàng thở ra, may mắn chính mình không bị phát hiện. Ta đang muốn nói chuyện với Phương Dật Phương bên cạnh, nam nhân lại đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía chỗ ta.

Dưới tình thế cấp bách, ta một tay kéo Phương Dật Phong đến phía trước, làm cho thân thể cao to của hắn đứng trước mặt ta làm bình phong, che chắn cho ta.

Có lẽ bởi vì nhìn thấy Phương Dật Phong trong bóng tối, nam nhân cuối cùng vẫn không phát hiện ra ta, vẻ mặt thất vọng trở về.

Hắn xoay người đồng thời ta một hơi chạy trốn về phía trước mấy trăm thước, vòng vo một hồi, xác định sẽ không bị thấy mới ngừng lại, sau đó ôm thắt lưng mà thở hồng hộc, lòng còn sợ hãi, hai lòng bàn tay đầy mồ hôi vẫn nắm chặt.

Cuối cùng, vẫn là thoát được một kiếp.

Hy vọng lần sau không bao giờ ... chạm mặt hần nữa.

Vận khí như vậy không phải bao giờ cũng có.

Ta thắng người dậy, đứng tại chỗ chờ Mai Khắc Tư bọn họ. Không lâu sau, bọn họ cũng chạy tới, đều rất kỳ quái khi ta đột nhiên rời đi, ta cười khổ, không thể nói ra nguyên nhân chuyện li kỳ như vậy rất khó làm người khác tin.

Chỉ có thể tìm một lý do sứt sọc, nói với bọn họ: “Quá mệt mỏi, ta muốn trở về, ngày mai lại đi tiếp được không? Dù sao buổi tối 6 giờ xe lửa rời đi rồi.”

Mai Khắc Tư nhìn nhìn khuôn mặt của ta, gật đầu.

“Hảo, dù sao phố cũng đã đi nhiều, đồ vật này nợ cũng đều mua cũng nhiều rồi, chúng ta trở về thôi.”

Hần tạm dừng một chút, rồi mới về mặt lo lắng.

“Sắc mặt của mày rất kém cỏi, không có việc gì chứ?”

Phương Dật Phong cùng Dương Tinh nghe vậy đều lo lắng nhìn ta.

Ta ngẩn ra, sờ sờ mặt mình, có chút lạnh lẽo, xem ra là bị chuyện lúc này dọa mất hồn rồi, vẫn còn chưa khôi phục lại vì thế cũng thuận theo mà nói.

“Có chút choáng váng đầu, có thể thời gian đi quá dài, nghỉ ngơi trong chốc lát hần là sẽ không có chuyện gì nữa.”

“Àn. Vậy trở về đi, bọn mày còn muốn mua gì nữa không?”

Mai Khắc Tư hỏi Phương Dật Phong cùng Dương Tinh, nhìn thấy bọn họ lắc đầu, liền xoay người dẫn đầu đi trước.

“Tao quen thuộc với đường xá nơi đây, bọn mày đi theo sau tao đi. Nhưng bọn mày cũng phải cố mà nhớ đường về để sau này thuận tiện hơn.”

“Ừ.”

Ta thật cẩn thận nhìn ngã tư đường phía trước, xác định đều không có gì, cuối cùng mới yên lòng theo Mai Khắc Tư rời đi.

Ngày mai khẳng định là không dám đến nơi này nữa, phải nhanh quay về Lợi Tư mới được.

Ta hiện tại cuộc sống rất an bình, không muốn bị người khác đánh vỡ.

Có lẽ là thật sự quá mệt mỏi, chúng ta bốn người không hẹn mà cùng ngủ tới giữa trưa 12 giờ khi mặt trời đã chiếu tới móng mới lục đục đứng dậy.

Mặc đồ xong, làm một vài thủ tục, lại thu dọn một chút hành lý, sau đó, chúng ta rời khách sạn đến thành Trung Quốc.

Thành Trung Quốc ở Luân Đôn rất lớn, suốt một cái phố, nhưng đại bộ phận là thức ăn Trung Quốc.

Chúng ta ăn một bữa cơm ngon lành ở quán Trung Quốc, rồi mới tới ngoài thành Trung Quốc mua một ít đồ để lên xe lửa ăn. Sau đó, chúng ta trở về khách sạn, chuẩn bị lấy hành lý tới nhà ga.

Toàn bộ hành lý thu dọn xong, ta nơm nớp lo sợ nhìn hai bên trái phải, trong lòng không ngừng cầu thần bái phật hy vọng không gặp lại nam nhân kia nữa.

Chỉ mới tưởng tượng tới hần, cả người ta liền rùng mình, cơ hồ đã thành thói quen .

Vẫn là nhanh chóng rời khỏi Luân Đôn thôi, nơi này thật không tốt chút nào.

Có lẽ là thần nghe được lời cầu nguyện thành tâm của ta, chúng ta cuối cùng cũng bình an ngồi trên chuyến xe lửa 6 giờ tối.

7. Chương 7

Trở lại Lợi Tư, cuộc sống cứ tiếp tục theo quỹ đạo cũ, sau ngày nghỉ, học kỳ ba bắt đầu, theo trường học về nhà, lại từ nhà đến trường học, rồi tới kì kiểm tra cuối cùng hoàn thành, mới về nước nghỉ hè.

Ở nhà thư giãn nghỉ hè, ngồi nhớ lại cuộc sống ở Anh quốc.

Việc học bận rộn, mà ta cũng thật sự sợ phải gặp lại người nam nhân kia, cho nên một năm nay ta chưa bao giờ đi đâu ngoài Lợi Tư, an an phận phận học cho xong chương trình học.

Giữa tháng sáu, ta, Dương Tĩnh và Phương Dật Phong cùng nhau về nước.

Đi bằng phi cơ, cho nên sẽ chuyển cơ ở Amsterdam.

Nhưng mà từ Lợi Tư đến Amsterdam phải bay mất một giờ, mí mắt của ta giống động kinh cứ giật giật không ngừng. (điểm gờ a ^0^)

Tục ngữ nói mí mắt phải giật, mí mắt trái giật là có tai họa, có ai có thể nói cho ta biết nếu hai bên đều giật thì có ý nghĩa gì không? Là tai hay là tài? Ta có thể hay không chỉ cần tài? (= =||)

Ác nữ Dương Tĩnh ngồi cạnh ta, vẻ mặt nghiền ngẫm nghiền cứu một chút mí mắt ta đang đánh nhau, rồi mới nghiêm túc nói: “Đêm qua ông không phải nhìn lên tui tắm rửa đầy chứ?” =_____ =||

“ ”

Ta hoàn toàn nói không ra lời, thật sự không thể biết được rốt cuộc mí mắt cùng tắm rửa có điểm nào liên quan đến nhau cả.

“Cáp, bị tui nói trúng chứ gì, nhìn mí mắt ông không ngừng nhảy lên chính là làm chuyện xấu, căn cứ chính xác đó! Không nghĩ tới ông bình thường ra vẻ đạo mạo nhưng hóa ra tính tình lại như thế, gần đây có phải hay không muốn tìm bất mãn a? Muốn hay không tỷ tỷ ta đến an ủi ông một chút?”

“ ”

Ta mặt không chút thay đổi nhìn về mặt hưng phấn không thể hiểu nổi của nàng, rồi mới quay đầu, nhìn về phía không trung ngoài cửa sổ.

Đã không còn đám mây che lấp, phóng nhãn nhìn lại là một dải màu lam tinh thuần, không khỏi làm cho tâm người ta cảm thấy trống trải. Đối với người luôn có dự cảm bất hảo thì sẽ cảm thấy nhất định sẽ phát sinh một số chuyện khiến mình không thoải mái.

Tâm tình có không hiểu sao trở nên phiền não, vừa vặn Dương Tĩnh lại giống như mở ra cái máy hát nói không ngừng, làm cho ta vốn hậm hực, tâm tình càng thêm mây đen dày đặc.

Có lẽ nhìn ra lòng ta không tốt, Phương Dật Phong ngồi cạnh Dương Tĩnh thấy nàng còn bật máy hát, phỉ báng ta không ngừng, cuối cùng nhịn không được, hảo tâm thay ta làm sáng tỏ: “Đêm qua Đỗ Mặc đều cùng tao ở trong phòng suốt đêm, nào có thời gian rồi đến rình coi bà? Nói hươu nói vượn cũng phải có căn cứ chứ!”

Dương Tĩnh cuối cùng im lặng, cúi đầu, vẻ mặt trầm tư, rồi mới nghi hoặc nhẹ nhàng đối chúng ta nói: “Chính là đêm qua lúc tắm rửa tui thật sự cảm giác được có một cổ tầm mắt thực chán ghét cứ nhìn tui, cho nên tui mới vội vàng vậy, chẳng lẽ thật sự chỉ là ảo giác?”

“Thần kinh quá nhạy cảm, thời mẫn kinh tới rồi!”

Ta ngáp một cái, ý nghĩ không được lịch sự cho lắm, sau đó ta liền hiểu được thế nào là họa từ miệng mà ra.

Dương Tĩnh đứng yên tức sùi bọt mép.

“Đỗ Mặc!”

Nàng hung tợn dùng hai tay kháp trụ cổ ta.

“Đừng tưởng rằng ông lớn lên là lão nương không dám diệt ông nha!”

Rồi mới không ngừng lắc lắc ta.

Ta không hề phòng bị, chỉ có thể bị nàng thành linh lắc cho đầu óc choáng váng. Hoảng hốt, trong đầu cứ nhiên hiện lên một hình ảnh một con người bị bóp cổ không ngừng lắc lư. (= =||)

Nữ nhân quả nhiên là loại sinh vật đáng sợ!

Trên đường đi, Dương Tĩnh bạo lực không ngừng hầu hạ ta, ta bình an bước đi trên sân bay Amsterdam, rồi mặt trắng bệch vọt vào WC ới ra mất 10 phút mới suy yếu tiêu sái đi ra.

Ác nữ sức bật quả nhiên cường hãn, không ngờ lại có thể khiến cho người khác phải nôn mửa, Dương Tĩnh coi như là từ trước đến giờ không ai có thể động tới được.

Chẳng lẽ đây là tai nạn của ta?

Kế tiếp liệu có phải hay không chính là tài vận?

Thế là ánh mắt ta bắt đầu chặt chẽ chăm chú nhìn mặt đất sân bay. (=.= ta ngất)

Kết quả, tài vẫn là không có, tai lại nổi gót tới.

Chuyến bay của chúng ta bởi vì phi cơ trục trặc mà hủy bỏ, cho nên chỉ có thể tiếp tục đợi ở sân bay chờ an bài.

Nghe xong nhân viên sân bay giải thích, chúng ta liếc nhau cười khổ, rồi chuẩn bị shopping giết thời gian, thuận tiện giải quyết cái bụng từ sớm đã kêu to.

Mí mắt của ta vẫn là không ngừng giật giật, cuối cùng cứ nhiên đui mù không kịp tránh người khác.

Có phải hay không nên đến khoa mắt kiểm tra?

Ta vừa nghĩ vừa tiến về phía trước, rồi mới đột nhiên thành linh đụng vào một người.

Ta vội dùng tiếng Anh nói thành thực xin lỗi, rồi mới ngẩng đầu, ngẩn ngơ, đối diện mắt là một cái cổ (O_o), xem ra người này thấp phần cao lớn.

Sẽ không đánh ta đấy chứ?

Ta nơm nớp lo sợ ngẩng đầu lên, rồi như sét đánh đỉnh đầu.

Trước mắt là một người đeo kính râm, cơ hồ che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, nhưng ngay cả như vậy, ta cũng liền nhận ra ngay. Hắn là ai vậy chính là người mà ta vẫn đang cực lực tránh né.

Hắn hiển nhiên cũng thực khiếp sợ, không thể tin nhìn ta, rồi mới dùng sức kéo tay của ta.

“#&&&\$@#%#####. . . .”

Liên tiếp lời nói theo miệng hắn tuôn ra, mà ta đương nhiên là một chữ cũng nghe không hiểu.

Mà nam nhân thấy ta vẻ mặt mê mang, thế là thay đổi ngôn ngữ, dùng tiếng Anh nói với ta: “Tuyết Lị, là nàng sao?”

Lòng ta chấn động, hắn quả nhiên cũng có ký ức kiếp trước, nhưng trên mặt vẫn không có biểu hiện ra ngoài.

“Xin lỗi, có thể buông tay ra không?”

Ta lễ phép cười cười với hắn, rồi dùng những ngón tay đang tự do, gỡ tay hắn đang nắm chặt nơi cổ tay ta.

Hắn không phản ứng, nhưng tay càng nắm chặt tay ta hơn.

Ta không khỏi nhúu mày, trên cổ tay truyền đến đau đớn làm cho ta sắc mặt cũng không tốt.

“Vị tiên sinh này, ngài làm đau ta a, có thể hay không buông tay?”

Hắn vẫn là không nhúc nhích, vẻ mặt có chút đăm chiêu nhìn ta.

Lúc này Phương Dật Phong cùng Dương Tình đi ở phía trước phát hiện không thấy ta nên không ngừng hét lớn tên ta.

Ta không khỏi đáp ứng một tiếng, cũng không quản cổ tay đau, bước về phía trước từng bước, lại phát hiện phía trước cũng là một bức tường người. Hóa ra bảo vệ của hắc đã sớm đem ta cùng hắc vây quanh, hình thành nên một bức tường kín không kẽ hở, mỗi người thân cao như đại mã, hung thần ác sát, giống như xã hội đen, người chung quanh cũng bởi vậy đều đường vòng mà đi.

Trách không được bọn Phương Dật Phong không nhìn thấy ta, nguyên lai là bị mấy tên hỗn đản này chặn tầm mắt.

Lúc này mí mắt cũng không nhắm, quả nhiên người này mới là kiếp nạn lớn nhất của ta.

Tâm bắt đầu nổi giận, ta quay đầu lại hung tợn trừng mắt nhìn hắc rồi dùng sức bỏ tay hắc ra, đẩy bức tường người, nghĩ muốn đi đến chỗ bọn Phương Dật Phong.

Không nghĩ tới còn chưa bước được vài bước, đằng sau ta đột nhiên tê rần, trước mắt tối sầm, mất đi tri giác.

8. Chương 8

Mơ mơ màng màng, giống như nghe được một tiếng thở dài nhẹ nhàng, cảm giác nơi cổ ẩm áo, trên mặt lại có một cái gì đó nhẹ nhàng lướt qua, hơi thở quen thuộc làm ta không khỏi thỏa mãn thở dài một tiếng, rồi mới xoay người ôm lấy cái nơi ẩm áp kia sau lại trầm trầm ngủ tiếp.

Khi tỉnh lại, bên người không có ai, ta khởi động thân mình, đập vào mắt là toàn một màu ngân bạch.

Chiếc giường với một kích thước lớn màu ngân bạch, dụng cụ màu ngân bạch, bức màn màu ngân bạch. Nếu không phải ngoài cửa sổ dương quang mãnh liệt cùng màu xanh biếc tiên diễm thì hết thấy những thứ trước mắt khiến ta tưởng như mình không còn ở nhân gian nữa, mà là đang ở đế quốc băng tuyết.

Chủ nhân ở đây cũng thật biết thưởng thức, đúng là làm cho ta phải cúi đầu bội phục, thích màu ngân bạch đến tình trạng này thì thực muốn xem rốt cuộc người này là như thế nào.

Không, có lẽ xưng biến thái là thích hợp nhất.

Ta xốc chăn lên, xuống giường, duỗi thân người, lại cảm giác có điểm không thích hợp.

Sao nửa người lại cảm thấy lạnh lẽo vậy?

Cúi đầu nhìn lại.

“ ”

Ta luống cuống tay chân đi đến trước gương to

Thân ảnh trong gương mặc dù khuôn mặt tinh xảo, nhưng hầu kết nhô ra, bộ ngực bằng phẳng cùng dáng người cao gầy, đây đích thực là nam nhân hàng thật giá thật. Nhưng lúc này, trên người lại đang mặc một bộ váy ngủ nữ làm bằng cẩm sa mỏng màu ngân bạch, bên trong cũng không mặc thêm cái gì nữa cả, bộ vị trọng điểm (O_o) như ẩn như hiện, quyến rũ phi thường, toàn thân đều tràn ngập lực hấp dẫn có thể làm cho nam nhân phát cuồng.

Mặt ta có điểm nóng lên, ánh mắt mờ mờ nhìn mỹ nhân trong gương, chậm rãi tới gần.

“Phi, phi, phi.”

Ta đột nhiên thanh tỉnh, trên mặt lộ ra vẻ phiến não.

Người trong gương không phải là ta sao, ta vì cái gì lại đột nhiên đỏ mặt?

Có thể nhìn chính mình mà đỏ mặt thì từ xưa đến nay chắc chỉ có mình ta.

Vỗ vỗ mặt, lắc lắc đầu, làm cho chính mình thanh tỉnh, rồi mới nhìn xuống chút nữa: tà váy màu ngân bạch dưới chân nhẹ nhàng phiêu phiêu.

Tiểu vũ trụ đại bùng nổ!

Ta phần nộ một phen xé nát áo ngủ trên người, nhìn dưới đất rơi đầy những mảnh vải nhỏ nhưng vẫn không thể tắt được cơn giận trong lòng.

Kiếp trước ta đích thực là nữ nhân nhưng hiện tại chính là nam nhân hàng thật giá thật à, là nam nhân à! Cũng không phải là kẻ ham mê trang phục nữ nhân!

Rốt cuộc là tên hỗn đản nào cởi quần áo ta, cho ta mặc áo ngủ biến thái như thế?

Ta nhất định phải làm thịt hắn!

Thân thể ta trần trụi, đôi mắt đỏ ngầu vì phần nộ hung hăng đầu đá lung tung trong phòng.

Cơn tức cuối cùng đã hết, lúc này mới nhớ tới ta hình như là bị người nào đó bắt cóc, như vậy nơi này chẳng lẽ chính là phòng của người nào đó?

Vậy áo ngủ trên người ta cũng là kiệt tác của hắn?

Ta nhớ rõ kiếp trước hắn không phải là một người đặc biệt thích màu ngân bạch, mà người thích màu này lại là Tuyết Lệ, nhưng không đến nỗi lợi hại đem cả phòng biến thành màu ngân bạch như vậy.

Hắn ham mê đến vậy, thật đúng là làm cho người ta không dám khen tặng.

Đầu óc ta đã muốn đen lại, nhìn lướt qua căn phòng một lần.

Màu ngân bạch, màu ngân bạch, trừ bỏ màu ngân bạch vẫn là màu ngân bạch.

Chờ một chút, còn có cái màu da.

Nhìn bản thân mình trong chiếc gương to, ta xúc động.

Cuối cùng thấy sắc mặt khác biệt.

Tuy rằng không lạnh, bất quá cứ để thân thể này mà chạy trốn cũng thật bất tiện quá.

Nếu đã biết đây là hang ổ người nào đó thì chắc chắn không nghi ngờ gì là ta phải trốn đi, ta cũng không nghĩ tới việc muốn cùng hắn yêu nhau lần nữa rồi sẽ lại phải trải qua thống khổ giống như kiếp trước.

Thống khổ một lần, cũng đã đủ lắm rồi.

Tìm một vòng, cũng không tìm được quần áo của chính mình, thế là ta mở tủ quần áo ra, muốn nhìn một chút coi có gì để mặc không.

“ ”

Ta lại một lần nữa không biết nói gì.

Trước mắt là một tủ đủ loại kiểu nữ trang, áo, váy, âu phục, màu sắc khác nhau, từng cái từng cái đều là những kiểu mới nhất, có lẽ toàn bộ đều là những phục sức đang được thịnh hành, nhưng nhìn qua cũng chẳng có cái nào ta có thể mặc.

Ta chưa từ bỏ ý định, ngồi xổm xuống, kéo ngăn kéo ra đủ loại kiểu dáng nội y nữ gọi cảm nữ.

“ ”

Ta mặt không chút thay đổi đóng ngăn kéo lại, đi đến tủ quần áo khác, mở ra.

“ ”

Toàn bộ đều là áo ngủ nữ đầy khô gợt, hồng, đen, trắng, đỏ cũng có màu ngân bạch.

Ta hung hăng đóng cửa tủ lại, rồi lại mở cái kế tiếp.

“ ”

Một tủ này toàn là linh kiện, tuyệt đối đầy đủ hết có thể làm cho nữ nhân vui mừng lẫn sợ hãi.

Lại đổi một tủ khác.

“ ”

Đủ loại kiểu dáng hiện đại được sắp xếp một cách ngăn nắp dành cho nữ hài tử.

Hóa ra đây là tủ dành cho trẻ con.

“ ”

“ ”

“ ”

“Rốt cuộc chuyện này là sao vậy a a a a ”

Ta rốt cuộc chịu không nổi, hét to mấy tiếng.

Tủ quần áo toàn bộ đều là nữ trang, ngay cả quần áo nam trang cũng không thấy.

Chẳng lẽ kiếp này hần là một kẻ thích nữ trang sao?

Hần kiếp này cũng thật kỳ quái quá đi? Không hiểu sao lại có cái loại ham muốn kì lạ này?

Chẳng lẽ là lúc ở trong tử cung của mẫu thân bị áp chế đến nổi vậy sao?

Trốn, ta tuyệt đối phải chạy trốn!

Nếu bị tên biến thái này bắt lấy ta liền xong rồi!

Ta cũng không muốn biến thành như vậy!

Ta run rẩy hai tay, mắt nhìn trước tủ quần áo cuối cùng

Tất cả đều là nam trang.

“Hô. ”

Ta dựa vào chiếc tủ, nhẹ nhàng thở ra, cảm động đến rơi nước mắt.

Cuối cùng mặc quần áo xong liền chạy đi, lúc đầu ta còn muốn cứ để lỏa lổ mà chạy đi nữa kìa.

May mắn. May mắn.

Xem ra hần cũng không phải biến thái hoàn toàn.

Quần áo, cổ tay áo cùng ống quần đều có chút dài, nhưng nếu quần lên một chút sẽ không có vấn đề gì.

Mặc quần áo, lại tìm tìm xung quanh, không tìm được giày dép, chỉ có thể từ bỏ, dù sao chân trần cũng có thể chạy được.

Ta đi đến phía trước cửa sổ, nhìn xem phía dưới, hoàn hảo, chỉ có hai tầng, cũng không có thủ vệ, thế là, ta không chút do dự nhảy xuống.

An toàn đáp xuống mặt cỏ mềm mại, ta xem xét xung quanh, không phát hiện vấn đề gì, thế là một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái hướng đại môn phía trước cách đó không xa đang rộng mở mà đi.

9. Chương 9

Một hơi lao ra đại môn, ta dừng lại há miệng thở gấp, thuận tiện quan sát một chút tình huống bên ngoài, trừ bỏ ta cùng rừng rậm xung quanh, cũng không có sinh vật nào khác tồn tại, ta yên lòng.

Chờ một chút, rừng rậm?

Ta dụi dụi hai mắt, không nhìn lầm, ngoại trừ con đường uốn lượn phía trước, hai bên đều là cây cối, bụi cây xanh um.

Một trận gió thổi qua, vài chiếc lá lác đác rơi xuống trước mặt, ta không khỏi rung mình một cái.

Ta quay đầu lại xem, một tòa biệt thự xa hoa Kim Kê Độc Lập sừng sững ở nơi có màu xanh đậm nhất, giống như truyện đồng thoại xưa, một tòa thành mộng ảo.

Ta há mồm to thở hổn hển, rồi mới mạnh mẽ ngẩng đầu, hung tợn hướng lên trời chỉ:

Lão thiên chết tiệt, người đây là đùa với ta mà?

Trách không được nơi này ngay cả bảo vệ cửa cũng không cần, ở đây là nơi thâm sâu cùng cốc có người muốn tới mới là lạ, ngay cả kẻ trộm cũng không dám đến thăm!

Nhìn con đường uốn lượn khúc khuỷu phía trước, cả người ta như muốn bất tỉnh, chân mềm nhũn, lui về phía sau mấy bước.

Có phải hay không trước tiên nên quay trở lại trộm một chiếc xe để đi? Nếu không làm vậy ta ngay cả đi thang lầu cũng đã lười muốn chết mà bây giờ bảo ta đi cái con đường dài quanh co uốn lượn kia thì không bằng bảo ta đi chết còn hơn?

Hướng chi hiện tại cũng không thể làm vậy được, ta đang trốn chạy cho nên muốn tránh né truy binh, căn bản không có khả năng quang minh chính đại đi đường lớn, nhất định phải đi theo con đường nhỏ trong rừng. Mà đường nhỏ bình thường đều là gian nan, khốn khổ, đây thực là khảo nghiệm mà ông trời ban cho ta mà!

Nhìn hai chân trần trụi, đã có chút đau, ta khóc không ra nước mắt.

Đôi chân đáng thương của ta

Sớm biết rằng vậy đáng lẽ cũng phải tìm được một đôi giày a!

Nhưng tình huống không để cho ta được quyết định lại, đằng sau biệt thự bắt đầu có tiếng người ồn ào, cùng tiếng kêu hỗn loạn, đại khái là cuối cùng cũng phát hiện ra không thấy ta, đang ở bên trong tìm kiếm, hẳn là rất nhanh sẽ ra bên ngoài.

Ta nhìn trái nhìn phải, rồi mới bất chấp tất cả tùy tiện chọn đại một bên rừng cây nhảy vào, liều mạng chạy về phía trước.

Nhưng chạy đến một nửa, trong đầu linh quang chợt lóe.

Ngoài trừ lối suy nghĩ trực tiếp, còn có lối suy nghĩ ngược lại. Trước có nói tầm quan trọng của lối suy nghĩ ngược lại, ở cuộc sống cũng phi thường trọng yếu, nhưng lại rất dễ dàng bị xem nhẹ, giống như hiện tại vậy.

Người bình thường đều cho rằng khi ta chạy trốn khẳng định sẽ xuống núi, nếu như vậy, ta vì cái gì không ở lại chỗ này, chờ mọi chuyện qua đi? Lúc đó chắc chắn so với hiện tại thoải mái hơn nhiều.

Ý nghĩ vừa động, thân thể liền làm ngay.

Ta chạy về phía trước một đoạn đường, để lại một ít dấu vết biểu hiện là có người chạy xuống núi, rồi mới cười gian xoay người thật cẩn thận không lưu lại dấu chân, chạy một đoạn nữa, để khỏi đối mặt với truy binh, ta liền chạy đến phía sau hàng rào biệt thự.

Tới nơi, ta tránh ở lùm cây, quan sát tình huống xung quanh, không thấy có người, lại quan sát thật kỹ phía trên hàng rào, rồi mới thật cẩn thận trèo qua hàng rào, thuận lợi lại một lần nữa tiến vào phạm vi biệt thự.

Nơi này có cái bể bơi, ta đem chân nhúng vào trong đó rửa sạch, rồi lại đứng lên đi về phía cửa sau biệt thự.

Bên trong thực im lặng, một đường cũng chưa gặp ai cả, có thể đều đi ra ngoài tìm ta hết rồi.

Ta đi vào phòng bếp, thuận tay cầm chút gì đó ăn, rồi mới rón ra rón rén tiêu sái lên lầu, tùy tiện tìm một căn phòng có thể núp vào.

Tục ngữ nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, đáng tiếc mấy kẻ kia không thể lý giải được cái tinh túy của nó, thậm chí cũng có thể là chưa nghe qua lời này bao giờ.

Ta đắc ý, vô cùng tự hào tự khen chính mình thông minh, có lẽ sau này có thể đi làm cái gì mà gián điệp trinh thám a!

Sau đó, ta tiện tay thích ý bắt đầu cầm cái chân gà lên, chậm rãi mà gặm nhấm, bắt đầu cuộc sống u linh vui vẻ của ta ở biệt thự.

Cứ như vậy qua ba bốn ngày, tuy rằng cần thường xuyên xuống lầu trộm chút đồ ăn, cũng không ngừng đổi phòng để không cho người khác phát hiện, nhưng tổng thể mà nói, ngày ngày coi như thoải mái, duy nhất một việc chính là không thể tắm rửa, đánh răng, rửa mặt cho nên vẫn cảm thấy trên người, trên mặt đều thực bẩn. Ta phi thường kích động nhưng vẫn cố gắng ngăn mình nhảy từ cửa sổ xuống bể bơi phía dưới.

Bất quá cứ thế mãi cũng không phải biện pháp, tuy không bị bọn họ phát hiện, nhưng nếu bởi vì vậy mà trên người ta có rạn nứt ta điên mất. Cho nên buổi tối ngày thứ tư, ta trốn ra khỏi phòng, đi xuống lầu.

Ta mới đi đến đầu cầu thang, liền ngừng lại, rồi đứng sát vách tường, thân dài quá cổ hướng xuống dưới xem thật sự là thời vận không tốt, nam nhân kia cư nhiên ở dưới lầu.

Hắn vẻ mặt mệt nhọc lại thêm phần sa sút, râu mọc xồm xoàm, quần áo trên người cũng nhiều nếp nhăn đang tựa trên ghế sofa, hoàn toàn không giống với hình tượng gọn gàng trước kia mà ta từng chứng kiến, rất cô đơn. Bên cạnh có một vị nam nhân đeo kính đang sửa sang lại hòm thuốc, hình như là thầy thuốc; còn có một vị thân nam nhân đeo kính râm, toàn thân một bộ âu phục màu đen, cung kính đứng một bên báo cáo cái gì đó.

Hắc hắc, sẽ không phải là tìm không được ta liền mệt mỏi đến sinh bệnh đấy chứ?

Ta cười xấu xa.

Ta thật sự quá là thông minh, cư nhiên có thể đem hắn chinh phục đến như thế! Kiếp trước bị hắn áp, bây giờ có thể hòa với nhau rồi!

Lão thiên gia, người thật sự là rất chiều cổ ta, cho ta một cái đầu thông minh như thế.

A, ta sao lại có thể thông minh đến như vậy.

.

Lui ở chỗ tối, ta say mê khen ngợi chính mình một hồi lâu. Mà trong lúc này, một vài nam nhân nhân âu phục đen đi vào, rồi đồng dạng cung kính, đứng trước mặt hắn báo cáo cái gì đó, kèm theo đó là một chồng các văn kiện.

Lúc đầu ta còn không phát giác nơi này kỳ quái, nhưng nhìn thấy càng ngày càng nhiều người mặc áo đen, mà thái độ bọn họ tất cung tất kính, mà cái chỗ phòng phòng nơi người nhìn rất giống hình dạng của khẩu súng, khiến ta không khỏi suy nghĩ sâu hơn.

Tuy rằng biết hắn rất có tiền có nhiều bảo vệ vậy cũng không kỳ quái. Bất quá những bảo vệ này lại rất kỳ quái, không chỉ rất có tính kỷ luật, hơn nữa đối hắn rất khúm na khúm núm, thật sự không phải kỳ quái bình thường, cảm giác này hoàn toàn không phải thái độ đối đãi cổ chủ, ngược lại giống như thái độ đối với đầu lĩnh hơn.

Có lẽ tên gia hỏa này xuất thân trong một gia tộc đặc biệt.

Sẽ không là hắc bang lão Đại đó chứ? Bởi thế nên các tiểu đệ mới như vậy, quang minh chính đại cầm trong tay súng ống.

Ha ha.

Phi, phi, phi, điều này sao có thể chứ!

Ta lập tức ở trong lòng phủ định ý tưởng điên cuồng này.

Gần đây có phải hay xem phim nhiều quá không, cho nên đầu óc đều toàn là ý nghĩ loạn thất bát tao thế này?

Tên gia hỏa nếu thật sự là hắc bang lão Đại, ta khẳng định sẽ tự tay chặt bỏ đầu mình đá đi!

Nhưng càng nghĩ càng cảm thấy điều này là có thể, thế là đầu bắt đầu hỗn loạn cả lên, ta buồn bực cào cào tóc, cứ thế không hề phòng bị mọi thứ xung quanh.

“\$%#@#@#@#\$%^&&%&*”

Một âm thanh trầm thấp vang lên, đằng sau thắt lưng ta có gì cứng cứng. Nhưng hần nói không phải tiếng Anh, cho nên ta một câu cũng không có nghe rõ. Phải biết rằng, trừ bỏ tiếng Trung, tiếng Anh thêm tiếng Tô Châu nữa thì các ngôn ngữ khác đối với ta mà nói là dốt đặc cán mai.

Người phía sau thấy ta không có phản ứng liền ngừng lại một chút.

Ngay tại khoảnh khắc ấy, ta quay người dùng sức đá hần một cước, thuận lợi đá hần ngã lăn, nhưng cảm nhận rõ hần dí sau lưng ta một đồ vật nào đó – đích thực là một cây súng nóng a.

“ ”

Ta xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, bắt giắc lui vài bước, rồi mới hít một hơi thật sâu.

Một lát sau, đột nhiên cảm thấy có điểm không thích hợp này cũng quá im lặng đi?

Trên trán mồ hôi lạnh toát ra càng nhiều, ta cứng ngắc xoay người lại, đụng phải ánh mắt kinh hãi đầy nóng bỏng của hần một bước lui vừa rồi đã khiến cho ta rời khỏi bóng tối đứng dưới ánh ngọn đèn; mà trên lầu người này vừa rồi rồi ngã xuống đã tạo ra thanh âm khiến ánh mắt những người dưới lầu toàn bộ hấp dẫn hướng lên, cảnh giới nhìn ta.

Ta cứng ngắc kéo kéo khoe miệng, cười gượng dùng tiếng Anh nói: “Thỉnh không cần nhìn ta, mọi người cứ tiếp tục, ha ha. Cáp, Cáp. ”

10. Chương 10

Đáng tiếc bọn họ hiển nhiên cũng không lý giải được sự hài hước của ta, tất cả đều tiếp tục chia súng về phía ta.

Ta lại cười khan vài tiếng, lui về sau mấy bước, rồi chợt phát giắc ra, thắt lưng lại chạm phải cái gì ngạnh ngạnh.

Nguy rồi, ta quên mất phía sau còn có tên đầu sỏ đã khiến ta bị phát hiện.

Lúc này ta sẽ không ngờ đến độ không nhận thức được cái vật sau thắt lưng là cái gì, cho nên không cần chờ hần nói chuyện liền ngoan ngoãn giơ lên hai tay, lại ngoan ngoãn để bị dí súng đi xuống lầu.

Ta vừa bị uy hiếp tính mạng vừa bị đẩy đến người nam nhân trước mặt.

Nam nhân làm cho bọn họ tất cả đều buông vũ khí xuống, rồi mới tiến lên từng bước, đối diện với ta.

Ta vô thức lùi mấy bước.

Hành động này hiển nhiên làm hần phi thường bất mãn, hần nhíu nhíu mày, rồi mới dùng sức nắm cầm của ta.

“Vì sao lại muốn chạy trốn?”

Hần dùng tiếng Anh nói.

Tuy rằng ta đã muốn trống ngực đập liên hồi, nhưng vẫn là bắt buộc chính mình trấn định nói: “Ai vô duyên vô cớ bị bắt mà không trốn đi thì chỉ có là đờn gỗ!”

“Người. ”

Hần đột nhiên ép sát mặt mình vào mặt ta.

Ta mí mắt run lên: hần sẽ không phát hiện chứ? Phát hiện ta cũng có ký ức kiếp trước.

“Em không biết ta?”

Hảo, nguy hiểm thật!

Ta ở trong lòng xoa xoa mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa đã bị xem thấu.

Nếu hần chưa phát hiện ta cũng có ký ức kiếp trước thì mọi chuyện sẽ dễ hơn nhiều, hiện tại chỉ cần giả ngu là được.

“Ta việc gì phải biết ngươi?”

Ta tận lực giả bộ nghi hoặc nói.

Hần nhìn ta như mất mát cái gì đó, rồi mới nâng cằm ta lên.

“Nguyên lai em không có. Quên đi, không có cũng tốt, dù sao ký ức kia cũng chẳng khoái hoạt gì.”

Hần thâm tình nhìn ta, tiếp tục giống như lằm bằm lầu bầu nói: “Chỉ cần sau này, em nhớ kỹ ta là được.”

Ta bị hần làm cho một trận ác hàn, chấn động khiến một thân nổi da gà, rồi mới giật giật cổ, nghĩ muốn cứu cầm của mình, lại không thành công.

“Buông ra! Ta đau a!”

Hần nghe vậy liền thực nghe lời buông ra, ta vừa định hít lấy hít để không khí, hần lại đột nhiên giữ chặt tay của ta, rồi lại dùng lực kéo một cái đem ta ôm vào trong ***g ngực.

“ ”

Ta chẳng kịp phản kháng, chẳng kịp tránh ra, hần thực nhanh liền ôm lấy ta.

“Buông.”

Ta ở trong ***g ngực hần dùng sức vặn vẹo.

“Không!”

Hần kiên định trả lời.

“Buông ra!”

“Không!”

“Buông ra!”

“Không!”

“ ”

“Kháo! Ngươi nghe không hiểu tiếng Anh hả? Ta nói ngươi buông ra!”

Qua lại vài lần, ta cuối cùng nhịn không được nổi giận.

“Không, ta sẽ không tái buông em nữa đâu, Tuyết Lị!”

Hần cúi đầu dựa vào trán ta, gần từng tiếng.

“Ai tmd là Tuyết Lị? Ngươi nhận nhầm người rồi.”

Ta cơ hồ nhảy dựng lên.

Hần phả từng luồng khí ấm áp lên mặt ta, ta không tự nhiên quay đầu đi.

“Không, ta không nhận nhầm người, em chính là Tuyết Lị, Tuyết Lị của ta! Mặc kệ em trở thành như thế nào, chỉ cần liếc mắt một cái, ta liền có thể nhận ra linh hồn của em.”

Ta ở trong lòng trở mình xem thường.

Nói thực dễ nghe.

Có thể nhận ra linh hồn của ta? Ngươi cho ngươi là thần a?

“Ta không phải tên là Tuyết Lị, người thật sự nhận nhầm người rồi. Hơn nữa tên này vừa nghe thì biết ngay là của nữ nhân, mà ta là nam nhân, nam nhân hàng thật giá thật!”

Ta tiếp tục phủ nhận.

Hắn trong mắt hiện lên một tia u buồn.

“Ta biết em là nam nhân, ta biết. Đầu đã xác nhận qua. Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng.” Ánh mắt hắn trở nên nóng rực, thoáng hiện một tia ham muốn. “Nam nhân cũng không sao, chỉ cần là em, ta đều không sao cả.”

“ ”

Cái kia, này có thể giải thích thành chỉ cần là ta người ngay cả tính cách cũng biến thành lưỡng tính luôn sao?

Ta nên cảm động vì thâm tình của người? Hay là nên khóc lớn một hồi ai thấu chính mình?

Chờ một chút, hắn lúc này còn nói cái gì mà xác nhận.

Xác nhận? ? ! ! !

Ta đột nhiên nổi giận nhảy dựng lên, nắm chặt cổ áo hắn.

“Kháo! Ông nội người vì cái gì cho ta mặc cái áo ngủ biến thái đó hả?”

Hắn không phủ nhận, gật gật đầu, ánh mắt nhìn ta càng ngày càng tràn đầy dục tính, rồi mới vẽ mặt say mê nói: “Thật sự rất được, em cũng cho là như vậy đúng không? Lúc ấy ta thiếu chút nữa liền nhịn không được ”

Người thật sự là nhịn không được . Người lúc trước đã vậy, bây giờ không phải sinh khí dồi dào đối ta làm vậy đây chứ ! !

Ta hung tợn nghiêng răng, xiết chặt nắm tay, nhìn khuôn mặt hắn bắt đầu nghiên cứu làm sao cho hắn trở nên càng giống gấu mèo. Nhưng ánh mắt lơ đãng lờm xung quanh, ta cả kinh vội buông tay nơi cổ áo hắn ra, đồng thời không quên vỗ vỗ tro bụi trên mặt, rồi mới ngoan ngoãn để cho hắn ôm, thậm chí vẽ mặt nịnh nọt nhìn hắn.

Lệ rơi. T_T

Xung quanh nhiều họng súng như vậy đều nhắm vào ta, ta vì mạng nhỏ của chính mình suy nghĩ, ta còn ngoan ngoãn cho hắn sờ sờ quấy nhiễu ***.

Cái kia, các người có thể buông súng ra được chưa, chẳng may cướp cò sẽ không tốt lắm đâu à

Hắn đại khái cũng thực vừa lòng với sự nhu thuận của ta, phong phạm vung tay lên, làm cho người xung quanh đều buông súng xuống.

Ta cũng chẳng dám nói nữa, sợ vừa ra khỏi miệng liền lại đưa tới một đồng súng chĩa vào.

Tên gia hỏa này thực là hắc bang lão đại đi? Ta có hay không nên nghiên cứu coi lúc nào thì đầu mình sẽ bị bật xuống đem đi đá?

Chúng ta cứ như vậy yên lặng ôm trong chốc lát, rồi hắn mới đột nhiên nâng đầu ta lên, nói: “Ta đây nên gọi em là gì?”

“Cáp?”

Ta ngơ ngác nhìn hắn, nhất thời còn không có phản ứng lại.

Hắn mặt nhăn nhu mày, trong mắt lộ ra tia ôn nhu hoàn toàn bất đồng ánh mắt sắc bén khi nãy, cả người cũng trở nên hoàn toàn bất đồng so với lúc nãy.

“Tên, em tên là gì?”

Hiện tại mới hỏi tên có phải hay không quá trễ rồi?

“Cái kia.”Ta khô khốc nói. “Ta không tất yếu phải nói cho bọn cướp tên của ta? Người lúc nào thì thả ta đi? Ta tin tưởng nhà ta tuyệt đối không thể trả cho người nhiều được, người trói ta lại cũng vô dụng! Đau.”

“Tên, em nói không?”

Hắn dùng lực nắm cầm ta, nâng về hướng hắn.

“Đau. Người có thể hay không trước buông ra.”

Sao người này cứ thích miết chặt cầm ta vậy a?

Chẳng lẽ do người cao hơn ta chắc!

Hắn không có buông ra, lại càng dùng sức .

“Nói mau, ta không có thời gian cùng em tranh cãi đâu!”

Ta hai mắt lệ quang, rồi mới không tình nguyện nói: “Đỗ Mặc, ta gọi là Đỗ Mặc!”

“Đỗ Mặc?”

Hắn lập lại một lần nữa.

“Tên hảo. Người Trung Quốc”

Hắn lại lại hướng nâng cầm ta lên, khiến ta đau cả cổ lẫn cầm a, ta có loại cảm giác không tốt, hô hấp tựa hồ có điểm khó khăn.

Nhưng hắn giống như cũng không có phát hiện về đau đớn của ta, vẫn không động đậy mà nhìn ta.

Ngược lại với hắn thì vị bác sĩ đeo kính bên cạnh hắn nhìn không được, nhắc nhở hắn một tiếng, hắn lúc này mới buông ta ra.

Ta cúi đầu ho khan vài tiếng, rồi mới không ngừng vuốt ve cái cổ đau nhức.

Hắn vẫn là lạnh lùng nhìn ta, quanh thân phát ra khí thế lạnh băng, giống như một vương giả cường đại. Chính là ngay lúc đó nhìn thấy ta vì chó chịu mà lệ quang, trong mắt hắn đột nhiên xuất hiện một tia tiếc thương.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?

Hắn mới đó mà chuyển biến thái độ nhanh vậy? Ta không nhớ rõ mình có làm gì khiến hắn tức giận à

Hơn nữa lúc này rõ ràng cảm nhận thấy hắn đối với ta đầy dục tính mà hiện tại giống như hoàn toàn tiêu thất, giống như chưa bao giờ từng có.

Này thật sự rất kỳ quái !

Nhưng không để cho ta nghĩ lại, hắn đột nhiên một phen ôm lấy ta hướng về phía trước.

“Làm gì vậy?”

Ta kêu to, không ngừng giãy dụa.

Nhưng làm cho ta càng kinh ngạc chính là hắn cứ nhiên có thể mặt không đổi sắc ôm lấy ta. Phải biết rằng, hiện tại ta chính là một đại nam nhân thân cao 182 thước nha.

Hắn không kiên nhẫn vỗ vỗ mông ta.

“Đừng nhúc nhích, em muốn ngủ sao?”

Ta bậc thang dưới chân, quyết định vẫn là tạm thời không nên cử động thật là tốt, mặt mũi tuy rằng trọng yếu, nhưng nếu lăn xuống từ đây thì thật là không hay ho gì.

“Em đã bao lâu rồi không tắm rửa? Mặt bẩn như vậy, trên người cũng thực lộn xộn.”

“Cáp. Cái kia. Đây.”

Ta nhìn trái nhìn phải chính là lại không nhìn hấn.

Hấn cũng không hỏi lại, ôm ta lên lầu rồi mở cửa một phòng đi vào. Là cái phòng màu ngân bạch mà ta từng ở.

Vào trong phòng, hấn vẫn không có buông ta, rồi lại mở một cánh cửa khác, đại khái là phòng tắm. Bên trong sương mù mờ mờ, làm cho ta nhất thời không mở mắt ra được.

Rồi mới “đồng” một tiếng, ta bị hấn không lưu tình chút nào ném vào bồn tắm cỡ lớn, có thể xem như là một cái bể bơi nhỏ đi.

11. Chương 11

“Làm cái gì vậy?”

Ta chặt vật chui ra khỏi mặt nước, lau nước ẩm trên mặt. Quần áo ẩm ướt dính trên người, may mắn ta biết bơi, nếu không nhất định sẽ bị ngạt thở đến chết mất.

Hấn đứng cạnh bồn tắm lớn, hai tay khoanh trước ngực nhìn xuống ta.

“Để ta tắm cho em, nhìn em bẩn đến không biết thành ra cái dạng gì rồi!”

“Còn không phải người làm hại, nếu người ngay từ đầu để ta đi, ta cũng không đến nỗi trốn lâu như thế.”

Ta căm giận nhìn hấn một cái.

“Uy, người lúc nào thì thả ta ra? Bắt cóc phi pháp người khác, người không sợ cảnh sát tìm tới cửa a?”

“Cảnh sát?” Hấn hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Muốn đụng đến ta còn phải xem bọn hấn có hay không có lá gan, có hay không có năng lực để làm chuyện này.”

Rồi hấn ngồi xổm xuống nhìn ta, cảm giác áp bách mười phần.

“Nhưng thật ra em không biết rõ tình trạng của mình hay sao? Mặc kệ em có nguyện ý hay không nhưng từ nay về sau, nơi này chính là nhà của em, là ngôi nhà duy nhất, em chỉ có thể ở nơi này, ở bên cạnh ta mà thôi.”

“.”

Ta trừng mắt nhìn hấn một hồi lâu, hấn vẫn như trước nhìn khắp người ta.

“Cái kia, mặc dù có chút thất lễ, nhưng ta là rất muốn hỏi.”

Hấn nhướn mi, ý bảo ta nói đi.

“Người không phải có chứng vọng tưởng đấy chứ? Nếu không ta thật sự rất khó lý giải vì cái gì mà chính mình lại chỉ có thể ở nơi này. Nhà của ta rõ ràng là ở Trung Quốc, hơn nữa ba mẹ ta cũng không tính di dân a, vì cái gì mà người muốn ta phải bắt hòa với người nhà đến ở cùng người, một người xa lạ? Ta thậm chí ngay cả tên của người cũng không biết.”

“Khải Ân • A Tư Đặc Lôi, tên của ta.”

Lòng ta sửng sốt đã lâu, thật là đã lâu không có nghe đến tên này. Đây là tên kiếp trước của hấn, hấn hiện tại nói ra có phải hay không đang muốn ám chỉ cái gì? Ta cũng sẽ không ngốc đến cho rằng tên hấn kiếp này trùng với kiếp trước đâu a.

“Còn có, em vừa mới nói cái gì? Ân? Ta giống như nghe được ‘vọng tưởng, muốn, xa lạ’ ba chữ này.”

Bên tai đột nhiên vang lên thanh âm xót xa của hấn, ta lấy lại tinh thần, vừa ngẩng đầu liền thấy hấn gương mặt tối đen như mực.

“Cái kia. Cáp. ta không nói.”

Ta cười gượng lui lại mấy bước, thật sự không có can đảm ở trên đầu lão hổ mà vật lông.

Hắn trừng mắt nhìn ta, thái dương mờ mờ có gân xanh nổi lên, hơi thở quanh thân cũng trở nên càng ngày càng nguy hiểm.

Ta nhấn chìm toàn bộ thân thể trong nước, chỉ lộ ra hai ánh mắt sợ hãi nhìn hắn.

Hắn trong mắt toát ra vẻ âm u cùng thô bạo, làm cho ta không tự chủ được liên tưởng đến kiếp trước hắn từng giết người như thế nào, cả người đầm máu ra sao.

Ta đều đã quên, mặc kệ kiếp trước hắn có bao nhiêu sủng ái ta, ở trước mặt ta có bao nhiêu ôn nhu, lại thủy chung vẫn là một quân vương tàn nhẫn lại lãnh khốc vô tình. Sinh ra không chỉ có tài phú, địa vị mà còn cả trí thông minh hơn người nên hắn sẽ quyết không dễ dàng tha thứ cho sự ngỗ nghịch của người khác.

Ta cùng hắn cứ như vậy lẳng lặng nhìn nhau một hồi lâu, rồi tay hắn đột nhiên vói vào trong nước, xoa hai má của ta.

“Đến phát run rồi.em sợ ta đến thế sao?”

Ta nhìn hắn, muốn động cũng không dám động, thân thể chỉ có thể không ngừng run rẩy.

Vô luận qua nhiều hay ít năm, đối mặt với khí thế đế vương của hắn ta vẫn là không tự chủ được mà cảm thấy sợ hãi từ dưới đáy lòng, cơ hồ đã trở thành bản năng của thân thể.

“Không phải sợ.”

Hắn vuốt vuốt hai má ta, hơi thở quanh thân vẫn chưa tan biến, nhưng đã nhu hòa hơn nhiều.

“Ta vĩnh viễn cũng sẽ không làm tổn thương em.”

Hắn hạ thấp thanh âm, lại mang vẻ mê hoặc động lòng người.

Ta nháy mắt mấy cái, bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, không nên bị hắn mê hoặc .

Kiếp trước hắn đích xác không có thương tổn ta, nhưng chỉ là bên ngoài thân thể, còn trong lòng, vết thương đã bị hắn thương tổn đến tầng tầng lớp lớp. Kiếp trước ta rốt cuộc đã đem theo tất cả sự tuyệt vọng làm ra cái hành vi tự sát trước mặt hắn khiến ta đến bây giờ còn cảm giác nó vẫn rõ ràng ở trước mắt, lòng vẫn không khỏi sợ hãi. Ta làm như vậy là để trả giá cho những hành vi hắn đã làm thương tổn ta.

Hắn lại nhìn ta một hồi lâu, rồi mới vỗ nhẹ lên hai má của ta vài cái, đứng dậy.

“Ta ở bên ngoài chờ em, em tắm rửa trước đi. Quần áo trên người em mặc lâu như vậy, chắc cũng khó chịu lắm rồi, em không muốn cởi ra sao? Hay là muốn ta hỗ trợ? Đương nhiên, ta là phi thường vui sướng được phục vụ cho em.”

“”

Ta vẫn tiếp tục nhìn hắn, không nhúc nhích, cũng không nói chuyện.

Nếu hắn có thể không dùng khuôn mặt khủng bố như vậy nói ra thì ta sẽ thấy giống như một lời tán tỉnh hơn, hơn nữa biết đâu ta sẽ suy nghĩ về việc có cho hắn phục vụ hay không. Nhưng hiện tại vì tính mạng và trinh tiết của ta, vẫn là quên đi.

Thấy ta không có phản ứng, hắn cũng chẳng nói lại cho mất mặt, đưa cho ta khăn mặt, áo tắm cùng với dao cạo, đồ dùng tắm rửa rồi bước ra khỏi phòng tắm.

Ta thẳng đến khi nhìn thấy hắn đóng cửa phòng tắm xong mới đi ra khỏi bồn tắm, đem quần áo đã ướt sũng trên người cởi ra sau đó lại quay trở lại, từ tốn tắm rửa một cái.

Mặc vào áo tắm, lại cạo sạch chòm râu trên mặt, ta vốn định mở cửa đi ra ngoài, nhưng sau đó liền ngừng lại, xoay người, đi đến bên cửa sổ trong phòng tắm, mở ra.

Độ ẩm trong phòng tắm thấp hơn so với bên ngoài một chút, ta không tự chủ được thoải mái khép hờ mắt.

Sắc trời đã tối, nhưng ở bên ngoài đèn đường vẫn mờ mờ chiếu xuống, dưới lầu mặt cỏ vẫn có thể thấy được rõ ràng, mà cách đó không xa lập lòe ánh sáng bề bori, giống như những chấm ánh sáng nhỏ điểm lên giữa đêm đen.

Ta quay đầu lại nhìn cửa phòng tắm, xác định trong khoảng thời gian ngắn hân sẽ không có tiến vào, một cước sải bước đến bộ cửa sổ lúc này đây thiên thời, địa lợi, nhân hòa, còn không đào tẩu cũng thực khổ công hân trốn mấy bữa nay.

Tuy rằng trên người chỉ mặc có kiện áo tắm, bên trong trần như nhộng, nhưng tổng so với thật sự trần trụi thì vẫn tốt hơn nhiều. Hơn nữa lần trước là đi chân trần nhưng ít nhất lần này vẫn có một đôi dép lê.

Nhưng mà, khi một chân của ta đang sải bước đến bộ cửa sổ, tay vịn hai bên thành chuẩn bị nhảy xuống thì cửa phòng tắm đột nhiên không hề báo trước bị mở ra.

“Em còn không có khỏe? Không nên bơi lội lâu thế trong.”

Cái từ “bồn tắm” còn chưa kịp nói ra, bởi vì hân đang trừng trừng ta.

“Em đang làm gì đấy?”

“Hắc hắc.”

Ta không được tự nhiên nhìn hân, xấu hổ nói.

“Cái kia. nơi này phong cảnh không tồi.”

“Em cho rằng ta sẽ tin tưởng?”

“. Vậy không cần tin tưởng đi. Hắc.”

Ta bắt lấy hai bên thành cửa sổ, thân mình hướng về phía trước, bắt chập tất cả nhảy xuống.

Nhưng tốc độ của hân hiển nhiên nhanh hơn nhiều so với ta, nháy mắt, hân liền vọt tới cạnh ta đồng thời nắm lấy hai cánh tay ta, dùng sức kéo lên.

Ta ngã xuống, đầu không may va chạm mặt đất, nhất thời trời đất quay cuồng, chóng mặt hoa mắt, đau nói không nên lời.

“Em lại trốn, em lại trốn, em tại sao lúc nào cũng muốn rời xa ta?”

Hân ở trước mặt ta gất gỏng một hồi rồi mới phẫn nộ trừng mắt nhìn ta.

Ta nhìn hân, không nói chuyện.

Hân đột nhiên hướng về phía trước, một phen kéo ta theo, tha ra khỏi phòng tắm.

“Ta cho em trốn!”

Hân dùng lực đem ta ném lên giường, rồi từ từ đi đến.

12. Chương 12

Hân đặt ta ở dưới, vẻ mặt âm trầm, biểu tình gần như điên cuồng.

“Nói, em sẽ vĩnh viễn ở bên người ta, vĩnh viễn sẽ không rời xa ta, vĩnh viễn chỉ yêu mình ta!”

Ta sắc khí trừng trừng nhìn hân, chân co lại, dùng đầu gối đẩy hân ra, rồi mới nhảy xuống giường ra sức chạy tới cửa trước.

Có lẽ kiếp trước thân là nữ nhân ta không có sức lực để đẩy hân, nhưng hiện tại ta dù sao cũng là nam nhân, có đủ sức bật nên không thể bỏ qua, không thể cho người khác xâm chiếm, đặc biệt kẻ điên trước mặt này.

Nhưng ta hiển nhiên xem nhẹ hấn ở kiếp này, tuy rằng đồng dạng thân là nam nhân nhưng sức lực của hấn hiển nhiên vẫn là cao hơn ta. Khi tay ta đã đụng tới cửa, đang muốn mở ra thì hấn theo phía sau một phen giật hai tay của ta lại, rồi mới so với lần trước kịch liệt hơn đem ta ném lên giường.

Ta toàn thân bị hấn trong đám chăn nệm, nhất thời không đứng lên được.

Nhân cơ hội này, hấn cứ nhiên đến tủ đầu giường lấy ra một bộ còng tay, rồi mới ngăn chân của ta giãy dụa, kéo áo tẩm trên người ta ra, giơ hai tay của ta lên ... còng chúng lại ở đầu giường.

Ta giãy dụa giật giật hai tay, liên tiếp dây xích này gõ vào thành giường phát ra tiếng leng keng rõ ràng.

“Buông ra! Con mẹ nó, người thả ta ra! ! !”

Kích động thêm phần nộ, tiếng Trung không khỏi thốt ra, ta lại dùng tiếng Anh hô một lần nữa.

Hấn ngồi ở trên người ta, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười biến thái.

“Người biến thái, buông, buông ta ra, a a a! ! !”

Ta phát điên hét to, nghĩ mọi cách đẩy hấn xuống giường.

Hấn cười lạnh một tiếng, không chút cố gắng ngăn chặn cái chân của ta.

Rồi mới không biết hấn làm cái gì, ta chỉ cảm thấy được đầu gối ta vừa đau lại vừa tê dại, tựa như muốn vỡ vụn ra, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra.

Hấn hai tay chống bên cạnh ta, phủ xuống phía dưới, khoe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

“Ta biến thái? Có lẽ, nhưng là chỉ có em mới có thể làm cho ta điên cuồng như thế. . . . Nếu em trốn đi một lần nữa thì lần sau không phải chỉ là đau đơn giản như vậy đâu,” Hấn cúi đầu thì thầm nói bên tai ta, “Ta sẽ đánh gãy chân của em. Cho em vĩnh viễn không đi được, sẽ không phải cả ngày lo lắng đề phòng em sẽ rời khỏi ta nữa, em nói có phải hay không?”

Ta cắn môi, đầu gối vẫn còn rất đau, cho nên nói không ra lời, chỉ có thể dùng ánh mắt để biểu đạt sự phẫn nộ.

Tay hấn ôn nhu xoa xoa rồi lại vuốt ve mặt của ta.

“Rất đau phải không? Ai biết em cứ muốn rời khỏi ta?”

“”

Ta quay đầu, không muốn nhìn mặt của hấn nữa.

Hấn giơ tay lên, giống như muốn đánh ta, nhưng cuối cùng vẫn là thả tay xuống, chính là nắm cằm của ta, đem đầu ta quay lại, đối diện với hấn.

“Nói, em sẽ không rời khỏi ta, sẽ mãi ở cạnh ta, vĩnh viễn vĩnh viễn.”

Ta quay đầu tránh khỏi tay hấn, rồi mới trào phúng nhìn hấn.

“Người nghĩ có thể sao? Ta không biết người, sao có thể cùng một kẻ bất cóc mình tương thân tương ái? Hơn nữa trên đời này có người nào bất cóc phạm tội đối con tin nói những lời như của tình nhân kiểu đó không? Việc này cũng thật quá khó hiểu đi? Bởi vậy ta muốn thoát khỏi nơi này là đương nhiên.”

Hấn nghe xong không giận mà cười, nhưng vẻ tươi cười này của hấn, lại làm cho ta cảm thấy giống như thân ở hầm băng bàn rét lạnh.

“Tuyệt Lị. Không, Đỗ Mặc, em muốn biết kẻ điên chân chính này là vì cái gì không? Em có biết cảm giác tuyệt vọng là như thế nào không? Em có muốn biết cảm giác tưởng chừng như hy vọng nhưng lại rời tuyệt vọng của một kẻ điên trong suốt 1500 năm qua là sao không?”

Ta không ngừng lắc đầu, trong mắt hấn hắc ám âm trầm cùng với điên cuồng đã khiến cho ta không tự chủ được mà run rẩy.

1500 năm?

Ta thật sự không biết, nguyên lai hấn tìm ta lâu như thế.

Ta vẫn nghĩ rằng, hấn cùng ta giống nhau, đều là bây giờ mới chuyển thể.

“Ta nói cho em biết, kẻ diên này vì muốn một lần nữa tìm được vợ của hấn mà bất cứ việc gì hấn cũng có thể làm.”

Hấn giật lấy thắt lưng của ta, kéo quần lót ta xuống, lôi cái phân thân đã sớm ngẩng đầu phình to của hấn ra.

Ta lập tức nhận thức được hấn muốn làm cái gì, không ngừng ở dưới hấn vụn vụn thân thể.

Cái này to như vậy, tuyệt đối sẽ chết người.

Hấn dễ dàng chế trụ ta, kéo hai chân củ ta ra, phân thân nằm ngay trên hậu huyệt của ta, rồi mới dữ tợn hướng ta cười.

“Đỗ Mặc, ta tốt với em, muốn cho em một lần nữa yêu ta, và việc đó sẽ được bắt đầu từ thời khắc này, ta sẽ làm cho em vĩnh viễn nhớ kỹ ta!”

Hấn đỡ lấy phân thân chính mình, rồi mới không làm trơn gì mà dùng lực tiến vào.

“A.”

Ta lớn tiếng hét chói tai, không ngừng giãy dụa, cơn đau mãnh liệt cuộn cuộn như thủy triều xông ra kích thích thần kinh não, cả người không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, trước mắt dần dần biến thành màu đen. Hoảng hốt, tựa hồ như thấy được tử thần đang cầm theo cây đao, nhẹ nhàng lướt qua cổ ta.

“Không cần. Đau quá.” Ta suy yếu lắc đầu, dùng chút sức lực còn sót lại nói. “Van cầu người, đi ra ngoài. A a a. Đau.”

Hậu huyệt cảm thấy có nhiệt nhiệt gì đó chảy ra, hấn là đổ máu rồi.

Ta thống khổ nghĩ.

Nếu có thể bất tỉnh được thì tốt quá rồi.

Nhưng ý thức của ta vào thời điểm sắp chìm vào hắc ám thì hấn đột nhiên dùng sức phát vào mặt ta.

Ta gian nan mở ra mí mắt, nhìn hấn.

Hấn thấy ta tỉnh lại, lại dời đi mục tiêu, nhẹ nhàng phát khởi trên mông ta.

“Thả lỏng, ta không thể vào được.”

Ta lắc đầu.

“Đi ra ngoài. Đau.”

“Sao có thể được? Đây chính là lần đầu tiên tốt đẹp của ta và em, sao có thể qua loa chấm dứt?”

Hấn dùng lực bắt lấy thắt lưng ta để ngừa ta giãy dụa, rồi mới áp chế cấn cấn môi dưới của ta, hôn lên đó.

Hơi thở hấn đem ta hoàn toàn vây quanh, đầu lưỡi ở trong miệng của ta không ngừng quấy nhiễu.

Có lẽ này nọ hôn quá mức quen thuộc, trong đầu liền nhớ lại từng đoạn ký ức tốt đẹp trước đây, ta không tự chủ được tạm thời dứt bỏ thống khổ nơi hạ thân, trầm vu trong đó.

Hấn thừa cơ hội này, dựa theo máu ta hăng hái toàn bộ tiến vào.

“Ân.”

“A.”

Hấn phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, mà ta đau đến muốn cắn một cái.

Đầu lưỡi hấn biết ta sắp cấn xuống nên lui ra ngoài, ta bất hạnh cấn trúng đầu lưỡi của chính mình nhưng nước mắt vẫn nhịn xuống này giờ nhất thời như mở đúng van, toàn bộ chảy ra.

“ ”

Vốn đã không hay ho, hiện giờ càng thêm không hay ho, lão thiên gia, ngay cả người cũng đứng về phía tên hỗn đản này sao?

Thấy ta chảy nước mắt, tên hỗn đản ánh mắt lạnh như băng kia cuối cùng cũng có điểm lo lắng.

“Xảy ra chuyện gì?”

Hắn dùng ngón tay mở miệng ta ra, sờ sờ đầu lưỡi bị thương của ta.

“Sao lại không cẩn thận vậy? Đều đổ máu, biết rõ ta sẽ đau lòng. ”

Hắn cúi đầu, vươn đầu lưỡi liếm liếm đầu lưỡi của ta.

Ta cảm thấy mùi máu nhàn nhạt lan tỏa trong miệng.

Hắn coi như thưởng thức mỹ vị liếm liếm miệng, rồi con người biến sắc, bên trong lòng trắng đục vọng cuộn cuộn như nham thạch nóng chảy bắt đầu theo núi lửa phun trào ra.

Còn nói đau lòng, đau lòng cái rắm! Ta xem người là càng hưng phấn mới đúng?

“Ân. ”

Hắn khêu gợi rên rỉ một tiếng.

“Thật có lỗi, ta nhìn không được ”

Ta còn không kịp phản ứng lại, hắn ngay lập tức co rúm lên.

“A. ”

Ta lại kêu thảm thiết, hai tay bị khóa không khỏi giật lên giật xuống, mang theo tiếng kim loại leng keng đánh vào thành giường.

“Đau. Ra, đi ra ngoài. A a. A. ”

Ta dùng sức bài trừ nước mắt trong mắt, tận lực tội nghiệp nhìn hắn.

Lấy kinh nghiệm vừa rồi thấy, hắn giống như ăn mềm không ăn cứng.

Ánh mắt lạnh như băng của hắn quả nhiên hiện lên một tia thương tiếc, nhưng không như ta mong muốn là sẽ dừng lại, ngược lại co rúm lại càng thêm mãnh liệt, càng thêm xâm nhập.

Hắn cúi đầu, liếm đi nước mắt của ta.

“Em còn muốn rời khỏi ta, còn muốn rời xa ta nữa không?”

13. Chương 13

Ta lắc đầu theo phản xạ, rồi mới ngấm lại không đúng, lại liều mạng gật đầu.

Nói giỡn, ta không muốn giẫm lên vết xe đổ một lần nữa đâu, hơn nữa bên ngoài phồn hoa tốt đẹp như vậy, ta làm gì phải vì một thân cây mà buông tha cho cả rừng rậm?

Nhưng hành vi này của ta hiển nhiên lại chọc giận hắn, hắn trong mắt hàn quang chợt lóe, rồi lạnh lùng nói với ta: “Xem ra em vẫn chưa nhận được giáo huấn!”

Rồi động tác lúc đầu ôn nhu lại trở nên kịch liệt hẳn lên.

Hắn gặm nhấm môi của ta, ngón tay dường như trừng phạt không ngừng thật mạnh vuốt ve trứ hai cái đầu nhũ của ta, cảm giác đau đớn từ phía trên truyền đến.

Phân thân hắn ở trong cơ thể của ta kịch liệt co rúm, hoàn toàn không để ý đến cảm giác của ta, trừ bỏ đau, vẫn là đau, không có một tia khoái cảm.

Thượng đau thêm hạ đau, hắn thật là có thiên phú SM.

Ta nghe răng trợn mắt, nước mắt liều mạng rơi ra, tầm nhìn mơ hồ, ta phẫn hận nhìn hấn, từ khi ở trong bụng mẹ tới nay, lần đầu tiên có người như thế đối ta.

Hấn vẫn là lạnh lùng nhìn ta, trong mắt thậm chí hiện lên một tia thị huyết hàn ý, phân thân máy móc không ngừng ở trong cơ thể của tiến tiến xuất xuất.

Ta cảm thấy hậu huyết chính mình chảy ra càng ngày càng nhiều chất lỏng ẩm áp, đầu cũng có chút mơ hồ.

Ta cắn chặt răng, dồn hết chân khí muốn cùng hấn giằng co, nhưng cuối cùng vẫn là chịu không được đau đớn mà kêu lên.

“Phóng. Buông ra.”

Hấn không nói gì, thở dài một tiếng, rồi nhẹ nhàng liếm đi nước mắt đang chảy xuống trên mặt ta.

“A. Buông. Cầu. Van cầu người.”

Tuy rằng rất không nguyện nói ra chữ “cầu” này bởi vì một khi nói ra liền chứng tỏ ta yếu thế hơn hấn, nhưng cả người đau đớn thật sự là làm cho ta rốt cuộc chịu không được .

“Em còn muốn rời khỏi ta nữa không?”

Phân thân hấn ở ta trong cơ thể mạnh mẽ trừu sắp.

“A.”

Ta kêu thảm thiết một tiếng, đau đến toàn thân co rút, cơ hồ phun ra.

“Cầu người. A. Không cần tái động. Ta.” Ta hít vào một hơi thật sâu, rồi mới phi thường không tình nguyện phun ra mấy chữ kia. “Ta. Sẽ không. Rời đi.”

Mới là lạ!

Dù sao hiện tại chỉ có ta cùng hấn, sau này có quyết nợ hấn cũng không có biện pháp.

Ha ha, ta quả nhiên vẫn là thực thông minh, lấy lui vi tiến mới là thượng sách, thằng Tây này, chờ chết đi, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, NND.

“Khụ, khụ khụ.”

Cái này gọi là vui quá hóa buồn ta bị chính nước miếng mình làm cho sặc.

=_____ =|||

Nhưng cái yếu thế của ta hiển nhiên là có hiệu quả, được một đáp án vừa lòng, hấn cuối cùng cũng ngừng lại, rồi vén phần mái tóc bù xù trước mặt ra sau, cúi đầu hôn lên trán.

“Sớm đáp ứng không phải tốt lắm sao, cũng sẽ không phải chịu nhiều khổ như vậy.”

Ánh mắt hấn vẫn là lạnh lùng, nhưng bên trong lại tràn đầy tình cảm ẩm áp.

“Ra, đi ra ngoài.”

Nếu như vậy dễ dàng đáp ứng, vậy không phải ta rồi.

Hấn thực nghe lời rút ra, nhưng đồng dạng rất đau, ta nhìn không được co rút lại, hai chân lại đem hấn giữ chặt hơn.

“Ân.” Hấn hít vào một hơi thật to, “Xem ra em thật không muốn ta buông ra.” Rồi lại tiếp tục thẳng tiến nơi hậu huyết của ta.

Ta cả người đều đụng vào đầu giường, sao bay đầy đầu, rồi kêu thảm thiết một tiếng.

“Thằng khốn.”

Hấn vô tội nhìn ta.

“Đây chính là em không chịu buông ta ra, ta chỉ bắt quá là thỏa mãn yêu cầu của em mà thôi.”

“Người, người rõ ràng biết.”

“Thực thoải mái, nơi đó của em thực chặt a.”

Đương nhiên phải chặt rồi, ta làm tình nhưng cho tới bây giờ chưa từng sử dụng nơi đó, vẫn đều là ở phía trên đối phương.

Phi, phi, phi, ta nghĩ cái gì vậy.

“Ân.”

Miệng đột nhiên rên rỉ một tiếng, mềm mại giống tiếng mèo kêu, ta hoảng sợ.

Hạ thân vẫn là rất đau, lại đồng thời nhiều điểm cảm thấy tê dại, cả thân mình đều ngứa ngáy khó chịu.

Hắn trườn sát thật mạnh, một đạo khoái cảm theo xương sống truyền vào não bộ, ta “Aha” ta kêu lên một tiếng, thân mình run rẩy không thôi.

“Nguyên lai điểm ở trong của em thật nhạy cảm.” Hắn nhẹ nhàng nắm một chút cái phân thân đã muốn cương lên của ta, vừa lòng nói: “Kế tiếp, ta nhất định phải cho em cảm nhận được khoái hoạt lớn nhất!”

Hắn bắt lấy phân thân của ta, cao thấp mà lộng, ta nhin không được nghĩ muốn bắn một phen nhưng lại bị chặn lại, hắn ác liệt hưởng ta cười nói: “Không được, chúng ta phải cùng nhau.”

Ta ở dưới thân hắn không ngừng vận vẹo, muốn thoát ra.

“Người.”

Hắn một tay cố định thắt lưng ta, đầu lưỡi luồn vào trong miệng ta cao thấp liếm cắn một lần, kịch liệt lại triền miên, sau cùng chấm dứt, ta cùng cái miệng của hắn lòi ra một sợi chỉ bạc thật dài.

“Gọi ta Khải Ân.”

Thanh âm hắn cuối cùng cũng không hề bình tĩnh giống trước, mà mang một chút gợi cảm.

“Ân. A. Khải Ân. Cáp.”

Ta ngoan ngoãn nghe lời kêu một tiếng.

“Kế tiếp.”

Hắn nằm ở trên người ta, bả vai như cuộn sóng pháp phồng, da thịt trắng nõn mồ hôi lấp lánh, mỗi một lần xâm nhập đều cố ý chạm đến đỉnh mẫn cảm trong cơ thể ta.

“Ân a.”

Ta không khỏi lớn tiếng rên rỉ, thân thể tràn ngập khoái cảm, không ngừng run rẩy.

Rồi trước mắt đột nhiên một mảnh mơ hồ, cuối cùng rốt cuộc nhin không được bắn ra.

Cùng lúc đó, bên tai một tiếng tê rống, hắn tựa hồ đem hết khí lực, cả thân mình thật mạnh đâm sâu vào người ta, mà đồng thời trong cơ thể của ta cũng cảm nhận được một cổ dịch phun ra.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc của ta cùng hắn, chớp mũi tràn ngập mùi xạ hương nam tính, thật lâu không tiêu tan.

Hoảng hốt, trước mắt giống như lại hiện lên cảnh tượng hạnh phúc kiếp trước, khi đó, ta cũng vậy ở dưới thân hắn, hạnh phúc cảm thụ dư vị cao trào.

Nhưng hiện giờ, cái gì cũng không có, chỉ còn lại một mảnh ký ức hư ảo.

Thời gian là thứ vô tình.

Hắn nhắm mắt, thỉnh thoảng nhẹ nhàng vờ về chơi đùa tóc của ta.

Ta nhìn hắn, có lẽ là cảm nhận được ánh mắt của ta, hắn chậm rãi mở mắt.

Nhưng mà, ta lại cảm giác được tựa hồ có cái gì đó không giống, là cái gì không giống?

Đúng, là hơi thở.

Vườn quanh hần vốn là cái loại hơi thở cao ngạo cuồng ngạo lại tà ác nhưng giờ trong nháy mắt đột nhiên không thấy đâu, chỉ còn lại hơi thở vương giả lãnh đạo.

Không, còn hơn chút bất đồng gì đó.

Nhìn hần giờ không hề lạnh như băng, ôn nhu lại nhiệt tình nhìn vào hai mắt ta, ta phi thường cảm thấy kỳ quái, khiến ta cảm thấy giống như bộ dạng ta lần đầu gặp hần.

Đúng rồi, hơi thở kia giống như vừa trầm ổn vừa tao nhã.

Hần ôn nhu đối ta mỉm cười, ngón tay lướt qua đôi môi của ta, trên mặt vuốt ve một chút, rồi mới trượt đến cổ, xương quai xanh. Nhưng mà đương đến bả vai của ta, lại phát hiện hai tay ta lúc này đều đang bị xích ở đầu giường, hần nhăn mi lại.

“Tên gia hỏa kia. Thật sự là xằng bậy.”

14. Chương 14

Hần ngồi dậy, thân thủ sờ soạn một trận ở tủ đầu giường, tìm được một cái chìa khóa, giúp ta mở ra.

Hai tay bị nhốt lâu như vậy cuối cùng cũng được giải phóng, ta thở phào nhẹ nhõm, nhưng không có động. Không chỉ là bởi vì không khí lực, cả nửa người dưới ê ẩm đau đau, hơn nữa phần thân hần vẫn còn trong cơ thể ta, không có rời đi.

Mà hần giống như cũng chú ý tới điểm này, nhú nhú mi, bắt đầu rút ra.

Này vừa động liền liên lụy đến miệng vết thương trong cơ thể ta, ta nhịn không được co rụt lại, cúi đầu kêu lên.

Hần tựa hồ cũng thực vất vả, thật to thở hổn hển, biểu tình trên mặt vừa khoái trá vừa đau khổ, mồ hôi không ngừng toát ra, rớt xuống mặt ta.

Khi hần cùng ta cuối cùng cũng tách ra, hai chúng ta đồng thời tham lam hít vào thở ra.

Thật sự là so với làm việc cực nhọc còn muốn mệt hơn.

Hần lại ghé vào trên người ta nghỉ ngơi trong chốc lát, rồi mới vô cùng thân thiết hôn lên môi ta, xuống giường bắt đầu cởi quần áo trên người.

Ta lúc này mới phát hiện, nguyên lai lúc trước hần mặc quần áo cùng ta làm tình.

Ông nội nhà người, quả nhiên là cầm thú.

Phát hiện ta trừng mắt nhìn hần, hần hướng ta cười cười, rồi mới toàn thân trần truồng bò lại trên giường, nằm trên người ta.

“Thân ái, ta sẽ cho em rất nhiều khoái nhạc.”

Hần hướng ta lộ ra một nụ cười sáng lạn nhe hai hàm răng trắng, nhìn thấy quả thật là một vẻ đẹp mê đắm cộng thêm không có hảo ý, nửa người dưới đã sớm cương đến khấn cấp, đặt trên hậu huyệt đã muốn bùng nổ vỡ ra của ta.

“Người còn.” Ta giơ tay lên che mặt, “Nghỉ ngơi một chút được không? Ta đã nói sẽ không rời khỏi người rồi kia mà.”

Hần khẽ cười một tiếng, cầm lấy tay của ta, để sát vào mặt hôn lên đó, rồi lại nhìn cổ tay ta, chỗ bởi vì thời gian dài bị trói mà ma sát gây sưng đỏ xanh tím.

“Thật đáng thương.”

Hần cúi đầu, nhẹ nhàng liếm vết thương nơi cổ tay ta.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng đánh lên phần da bị ửng đỏ, hiện lên vẻ *** mi quỵn rũ đầy mê hoặc, nhìn loại cảnh tượng này, mặt của ta không khỏi từng trận nóng lên.

Tên gia hỏa này, rõ ràng chính là muốn cảm dỗ ta.

Có lẽ là nhìn thấy mục đích của chính mình đã đạt thành, màu lam trong mắt lóe lên quang mang khoáng trá, rồi mới dùng đầu lưỡi liếm một cái thật mạnh, bắt đầu nhẹ nhàng cắn cắn cổ tay của ta.

Cảm giác tê dại đau nhức từ chỗ cổ tay truyền đến, giống như những con kiến đang bò khiến ta cảm thấy ngứa ngáy râm ran, ta bất giác rên rỉ một tiếng, dùng tay trái che lấy gương mặt, nhắm mắt lại, dùng sức muốn đem tay phải đang bị đùa giỡn trở về.

Hắn lại cúi đầu nở nụ cười, buông tay ta ra, như nguyện cho ta thu tay trở về, chính mình bao phủ lấy cả người ta, rồi mới hàm trụ nơi vành tay ta liếm lộng.

“Mặc, em thật đáng yêu.”

Thanh âm thấp trầm khêu gợi truyền vào lỗ tai ta, cộng thêm một luồng hô hấp ẩm ướt nhiệt nhiệt, da thịt bên tai trong khoảnh khắc biến nhiệt, ta chỉ cảm thấy được một cổ khoái cảm không thể hình dung theo nơi đó truyền đến, thân thể lập tức vô lực xụi lơ xuống.

“Ấn. Cáp.”

Tiếng rên rỉ ngọt ngào từ trong miệng ta phát ra, ta thẹn thùng vội vàng bưng kín miệng.

Vừa mới kia tuyệt đối không phải ta, không phải ta, không phải ta.

Ta bị quái thú phụ thân, phụ thân, phụ thân

“A. Như thế nào lại mất cảm thế?”

Ta đang càng ngày càng chán ghét chính mình, hắn nhẹ nhàng lấy tay ta đang che miệng ra, yêu thương hôn vào lòng bàn tay.

“Đừng che, ta muốn nghe tiếng kêu của em”

“Người.”

Ta buồn bực nhìn hắn, nhưng hắn đang bị dục hỏa thiêu đốt khiến ta hoảng sợ, đừng đùa chứ, lại làm một lần nữa.

Ta không khỏi rung mình một cái, vốn là hậu huyệt ần ần phát đau giờ lại càng đau thêm.

Ta tuổi còn trẻ, không nghĩ chết sớm như thế, hơn nữa lại chết theo kiểu tùy tiện không có khả năng phản kháng.

Thế là ta giãy dụa một phen đẩy hắn ra, dùng chút khí lực còn lại muốn ngồi dậy, không nghĩ tới hắn chỉ cần nhẹ nhàng đẩy một cái, ta liền ngã xuống giường, chìm vào chăn nệm mềm mại không thể đứng dậy nổi.

“Không được nga.” Hắn vươn một ngón tay quơ quơ trước mắt ta.”Ta còn chưa có hảo hảo yêu em, sao có thể trốn được? Thật là đứa nhỏ không tốt.”

Hắn chặn hai tay của ta, rồi cúi đầu liếm một vòng trên môi ta, vươn đầu lưỡi hôn ta.

Nhiệt khí mãnh liệt nơi đầu lưỡi hắn thổi quét tới, đầu lưỡi bị cuốn lấy thật sâu, hung hăng hút vào, ta chỉ có thể ô ô kêu lên, giãy dụa muốn thoát khỏi sự kèm cặp của hắn.

Mùi thuốc lá hỗn tạp nơi lưỡi đảo qua từng chỗ trong khoang miệng ta, liên tục thay đổi góc độ, hô hấp của ta cơ hồ toàn bộ bị hắn cướp đoạt lấy.

Ta dùng sức lắc lắc đầu, nghĩ muốn tránh ra, trán hắn dùng sức kèm giữ ta, xảo diệu ngăn ta giãy dụa.

Rồi đầu lưỡi hắn lại tiếp tục tìm kiếm đầu lưỡi ta, khê chọc gheo đầu lưỡi ta, mạnh mẽ lướt từ trên xuống dưới, đầu lưỡi ta vì động tác của hắn mà chạm lên tới vòm miệng, thậm chí uốn cong lại xuống yết hầu, tình sắc không gì sánh được, trong miệng nước miếng không kịp nuốt cũng bởi vậy mà theo bên môi chảy xuống.

Ta trước mắt nhất thời hoa mắt chóng mặt, trong tai cũng từng trện ù ù, yết hầu cũng không kèm được phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

Hắn thừa lúc ta thất thần một lát, đột nhiên đem phân thân dùng sức tiến vào hậu huyết của ta. Bởi vì có máu cùng dịch thể bôi trơn, phân thân hắn thực thuận lợi một lần tiến vào tới đỉnh.

“Úc.”

Hơi thở hắn biến đổi, trong cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ trầm trọng, trong mắt lửa nóng *** bùng nổ tới cực điểm.

“Ân.”

Hạ thể thật đau, ta bắt giác nhãn mi, ở dưới thân hắn nâng người lên.

Một hồi lâu sau, hắn giống như cuối cùng đã khống chế tâm trí điên cuồng của chính mình, phân thân đang phồng lên trong cơ thể ta bỗng dừng lại, đầu lưỡi rời khỏi miệng ta, đem nước miếng chảy bên miệng đang chảy ra của ta liếm sạch.

Hắn thoải mái khép hờ mắt.

“Thật thoải mái.”

Phân thân của hắn trong cơ thể ta tựa hồ lại lớn một vòng.

“Em nơi đó thật chặt a.”

Ta có chút phần nộ trừng mắt nhìn hắn.

Người là cảm thú, ta chặt nên đau, đau, đau đến chết, cái của người lớn vậy nhét vào hậu huyết nhỏ của ta sao có thể không chặt chứ?

“Cảm giác như thế nào?” Hắn cố ý giật giật, “Ta đang ở trong cơ thể em, chúng ta đã hợp thành một thể.”

Ta không khỏi co rút hậu huyết, hắn như dã thú tiếng rống to: “Người tên yêu tinh này.” Hai mắt hùng hực nhìn ta tựa hồ sắp phun tới nơi.

Rồi mới rút cuộc nhịn không được địa chấn lên.

Có lẽ là cố ý, hắn mỗi một lần co rút đều thật mạnh hướng đến điểm mẫn cảm của ta, không ngừng một lần rồi lại một lần.

Khởi điểm ta còn bởi vì hậu huyết chịu không được đau buốt, nhưng khoái cảm lập tức lấn chiếm cơn đau của ta.

Điểm mẫn cảm giống như trái bom, nổ bùng một cái, khiến cho đại lượng khoái cảm toàn bộ tuôn trào. Ý thức của ta sớm mê mang đến không còn gì, miệng khống chế không được lớn tiếng hét chói tai.

Hắn hưởng thụ tiếng rên rỉ của ta, ngón tay dùng sức chà xát hai điểm trên ngực ta, hạ thân càng ngày càng ra sức trêu động.

Dục vọng nơi phân thân hắn chảy ra càng ngày càng nhiều chất lỏng, thanh âm mập mạp hợp *** dâng của chúng ta từ hạ thể truyền đến, mãn phòng tràn ngập hương vị ***.

15. Chương 15

“A. Khải, Khải Ân. Ân, ân.”

Khi động tình lên đến cực điểm, ta không khỏi giống như kiếp trước, gọi tên hắn.

Hắn đột nhiên chậm lại, lấy tay vuốt ve tóc của ta, cúi đầu lại hôn một trận kịch liệt, rồi mới dùng thanh âm mang theo ***, vô cùng khêu gợi ôn nhu nói: “Địch Tu Tư, ta tên Địch Tu Tư, em có thể gọi ta là Địch.”

Trong đầu ta hiện lên một tia nghi hoặc, hần không phải tên Khải Ân sao?

Nhưng còn không kịp nghĩ lại, hần đâm mạnh, khoái cảm kịch liệt làm cho ta rất nhanh liền đem vấn đề này ném sau đầu, ngẩng đầu rên rỉ, khoái trá hưởng thụ khoái hoạt tới cực hạn.

“Dịch. Tu Tư. Ân a.”

Ta tìm lòng không được ôm lấy hần, gọi tên hần, ngón tay bởi vì chưa bao giờ từng có được khoái cảm mà không thể kèm chế được liền ở trên lưng hần dùng sức bầu mạnh, lưu lại một tia hồng ngân.

Đau đớn kết hợp với khoái cảm, đồng tử hần đột nhiên co rút lại, rên rỉ ra tiếng, rồi mới cơ hồ dùng tay bắt lấy thắt lưng của ta, hung hăng cố định nó, tốc độ nhanh hơn, kịch liệt trù sập.

Cơ thể của ta tùy ý hần điều khiển, trong đầu trống rỗng, tất cả cảm giác tựa hồ đều tiêu thất, chỉ còn lại có khoái cảm mãnh liệt.

Một làn sóng khoái cảm mãnh liệt ập tới, da thịt nóng bỏng cọ xát vào nhau, cắn răng chịu đựng kịch liệt nơi hạ thân, chúng ta phát ra tiếng rên rỉ sung sướng, kích thích mãnh liệt làm cho cả hai đều cảm thấy thống khoái mỹ mãn.

Cuối cùng dùng toàn lực đẩy vào toàn bộ phân thân, thân thể đạt đến cao trào, cuối cùng lên tới đỉnh, ta lớn tiếng thét chói tai, dịch thể màu trắng phun trào trên bụng hần.

Mà hần cũng cúi đầu rống lên một tiếng, gắt gao ôm lấy ta, một cổ chất lỏng nóng ẩm bắn thẳng vào trong cơ thể ta.

Ta thất thần mềm há to thở hổn hển, nhìn trần nhà, thân thể xụi lơ xuống, cả người giống như đều bị rút hết sức lực không thể nhúc nhích.

Hần ập xuống trên người ta, thở dốc nghỉ ngơi trong chốc lát, rồi mới hôn ta, bắt đầu đem phân thân trong cơ thể ta ra.

“Ân.”

Ta mặt nhẩn nhú mi, ở trong ***g ngực của hần phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vun, hậu huyết bởi vì đau đớn mà không ngừng co rút, phân thân trong cơ thể bởi vậy lại một lần nữa có xu hướng muốn thức tỉnh.

“Đừng nhúc nhích , ân.”

Hần trong một khắc mồ hôi không ngừng toát ra, cổ nén dục vọng đang muốn trướng lên, tiếp tục lui về sau.

Lúc dục vọng cuối cùng cũng được rút ra, chúng ta đều không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Rồi hần mới ôm lấy ta, bao bọc ta trong tấm mềm, bước tới phòng tắm.

“Nơi đó nên rửa sạch một chút, nếu không sẽ sinh bệnh.”

Hần vừa đi vừa nói chuyện.

Ta không khỏi nhướng mi, tên gia hỏa này không giống như lần đầu cùng nam nhân tiến hành mập hợp, nếu không sẽ không đối với trình tự cùng việc rửa sạch sau khi làm tình lại quen thuộc đến như vậy, dù lúc trước là quang minh chính đại nói như vậy nhưng xem ra hần nguyên bản thực chất là lưỡng tính, hần chắc chắn là đã cùng rất nhiều người làm qua?

Cơ nhiên dám gạt ta, mặc dù ta lúc đầu vốn cũng chẳng tin, nhưng vẫn là không thể không cảm thấy giận dữ, thế là ta cắn một miếng trên vai của hần để hả giận, mùi mồ hôi chua lét, phi thường khó ăn. Nhưng để khỏi mất mặt, ta vẫn tiếp tục cắn không buông.

Hần tựa hồ thật cao hứng nhìn hành động vô cùng thân thiết của ta, cao hứng ôn nhu sờ sờ đầu của ta, rồi mới đem ta nhẹ nhàng để vào trong bồn tắm lớn, chính mình cũng ngồi vào đằng sau ta.

Này có tính là uyên ương cộng dục không nhỉ?

Đầu óc ta lại nghĩ bậy.

Hắn để cho ta tựa vào trên người, đem hai người trước tiên thấm qua chút nước rồi mới đưa một lòng tay tham nhập vào phía sau hậu huyệt của ta, bắt đầu rửa sạch.

Hắn đã nghĩ muốn phi thường cẩn thận cộng thêm ôn nhu, nhưng ngón tay vẫn là khó tránh khỏi đụng tới miệng vết thương của ta, ta bắt lấy tay hắn nơi thắt lưng mình, thân thể căng thẳng, ta bởi vì đau đớn mà cúi đầu kêu vài tiếng.

Khi cuối cùng hậu huyệt của ta đã hoàn toàn sạch sẽ, ta thả lỏng người mà đem toàn bộ thân thể đều đặt trên người hắn, nhưng trong chốc lát toàn thân lại cứng ngắc trở lại – đằng sau bị cái gì đó cứng cứng đụng phải.

“Người, người, người. . . . như vậy cũng có thể động dục?”

Ta cơ hồ muốn khóc mà nói ra.

Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ vào hông ta, ghé sát bên tai ta nhẹ nhàng nói: “Đối với em, ta vĩnh viễn cũng không bao giờ muốn đủ. Bất quá em yên tâm đi, hôm nay em đã quá mệt mỏi rồi, ta sẽ bỏ qua cho em.”

Nói xong hắn đặt ta tựa vào bên cạnh bồn tắm rồi đi ra ngoài.

“Chờ một chút, ta đã quên lấy khăn tắm.”

Ta ngâm mình trong nước để thân thể thả lỏng chờ hắn, hơi nước ẩm áp khiến ta buồn ngủ.

Không cẩn thận, cửa phòng tắm đột nhiên bị phá, khăn tắm có hay không lấy ta là không rõ ràng lắm, chỉ biết là tên gia hỏa kia tính tình đột nhiên xoay chuyển, vọt vào đến bên bồn tắm, đẩy hết mọi đồ dùng tắm sang một bên, một bên phá hư một bên hô to: “Bọn khốn, hai tên gia hỏa kia cư nhiên dám thừa lúc đang ta ngủ mà xuống tay trước!”

Rồi mới đứng ở bên cạnh bồn tắm lớn, sáng lạn cười nhìn ta, hưng phấn hét lên: “Lão bà, ta đến đây!”

Phanh một tiếng, hắn nhảy vào trong bồn tắm, văng đầy nước lên mặt ta.

“Người làm cái gì vậy?”

Ta vuốt hết nước trên mặt, dùng tay đập mạnh trên mặt nước, khiến nước bắn tung tóe đến hắn.

Hắn khuôn mặt đầy nước, mở miệng cười to, “Lão bà, ta cuối cùng cũng gặp được em.”

“Ta không phải lão bà của ngươi.” Ta phẫn nộ hét lên.

“Em chính là lão bà của ta.” Hắn lộ ra vẻ sắc lang thèm nhỏ dãi, cao thấp đánh giá ta. “Tuy đã biến thành nam, nhưng đúng là lão bà của ta, đáng người vẫn là không khác biệt lắm.”

Ta vô lực, tên gia hỏa này bị sao vậy? Loại tính tình này hoàn toàn bất đồng với lúc này, cũng quái dị quá đi? Chẳng lẽ vừa rồi đi ra ngoài bị đụng vào đầu ?

“Người không phải đi lấy khăn tắm sao? Khăn tắm đâu?”

Ta nhin không được hắt nước vào mặt tên sắc lang.

Hắn không thềm lau đi, chậm chậm bước về phía ta.

“Lấy khăn tắm làm gì? Nếu lấy sẽ không được thấy thân thể người đẹp.”

Rồi hắn đột nhiên chồm về phía ta, đè ta thật mạnh xuống, đặt cạnh bồn tắm.

“Lão bà!” Hắn hôn nhẹ lên miệng ta, “người ta vẫn thường nói xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, chúng ta không thể lãng phí thời gian được.” Hắn một tay chế trụ thắt lưng ta, một tay thâm nhập một lòng tay vào trong cơ thể ta dò xét.

Đầu tiên không nói hắn sao lại biết câu nói của Trung Quốc ‘xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim’, thực sự hắn thay đổi quá nhanh đi? Không phải vừa mới còn nói sẽ buông tha ta sao? Hiện tại sao lại tới nữa?

Ta xoay xoay thắt lưng, hai tay vịn vào bồn tắm, muốn tránh thoát khỏi hắn.

Nhưng hắn hiển nhiên phi thường rõ ràng ý đồ của ta, không có hảo ý cười sáng lạn nhìn ta, rồi mới càng thêm dùng sức cố trụ ta, rút ra ngón tay, cứ như vậy lợi dụng nước thuận lợi tiến vào.

Ta lập tức liền xụi lơ xuống, không tự chủ được dựa vào trên người hắn.

“Người.” Sẽ không phải cứ như vậy mà làm đấy chứ?

Hắn ở ta trong cơ thể co rút liên hồi, rồi mới liếm liếm vành tai ta, ở bên tai đầy háo sắc nói: “Như vậy có thể tiến vào sâu hơn, lão bà, em nhất định sẽ thích.”

Ta thấy có người thích thì đúng hơn?

Ta phần hân trường mắt nhìn hắn, hiện tại toàn thân đau nhức, nơi đó vừa mới vị đau xong, giờ thật là ngay cả khí lực giãy dụa cũng đều không có .

Hắn một tay ôm lấy ta, một tay cầm phân thân ta cao thấp vuốt ve, đối ta vui vẻ cười: “Nhớ kỹ nga, tên của ta là Khải Nhĩ.”

Rồi hắn bắt đầu ra sức ở ta trong cơ thể trườn sát.

Ta vô lực phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, khoái cảm nơi hạ thể cũng đã khiến cơ thể không còn chút khí lực nữa, trước mắt càng ngày càng đen, cuối cùng ngất đi.

16. Chương 16

Ngay khi ta đang chìm đắm trong mộng đẹp, bên tai lại không ngừng truyền đến những thanh âm ong ong phiền phức, ta bực bội trở mình một cái, kéo chăn lên, tiếp tục ngủ.

Nhưng âm thanh ong ong này tựa như cố ý cùng ta đối nghịch, trong chốc lát, nó lại vang lên bên tai ta, âm lượng thậm chí so với lúc trước còn lớn hơn. Ta bất mãn, mặt nhăn mày nhíu, cố gắng nhắm chặt hai mắt, bắt buộc chính mình tiếp tục ngủ.

“# # # % @ # @ # \$ \$ \$ \$ \$ \$ % * & &”

Lại trở mình một cái, ta đem gối che toàn bộ đầu.

“@ @ % \$ \$ \$ @ @ @ \$ \$ & & & \$ \$ \$ \$ # @”

Ngọn lửa trong lòng tích tụ càng lớn, âm ỉ như vậy, cho dù là Trư Bát Giới tái thể cũng không thể ngủ được.

Ta xốc chăn lên, bật dậy, ánh mắt còn không có mở liền bốc hỏa kêu to: “Mẹ kiếp! Lão tử đang ngủ, các người im lặng im lặng một chút không được sao? Người cái XXXOOO.”

Một tiếng rống này, quả nhiên phi thường hữu hiệu, âm thanh bên tai trong nháy mắt liền im lặng.

Ta vừa lòng gật gật đầu, cũng không thêm mở mắt, ôm lấy chăn mềm mại ấm áp, tiếp tục chìm vào mộng đẹp.

Nhưng đang ngủ, ta lại cảm thấy có gì đó không thích hợp, theo lý thuyết, ký túc xá ta ở chỉ có một người, sao có thể có người không biết lịch sự tự tiện tiến vào, hơn nữa còn không hề có ký lớn tiếng huyền ảo?

Nghĩ xong, ta liền nhớ ra chính mình hình như đã rời khỏi nước Anh

Đầu óc còn chưa thực rõ ràng cuối cùng cũng chậm rãi thanh tỉnh, ta hiện tại, bị người nào đó bắt cóc, hơn nữa dường như còn bị hắn thành công ăn.

“”

Ta phần nộ mở to mắt, đứng thẳng dậy, vừa lúc cùng người ngồi ở bên giường mắt to nhìn mắt nhỏ.

Người này nhìn rất giống vị bác sĩ lần trước, hiện tại trong tay hắn chính là ống nghe bệnh, bên cạnh là một hòm thuốc, xem ra hắn thật sự là bác sĩ.

“@ # \$ % \$ \$”

Thấy ta mê man nhìn hấn, hấn nhún nhún vai, thay đổi tiếng Anh nói một lần nữa.

“Mỹ nhân ngủ cuối cùng cũng tỉnh dậy? Nếu không tỉnh tôi chắc chắn sẽ bị cơn tức giận của người nào đó nướng mất thôi.”

Hấn nhìn ta liếc mắt về phía sau một cái, rồi mới trêu tức nói: “Thật là, cũng không phải lỗi của ta, vì cái gì ta lại chịu đựng sự tức giận của người? Ta cũng không phải nơi trút giận a.”

Thực rõ ràng, những lời này là không phải nói với ta.

Ta đang muốn xoay người nhìn xem đằng sau rốt cuộc là ai, không nghĩ tới lại đột nhiên bị người nào đó gắt gao ôm chặt ở phía sau.

Hơi thở ấm áp từ phía sau phả vào ta, ta sợ hãi rụt cổ lại.

Hấn nắm chặt lấy hai cánh tay ta, rồi giống như là đầu lưỡi mềm mại chạm vào làn da phía sau ta, trên mặt ta khẽ động.

Hơi thở dị thường quen thuộc làm ta không khỏi thân thể cứng ngắc, rồi ta ra sức giãy dụa, nghĩ muốn ly khai khỏi cái ôm của hấn.

Không nghĩ tới vừa mới nâng cánh tay lên, toàn thân liền giống như bị kim đâm đau đớn, hạ thân lại đau nhức muốn động cũng không động được, ta tựa như bị thiêu cháy vậy.

“Ta. rất cuộc.”

Ta khó hiểu nhìn về phía nam tử đeo kính.

Cho dù bị xe cán cũng không đau đến nỗi như vậy? Toàn thân giống như bị nghiền nát, ta lúc trước rốt cuộc bị gì vậy?

Thế là trí nhớ trở lại, trước mắt bắt đầu hiện lên một vài hình ảnh, ta rên rỉ một tiếng, cúi đầu che mặt mình.

Tên cầm thú!

Được hấn ban tặng, lão tử rốt cuộc từ khi sinh ra đến giờ cũng tự mình cảm nhận được hậu quả .

Buồn bực tới cực điểm, cũng không để ý hậu quả , ta hung hăng lấy tay véo lên khuỷu tay của tên cầm thú đằng sau.

Hấn kêu lên một tiếng đau đớn, càng ôm lấy ta chặt hơn.

Nam tử đeo mắt kính đẩy gọng kính lên, rồi mới nói với ta: “Nghĩ ra rồi?”

Ta gật gật đầu.

“Vậy cậu có biết cậu đã ngủ 3 ngày rồi không?”

“3 ngày?”Ta ngơ ngác nhìn hấn, rồi mới rống lên.”Cái gì? Tôi ngủ 3 ngày!?”

Nói chuyện quá mức dùng sức, liên lụy đến phía dưới, cơ thể cứ thế truyền đến từng đợt từng đợt đau đớn, ta nhe răng trợn mắt bất đắc dĩ ngã vào trên người tên cầm thú.

“Ân.”

Nam tử đeo kính gật gật đầu, rồi mới tò mò hỏi ta: “Lời cậu nói lúc nãy là ý gì?”

Ta sững sốt một chút, rồi mới nghĩ đến hấn đại khái là hỏi ta lúc nãy bởi vì xung quanh thực ồn ào mà ta trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê phần nộ tỉnh dậy thét lên, trong tiềm thức ta chính mình luôn dùng tiếng mẹ đẻ, tiếng Trung, cho nên bọn họ mới không nghe hiểu.

Cũng may mắn là tiếng Trung, nếu bọn họ nghe hiểu lời ta nói, ta có thể sẽ bị bọn họ xé xác mất

Ta cười gượng một tiếng, chột dạ dời ánh mắt, rồi mới nói sang chuyện khác.

“Anh không gạt tôi đấy chứ? Nếu tôi thật sự ngủ 3 ngày, thân thể vì cái gì vẫn đau như vậy?”

“Việc này tôi cũng vô pháp trả lời cậu, chỉ có thể nói là vấn đề thể chất cá nhân, có thể thể chất của cậu về mặt khôi phục là rất chậm. Bất quá cậu mới chỉ ngủ 3 ngày mà trên mặt Khải Nhĩ, hai mắt cũng đã thâm quầng như thế, bọn họ đã thay phiên nhau chiếu cố cậu ba ngày ba đêm.”

“Khải Nhĩ?”

Ta quay đầu lại nhìn, hần quả nhiên về mặt mỗi một.

“Em quả thật dọa chúng ta.” Hần ở trên mặt ta thân thiết cọ cọ. “Lần sau không được như vậy nữa, biết không?”

Ta không khỏi không thét lên hỏi ông trời.

Đại ca, người trước tiên hãy làm rõ tình huống đi được không? Rõ ràng chính là người đem ta biến thành như vậy.

Có thể hay không tổ trạng tên ác nhân này?

Ít làm một lần sẽ chết à?

“Sẽ chết.”

Hần đột nhiên cúi đầu bên tai ta hồi đáp.

Nguyên lai ta không cẩn thận nhất thời nói ra suy nghĩ của mình.

“Nếu bọn họ đều ôm qua, ta đương nhiên càng không thể lạc hậu!”

“”

Ta đều đã quên, hiện tại tên gia hỏa này có vấn đề.

“Vậy người hiện tại là Khải Nhĩ?” Nụ cười sáng lạn ... cái tên gia hỏa nhảy vào bồn tắm, khuôn mặt đầy nước?

Hần gật gật đầu, cũng không nhiều lời giải thích, chính là tiếp tục gắt gao ôm lấy ta, giống như chỉ cần buông lỏng một chút ta sẽ bị người khác cướp đi vậy.

Nhưng tên nam tử mắt kính tùm tùm cười hướng ta gật đầu.

“Cậu hẳn đã phát hiện? Đúng vậy, tên gia hỏa này thực có bệnh.”

“Anh muốn nói tên gia hỏa này bị chứng nhân cách phân liệt?”

Tuy lúc trước làm tình đều rất mơ hồ, không có biện pháp, nhưng sau đó, cẩn thận ngẫm lại ai cũng đều có thể nhìn ra tên gia hỏa này tuyệt đối có ba nhân cách, hơn nữa mỗi nhân cách đều có tên khác nhau!

“Chính xác!”

Nam tử mắt kính vỗ tay một cái thật vang.

“Tôi nghĩ cậu hẳn đã gặp qua bọn họ.”

Ta gật gật đầu, nhưng lại là nhìn thấy ở thời điểm làm tình, hiện tại nhớ tới lại khiến cho ta tức giận, xúc động muốn đánh chết hắn.

“Hắn bệnh tình thực đặc thù, bởi vì hắn có thể trong nháy mắt chuyển hoá thành một loại nhân cách khác, hơn nữa mỗi nhân cách đều biết đối phương tồn tại, thậm chí có thể cho nhau thay đổi.” Nam tử đeo kính tiếp tục cười tùm tùm nói. “Một tên là Dịch Tu Tư • Phỉ Nhĩ Tư, tính cách ôn nhu sẵn sàng, là một thân sĩ; hai tên là Khải Ân • A Tư Đặc Lô, tính cách lạnh lùng cuồng bạo, là một bạo quân; và người thứ ba tên là Khải Nhĩ • A Tư Đặc Lô, tính cách hoạt bát hiếu động, là một tên mười phần trẻ con. Bình thường đều là người thứ nhất xử lý hết thảy mọi việc, mà tên thứ hai khi xảy ra chuyện sẽ đến phụ trợ, còn tên thứ ba ...,” Nam tử mắt kính đẩy kính lên, thấu kính hiện lên một mảnh bạch quang. “Tên thứ ba hoàn toàn là một con sâu làm rầu nồi canh, chỉ biết ngoạn chứ không làm việc, người có thể hoàn toàn không cần để ý đến hắn!”

Nam tử mắt kính nói chắc như đinh đóng cột.

17. Chương 17

Một câu hảo có lực sát thương!

Ta có thể cảm giác được tên nam nhân thứ ba ở phía sau đã lập tức bị đả kích thật mạnh, giống như bánh xe xì hơi, đáng thương dụi sát vào lưng ta.

Ta nâng tay lên, vốn định sờ sờ đầu của hắc an ủi, không nghĩ tới tên gia hỏa này lại bởi vậy được voi đòi tiên, vươn đầu lưỡi *** liếm liếm sau cổ ta, thậm chí còn bên tai ta cúi đầu nói: “Cám ơn đã khoản đãi!”

Thế là bàn tay an ủi của ta lập tức biến thành bàn tay bạo lực, cũng không quản thân thể đau hay không đau, hung hăng đập vào trên đầu hắc. Mà hắc cũng vô thường vô phạt, tiếp tục sử dụng tay chân ở trên người ta ra sức sờ mó lung tung.

“ ”

Uy, tên nam tử mắt kính, người thật sự xác định tên thứ ba thực chính là tính tình mười phần trẻ con chứ không phải là mười phần vô lại chứ?

Cùng lúc đó, bên cạnh truyền đến tiếng cười, ta không lưu tình chút nào tặng một ánh mắt sắc như dao.

Tên nam tử mắt kính ôm miệng nén cười, quay đầu, thân thể run rẩy.

Sau khi cả người run rẩy được một lúc, hắc đứng thẳng dậy đối diện chúng ta, lại là hồ ly vẻ mặt vô hại mỉm cười.

“Cũng chỉ có cậu mới có thể khiến cho hắc biến thành như vậy, tôi cũng không biết hóa ra hắc còn có một bộ mặt đáng yêu như thế.” Hắc nhìn ta, nhấn mạnh từng chữ một nói. “Thực không then là Tuyết Lị ”

Lòng ta chấn động.

Vì cái gì hắc biết tên này? Chẳng lẽ hắc kiếp trước cùng chúng ta có quan hệ gì sao?

Nhưng ta mặt ngoài cũng không lộ thanh sắc, làm bộ như tò mò hỏi hắc: “Tên này rốt cuộc có nghĩa là gì? Các người cứ toàn dùng tên này gọi ta?”

Tên nam tử mắt kính bí hiểm cười cười, rồi mới nhìn Khải Nhĩ phía sau ta: “Tôi cũng chỉ là nghe người khác nói thôi, cùng hắc lớn lên từ nhỏ, là bằng hữu tốt của nhau, trước đây toàn bị hắc đầu độc, lúc nào cũng bị bắt buộc nghe hắc giảng các người kiếp trước có những chuyện gì. Nếu người thật muốn biết, vẫn là tự mình bảo hắc cho người biết.”

“Kiếp trước?” Ta bĩu môi, “Các người cứ nhiên tin tưởng loại chuyện hư cấu này sao?”

“Tôi vốn cũng không tin, vẫn xem chuyện này là do hắc tự tưởng tượng, dù sao đầu óc hắc có điểm không bình thường.” Tên nam tử mắt kính vẫn nhìn nam nhân phía sau ta. “Nhưng là, cậu lại thật sự xuất hiện, cho nên hiện tại tôi muốn không tin cũng không được.”

“Hừ!” Ta cười. “Các người có cái gì có thể chứng minh ta chính là Tuyết Lị không? Nếu hắc là bởi vì coi trọng ta cho nên dùng tên Tuyết Lị bắt ta tới thì sao?”

Trong mắt hắc tinh quang chợt lóe: “Vậy cậu chỉ có thể tự nhận mình không may mắn, bị tên gia hỏa này coi trọng. Mặc kệ như thế nào tôi thủy chung là đứng về phía hắc, dù sao cậu với tôi mà nói cũng chỉ là người xa lạ!”

Quả nhiên thực gian trá.

Ta mặt nhăn mày nhó.

Ngụ ý hắc là bất luận ta sau này có bị ba người này làm gì, hắc vẫn duy trì sự tín nhiệm vô điều kiện, ta nếu chạy trốn sẽ vô cùng bất lợi.

Xem ra muốn chạy trốn ra ngoài, thật sự chỉ có thể dựa vào chính mình, phải nhanh một chút nghĩ biện pháp mới được.

Nghỉ hè có 3 tháng, ta cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây cùng ba tên gia hỏa này khoái hoạt.

Đầu tiên, phải làm cho tên phía sau mất cảnh giác mới được.

Trải qua hai lần chạy trốn không thành công lúc trước, hiện tại không cần xem cũng biết biệt thự này khẳng định đã bị canh giữ càng thêm nghiêm mật, nếu hắn thật là lão đại hắc bang, thì cảnh vệ sẽ không là vấn đề.

Hơn nữa vấn đề lớn nhất là ta căn bản không biết đây là đâu, cũng không thập phần rõ ràng hắn hiện thân phận là gì, hai điểm này đối việc chạy trốn của ta đều là một trở ngại lớn, làm cho ta vô pháp có thể lập ra một kế hoạch toàn vẹn.

Cho nên hiện tại, ta có thể làm chỉ có.

Ta ngẩng đầu, nháy mắt mấy cái, ngáp một cái.

“Ta muốn ngủ.”

Ta tận lực dùng thanh âm có chút mỗi một nói.

Tên nam tử mất kính gạt đầu, bắt đầu thu thập hòm thuốc bên cạnh.

“Ừ, đây cũng chỉ là phản ứng bình thường, cậu hiện tại thân thể còn suy yếu, đích xác cần hảo hảo nghỉ ngơi. Nhưng cậu đã ngủ 3 ngày không có ăn cơm rồi, cho nên tốt nhất ăn gì đó trước rồi hãy ngủ tiếp.”

Hắn nói câu cuối hiển nhiên là nói cho tên gia hỏa to xác đằng sau ta rồi.

“Ta lập tức gọi người đi làm.”

Khải Nhĩ cuối cùng cũng buông ta ra, nhanh chóng đi ra cửa.

Nam tử mất kính đuổi theo hắn: “Không cần phức tạp, cậu ta chỉ có thể ăn chút gì đó dễ tiêu hóa.”

Khải Nhĩ gạt đầu, phân phó người mặc áo đen đứng ngoài cửa rồi trở vào phòng, ngồi bên giường, tiếp tục nhìn ta. Mà tên nam tử mất kính cũng ly khai khỏi phòng.

Ta quay về trên giường nằm xuống, đắp chăn, xoay người, cố ý đưa lưng về phía hắn, nhắm mắt lại.

Ngoài dự đoán của mọi người chính là hắn cũng không sinh khí, thân thủ vẫn ôn nhu sờ sờ đầu ta.

“Ngủ đi, chờ một chút đồ đến đây ta sẽ gọi em dậy. Nhất định phải dậy ăn đó, có nghe hay không? Không được nằm hoài trên giường. A.”

Thật dài trong chốc lát không hề có động tĩnh, ta đang nghĩ đến hắn không phải lúc này trở nên ngốc nghếch đấy chứ thì hắn đột nhiên nói: “Thực xin lỗi. ta sợ sợ em giống Tuyết Lệ , nàng trước kia thường xuyên bởi vì sinh bệnh đều ở trên giường mà không chịu ngồi dậy ăn cái gì cả, mỗi lần ta gọi nàng rời giường đều giống như phải làm cái gì đó ghê gớm lắm, đúng là đồ lười. Ha hã.”

Hắn giống như nghĩ tới cái gì đó buồn cười liền khoái hoạt nở nụ cười một tiếng, rồi lại đột nhiên lặng yên, qua một hồi lâu, lại ôn nhu sờ sờ đầu ta.

“Thật là, ta đang nói cái gì vậy, em rõ ràng đã không còn ký ức kiếp trước, mà ta cũng không còn là ta kiếp trước, đều đã qua 1500 năm Nhưng tất cả đều là ký ức ta trân quý nhất. 1500 năm, thực lâu lắm rồi, nếu không có những ký ức này, ta thật sự đã sớm nổi điên mất rồi.”

Hắn cúi xuống, ôm lấy ta cùng chăn.

“Thân ái, ta tịch mịch 1500 năm, hiện tại nhớ tới, vẫn là có chút sợ. Nguyên bản ta đối với việc tìm em đều đã không còn hy vọng, 1500 năm thực quá dài, không có hy vọng, cũng không biết khi nào mới là cuối. Không có em, thế giới này đối với ta mà nói so với địa ngục còn đáng sợ hơn. May mắn, ta rốt cuộc cũng tìm được em rồi.”

Hắn hai cánh tay siết chặt, càng dùng sức ôm lấy ta.

“Này không phải là mộng, em cuối cùng lại trở về bên ta. Tha thứ cho ta? Thân ái, hãy để cho chúng ta một lần nữa bắt đầu lại từ đầu nhé.”

Ta đem đầu chôn trong gối, trong mắt nước mắt không ngừng chảy ra, nhưng cũng không có phát ra âm thanh.

Ta quả nhiên vẫn là mềm yếu .

Nếu không có chuyện kia phát sinh, có lẽ ta thật sự tha thứ cho hấn, cùng hấn một lần nữa bắt đầu.

Nhưng hình ảnh phụ hoàng, mẫu hậu dùng linh hồn của chính mình cùng ác ma giao dịch vẫn như đang rõ ràng trước mắt ta, ta không thể phụ bọn họ, cũng không thể tái giẫm lên vết xe đổ.

Cho nên đối với chuyện này, thân ái, ta không thể tha thứ cho người, càng không thể tha thứ cho chính mình!

18. Chương 18

Ta dùng sức ngăn lệ rơi, lẳng lặng nằm gối đầu, cố gắng bình phục tâm tình.

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, xem ra thức ăn gì đó đã tới rồi, hấn đứng dậy, đi ra mở cửa, rồi nói cái gì đó, sau lại đóng cửa lại, tiếp theo là tiếng bánh xe lăn hướng về phía giường, phỏng chừng là hấn đang đẩy xe thức ăn.

Hấn nhẹ nhàng vỗ vỗ vai ta.

“Dậy đi, ăn chút cháo này xong rồi ngủ tiếp.”

Hương thơm của cháo truyền vào mũi ta, ta nuốt nuốt nước miếng, giữ lấy chăn, không dám đứng lên.

Vừa rồi khóc, mắt khăng định đỏ, ta không muốn cho hấn phát hiện ta đã khóc.

Hấn lại vỗ vỗ ta, thấy ta không phản ứng, cười nhẹ một tiếng, tay đưa xuống, cứ nhiên bắt lấy chăn hất tung lên.

NND, tên gia hỏa này so với trước kia chẳng thay đổi tí nào!

Ta không tình nguyện xoay người, hung hăng trừng mắt nhìn hấn một cái, chậm rãi đứng lên.

Hấn lại cúi đầu nở nụ cười.

“Cho dù không có trí nhớ, một ít thói quen nhỏ thật một chút cũng chưa thay đổi.”

Hấn nhẹ nhàng vỗ vỗ hai má ta, rồi mới ghé sát vào mặt ta hôn một cái.

“Ánh mắt ngủ đỏ cả lên, thật đúng là giống tiểu hài tử quá đi.”

Ta chán ghét dùng sức lấy tay chà sát nơi hấn vừa hôn.

Thấy động tác của ta, con người màu lam tối sầm xuống, rồi lại làm bộ như không chút để ý trêu chọc ta nói: “Nhìn ta gì chứ? Muốn ta ụy em sao? Sớm nói thì.....”

Hấn ngừng nói, cầm lấy bát cháo, dùng thìa múc một thìa thuốc lên.

Ta thân thủ tiếp nhận thìa cùng bát cháo: “Ta sẽ tự uống.”

Vừa nói xong ta lại hoảng sợ, thanh âm của ta thập phần khàn khàn, xem ra là di chứng của việc ta mới vừa khóc.

Ta giương mắt trộm nhìn hấn một cái, hy vọng hấn không phát hiện ra gì cả. Bất quá hấn ngay cả mắt cũng đều cho là ngủ mới đỏ, vậy âm thanh này chắc bùng bít được.

Quả nhiên, hấn sờ sờ cằm, nhìn ta nói: “Ngủ cũng làm thanh âm thay đổi, em thật sự là.”

Trong lời nói đầy sùng nịch.

Ta yên lặng uống ly thuốc còn nóng, che giấu khóe miệng đang nhếch lên của mình.

Nhân cách thức ba này xem ra chỉ số thông minh không phải tốt lắm, rất trì độn. Ha ha, trách không được tên nam nhân mắt kính kia nói hấn không có ích lợi gì cả, có lẽ sau này có thể lợi dụng một chút.

Nhưng hiện tại, phải ưu tiên cho việc khôi phục thân thể mới được, bằng không cái gì cũng không thể làm.

Ta ngoan ngoãn uống xong ly thuốc, cầm chén đưa cho Khải Nhĩ rồi kéo chăn lên tiếp tục ngủ.

Khải Nhĩ lại vỗ vỗ ta: “Hảo hảo ngủ, ta còn có việc, buổi tối ta lại đến với em.”

“Ừm.”

Ta hàm hồ lên tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Hấn cúi xuống, hôn lên khóe miệng ta, rồi mới đẩy xe đựng thức ăn ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Phòng trở lại vẻ im ắng.

Ta vươn tay, sờ sờ khuôn mặt có chút nóng lên của mình: “Thật là, cứ nhiên chỉ vì một nụ hôn mà mặt đỏ, cũng không phải chưa từng hôn qua. có gì nguy hiểm đâu chứ.”

Ta lẩm bẩm, rồi mới dần dần đi vào giấc mộng.

Chờ ta tỉnh lại thì đã là buổi tối. Hấn ngồi bên cạnh ta, một tay nắm lấy tay ta, một tay cầm xấp văn kiện. Thấy ta tỉnh lại, hấn quay đầu: “Em tỉnh? Đã đói bụng chưa?”

“Rồi.”

Hấn cúi đầu vô cùng thân thiết hôn ta: “Chờ chút để ta nói bọn họ đi làm. Muốn ăn cái gì?”

“Tùy tiện.”

Hấn cười cười, cũng không bởi vì ngữ khí của ta mà sinh khí, hấn buông văn kiện trong tay xuống giường, lại không quên chỉnh lại chăn trên người ta.

Phát hiện hấn cùng ban ngày có chút bất đồng, ta nghi hoặc mở miệng hỏi: “Địch. Tu Tư?”

“Chính xác!” Hấn quay đầu khích lệ nói. “Em có thể nhận ra ta, ta thật cao hứng, thân ái a.”

Rồi hấn mở cửa hướng bên ngoài nói với một người mặc áo đen.

Ta lặng yên nhìn hấn, giữ chặt chăn sát người.

Từ lúc nào mà ta cứ nhiên lại quen với sự tồn tại của hấn bên người? Giống như hết thấy điều việc đương nhiên vậy.

Việc này đối với Tuyết Lị mà nói có lẽ là chuyện bình thường, nhưng đối với Đỗ Mặc mà nói hấn chính là tội phạm cường gian, vì vậy chuyện này đáng lẽ là không có khả năng xảy ra.

Xem ra bất tri bất giác ta lại tự hãm mình vào sâu trong tình cảm rồi.

Không được, không thể làm cho hấn nhìn ra sự khác thường ở ta, ta là đối với hấn phải có điểm bất hòa mới được.

Phân phó xong, hấn đóng cửa lại rồi trở về bên cạnh giường.

Ta nhìn chằm chằm hấn, làm bộ như không chút để ý hỏi: “Đây là đâu?”

“Phòng của chúng ta, thân ái a.”

“Ta không có thói quen cùng người xa lạ ngủ chung, hơn nữa, nơi này toàn bộ đều là màu ngân bạch, ta không thích. Có thể hay không đổi phòng khác?”

Ánh mắt hấn trở nên âm trầm, nhưng lại rất nhanh liền khôi phục thần thái, rồi đến bên giường ôm lấy ta cùng chăn.

“Ta sẽ bảo quần gia sơn lại màu khác, nhưng không được đổi phòng. Ta trước đây có nói qua em chỉ có thể ở bên cạnh ta, hơn nữa nơi này hết thấy đều là chuẩn bị cho em.”

“Ngay cả những nữ trang ghê tởm kia?”

“Ừ.”

Hắn nhìn vẻ mặt chán ghét của ta chỉ cười cười rồi hôn ta.

Ta vội vàng đẩy hắn ra: “Ta đâu có cần những thứ nữ trang đó.”

“Lúc trước ta không biết em hiện tại là nam, cho nên mới dựa theo dáng người kiếp trước của em, Tuyết Lị, mà làm mấy thứ này. Yên tâm đi, ta ngày mai sẽ bảo bọn chúng đổi sang nam trang. Bất quá, ta rất muốn được nhìn thấy em mặc trang phục nữ, hẳn là cũng được đi.”

Ta không chút do dự một cước đá hắn.

“Ta không phải là cái gì Tuyết Lị, ta đã nói qua rất nhiều lần rồi. Còn có, muốn mặc nữ trang thì người đi mà mặc, ta cũng không muốn giả trang thành nữ! Đừng đem bệnh biến thái của người lây cho ta!”

Hắn bởi vì không hề phòng bị, bị ta đá một cái liền ngã xuống giường, may mắn trên mặt đất trải thảm lông dê, nên mới không phát ra thanh âm lớn nào.

Hắn từ trên mặt đất đứng lên, bất đắc dĩ đối ta cười cười, lại trở về trên giường ôm lấy ta, rồi mới sờ sờ đầu ta: “Phải phải, em không phải Tuyết Lị, không mặc thì không mặc.”

Ta liếc mắt nhìn hắn, tổng cảm thấy ngữ khí cùng thái độ hắn nói dường như là coi ta như một tiểu hài tử đang cáu kỉnh.

Ta trở mình một cái, đưa lưng về phía hắn, rầu rĩ nói: “Ta phải đổi phòng!”

“Không được!”

Sắc mặt hắn trầm xuống.

“Ta và người không quen, ta không có thói quen cùng người khác ngủ chung giường.”

“Không quen?” Hắn cư nhiên phát dục, thò tay vào chăn, vỗ vỗ mông ta. “Mấy ngày hôm trước là ai nằm dưới thân ta rên rĩ đấy nhỉ?”

“Đó là người bắt buộc ta, ta phải tố cáo người tội cưỡng gian!”

“Cưỡng gian? Vậy sau cùng coi như là hợp gian đi, chẳng lẽ em dám nói em một chút khoái hoạt cũng không cảm nhận được sao? Không biết ai trước đó cứ gắt gao ôm lấy ta đấy nhỉ?”

“Người.”

Ta bị hắn nói đến nổi mặt cũng nóng lên, nhất thời đuối lý, chỉ có thể kiên quyết nhắc lại muốn đổi phòng. Con người tàn khốc của hắn chợt lóe lên nhìn ta.

“Đồ Mặc, không cần khiêu chiến cực hạn của ta! Nếu làm cho Khải Ân đi ra em chỉ có thể tự gánh chịu hậu quả thôi, sau này không được nhắc lại việc đổi phòng nữa, có biết hay không? Thói quen là có thể sửa, em với ta cùng nhau ngủ nhiều ngày như vậy, ít nhất cũng thành thói quen rồi!”

Ta sợ hãi nhìn hai tròng mắt hắn đột nhiên trở nên nghiêm khắc, liên tưởng đến Khải Ân tàn bạo lúc trước, không tự giác run rẩy gật gật đầu.

Tao nhà quả nhiên so với khờ dại khó đối phó hơn nhiều, hơn nữa tên tàn bạo kia tạm thời còn chưa có xuất hiện, ta không khỏi vì chính mình cảm thấy lo lắng không biết có thể an toàn trở về nước hay không?

19. Chương 19

“Em suy nghĩ gì mà nhập thần thế?” Hắn nâng cằm ta lên, ánh mắt sắc bén nhìn ta.

Ta lấy lại tinh thần, có điểm chốt dạ dời ánh mắt.

“Không có gì cả.”

“Thật không?”

Hắn mặt nhăn mày nhíu, hoài nghi nhìn ta.

“Em sẽ không phải đang nghĩ cách trốn.”

May mắn giờ phút này ngoài cửa truyền đến mấy tiếng gõ cửa, đánh gãy lời hắn nói.

Hắn buông tay, ngữ khí lãnh đạm hỏi ngoài cửa: “#%\$^# #?”

Lại là ngôn ngữ ta nghe không hiểu, nhún nhún vai, ta cuộn người lại vào trong chăn nằm sát vào trong giường.

“%# # #%@@# % ”

Ngoài cửa rất nhanh truyền đến tiếng đáp lại, rồi hắn gật đầu nói câu gì đó, sau đó liền mở cửa ra.

Nguyên lai là thức ăn khuya được đưa đến, một người khoảng hai mươi, ba mươi tuổi, vẻ mặt nghiêm túc đẩy xe thức ăn đến, nhìn khuôn mặt hắn, ta cảm thấy dị thường quen thuộc, cảm thấy dường như đã gặp ở nơi nào đó. Nhìn kỹ lại, khuôn mặt trước mắt dần dần khớp với một khuôn mặt trong đầu ta, trong lòng kinh ngạc cũng càng lúc càng lớn, thiếu chút nữa không chế không được mà biểu hiện ra trên mặt

Khuôn mặt này, không phải chính là tổng quản cung đình kiếp trước sao? Người kia tuy rằng đối với ta tốt lắm, nhưng lại là tên gia hỏa lúc nào cũng thích dạy ta đủ mọi lễ nghi. Kiển thức về lễ nghi của hắn không người nào có thể so sánh được, cho nên mỗi lần chỉ cần hắn xuất hiện, ta liền đứng ngồi không yên.

Hắn, hắn, hắn cư nhiên cũng chuyển thế ? Hơn nữa cư nhiên lại ở cạnh bên Khải Ân? Việc này cũng kì quái quá đi?

Ta nơm nớp lo sợ nhìn hắn một cái, rồi mới trộm xoay người đưa lưng về phía hắn, muốn nhắm mắt làm ngơ, không nghĩ tới hắn ngay lập tức lạnh lùng dùng tiếng Anh nói: “Thiếu gia, người không thể sủng cậu ta đến vậy được. Đồ thiếu gia, mời cậu rời giường ăn cơm, không ai lại đi nằm trên giường mà ăn cơm cả, nếu cậu không làm thế, ta nghĩ cậu cũng không hy vọng ta đến dạy cậu lễ nghi bàn ăn đâu nhỉ?”

Đấy, lúc nào cũng như thế.

Ta thân thể cứng đờ, rồi mới thập phần không tình nguyện ngồi dậy, tựa vào đầu giường.

Địch Tu Tư sờ sờ đầu ta, cười cười nói với ta: “Đây là quần gia của ta La Y, mặc dù có điểm nghiêm túc nhưng tính cách không tồi, sau này em có cái gì không thể giải quyết đều có thể thỉnh hắn giúp đỡ.”

Phải không? Ta đây muốn về nước có phải hay không cũng có thể thỉnh hắn giúp đỡ?

Ta cười nhạo một tiếng, lại phát hiện cặp con ngươi đen kịt của La Y sắc bén nhìn ta, ta vội vàng ngồi thẳng dậy, ngàn vạn lần không thể bị tên gia hỏa này nhìn ra cái gì, bằng không sẽ không thể chạy trốn được nữa.

Địch Tu Tư tiếp nhận từ La Y chén súp ngô nóng hổi, nhưng không có lập tức đưa cho ta, mà hỏi ta: “Muốn hay không ta uy em?”

La Y trừng mắt, ta cả người run lên, đem từ “hảo” đã lên đến cổ nuốt trở về: “Không cần, ta chính mình tự ăn.”

Tay chân ta có chút luống cuống tiếp nhận, một bên vừa múc uống, một bên vừa trộm nhìn La Y. Thật không có biện pháp, kiếp trước ta thật sự là bị hắn quản đến sợ hãi, nên đã để lại hậu di chứng ở kiếp này.

“Thiếu gia người cũng ăn một chút gì đi, người đã công tác suốt một ngày rồi.”

La Y đem một chén súp khác đưa cho Địch Tu Tư.

“Ừ.”

Địch Tu Tư tiếp nhận chén súp, trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng chỉ còn lại tiếng ta đang ăn súp.
Từ từ, ăn súp.

Nguy rồi, tên gia hỏa kia sẽ không lại bắt bẻ ta chứ? Nhớ mang máng là trong lễ nghi quý tộc, ăn canh không được phát ra thanh âm.

“Đồ thiếu gia!”

Xem đi, quả, quả nhiên lại bắt đầu.

Tay ta run lên, thiếu chút nữa đem thìa trong bát quăng xuống giường.

“Quý tộc tao nhả thì ăn canh không được phát ra loại thanh âm thô lỗ này, xem ra ngày sau ta phải hảo hảo giáo cậu một chút nghi lễ chính xác mới được, cũng không thể bởi vì ít chuyện nhỏ này mà khiến cho thiếu gia mất mặt được.”

Ta nắm chặt cái thìa trống trơn trong tay, có loại cảm giác muốn khóc.

Hôm nay có phải hay không là ngày lành cuối cùng của ta? Trước có sói, sau có hổ, kế hoạch chạy trốn mà ta định thực hiện có phải hay không vì chuyện này mà có sự biến động, thật muốn ngửa mặt lên trời mà hét lớn một tiếng ‘ông nội người’!

“Được rồi, người không nên dọa hấn, La Y. Mặc thân thể còn chưa có hảo, vấn đề lễ nghi vẫn là nên chờ thân thể hấn phục hồi cho tốt đi rồi nói sau.”

Địch Tu Tư đem cái bát không trả lại cho La Y, rồi mới thân thủ ôn nhu vỗ vỗ lưng của ta, ta lần đầu tiên phát hiện nguyên lai hấn thật sự là một người ôn nhu, một người tốt như vậy.

“Ta biết người là bởi vì gặp lại Tuyết Lị mà cao hứng, bắt quá hấn hiện tại cũng không còn ký ức kiếp trước, hết thấy vẫn là từ từ hãy làm, chờ hấn quen thuộc tất cả mọi thứ nơi này rồi chậm rãi dạy cũng không muộn.”

“Vâng ạ!”

La Y kính cẩn nghe theo.

Ta rất nhanh uống xong chén súp, rồi mới cầm chén đưa cho Địch Tu Tư để hấn trả lại cho La Y, ta đang muốn kéo chân lên quay về giường để ngủ, Địch Tu Tư lại giữ chặt ta lại, rồi tiếp nhận chiếc khăn mặt La Y đưa qua, về mặt ôn nhu cẩn thận xoa xoa miệng ta.

Ta mặt nóng lên, hấn là đã hồng lên cả rồi, hấn lại cười cười không coi ai ra gì hôn một cái lên miệng ta, thay ta kéo chân lên.

“Ngủ đi, hảo hảo nghỉ ngơi.”

Ta hạ người xuống, đưa lưng về phía hấn, trên mặt lại có cảm giác gần như bị thiêu cháy hấn, hấn cư nhiên kề sát miệng ta trước mặt người khác. Ta, ta là một đại nam nhân. Thật sự là rất mất mặt !

Kể tiếp bởi vì chuyện kề miệng khiến cho ta chịu đủ kích quá lớn nên một lúc lâu sau khi La Y ly khai ta vẫn chưa có ngủ được, chính là chỉ nhắm mắt nhưng trong đầu lại không ngừng miên man suy nghĩ.

Trước mắt xem ra tên gia hỏa này tuy rằng đã chuyển thế nhưng cũng có ký ức kiếp trước, hơn nữa hiển nhiên vẫn đối với vị quân vương Khải Ân kiếp trước trung thành và tận tâm, ta thấy sự việc trước mắt là càng ngày càng không ổn.

Vì cái gì mà tất cả mọi người không hẹn mà cùng chuyển thế đến cái thời đại này vậy? Chẳng lẽ thật sự là có cái mà người ta gọi là ràng buộc với nhau từ trong kiếp trước sao? Việc này cũng quá quỷ dị đi.

Nếu thật sự như vậy thì nữ nhân, An Á • Kha Hoa, nữ nhân mà kiếp trước ta ghét nhất, là nữ tướng quân mà Khải Ân tín nhiệm nhất, sẽ không cũng chuyển thế đến thời đại này đấy chứ?

.

Ta cứ mãi suy nghĩ miên man như vậy khiến cho ta cứ nhiên lại mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

20. Chương 20

Ở trên giường được ba, bốn ngày, quần áo tự đến người, cơm tự đến miệng, ăn ở giống đại thiếu gia như vậy khiến ta cuối cùng cũng sinh long hoạt hổ mà xuống giường, khôi phục thân thể khỏe mạnh.

Trong lúc sinh bệnh, khả năng tiếp thu tin tức tuy rằng rất có hạn, nhưng cuối cùng ta cũng biết rõ được nơi chính mình đang ở, đồng thời cũng biết được thân phận của cái tên ba nhân cách kia sau khi chuyển thể là gì.

Ông nội người, chỉ mới nghĩ đến chuyện này thôi cũng khiến ta buồn bực không thôi, có đôi khi thật đúng là thống hận giác quan mẫn tuệ, sâu sắc thứ sáu của chính mình.

Gia hỏa kia quả nhiên như ta dự đoán lúc trước giống nhau, là một tên lão đại hắc bang, chuyện này cũng không tính là gì, không ngờ hắc cư nhiên còn cố tình là lão đại của gia tộc Mafia Phỉ Nhĩ Tư lớn nhất Italia, điều này đối với kế hoạch chạy trốn của ta quả thật là bất lợi.

Theo La Y, gia tộc Phỉ Nhĩ Tư có tổng bộ cùng các tộc Mafia khác đều để ý lợi tức trên đảo Sicilian, nhưng thế lực bọn họ đã sớm trải rộng trên khắp Châu Âu, cho nên quyền hạn của họ bao trùm cả cái châu lục rộng lớn này, một tổ chức hắc ám khổng lồ như vậy cơ hồ có thể coi trời bằng vung.

Trừ bỏ nơi này ra, Địch Tu Tư có trong tay công ty tài chính lớn nhất Châu Âu, 10 trong 500 địa vị lớn nhất trên thế giới, tổng tài S&K, đồng thời còn nắm trong tay 10% mạch máu kinh tế của Châu Âu, là đầu sỏ cực kỳ nổi tiếng trong thế giới tài chính. Song, cũng là thân phận hắc sử dụng để đối ngoại với người khác.

Có thể nói, để có thể thoát khỏi tay gia hỏa là lão đại của một tổ chức hắc bạch lưỡng đạo này thì hy vọng của ta cơ hồ là cực kỳ nhỏ. Một lần có thể chạy khỏi tòa nhà này, ta chỉ có thể nói là vận khí mình tốt, vừa vận dụng thời gian hắt ra ngoài có việc gấp, nên phải điều động một lượng lớn người dưới tay, thủ vệ vì vậy mới có lợi lỏng, khiến cho ta có lỗ hổng để trốn đi. Nhưng

Nhìn ngoài cửa sổ một rừng toàn là người mặc áo đen, ta không khỏi cười khổ, thủ vệ nhiều như thế đích xác phù hợp với vị trí tổng trách của Phỉ Nhĩ tư gia tộc, nếu thật sự muốn đào thoát thì sợ là còn khó hơn lên trời nữa là.

Ta sao thế này?

Chẳng lẽ thật sự ta cũng chỉ có thể ngồi chờ chết, bị nhốt tại nơi này thôi sao? Như vậy so với kiếp trước có gì khác nhau chứ?

Không, ta quyết không!

Sự đau đớn kiếp trước vẫn như đang rõ ràng trước mắt ta, mà một đời này ta cũng không muốn chính mình lại một lần nữa giẫm lên vết xe đổ. Vô luận phải dùng thủ đoạn gì, ta đều phải làm cho chính mình lúc nào cũng vui vẻ, sống cuộc sống tự do tự tại. Khi tất yếu ta nhìn hai tay của chính mình, ta vốn không cần cái năng lực khiến ta thống khổ vạn phần như vậy, cũng chính là cha mẹ kiếp trước đã dùng linh hồn mình để cùng ác ma giao dịch cho ta có năng lực có thể đấu tranh cùng vận mệnh.

Khi ta nhìn ra rừng rậm bên ngoài cửa sổ, phân tích tình huống hiện tại và tự hỏi xem nên chạy trốn theo đường nào thì vài tiếng gõ cửa vang lên.

Lúc này mà gõ cửa vào hiển nhiên chỉ có thể là tên gia hỏa La Y kia, bởi vì vô luận là Khải Ân, Khải Nhĩ hay là Địch Tu Tư cho tới bây giờ đều là trực tiếp mà vào. Ta phản xạ có điều kiện dường như cúi đầu kiểm tra toàn bộ thân thể áo sơ mi ngắn tay cùng quần bò, tuy rằng đơn giản, nhưng bởi vì là quần áo chính mình nên có cảm giác thân thiết cùng thoải mái.

Bởi vì lúc trước ta biểu hiện rất tốt, Địch Tu Tư tên gia hỏa này cuối cùng cũng có lòng từ bi đem tất cả quần áo trả lại cho ta, làm cho ta từ cuộc sống không mặc gì của người nguyên thủy, trong nháy mắt đã hồi phục thành người văn minh hiện đại. Chỉ tiếc hộ chiếu đã bị hắc cầm mất rồi, nhưng ta biết cho dù có nắm nỉ thế nào đi nữa hắc cũng sẽ không đưa cho ta; cái máy tính đáng yêu cũng một lần nữa trở về trong tay ta nhưng vẫn không có cách nào để lên mạng nên ta đành nhàm chán chơi mấy trò chơi trong máy.

Ta đi đến gương to hạo hạo sửa sang lại quần áo, xác định là không có cái gì sẽ bị La Y lấy ra nói là thói hư tật xấu nữa mới nói: “Mời vào!”

Cửa mở, La Y mặc bộ trang phục Tây màu đen vạt năm không đối, đi đến trước mặt ta. Ngoài dự đoán chính là phía sau hần còn dẫn theo 2 người đang cầm theo một cái dây thừng.

La Y trước dùng ngôn ngữ nơi đây nói chuyện với bọn họ, thấy ta hoàn toàn mê mang nhìn bọn họ, mới dùng tiếng Anh hướng ta giải thích nói: “Đỗ thiếu gia, hai vị này tới để đo kích thước của làm lễ phục, mời cậu phối hợp cùng bọn họ.”

Ta thực nghi hoặc nhưng vẫn theo yêu cầu hai người kia mà đứng thẳng, dang hai tay ra cho bọn họ đo.

“Làm lễ phục gì? Có yến hội sao? Nơi này ta chẳng quen biết người nào cả, vì cái gì còn muốn ta tham gia?”

Hần nghe xong kỳ quái nhìn ta: “Đương nhiên là lễ đính hôn của cậu cùng thiếu gia, chẳng lẽ thiếu gia chưa nói cho cậu biết sao?”

“Lễ đính hôn?” Ta thiếu chút nữa nhảy dựng lên. “Người nói thiệt hay nói giỡn vậy? Ta cùng tên gia hỏa kia?”

La Y nhìn thấy hành động của ta, nhú nhú mày, ta vội vàng dừng lại, để tránh bị lão nhân hần bắt lấy cơ hội ở bên ta ta nhắc tới nhắc lui không ngừng.

“‘Gia hỏa’ là chồng tương lai của cậu đó, Đỗ thiếu gia, thỉnh cậu không nên xưng hô vô lý như thế, cậu có thể gọi tên ngài ấy, dù sao cậu cũng là người thân cận bên thiếu gia, cậu có quyền lợi này.”

Khốn kiếp! Cái này không phải trọng điểm rồi?

Trọng điểm là ta cho tới bây giờ chưa hề đáp ứng cùng hần kết hôn!

“Hiện tại không phải thời điểm thảo luận vấn đề xưng hô.” Nói xong, ta bước ba bước vọt tới trước mặt La Y. “Ta cũng không nhớ rõ là mình có đồng ý cùng hần kết hôn, tiệc đính hôn này vì sao lại có? Italy từ lúc nào mà cho phép đồng tính kết hôn vậy?” Hôm nay là cuối tuần, cũng chính là chỉ còn lại có 5 ngày. Thời gian như vậy không đủ làm cho ta nghĩ ra kế hoạch chạy trốn.

“Đây là vấn đề của cậu cùng thiếu gia, ta không có biện pháp trả lời cậu.”

Hần lại đem vấn đề trả lại cho ta.

Ta nghiêng răng nghiêng lợi nhìn con cáo già này, trong lòng thập phần khẳng định hần nhất định là đang ở trong lòng cười trộm.

“Như vậy hần ở nơi nào?”

“Ai?” Hần giả ngu hỏi.

“Thiếu gia nhà người!”

“Nơi này không có ‘thiếu gia nhà người’, Đỗ thiếu gia cậu nhớ lầm rồi chẳng?”

“ ”

Ta hít một hơi thật sâu, để tránh bị tên này làm cho tức đến nội thương, rồi mới thất bại hỏi lại: “Địch Tu Tư ở nơi nào?”

Hần cuối cùng cũng vừa lòng gật đầu: “Thiếu gia đang ở hội trường an bài việc đính hôn.”

Ta ngay cả vội nói cảm ơn cũng không kịp, rất nhanh lao ra tìm cái tên đầu sỏ gây nên chuyện này để hỏi cho rõ mới được.

21. Chương 21

Chờ chạy ra khỏi cửa phòng, ta mới phát giác ra chính mình cũng không biết hội trường yến hội ở nơi nào, nhưng lại thật sự không muốn quay đầu lại hỏi tên gia hỏa La Y kia, chỉ có thể cường ngạnh hướng đầu đi

về phía trước, chuẩn bị gặp bất kỳ ai thì hỏi ngay lập tức.

Không nghĩ tới đi thật lâu rồi mà một người cũng không gặp được, đến lúc tâm tình buồn bực tới cực điểm thì phía sau đột nhiên truyền đến tiếng người, ta kích động xoay người lại.

“Đỗ thiếu gia, người.”

Người đến là cận vệ Mạch Khắc của Dịch Tu Tư, thấy ta vẻ mặt kích động nhìn hẩn, ngây ngốc một chút, lời nói đến miệng cũng nuốt đi xuống.

Thật vất vả cuối cùng cũng gặp được một người, ta há có thể buông tha, vội vàng giữ chặt hẩn hỏi: “Mạch Khắc, người có biết thiếu gia nhà người ở đâu không? Mau dẫn ta đi!”

“Thiếu gia ở hội trường yến hội.”

Mạch Khắc chậm chậm trả lời, rồi mới nhìn nhìn ta, lại nhìn nhìn phía sau ta, khóe miệng hiện lên nụ cười quỷ dị.

“Đỗ thiếu gia, người chắc không phải lạc đường đấy chứ?”

“ ”

Được rồi, ta thừa nhận ở trong nhà mà lạc đường thì thật là chuyện mất mặt nhưng ai bảo cái căn nhà này không có gì việc làm lại xây rộng như vậy làm chi? Mà ta ở nhiều ngày như vậy, cửa lớn còn tìm không thấy thì lạc đường là chuyện đương nhiên, cho nên không có gì đáng xấu hổ cả.

Mặc dù trong lòng không ngừng tự an ủi mình, nhưng ta vẫn cảm thấy mặt mình không thể không chế nổi mà đỏ lên, hơn nữa lại càng ngày càng nóng, thế là có chút thẹn quá hóa giận nhìn Mạch Khắc đang cười trộm hét lớn: “Hãy bớt sàm ngôn đi, mau dẫn ta đi!”

Mạch Khắc nghẹn cười gật gật đầu hướng phía sau ta đi vài bước, rồi mới trịnh trọng bước đến trước một cánh cửa, sau đó, hướng ta làm một động tác mời vào.

“Nơi này chính là hội trường yến hội, Đỗ thiếu gia!”

“ ”

Lúc này, ta thật muốn ngay lập tức chui vào một cái lỗ nào đó trốn , thật sự là mất mặt quá đi.

Nhưng nếu đã muốn tới thì vô luận như thế nào vẫn là phải đi vào, thế là mặc cho Mạch Khắc ở bên cười trộm, ta buồn bực tiêu sái bước vào.

Bên trong có rất nhiều người, trừ bỏ bọn hạ nhân đang trang trí phòng, còn có không ít người mặc áo đen kính râm đứng ở góc sáng tuần tra. Dịch Tu Tư đứng ở giữa phòng, đang cúi đầu cùng bên người cạnh thảo luận cái gì đó, nhìn thấy ta, thật cao hứng hướng ta vẫy vẫy tay, ý bảo ta qua đó.

Ta đi qua rồi dừng bước, hẩn liền vội vàng giữ lấy ta, nâng đầu ta lên hôn sâu một cái, không chút ý kị những người bên cạnh.

“Thân thể tốt chưa? Có còn khó chịu nữa không?” Thân thủ hẩn dò xét trán ta.

Ta nhất thời chưa kịp chuẩn bị đã bị hẩn hôn đến mơ hồ, nửa ngày mới phản ứng lại, lắc lắc đầu. Nhớ đến chính mình tới nơi này cũng không phải là cùng hẩn thảo luận thể trạng của mình, thế là hít sâu một hơi, tăng lên thêm can đảm, một phen kéo cổ áo hẩn xuống, ai kêu hẩn cao hơn ta làm chi.

Người này dinh dưỡng quá thừa, NND!

“Tiệc đính hôn là sao? Ta cũng không nhớ rõ đáp ứng cùng người kết hôn! Người hôn dẫn đám tự mình chủ trương.”

Hẩn kéo tay ta ra, trừng mắt nhìn, rồi mới đáng thương nói: “Em ăn đều đã ăn rồi, chẳng lẽ còn muốn phải bỏ hết mọi trách nhiệm sao?”

“Người.”

Bị ăn chính là ta mới đúng, tên gia hỏa này dám nói có thành không, nói phải thành trái!

Tuy rằng rất muốn hét lên, nhưng hai người bên cạnh đang vênh tai lên nghe, ta chỉ có thể bất đắc dĩ bảo trì yên lặng. Bị người áp cũng không phải là cái gì đáng giá khoe ra.

Thấy ta không nói lời nào, Dịch Tu Tư vừa vui mừng vừa nói: “Em không nói lời nào là tỏ vẻ đồng ý? Ta chỉ biết em thực yêu ta.” Rồi mới không đợi ta phản bác, hần ngay lập tức hướng hai người bên cạnh sai việc gì đó bằng tiếng Y, sau đó, quay đầu lại.

Ta giận trừng mắt nhìn hần, hần cũng rất vui vẻ vòng tay qua thắt lưng ta, rồi mới hôn lên mặt ta, nói: “Tốt lắm tốt lắm, không chịu nói cho em biết trước là ta không đúng, em cũng đừng tức giận nữa, chẳng phải bây giờ cũng biết rồi sao?”

“Cái này căn bản là hai việc khác nhau, hơn nữa người cũng không hướng ta cầu hôn, nên giờ chẳng phải coi như là người bức hôn ta sao?”

“ ”

Hần không đáp lại, ta nhìn hần, lại đột nhiên cảm thấy có loại cảm giác dị thường mãnh liệt tràn đến.

Hần lạnh lùng mở miệng nói: “Ta chính là muốn bức hôn đấy, em làm gì được nào?”

“ ”

Ta thực cũng chẳng thể làm gì được, ai kêu địa vị tên gia hỏa này hiển hách như thế, mà ta chỉ là một bình dân bé nhỏ không đáng nói mà thôi.

Ta cảm thấy mình có chút thất bại.

Bất quá khẩu khí lạnh lùng cùng cảm giác áp bách quả thật vô cùng quen thuộc? Chẳng lẽ.

Ta thật cẩn thận mở miệng hỏi: “Khải Ân? !”

Hần gật gù đầu tỏ vẻ thừa nhận, mà cái đáp án khẳng định này lại khiến ta thiếu chút nữa ôm đầu khóc rống.

Dịch Tu Tư người thật gian trá, không chỉ có trốn tránh vấn đề mà còn làm cho tên gia hỏa này đi ra, biết rõ ta sợ nhất là Khải Ân, này rõ ràng là biến thành đỉnh hôn cưỡng chế mà.

Khải Ân tiếp tục lạnh lùng nói: “Nếu cầu hôn em, ba chúng ta khẳng định đều chỉ có thể nhận được đáp án là không, vậy thay vì lãng phí thời gian, còn không bằng tốc chiến tốc thắng. Dù sao vô luận như thế nào em cũng đều là của chúng ta, đừng mơ tưởng có thể rời khỏi chúng ta!”

Hần bá đạo tuyên bố.

Ta cắn cắn môi, trong lòng phi thường không cam chịu, rồi lại không thể nê hà. Biết rõ cùng hần đánh bừa là tuyệt đối không có phần thắng, dù sao nơi này là địa bàn của hần, chung quanh toàn bộ đều là thủ hạ của hần, mà ta chỉ có lẻ loi một mình. Vì vậy cũng chỉ có thể đáp ứng hần đỉnh hôn, rồi sau đó mới chậm rãi lo lắng xem sau này nên làm như thế nào.

Có lẽ là đoán được ý nghĩ không cam lòng của ta, Khải Ân thở dài, tiến lên ôm lấy ta, hôn lên trán ta.

“Ta biết đối với em mà nói chúng ta đều chính là người xa lạ, em không muốn ở cạnh, nhưng chúng ta thật sự là không thể và cũng không muốn buông tay, cho nên chỉ có thể gắt gao giữ lấy. Ta thề, chúng ta mỗi người đều sẽ đối xử với em rất tốt, cũng có tự tin có thể làm cho em lại một lần nữa yêu thương chúng ta, cho nên em hãy nhận lời chúng ta được không?”

Hần gắt gao nhìn chăm chăm vào ta, mà ta cư nhiên lại nhìn thấy được trong mắt hần có một tia khẩn trương.

Lòng ta phức tạp nhìn hần, cũng biết rõ tâm lòng của ba người bọn họ. Nếu ở kiếp trước, Tuyết Lệ có thể nghe được lời nói này, có lẽ sẽ không có Đỗ Mặc hiện tại xuất hiện. Nhưng, một khi trái tim đã tan vỡ thì rất khó có thể liền lại một cách dễ dàng, cho nên ta phải rời khỏi bọn họ.

Lòng ta trống rỗng nhìn vào mắt hần, gật gù đầu.

Khuôn mặt căng thẳng của hắn cuối cùng cũng lộ ra một chút cười, gắt gao ôm lấy ta, giống như muốn đem ta tan chảy vào trong hắn, cùng hắn hòa thành một thể.

Ta cảm thấy thân thể hắn có chút run rẩy. Xem ra dù ma vương có khủng bố đến thế nào cũng đều sẽ sợ mất đi gì đó, mà ta lại chính là thứ hắn sợ mất đi nhất.

Ta nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn, ngẩng đầu, ánh mắt vừa vặn nhìn vào đôi mắt người đứng đối diện, là nam nhân tóc vàng lúc nãy lưu lại, hắn đối ta cười cười, tràn ngập thiện ý.

Ta lúc này mới nhớ tới vẫn còn một người ở đây, vội vàng đem Khải Ân đẩy ra, ý bảo hắn nhìn nam nhân kia.

Khải Ân nhìn hắn, bình tĩnh đại ngộ hóa ra còn có người ở đây, khôi phục vẻ lãnh khốc đại ma vương, sau đó lại dùng thanh âm lạnh lùng hướng ta giới thiệu: “Đây là bằng hữu của ta, cũng là đối tác làm ăn, Áo Văn • Ân Tư Đặc.”

Nam nhân kia chớp chớp đôi mắt hoa đào hướng ta phao mị nhãn, rồi ngữ khí ngả ngớn dùng tiếng Anh nói với ta: “Tiểu mỹ nhân, cậu chính là người vợ mà bí đồ tìm suốt 1500 năm qua sao?”

22. Chương 22

“Bí đồ?” Ta nghi hoặc nháy mắt mấy cái, nhất thời không phản ứng lại được, bí đồ là ý tứ gì, cẩn thận tưởng tượng, lập tức phụt cười. “Bí đồ?” Ta ôm bụng cười to, một tay chỉ chỉ nam nhân về mặt âm trầm bên cạnh, “Hắn. ha ha ha. Hắn gọi là bí đồ?”

Áo Văn không chút do dự gật đầu.

Ta tựa vào một bên cột đá không thể khống chế chính mình, không ngừng cười ha ha, trong đầu hình ảnh tên gia hỏa Khải Ân đầu bí đồ không ngừng bay qua bay lại, làm ta càng thêm ôm bụng cười to, tay cũng không khống chế được mà không ngừng đập vào cột đá. Khải Ân mặt đen lại, hung tợn trừng mắt liếc nhìn Áo Văn một cái, rồi mới có chút hờn hển nói với ta: “Cười cái gì mà cười, không cho phép cười nữa!”

Thấy hắn có điểm sinh khí, ta không cười to nữa mà nín nhịn lại mà cười, cũng coi như cho hắn điểm mặt mũi.

Hắn uy hiếp vô dụng, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, đem ta ôm vào trong lòng, ta tựa vào người hắn tiếp tục nín nhịn cười, lơ đãng thoáng nhìn, cứ nhiên thấy bên tai hắn dường như hơi phấp phồng, ta kinh ngạc giương mắt nhìn hắn.

Hắn ánh mắt lóe lên nhìn ta, màu phấp phồng nơi tai dần dần khuếch tán ra khắp khuôn mặt, cuối cùng mặt hắn dù dày mấy cũng thật sự không nhịn được, dùng sức đem đầu của ta ấn xuống, không cho nhìn nữa.

Ta dựa sát vào người hắn lại cười thêm một trận nữa, thật không nghĩ tới ảnh khốc đại ma vương này cũng có ngày đỏ mặt.

Áo Văn hiển nhiên cũng chú ý tới điểm ấy, có chút ngạc nhiên kêu lên: “Da mặt người dày như vậy không ngờ cũng có lúc thẹn thùng? Ta thật không nhìn lầm đấy chứ?”

“Câm miệng!”

Cho dù nói ít, nhưng uy tín lãnh khốc đại ma vương có thừa, một câu từ đã có thể khiến cho Áo Văn thẳng người không nói một tiếng nào nữa.

Chờ ta cười đủ, Khải Ân đã khôi phục lại khuôn mặt bình thường. Ta có chút thất vọng bĩu môi cho dù là kiếp trước, cũng rất ít khi có thể nhìn thấy hắn đỏ mặt, thực đáng tiếc a, chỉ có thể nhìn được trong chớp lát.

Ta tránh khỏi cái ôm của Khải Ân, xoay người hướng Áo Văn hỏi cái vấn đề lúc nãy ta tò mò: “Tên này từ đâu mà có vậy?”

Áo Văn nghe vậy cười trộm, nhưng thấy Khải Ân nhìn chằm chằm mới nín cười về mặt đứng đắn nói với ta: “Cậu hắn là đã biết hắn có triệu chứng phân liệt nhân cách?”

Ta gật gật đầu.

“Kỳ thật tên này là do một chuyện ngoài ý muốn tạo thành.” Giống như nghĩ đến cái gì đó thú vị khiến hẳn muốn cười lớn tiếng, chính nhưng là dưới uy quyền cường bức của Khải Ân mà chỉ có thể vất vả nhẫn nhịn, khuôn mặt thoát nhìn có điểm vận vẹo.” Toàn bộ đều là do tên tiểu tử này vận khí không tốt, 9 tuổi, hẳn cùng cha mẹ cãi nhau đầu không hiểu sao bị một quả bí đỏ lớn ném trúng đầu khiến cho đầu rơi máu chảy rồi hôn mê bất tỉnh làm mọi người sợ hãi. Tuy rằng đã trị liệu kịp thời, không tra ra có hậu di chứng gì, mọi người cũng tưởng là không sao nữa rồi. Ai biết được hẳn lại dần dần phân liệt ra ba loại nhân cách cho đến hiện tại. Những người biết chuyện này đều đặt cho hẳn cái danh hiệu bí đỏ.”

“Thì ra là thế.”

Ta sờ sờ cằm, có chút thương hại nhìn Khải Ân.

Tên gia hỏa này thật đúng là xui xẻo tới cực điểm, cư nhiên bởi vì một trái bí đỏ mà nhân cách phân liệt, quả nhiên là kiếp trước làm bậy khiến bây giờ phải chịu báo ứng .

Bất quá hai chữ “bí đỏ” này, thật đúng là cái tên thích hợp với hẳn.

Nghĩ đến đó, ta lại bắt đầu cười rộ lên.

Bằng hữu của tên gia hỏa này đều là những người thú vị à, thật muốn có thể biết hết tất cả bọn họ.

Thấy ta lại bắt đầu cười, Áo Văn cuối cùng cũng nhịn không được, không để ý đến ánh mắt hung ác của Khải Ân bắt đầu cười to ra tiếng, thậm chí tựa lên vai ta mà cười.

“‘bí đỏ’, hai chữ này thực thích hợp với hẳn a!”

“Ân, rất thích hợp a!”

Ta gật đầu cười tiếp. Từ kiếp trước đến kiếp này cuối cùng cũng có cơ hội có thể tổn hại hẳn a, ta làm sao có thể buông tha, cười nhạo một phen không cảm thấy có lỗi với lương tâm.

Thế là ta càng thêm không kiêng nể gì cười ha hả. Nhưng Áo Văn bên người ta hiển nhiên không có đảm lượng như ta, thấy ánh mắt nhìn chằm chằm uy hiếp của Khải Ân, hẳn nuốt nuốt nước miếng, ngừng cười, chỉ có thể ai oán nhìn ta không sợ uy hiếp.

Đang lúc ta có chút cười đau đến sặc hồng, ôm bụng tựa vào một bên cây cột đang muốn từ từ ngưng cười thì cửa phòng hội trường “phanh” một tiếng bị người bên ngoài mạnh mẽ đẩy ra, một vị mỹ nữ thân hình bốc lửa mặc một cái váy hồng, không để ý đến thủ vệ đang ngăn trở, vội vàng, có chút hổ hển đi thẳng về phía Khải Ân.

Khuôn mặt của nàng mỹ lệ lẳng lơ nhưng đồng thời cũng là ác mộng kiếp trước của ta.

Chỉ cần liếc mắt một cái, ta cũng biết, nàng, không nghi ngờ gì chính là An Á • Kha Hoa chuyển thế, một nữ nhân điên cuồng ái mộ Khải Ân • A Tư Đặc Lôi, nhưng cũng đồng thời điên cuồng oán hận Tuyết Li • Thập Lạp Mễ.

23. Chương 23

Xuyên qua ngàn năm thời không, tất cả mọi người dường như có hàng ngàn hàng vạn cái duyên nợ, cư nhiên lại không hẹn mà cùng tụ tập một chỗ, vận mệnh luân hồi, thường khiến cho người khác tràn ngập bất đắc dĩ.

Ta kinh ngạc nhìn nữ nhân kia, nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, chờ cho đến khi phục hồi tinh thần lại thì nữ nhân kia đã đứng trước mặt Khải Ân, nàng cùng An Á kiếp trước có khuôn mặt rất giống nhau, làm cho tâm lý của ta không tự giác xuất hiện một cảm giác khó chịu đến nỗi không nên lời.

Con mắt nàng cùng với hàng ngàn năm trước cũng chẳng khác gì nhau, bên trong trừ bỏ Khải Ân sẽ không thấy cũng như không dung bất kỳ một ai khác.

“#\$\$\$%^#@#@#\$\$\$%*.”

Nàng vẻ mặt lo lắng đối Khải Ân nói, đáng tiếc lại là tiếng Ý.

Khải Ân nghe xong lời của nàng, lại quay đầu nhìn ta một cái, rồi mới dùng tiếng Anh lạnh lùng hồi đáp: “Đúng, ta sẽ đính hôn.”

“Cùng ai? Em không cho phép! Anh rõ ràng chính là vị hôn phu của em!”

Nữ nhân kia lớn tiếng thét to, có lẽ là bởi vì Khải Ân dùng tiếng Anh trả lời, nàng cũng không tự giác nói lên tiếng Anh.

Khải Ân có chút căm ghét nhú nhú mày, càng thêm lạnh lùng nói: “Ta từ lúc nào trở thành vị hôn phu của người vậy? Ta cũng không nhớ rõ là đã từng cùng người đính hôn, La Toa.”

Xem ra La Toa chính là tên của An Á kiếp này. Cùng kiếp trước giống nhau, nàng vẫn là so với ta đã sớm ở bên người hắn.

Có lẽ khí thế Khải Ân quá mức kinh người, ngữ khí lạnh như băng, La Toa nghe vậy thân thể liền cứng lại, nước mắt bắt đầu rưng rưng rồi mới điềm đạm đáng yêu ngẩng đầu nhìn Khải Ân.

“Nhưng em yêu anh rất nhiều, trừ anh ra em ai cũng không lấy! Hơn nữa ba ba cũng nói anh sẽ cùng em kết hôn!”

“Đó là chuyện của người! Ta chưa bao giờ nói sẽ cùng người kết hôn. Còn nữa, đừng giả bộ đáng thương, ta không bị lừa đâu, tính cách người ta còn không rõ sao?”

Ta đứng ở một bên nhìn nhìn cái cột, trong lòng đối với lời nói của Khải Ân vô cùng đồng ý.

Tục ngữ nói giang sơn dễ đổi, bản tánh khó dời, kiếp trước An Á làm tướng quân, tính tình có tiếng là nóng nảy không coi ai ra gì, bằng không ta cũng sẽ không như vậy phải buồn bực chịu khổ. Cho nên cho dù chuyển thế, nàng cũng không bao giờ có thể yếu đuối như vậy được.

Quả nhiên, thấy Khải Ân nói như vậy, La Toa cũng liền không chút khách khí bại lộ bản tính. Nàng nguyên bản sắp khóc liền trong khoảnh khắc trở nên dữ tợn, nàng ghen ghét nói: “Nữ nhân kia là ai? Nữ nhân cùng với anh đính hôn là ai? Em muốn giết nàng ta! Không ai có thể cướp anh khỏi em, anh là của em!”

“Người dám!” Khải Ân nổi giận nói.

“Hừ, anh xem em có dám hay không!”

La Toa hừ lạnh nói, quay đầu nhìn xung quanh, đại khái là tìm cái con hồ ly tinh câu dẫn Khải Ân, cuối cùng, ánh mắt nàng dừng ở một chỗ, ánh mắt càng ngày càng lạnh.

Thuận theo ánh mắt nàng, ta nhìn thấy bàn tay Khải Ân đã đặt sau lưng ta.

“ ”

Đang xem kịch hay, ta không chú ý đến bàn tay Khải Ân không biết từ lúc nào đã đặt trên người ta, cái này thật.

Quả nhiên, La Toa vận vẹo gương mặt hai, ba bước đã đến trước mặt ta, bàn tay nàng ta tát ta một cái.

“Người là tên hèn hạ, chính là người câu dẫn Dịch Tu Tư của ta đúng không? Dám cùng ta tranh đoạt, ta phải lấy mạng của người!”

Ta không hề phòng bị tiếp nhận cái tát này, trong khoảnh khắc mặt đột nhiên đau rát, nhất thời bị đánh buồn cho không biết gì, chỉ có kinh ngạc nhìn nàng lại một lần nhấc tay lên.

Khải Ân bên người vừa sợ vừa giận, bạo rống đang muốn dùng tay đánh La Toa, lại bị Áo Văn ở một bên giữ chặt.

Ta nhìn tay phải La Toa giơ lên, nhưng ủy khuất, bị thương cùng tuyệt vọng ở kiếp trước bỗng chốc tụ tập lại khiến ta thanh tỉnh, một tay bóp chặt lấy cổ nàng, đem nàng đẩy vào cây cột.

Bốn phía trở nên lặng im, có lẽ tất cả mọi người bị động tác của ta dọa cho không thể nói được gì. Ta cười lạnh một tiếng, ta không còn là Tuyết Li yếu đuối của kiếp trước nữa, nàng kiếp trước đã bị khổ sở cùng đau đớn rồi, kiếp này ta sẽ đòi lại cho nàng.

Ngạo mạn chậm rãi nâng nàng lên.

Nàng trợn trừng mắt, thống khổ muốn thoát khỏi tay ta.

Ta lạnh lùng nhìn nàng giống như con mèo nhỏ giẫy dụa, trong lúc này, sức mạnh chênh lệch giữa nam cùng nữ đã được thể hiện rõ.

“\$#\$#\$^&@@&&&*(.”

Hai người bảo vệ theo sát La Toa ở phía sau ta cầm lấy súng nhắm vào đầu ta. Mà Khải Ân đánh ánh mắt với những người xung quanh, tất cả nam nhân kính râm đều giơ súng lên nhắm ngay hai người kia, cục diện bắt đầu giằng co.

“An Á.”

Lời ta nói ra làm cho Khải Ân rõ ràng cứng đờ, rồi mới kích động nhìn ta, bởi vì ta vừa dùng chính ngôn ngữ kiếp trước để nói.

La Toa đang cạy bàn tay của ta, nàng ác độc nhìn ta, kêu lên, hai bàn tay móng đỏ nhọn vọng tưởng muốn cào cấu mặt ta.

“An Á, ta cho tới bây giờ đều không chọc giận ngươi, vì sao ngươi cứ không buông tha cho ta? Kiếp trước như thế, kiếp này cũng vậy.” Ta nhìn La Toa, thản nhiên nói, trong đầu trừ bỏ phần nộ, vẫn là phần nộ. Nhưng mà thông khổ kiếp trước khiến ta không cảm lòng được, nước mắt đã tràn nơi khóe mắt.

“Kiếp này ta chỉ muốn được sống một cuộc đời bình thường, rời xa hết thấy kiếp trước, muốn tận hưởng cái gì gọi là khoái hoạt, cái gì gọi là hạnh phúc. Vì sao lại ngay cả vậy cũng bị cho là xa xỉ? Ta rõ ràng đã đi rất xa, đến tận Trung Quốc, vì sao các ngươi còn muốn bức ta đau khổ, đi tìm ta?” Ta buông La Toa, kìm lòng không được che đi lệ rơi trên mặt, cả người run rẩy.”Ta cái gì cũng không muốn, chỉ cần một đời hạnh phúc, vậy mà cũng không thể được sao?”

La toa kịch liệt ho khan, không có trả lời ta.

Mà Khải Ân lại ôm chặt lấy ta, run rẩy sờ sờ lên mặt ta, cũng dùng ngôn ngữ kiếp trước nói:

“Tuyết Li, Tuyết Li của ta! Đừng buông ta ra có được không? Ta yêu em, từ trước đến giờ ta chỉ có yêu một mình em, ta không thể không có em.”

Một giọt chất lỏng ấm áp rơi xuống mặt ta.

Hắn khóc sao?

“Không có em, ta thật không thể sống, thật sự. đừng ly khai ta, được không? Ta thật vất vả mới tìm được em.”

Hắn bắt đầu điên cuồng hôn lên mặt ta.

Lệ cùng lệ đan vào một chỗ.

“Ta biết chính mình sai rồi, tha thứ cho ta đi được không?”

Ta mãnh liệt lắc đầu, buông tay, trong lòng bi thống mãnh liệt.

Ta lau đi lệ rơi đối hắn thét to: “Không, ta không bao giờ tha thứ cho ngươi!”

Cũng vô pháp tha thứ cho ngươi!

Linh hồn cha mẹ ta đã biến mất, ta làm sao có thể tha thứ cho ngươi được chứ?

Hắn khóc lóc nhìn ta, thống khổ hỏi lại ta: “Tha thứ cho ta, được không? Van cầu em .”

Ta không ngừng lắc đầu, hần cứ nhiên nói với ta chữ “cầu”. Nếu hần nói từ 1500 năm trước thì có phải hay không mọi chuyện sẽ khác đi?

Ta há mồm thở hổn hển, cảm thấy trong lòng ngày càng buồn, cảnh tượng trước mắt dần trở nên mơ hồ, cuối cùng ta chưa kịp nói ra chữ “không”, liền ngất trong ***g ngực hần.

24. Chương 24

Khi ta tỉnh lại đã là chiều ngày hôm sau. Ta mới hơi chút giật giật thân mình, người đang nằm bên cạnh liền tỉnh lại.

“Em cuối cùng cũng tỉnh.”

Hần khẩn trương nhìn khắp một lượt thân thể ta, mới nhẹ nhàng thở ra.

“Lần sau không được làm ta sợ như vậy nữa, Tuyết Lị.”

Hần ôm lấy ta, đẩy ta vào ***g ngực hần.

“Không tha thứ thì không tha thứ, ta sẽ không bức em một lần nào nữa, chỉ cầu em không cần đột nhiên té xỉu. Ta không thể mất đi em, rốt cuộc. ta vẫn là chịu không được.”

Ta ngoan ngoãn để mặc hần ôm, khi nghe những lời này, mới ngẩng đầu lên, làm bộ nghi hoặc nhìn hần: “Người đang nói cái gì vậy? Ta đã từng nói qua rất nhiều lần rồi, ta không phải Tuyết Lị. Còn nữa, ta vì cái gì lại nằm trên giường? Ta không phải đang ở đại sảnh yến hội sao?”

Hần nghe vậy sững sốt, rồi mới thật cẩn thận hỏi: “Em. không nhớ rõ?”

Đương nhiên nhớ rõ, nhưng ta cũng sẽ không gốc đến nỗi mà đi nói thật.

Ta cố ý ngây ngốc nhìn hần, nghi hoặc hỏi: “Nhớ rõ cái gì?” Rồi mới nhìn nhìn xung quanh, tiếp tục nói: “Thật sự là kỳ quái, ta sao lại trở lại phòng ngủ? Chẳng lẽ ta có thói quen mộng du?”

Hần vẻ mặt phức tạp nhìn ta, ta tận lực khiến hai mắt trở nên trông vô tội nhìn hần, cuối cùng hần vẫn là người đầu tiên buông tha cho ta, thở dài, càng thêm gắt gao ôm lấy ta, chua xót thở dài nhẹ nhàng: “Tuyết Lị, em còn muốn làm cho ta chờ bao lâu nữa. trừng phạt như vậy. còn chưa đủ sao.”

“”

Trong lòng ta căng thẳng, kiếp trước hần chưa từng ăn nói khép nép đến thế. Trong trí nhớ, hần cho tới bây giờ đều là cao cao tại thượng, tự cao tự đại. Ngàn năm chờ đợi, làm cho hần cải biến rất nhiều, lời an ủi thiếu chút nữa vụt ra khỏi miệng ta, lại cuối cùng vẫn là nhịn xuống. Hiện tại không phải thời điểm đồng tình, chỉ cần hơi có vô ý, sẽ làm cho hần phát hiện ta có ký ức kiếp trước, đến lúc đó sẽ càng không thể rời khỏi nơi này.

Khẽ cắn môi, ta không chế được chính mình nói sang chuyện khác.

“Đúng rồi, ta đều đã quên, cái nữ nhân tên La Toa kia ở đâu vậy? Cứ nhiên dám cho ta một cái tát, NND, ba mẹ ta còn chưa bao giờ đánh ta như thế. Ta không đem nàng đánh cho thần tình nở hoa, không nàng sẽ không biết được hoa nhi vì cái gì lại hồng như vậy (=.=??)!”

Ta ngồi dậy, nắm chặt tay bộ mặt dữ tợn nói.

Tuy rằng biết kiếp này làm một người nam nhân, nếu đánh nữ nhân sẽ có điểm không tốt nhưng ai biểu kiếp trước An Á khi dễ ta. Huống hồ cổ oán khí này đã tích tụ trong lòng suốt cả ngàn năm qua, nếu không phát tiết, ta khẳng định sẽ buồn bực mà chết mất.

Nhưng hồi tưởng lại những lời La Toa nói lúc này, ta lại phi thường nghi hoặc.

Nàng nói ta tiện nhân, cái này có thể lý giải, dù sao cũng không phải lần đầu bị người khác nghĩ là nữ nhân. Nhưng nếu nàng có ký ức kiếp trước, hần là sẽ biết ta là Tuyết Lị mới đúng, chẳng lẽ nàng không có?

Đang chìm đắm trong suy nghĩ thì tiếng cười khê bên cạnh khiến ta tỉnh lại.

Hắn cười nhìn ta, ánh mắt lại thập phần sắc bén, ta có điểm chột dạ, vội dời ánh mắt.

“Hoa nhi vì cái gì lại hồng. . . . cũng chỉ có em mới có thể nói ra cái loại này. . . .” hắn cầm tay ta kéo xuống, làm cho ta ngã vào lòng hắn, rồi mới tiếp tục nói: “Mặc, em thật là đáng yêu. . . .” Sau đó, hắn cúi đầu quyết hướng miệng ta mà hôn.

Ta cố gắng đẩy cái miệng bạch tuộc đang cật lực muốn hút lấy ta, nghi ngờ hỏi: “Người là Dịch Tu Tư?”

Hắn nhìn ta câu dẫn, giả bộ đáng thương nói: “Giờ em mới phát hiện ra sao? Thân ái a, em thật làm cho ta thương tâm quá. . . .” Nói xong lại kiên quyết hướng miệng ta đi đến.

Ta tiếp tục dùng sức đẩy, nhưng tác dụng không lớn. Tên gia hỏa này cậy mình có sức mạnh toàn làm tới, khuôn mặt càng ngày càng tới gần, ta gấp đến độ hô to: “Thằng khốn! Người không phải là thân sĩ sao? Lễ nghi thân sĩ của người ở đâu? Ban ngày mà đi phát dục a!”

Hắn đối với ta cười – *** dâng: “Đối ngoại ta đương nhiên thực là thân sĩ, đối nội thì. . . .”

Hắn đột nhiên vươn đầu lưỡi liếm lòng bàn tay của ta, khiến ta vội vàng giật tay lại, nhưng lại hợp ý hắn, hắn nhân cơ hội đó lập tức chế trụ tay ta rồi gắt gao ôm lấy.

“đối nội, đối với người mà ta yêu nhất, ta luôn luôn sẽ không khách khí nga. . . .”

Cái miệng bạch tuộc từ trên trời giáng xuống, tiến nhanh vào. Đầu lưỡi ta cũng bị hắn nhẹ nhàng cắn. Ta ở trong ***g ngực hắn kêu ô ô không ngừng, nhất thời không thở nổi, chỉ có duy nhất chân là được tự do đang không ngừng giãy dụa, hy vọng có thể đem hắn đá ra.

Hắn tựa hồ đoán được ý đồ của ta, mạnh mẽ trở mình, đem ta đặt ở dưới thân, ngăn cản sự giãy dụa của ta.

Ta nhất thời bị trọng lượng của thân thể hắn đè lên, khiến cho trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa không thở nổi. Đợi ta lấy lại tinh thần mới phát hiện nửa người trên lạnh lẽo, quần áo đã sớm không cánh mà bay. Mà hắn đang mãnh liệt hôn, cắn đầu nhũ ta, tay đã lần mò xuống dưới chuẩn bị kéo quần ta ra.

Ta hít sâu một hơi, bắt lấy bờ vai của hắn dùng sức đẩy, hắn nhất thời chưa chuẩn bị, cứ nhiên bị ta đẩy ra. Không kịp cao hứng, ta ngay cả vội bò xuống giường cũng chưa được lại bị hắn dùng sức ở sau lưng ngăn chặn, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Hắn thở hổn hển, cắn vành tai của ta, không ngừng liếm lộng.

“Thân ái a, em là của chúng ta, em sẽ trốn không thoát đâu, tốt nhất vẫn là nên tiết kiệm khí lực suy nghĩ xem làm sao ứng phó với nhóm chồng của em đi. . . . bọn họ hai người kia đều giống với ta, đang rất rục rịch đó. . . .”

Hắn lập tức kéo quần ta xuống, mà phân thân hắn đặt nơi hông ta liền không khách khí mà tiến vào.

Hồi tưởng lại vật kia, mặt ta không khỏi tái lại, càng thêm ra sức giãy dụa. Đừng nói giỡn chứ, cái hông đáng thương của ta mới lành lại không quá vài ngày, giờ hắn lại muốn lộng cho tới mức nở hoa nữa a?

Hắn chỉ dùng một tay đã đem hai tay của ta kéo qua đầu, dễ dàng ngăn lại hành động giãy dụa của ta, mà tay kia lại bắt đầu chậm rãi kéo quần lót xuống.

Ta có chút gian nan quay đầu nhìn hắn, tận lực dùng ngữ khí đáng thương nói: “Ta dùng miệng giúp người, được không?”

Đừng trách ta không cốt khí, thật sự là bị thượng một lần khiến ta quá mức thê thảm, ta vẫn còn muốn bảo toàn tính mạng để về nhà mà gặp ba mẹ nữa.

Hắn cười tà cởi quần lót của ta, nhẹ nhàng vỗ vỗ hông ta, rồi dùng ánh mắt khiến ta sồn gai ốc mà nhìn miệng ta, nói: “Đừng nóng vội thân ái, cả hai đều sẽ được giống nhau cả! chồng ta nhất định sẽ hảo hảo ~ yêu ~ em ~ a. . . .”

Mẹ nó, ai lo lắng cái việc này, người là một tên sắc lang! Lão tử là lo lắng cho cái mông của chính mình mà thôi!

Ta còn chưa kịp nói thêm chút nào, tên gia hỏa háo sắc này đã khấn cấp đem một ngón tay vói vào nơi đó.

Ngay lập tức ta cảm thấy một cơn đau đốn truyền đến thần kinh não, ta không tự chủ được kêu lên một tiếng.

Hắn cúi xuống không ngừng hôn lên lưng ta, ngón tay tại nơi đó lại không ngừng tiến tiến xuất xuất khuếch trương nơi đó.

Ta buồn bực gục đầu xuống gối, có chút nhụt chí nói: “Dừng đầu bơi trốn đi. đừng nói với ta là ngay cả cái này người cũng không có.”

Hắn thế là dừng lại, rút ngón tay ra, thưởng cho ta một cái hôn, rồi mới lực ngăn kéo ở tủ đầu giường lấy ra, ngón tay lần thứ hai tiến vào đã mang theo cảm giác ẩm ướt mát lạnh.

Ta thả lỏng thân thể, ngoan ngoãn giương hai chân ra cho hắn khuếch trương. Bởi vì từ trước giờ, việc giấy dựa của ta vốn chẳng có ý nghĩa gì cả, chỉ có thể tận lực làm cho chính mình dễ chịu chút mà thôi.

Dưới sự trợ giúp của dầu, nơi đó rất nhanh có thể tiến vào 3 ngón tay, hắn liền nhanh chóng đem toàn bộ rút ra, xoay người ta lại đối diện với hắn, cúi đầu hôn ta thật sâu, phân thân lập tức nhập khẩu, từng tắc từng tắc chậm rãi đẩy mạnh vào.

Mới thượng lần đầu nên hiển nhiên thập phần sung mãn khiến ta không tránh khỏi đau đốn. Ta hơi nhăn mặt nhíu mi, ôm lấy hắn, chịu đựng thân thể bị chia làm hai nửa, chịu đựng sự thống khổ.

Hắn nhận ra sự khó chịu của ta, từ trong khoái cảm phục hồi tinh thần, nắm lấy phân thân của ta bắt đầu cao thấp bộ lộng.

Khoái cảm từ phân thân truyền đến rất nhanh che lấp cái đau đốn kia, ta dần dần thả lỏng nơi đó, mà hắn nhân cơ hội này hoàn toàn tiến vào.

Mãnh liệt đau đốn cùng khoái cảm áp đến khiến cho ta cùng hắn đồng thời khẽ hừ một tiếng, ta có chút khó chịu nhắm ngay vai hắn cắn một cái, mà hắn ghé vào trên người ta thở hổn hển, chờ ta thích ứng.

Một hồi lâu sau, hạ thân không thấy đau nữa, ta mới hướng hắn gật đầu.

Hắn hai mắt phát lực quang, hôn ta mấy cái, rồi ngồi dậy, tiếng đập cửa đúng lúc này lại vang lên:

“Thiếu gia, lão gia cùng phu nhân đã trở lại, bọn họ muốn gặp người!” (tắc giữa chừng ^0^)

25. Chương 25

“Ta đang vội, không rảnh! Kêu bọn họ đợi đi.”

Địch Tu Tư ghé sát trên người ta, không ngừng hít thở, nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ.

“Thiếu gia, lão gia cùng phu nhân nói nếu người không lập tức đi gặp bọn họ, bọn họ sẽ tự mình đến ‘thỉnh’ người đi gặp.”

“Hồn dân!”

Địch Tu Tư phun ra hai chữ từ hàm răng đang nghiến chặt, bởi vì cố nén dục vọng khiến hắn không ngừng đổ mồ hôi, mà sắc mặt từ xanh biến thành đen, dần dần vện vẹo.

Nhìn hắn bộ dạng chật vật, ta không khỏi ôm lấy cái gối, không để ý đến đau đốn mặt sau, cúi đầu nở nụ cười.

“Không cho phép!”

Hắn có điểm then quá hóa giận nhắm ngay miệng ta mà cắn một cái.

“Tê.”

Bị hấn cắn, ta đau nơi miệng, đang muốn mở miệng mắng to, hấn lại đột nhiên hít một hơi thật sâu, rồi mới đổi ta thấp giọng hét lớn: “Đừng nhúc nhích!”

Cảm giác trong cơ thể có gì đó càng lúc càng lớn, ta nhướng nhướng mi, mặc dù có điểm khó chịu, nhưng vẫn có thể chịu được, cho nên càng thêm ác ý co rút hậu huyệt.

Dám để cho ta đau, ta cũng sẽ không cho người sống tốt!

“Tê. Người.”

Hấn có chút đỡ khóc đỡ cười nhìn ta, trên trán mồ hôi càng ngày càng nhiều, trên mặt hưởng thụ cùng nhần nại, hay tay giữ chặt thắt lưng ta, cả thân thể đè lên người ta, thật mạnh hít thở không ngừng.

Ta bắt lấy đầu hấn, vươn đầu lưỡi chính mình liếm một vòng quanh miệng, rồi mới cố ý lộ ra biểu tình hấp dẫn mê người, hạ giọng đối hấn nói: “Người. thật sự có thể chịu được sao?”

“Em.”

Đôi con ngươi màu lam càng ngày càng tối lại, bên trong tràn đầy dục vọng nóng bỏng như nham thạch nóng chảy đang muốn phun trào ra.

“Thiếu gia.”

La Y còn ở bên ngoài không ngừng gõ cửa, nhưng hiển nhiên đã không thể làm cho Dịch Tu Tư khổng chế được dục vọng đang bị ta khơi mào. Hấn tùy tiện lộn vài cái lên phân thân đang ngẩng đầu của ta rồi vội vàng dùng hai tay đỡ lấy thắt lưng ta, chuẩn bị động.

Đúng lúc này, ta gắt gao giữ lấy hấn, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai hấn nói: “người biết không? Muốn đạt tới cao trào cũng không phải chỉ có một loại phương pháp là trườn sát này . . .” Rồi mới bắt đầu dùng sức co rút hậu huyệt.

Hấn sửng sốt, rõ ràng là ở lo lắng không biết lời nói của ta là ý tứ gì, thế là ta thừa lúc hấn ngẩn ngơ liền dùng sức co rút nhanh hậu huyệt.

“”

“”

Cảm giác từng đợt chất lỏng nóng rực phun vào hậu huyệt, ta chịu đựng cũng chẳng dễ chịu gì, đem mặt chìm vào gối buồn cười tên gia hỏa này cư nhiên lại phát tiết sớm đến như vậy, ha ha!

Về mặt Dịch Tu Tư chuyển từ hồng đến trắng, từ trắng đến xanh, lại từ xanh đến đen, đủ mọi màu sắc, coi như lượn hết một vòng tất cả các màu sắc, trông cực kỳ đặc sắc. Hấn hưng tận trường trường nhìn ta, miệng mở lại đóng, đóng lại mở, cứ đóng đóng mở mở, cuối cùng lại cái gì cũng không nói, chính là thở dài, ôm lấy ta nói: “Em. ta nên làm gì với em đây. . .”

Ta cười to, thật sự không đếm xỉa gì tới hấn.

Hấn có chút bất đắc dĩ thở dài, rồi mới để đem phân thân ở sau hậu huyệt ta toàn bộ rút lui. Rồi hấn lại nằm trên người ta nghỉ ngơi một lát sau đó mới ngồi dậy, cùng lúc nói với La Y đang một mực đứng ngoài cửa là đi xuống trước đi, rồi hấn mới ôm lấy ta cả người đang muốn nhũn ra vì cười vào phòng tắm.

Sắn sóc ta chuẩn bị đồ tắm rửa xong, hấn theo La Y xuống dưới lầu gặp cha mẹ trước, mà ta một mình ở trong bồn tắm to lớn ngủ gục.

Chờ đến khi ta nhìn thấy cha mẹ hấn thì đã là thời gian cơm chiều rồi.

Cha mẹ của lão đại hắc bang bất đồng so với suy nghĩ của ta. Họ không ngờ lại là một đôi trung niên thấp phân văn nhả, toàn thân cao thấp không có một tia lệ khí, ngược lại phi thường hiền hoà. Bọn họ tùy tiện mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản cùng một cái quần bò, nhìn kỹ vẫn là quần áo cặp đôi, hiền lành nhìn ta. Nếu không phải có Dịch Tu Tư ở một bên giới thiệu, ta hẳn sẽ không nghĩ đến họ là cha mẹ của hấn.

Bọn họ sớm định cư ở nước Mỹ, lần này hiển nhiên là vì lễ đính hôn cuối tuần mà đến. Biết ta chính là người cùng đưa con của họ đính hôn, bọn họ chỉ lộ ra một tia kinh ngạc, rồi lại tỏ vẻ tôn trọng sự lựa chọn của đứa con, liền vui vẻ bắt chuyện với ta.

Ngoài dự đoán của ta là một gia đình đầy bão táp, nó làm ta phi thường thất vọng. Vốn ta còn muốn thừa cơ hội này nhờ sức cha mẹ hấn chạy trốn nhưng giờ lại phải sắp xếp lại kế hoạch khác rồi. Thái độ người Châu Âu đối với đồng tính luyến ái quả nhiên mở mang khiến người khác khó có thể tưởng tượng được, đối với việc giáo dục đứa nhỏ của họ so với Trung Quốc hoàn toàn kém xa.

Đối với hai hảo lão nhân này, ta thật sự không thể tiếp tục dùng ngữ khí lãnh đạm với bọn họ nữa cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn trả lời toàn bộ câu hỏi. Không nghĩ tới, vừa tán gẫu xong, bọn họ càng thêm vừa lòng đối với ta, thậm chí còn cổ vũ Dịch Tu Tư dừng đính hôn, trực tiếp đem ta kết hôn luôn.

Dịch Tu Tư nghe xong liền cao hứng cười toe toét, mà ta chỉ có thể cố nén vẻ không vui trong lòng mà cười. Thật sự là đang ở dưới mái hiên nhà người khác nên ta không thể không cúi đầu.

Bọn họ chỉ bắt mắt điều duy nhất là đứa con họ đính hôn mà hai người bọn họ lại là người cuối cùng biết đến, hơn nữa lại còn thông qua người khác, mà người khác này tự nhiên chính là An Á, hiện tại là La Toa.

Dùng ngón chân cũng biết được, cha mẹ Dịch Tu Tư hiển nhiên là cứu binh nàng đưa đến. Nàng hẳn vọng tưởng bọn họ có thể làm cho nàng cùng Dịch Tu Tư ở chung một chỗ, người ngoài như ta đây sẽ bị đuổi ra. Chỉ tiếc nàng trăm cay nghìn đắng nghĩ ra kế này nhưng cuối cùng lại chẳng được gì.

An Á đời này có điểm ngốc thật. Nhưng ta một chút cũng không cảm nhận được niềm vui sướng của một người thắng cuộc. Chẳng lẽ không có ký ức kiếp trước cũng sẽ ảnh hưởng đến chỉ số thông minh? Ta đây có phải hay không nên lo lắng tìm phương thuốc cổ truyền làm cho nàng khôi phục lại ký ức kiếp trước để cùng nàng chân chính quyết phân thắng bại.

Có lẽ sau này về nước tìm một đạo sĩ ẩn cư trên núi nào đó hỏi thử xem

Khi ta cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, không khí hiện trường có điểm cứng ngắc. Dịch Tu Tư mặt nhẵn màu nhó, khuôn mặt đen lại, biểu tình trên mặt rõ ràng là đối với tình cảm La Toa chán ghét rành mạch; mà cha mẹ hấn lại có chút xấu hổ nhìn ta, muốn nói nhưng lại thôi.

“Nữ nhân kia, sau này tốt nhất là khiến cho nàng cách xa con một chút, thấy nàng liền cảm thấy phiền rồi.” Ôm lấy thắt lưng ta ngã xuống ghế sofa, Dịch Tu Tư phiền não nói.

“La Toa, đứa nhỏ kia.” Ba của Dịch Tu Tư một bên thở dài một bên lắc đầu, “Ta từng cùng Cartel lão nhân nói, La Toa nha đầu kia đã hoàn toàn bị hấn làm hư rồi.”

Ta nghi hoặc nhìn Dịch Tu Tư, hy vọng hấn có thể giải thích thêm Cartel là ai.

Hấn vừa định mở miệng, thì một giọng nữ thanh thúy không hợp thời đánh gãy lời hấn.

“Ai bị làm hư?”

26. Chương 26

Cánh cửa bị đẩy ra, một vị nữ nhân đi chiếc guốc cao 7 phân từ bên ngoài bước vào, phía sau có một vài người bảo vệ đi sau bảo vệ, hiển nhiên vị tiểu thư này chính là vừa đi mua sắm đầy điên cuồng về.

“Ba mẹ, hai người đang nói ai bị làm hư? Ta sao? Anh, không phải anh lại nói xấu em trước mặt ba mẹ đấy chứ?”

Nàng công kích, hỏi dồn dập, rồi hướng chúng ta đi đến. Khi ta thấy rõ mặt nàng, ta không khỏi sửng sốt: không thể nào, tại sao lại là nàng chứ?

Nàng nhìn thấy ta cũng sửng sốt không kém, nhưng rất nhanh liền trở nên kinh hãi, cao hứng vạn phần, bỏ nhào về phía ta: “Ồ mỹ nhân, ông sao lại ở chỗ này?”

“Tui mới phải hỏi bà câu đó thì có, bà tới nơi này làm gì, Ellen?”

Ellen nhảy chồm vào người ta, ta vừa định đẩy ra, nàng đã bị Dịch Tu Tư xách lên, ném vào chiếc xô pha đối diện.

“Làm gì vậy Bí đồ chết tiệt!” Nàng nhảy dựng lên, thét chói tai, “Có người nào mà lại đối xử với em mình như thế không?”

Dịch Tu Tư ôm chặt lấy ta, vênh vào tự đắc nói với Ellen: “Cách xa hẳn một chút, hẳn không phải người em có thể đụng vào!”

“Không thể đụng vào?” Ellen hừ lạnh, “Em đã biết hẳn được hai năm, em sao lại không thể đụng vào hẳn chứ?”

“Hai năm? Sao lại có chuyện đó?” Dịch Tu Tư dùng ánh mắt tựa như vợ hẳn ngoại tình nhìn ta, làm cho ta cảm thấy sờn gai ốc. “Em cùng em ta có quen biết sao?”

“Ta cùng nàng học chung trường, tuy không phải là thân thiết lắm nhưng chúng ta cũng có thể coi như là bạn bè.” Ta nhún nhún vai, đầu chuyển hướng Ellen. “Bà cư nhiên lại là em gái của tên gia hỏa này? Bà gạt người a?”

“Tui họ Phỉ Nhĩ Tư nha, ông cũng không phải không biết.”

“Tui làm sao có thể liên tưởng xa đến thế!” Mẹ kiếp! Ai lại nghĩ đến người này bình thường trầm lặng thế lại là ngư tử thâm ngư tử, mã thâm mã (cùng chung một ruột như nhau), không ngờ cũng là một đại tỷ Mafia. Khả năng che giấu tốt lắm.

“Còn nữa, ông nói không phải thân thiết lắm là sao?” Ellen nguy hiểm nheo mắt lại nhìn ta.

“Không có, bà nghe lầm rồi. . . .” Ta dời ánh mắt, vội vàng nói sang chuyện khác. “Đúng rồi, bà ở nhà cũng phải dùng tiếng Anh nói chuyện sao?”

“Đương nhiên không phải! Nhưng ta vừa vào cửa chợt nghe thấy các người ở trong dùng tiếng Anh nói chuyện với nhau, tự nhiên cũng dùng tiếng Anh. Đúng rồi, ông còn không có trả lời tui vì cái gì ông lại ở chỗ này, ông không phải cùng bọn Dương Tinh quay về Trung Quốc sao?”

Còn không phải bởi vì ta ở sân bay bị người anh hai vô lương vô lương tâm này của cô bắt cóc sao?

Tuy rằng rất muốn dùng sức đem những lời này rống to, muốn tranh thủ sự đồng tình của hai vị lão nhân này, nhưng ngẫm lại, cảm thấy nếu làm vậy cũng không có tác dụng gì lớn. Dịch Tu Tư nếu đã là lão đại của gia tộc này thì hẳn nhất định có được quyền lực tuyệt đối, nếu vậy ba mẹ hẳn cho dù biết ta là bị trói đem tới cũng không thể nói gì được, dù sao đối với bọn họ mà nói, ta chỉ là người ngoài. Duy nhất có thể giúp ta chạy trốn chính là Ellen, làm bạn bè của nàng hai năm cũng không phải là vô ích, nàng hẳn là sẽ không thể thấy chết không cứu.

Ta hai mắt sáng lên nhìn Ellen, đại não tốc hành suy nghĩ xem làm cách nào có thể dụ dỗ được nàng.

Ellen lại không chú ý ánh mắt của ta, nàng trừng trừng nhìn bàn tay đang đặt trên vai ta, tiếp tục hoài nghi hỏi: “Chẳng lẽ. . . . ông chính là đối tượng bí đồ đính hôn lần này?”

Ta thật sự không muốn trả lời, nhưng Dịch Tu Tư ở một bên lại rất nhanh chóng gạt đầu, rồi mới uy hiếp Ellen: “Vì hẳn là lão bà của ta đồng thời cũng là đại tẩu của em, cho nên sau em tránh xa hẳn một chút cho ta!”

Ánh mắt Ellen càng ngày càng sáng lên, hoan hô một tiếng, chạy đến bên người Dịch Tu Tư.

“Anh hai ,em yêu anh chết mất, anh cuối cùng cũng thông suốt rồi. Em đã nói rồi mà, nữ nhân kia có cái gì tốt chứ, mặt lúc nào lúc bôi trét đầy son phấn, lúc nào cũng làm ra vẻ nhưng mục đích thực sự là nhắm vào thế lực gia đình chúng ta, vẫn là nam nhân tốt hơn (ta ngắt, có muối muối nào lại đi nói ca ca như thế không trời, =.=), còn cái gì mà nữ nhân kiếp trước của anh, em nghĩ tất cả chỉ là ảo tưởng mà thôi. Vẫn là Đồ mỹ nhân nhà chúng ta tốt nhất, xinh đẹp hiền lành, còn có thể nấu những bữa ăn rất tuyệt, anh hai, anh thật là tốt số! Em tuyệt đối gả cả hai tay hai chân lên đồng ý vụ đính hôn này!”

Xinh đẹp hiền lành?

Nhìn lại mình, đây là những từ để hình dung một nam nhân sao? Nữ nhân quả thật là một sinh vật khó có thể lý giải.

Ta ôm đầu, cảm thấy có chút đau, thật muốn làm bộ như không biết nữ nhân này.

“Hắn chính là nữ nhân kiếp trước của ta.”

Địch Tu Tư thần nhiên nói với Ellen, rồi mới quay đầu khẩn trương nhìn ta, làm cho ta có chút không hiểu được.

Ellen nháy mắt mấy cái, cười lớn một tiếng: “Please, bí đỏ, đừng nói nghiêm túc như thế chứ, cái gì mà nữ nhân kiếp trước của anh chứ, cái này có thể lừa được tiểu hài tử chứ không thể dối gạt được chúng ta đâu. Chẳng lẽ anh thật sự bị trái bí đỏ kia làm cho có vấn đề rồi sao?”

Không phải đã có vấn đề rồi sao? Nếu không làm sao lại bị phân tách thành ba loại nhân cách biến thái kia được?

Nghe xong lời của Ellen, trong lòng ta thầm oán.

Địch Tu Tư không thêm để ý đến vẻ cười nhạo của ta, lại tiếp tục khẩn trương nhìn ta, ta kỳ quái nhìn hắn.

Rốt cuộc vẫn là anh em, Ellen rất nhanh thấy được Địch Tu Tư vì cái gì lại trở nên kỳ quái đến như thế liền trêu chọc nói: “Yên tâm đi, bí đỏ, Đồ mỹ nhân trước kia tuy rằng nam nữ tình nhân đều không ít, nhưng vì là không ít, cho nên đối với tình nhân của mình hắn chẳng thêm để ý, mỗi người đều trở thành quá khứ hết rồi.”

Nói chưa dứt lời, không khí trong phòng đột nhiên giảm xuống, Địch Tu Tư vừa thái độ rất nhân trở nên dữ tợn, hai mắt trừng trừng nhìn ta: “Em có rất nhiều tình nhân?”

Ta nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến, hiện tại là thời đại tự do luyến ái, ta từng có bao nhiêu tình nhân hắn cũng quản không nổi.

Nhưng Địch Tu Tư hiển nhiên không nghĩ như thế, ngực hắn dần trở nên phập phồng, quả thực tức giận không nhẹ, ngay cả ánh mắt cũng bắt đầu đỏ lên, bên trong hắn đang bị sự đổ kỵ thiêu đốt, quanh thân được bao trùm bởi ám khí màu đen, ngay cả Ellen cũng không tự chủ được mà lùi lại sau mấy bước, ba mẹ bọn họ cũng thực thông minh, chẳng mấy chốc đã rời khỏi phòng.

“Em. Bọn họ ở nơi nào? Ta phải làm thịt bọn họ.”

Ngữ khí lạnh như băng, làm cho ta một lần nữa nghĩ đến người hiện tại đang nói chuyện chính là Khải Ân, ta liền không khỏi sợ run một cái, tưởng tượng đến hắn thái độ kính động đầy lạo lạo của hắn, thế là cứng người lại, cố gắng cười nhạo nói: “Người thật giống như một người chồng đang ghen tuông, thật khó xem!”

Hắn nghe vậy khé miệng khe khẽ, ngay sau đó ta liền bị nhấc lên.

“Làm gì vậy?” Ta giơ lên tay lên, dùng sức đánh hắn. Hắn không nhưng không thấy đau mà thậm chí còn đánh vào mông ta vài cái, thấy Ellen nhìn trộm, khuôn mặt của ta đột nhiên đỏ lên.

“Làm gì hả?” Hắn cười lạnh một tiếng, tiếp tục đem ta hướng trên lầu. “Hôm nay ta khiến cho em biết, ta vì cái gì lại là chồng của em!”

Đôi mắt ta – cầu khẩn nhìn Ellen, hướng nàng xin giúp đỡ, không nghĩ tới nữ nhân kia cứ nhiên lại cười tà nhìn ta, phát phát tay.

NND! Ta phần hận đưa ngón giữa lên hướng về phía nàng. Tục ngữ nói quân tử báo thù mười năm chưa muộn, người cứ chờ đây, chờ ta sống trở về, ta nhất định sẽ cho người nếm thử cảm giác sống không bằng chết!

27. Chương 27

Chiến đấu kịch liệt một đêm, chiến tích huy hoàng. Ta bị tên dã lang bởi vì ghen tuông này mà nổi lên thú tính, ăn sạch từ đầu tới đuôi, toàn thân không một chỗ da thịt nào hoàn hảo, thân thể đau đến không thể

nhắc nổi, chỉ có thể nằm ì trên giường, thống khổ rên rỉ.

Đương nhiên, ta cũng không phải dễ chọc, ta bị hiểu lầm đầy oan ức, cho nên ta phần hận mà đem tên bí đỏ hỗn đản này đánh cho như tử, làm một bên mặt hấn sưng lên một nửa. Hấn vì không muốn phá hư hình tượng lão đại Mafia hoàn mỹ, nên chỉ có thể không tình nguyện rên rỉ ở trên giường vì bị ta đánh.

“Lão bà, em trở nên thật hung ác.” Nhân cách hiện tại của bí đỏ là Khải Nhĩ cho nên hấn tỏ ra đáng thương hấp háy mắt, ủy khuất nhìn ta.

Ta ôm cái gối, toàn thân, từ thắt lưng trở xuống đều đau nhức, liếc mắt xem thường nhìn hấn.

Nếu là một tiểu bạch thủ ngoan ngoãn đáng yêu, có lẽ ta sẽ thực ôn nhu mà ôm nó một cái, nhưng nếu là một tên ác lang đã cường bức mình, ta nhất định phải lấy bạo chế bạo!

“Em trước kia ôn nhu hơn nhiều, ô ô, ta muốn lão bà ôn nhu của ta.”

“Cái này rất đơn giản à!” Ta nhắm mắt nằm ở trên giường, lạnh lùng nói. “Đem ta thả về, sau đó lại tìm một tình nhân khác ôn nhu hơn ta là được.”

“Em mơ tưởng!” Hấn nghe vậy vội nhảy dựng lên, nằm sấp trên người ta, tựa như sợ ta sẽ bay đi mất vậy. “Ta thật vất vả mới tìm được em, em mơ tưởng rời khỏi ta, không, em không được phép rời khỏi chúng ta!”

Ta cũng chẳng thêm mở mắt.

Không hổ đã từng là người đứng trên đỉnh kim tự tháp, cho dù nhân cách bị phân liệt nhưng vẫn phi thường chuyên chế, một chút cũng không quan tâm đến tâm tình người khác. Thật không biết kiếp trước ta tại sao lại yêu hấn như thế, còn yêu đến chết đi sống lại nữa chứ. Hiện tại nhìn lại, người này cuồng vọng tự cao tự đại, không coi ai ra gì, Toàn thân trừ bỏ khuyết điểm vẫn chỉ là khuyết điểm, chỉ có một ưu điểm duy nhất, đó là cao hơn ta mà thôi.

Ta bị hấn nằm đè lên, bắt đầu có điểm đau, vô lực đẩy hấn, hấn trở mình nằm sang bên, làm cho ta nằm ở trên người hấn, hai tay vẫn gắt gao ôm lấy ta nơi thắt lưng.

“Uy, ta phải nằm trên giường, người thân thể rất cứng, không thoải mái!” Ta ghen tị với cơ ngực săn chắc của hấn, đáng thương cho ta, mặc kệ ta rèn luyện như thế nào vẫn chỉ là gà.

Hấn nghe vậy đôi mắt lập tức chảy ra hai giọt lệ: “Lão bà, em không chỉ đối với ta rất hung ác mà còn ghét bỏ ta nữa! Ta không muốn sống.”

Ta tức giận nhìn về phía trần nhà: “Người nói đủ chưa?” Trước đây ta cũng phải chịu đựng như vậy chứ huống gì hiện tại. “Thích diễn trò như vậy sao không đi Hollywood đi?”

“Đó là bọn họ không có mắt.” Biết rằng nhìn ta bằng cặp mắt đáng thương đó cũng vô dụng cho nên hấn vừa cười hì hì vừa nhìn ta. “Hơn nữa ta hiện tại kiếm tiền so với diễn viên Hollywood còn nhiều hơn, phải như vậy mới có thể dưỡng em tốt a.”

Ta bĩu môi. Ta là nam nhân, càng muốn tự chính mình nuôi sống chính mình hơn, người cấp cho ta vốn cũng chẳng có hảo ý gì, ta không dám nhận.

Hấn thấy ta không có hứng thú, cũng không muốn tự làm mất mặt mình lần nữa, ôm ta không thêm nhắc lại. Trong phòng cuối cùng cũng khôi phục lại sự yên lặng. Đang lúc ta cảm thấy buồn ngủ, tưởng chừng sẽ đi gặp chu công chơi cờ thì hấn đột nhiên thở dài: “Lão bà, em đến lúc nào mới có thể yêu ta đây? Ta biết chính mình sai lầm rồi. thực xin lỗi.”

Lòng ta trở nên căng thẳng, một cổ bị thương nói không nên lời từ trước ngực dâng lên đến miệng, nhưng lại bị chính ta cố gắng nuốt xuống.

“Ta chờ em đã rất lâu, thật sự không thể đợi thêm được nữa. không cần lại tiếp tục tra tấn ta nữa, được không?”

“Lòng đau, đau lắm, đã đau 1500 năm rồi, giờ nó lại tiếp tục đau nữa, bởi vì em không thương ta. Cầu em. hãy nhanh lên yêu ta đi. được không?”

.

Đến lúc ta tỉnh dậy đã là buổi tối. Ta hồi tưởng âm thanh “được không” luôn vang vọng bên tai không ngớt. Thanh âm có chút nghẹn ngào, thoáng tưởng như cảnh trong mơ, nhưng trong lòng lại phi thường rõ ràng toàn bộ chúng đều là những lời nói từ tận tâm can của hần.

1500 năm cô độc, không phải ai cũng có thể làm được.

Cảm giác thân thể tốt lắm rất nhiều, ta thân cái lại thất lưng hoạt động hoạt động, lúc này mới phát hiện chẩm biên đích nhân không ở, có thể là đi xuống lầu. Ta bò lên giường, rửa mặt một phen, mặc quần áo, mở cửa phòng đi ra ngoài, vừa đi vừa nhú mày hạ thân vẫn là có chút đau, nhưng còn hơn phía trước hiển nhiên tốt lắm rất nhiều.

Không được tự nhiên đi xuống phòng ăn, mới phát hiện trừ bỏ ba mẹ bọn họ, thì hai người kia đều ở đây. Ellen vừa nhìn thấy ta liền *** đang cười, ta thật không muốn biết nàng ta đang nghĩ cái gì, bí đồ giúp ta ngồi xuống, rồi kêu người hầu chuẩn bị cơm chiều.

Cái loại hành động này, xem ra hần là Dịch Tu Tư, ta ngẩng đầu muốn hướng hần nói lời cảm tạ, nhưng vừa ngẩng lên, ta đột nhiên hoảng sợ một nửa khuôn mặt của hần dính thật nhiều băng gạc, khuôn mặt nhìn mập ú giống như quả bí đỏ.

Ellen trộm cười, biết rõ còn cố hỏi ta: “Đồ mỹ nhân, ngươi có biết khuôn mặt anh ta vì cái gì mà phù ra như vậy không? Chẳng lẽ tối qua xuống uống nước, không cẩn thận đụng vào tường sao?”

Đụng vào tường?

Ta tựa vào cạnh bàn, ôm bụng cười, cái cơ vụng về như vậy mà hần cũng có thể nói ra.

“Không cho phép!”

Dịch Tu Tư then quá hóa giận hét lớn, rồi mới dùng sức che miệng ta lại, cái lỗ tai cũng dần đỏ ửng, thật có điểm đáng yêu.

Ta thống khổ cố gắng ngừng cười, gật gật đầu, cuối cùng cũng khiến cho hần đem cái bàn tay to lớn đang làm cho ta muốn nghẹn chết vì cười thả xuống.

Hần vẫn không yên tâm, chờ xác định ngực ta không phập phồng kịch liệt nữa, không hề cười trộm nữa, hần mới trở lại chỗ ngồi, chờ cơm chiều, đồng thời xem qua văn kiện mà Mạch Khắc đưa tới.

Ta ngồi đối diện với Ellen vẫn đang ôm miệng cười trộm, thừa dịp Dịch Tu Tư cùng Mạch Khắc không chú ý tới, ta đá đá chân nàng, nàng kỳ quái nhìn ta, ta bĩu môi, ra hiệu nàng nhìn dưới bàn, rồi mới đem tờ giấy vốn đang nằm trong lòng bàn tay đưa qua.

Ellen cúi người rồi lại dường như không có việc gì ngồi thẳng dậy, cầm lấy tờ báo đứng lên.

Ta biết, nàng đã cầm được tờ giấy.

28. Chương 28

“Nói đi, có chuyện gì thần bí vậy? Còn muốn đòi tui rời xa anh hai tui mới nói được chứ?” Ellen dựa vào cửa sổ hỏi ta,

Ban ngày mùa hạ ở Ý tuy rằng nóng bức, nhưng đến buổi tối cũng dịu đi một chút, gió đêm thổi vào từ ngoài cửa sổ, hai mảnh rèm cửa phất phơ theo gió. Ellen thích ý hưởng thụ hơi lạnh của gió đêm.

Ta ngồi trên chiếc ghế, nhắm mắt lại, từ khi bị bắt cóc tới đây, đã lâu rồi ta mới có thể cảm nhận thấy sự thoải mái tự tại như vậy, chỉ cần ở đâu có bí đồ, tinh thần ta sẽ không tự chủ được mà bị căng thẳng, sợ sự thông minh của hần phát hiện ra cái gì đó.

Nếu đã là bằng hữu lâu năm, ta đây cũng không nói quanh co lòng vòng nữa, thế là đi thẳng vào vấn đề, đối với Ellen nói: “Tui bị anh hai của bà bắt cóc về đây nên hy vọng bà có thể tìm cách đem tui về nước.”

“Thấy được không?”

Tâm tình buồn bực, Ellen ở phía sau còn cố tình biết rõ mà cứ khuôn mặt vô hại, cười cười nhìn ta hỏi.

Ta bắt đầu dĩ gặt gặt đầu, xoay người nghiêng răng nghiêng lợi hỏi nàng: “Có khăn quàng cổ không? Tui muốn đem mấy đầu hôn ngân chết tiệt này che đi.”

“Ông bị điên à? Mùa hè này mà quần khăn quàng, không sợ nóng đến chết à? Xát cái này đi, có thể có hiệu quả đấy.” Nàng không biết từ nơi nào thấy ra đến một lọ thuốc cao, ném cho ta. “Tui là lần đầu tiên nhìn thấy những dấu hôn ngân đậm đến như thế đó, xem ra sự độc chiếm của anh hai tui đối với ông là phi thường, phi thường lớn a.”

Ta đối diện với tấm gương, dùng sức chà xát thuốc cao, thật là những dấu hôn ngân chết tiệt, nếu có thể chà một cái liền biến mất đi hết thì tốt.

“Sao vậy? Bí đỏ lần này xem ra không phải chơi đùa thôi đâu, anh ấy đối với ông là tình cảm đích thực, ngay cả cái hành động dám lớn tiếng tuyên bố ông là của anh ấy, cái hành động mà anh ấy chưa bao giờ làm với các tình nhân trước đây. Ông nói xem, là em gái của anh ấy, tui hẳn là nên giúp anh ấy đem ông khóa ông bên anh ấy hay là, là bạn bè của ông, tui nên trợ giúp ông thoát khỏi anh hai ác lang của tui?”

“Bà nói gì?” Ta quay đầu lại, hung tợn trừng mắt nhìn nàng.

Ellen bất vi sở động, giả mù sa mưa nói: “Bí đỏ lần này coi như là mối tình đầu, là em gái ruột thịt của anh ấy, có lẽ tui nên giúp anh ấy.”

Ta xoay người hung hăng trừng trừng với nàng, muốn dùng ánh mắt làm cho nàng thiên đao vạn quả.

“Ai nha nha, sinh khí a?”

”Bà nói gì chứ?”Ta ngoài cười nhưng trong không cười nhìn nàng.

Nàng phồng chùng cũng muốn đùa với ta, hướng ta vẫy vẫy tay nói: “Ai nha, ông xem tui chẳng phải chỉ là bạn bè không quá thân thiết của ông sao? Ông cũng không nên quá tín nhiệm đối với tui vậy chứ.”

Nếu người không phải là đại tiểu thư của gia tộc Mafia lớn nhất Ý thì có lẽ ta còn có thể tin nhầm người.

“Tui có thể giúp ông.” Ellen thu hồi nụ cười bất cần đời, nghiêm túc nói. “Nhưng phải có điều kiện!”

Quả nhiên, thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí!

Ta cười lạnh một tiếng, gặt gặt đầu ý bảo nàng nói tiếp.

“Thứ nhất, ông cùng anh hai tui phải đính hôn trước; thứ hai, nếu sau này ông không có yêu người khác, ông chỉ có thể cùng anh hai tui kết hôn. Chỉ cần đồng ý hai điều kiện này, tui liền sẽ giúp ông!”

“”

“Ông trừng mắt nhìn tui cũng vô dụng, không đáp ứng hai điều kiện này thì chẳng còn gì để bàn nữa. Người Trung Quốc các người chẳng phải có câu châm ngôn, phì thủy bất lưu ngoại nhân điền (nước phù sa không chảy qua ruộng người ngoài _ thanks nàng Khalve), ông không phải không biết à? Đỗ Mặc, bí đỏ dù sao cũng là anh hai của tui, là người đứng đầu gia tộc chúng ta, mà tui không có khả năng đem khối thịt béo người, hai tay dâng cho người khác, để cho người khác chiếm tiện nghi được.”

Ta một bụng tức giận lời nói càng ngày càng nhiều của Ellen, giống như một dòng nham thạch đang sắp nổ tung nhưng lại chỉ có thể hết sức kiềm chế mà làm cho nó bình ổn. Không có quyền, không có thế, ta trừ bỏ đáp ứng cũng chẳng còn phương pháp nào khác. Lần đầu tiên, ta thống hận chính mình vì đã sinh ở một gia đình Trung Quốc bình thường.

Ta cố gắng làm cho chính mình bởi vì phần nộ mà thanh âm có phần run rẩy trở nên vững vàng, mở miệng nói: “Tui. đáp ứng!”

Ellen mỉm cười, mái tóc bởi vì gió đêm mà phát phơ trong gió, giống như hải yếu mị hoặc lòng người. Nàng châm một điếu thuốc, hít một ngụm, phun ra một cái thần nhiên rồi mới trầm ổn nói:

“Thành giao!”

29. Chương 29

Ta gật gật đầu, trong lòng tuy có vài phần không cam lòng, nhưng tại quốc gia xa lạ này, chỉ có Ellen là còn có thể giúp ta.

Sau khi giao dịch đạt thành, ta lại cùng nàng hàn huyên vài câu, bởi vì sợ bí đồ kia sẽ về sớm, cho nên ta cùng nàng cũng sớm rời đi, trở lại phòng bí đồ, sau khi rửa mặt một phen liền trở về giường ngủ.

Có lẽ là bởi vì có hi vọng được trở về nhà nên những phiền não dường như đã sớm vơi đi một nửa, tâm tình ta so với trước kia thoải mái hơn rất nhiều, vừa nằm xuống liền ngủ được ngay.

Chính lúc đang mơ màng ngủ thì nơi cổ ta bỗng có cảm giác ngứa ngáy, ta không kiên nhẫn dùng tay gãi gãi, không nghĩ tới càng gãi, cảm giác ngứa càng tăng và ngày càng có xu hướng khuếch tán xuống dưới. Lòng ta cảm tức, nghĩ thầm, không biết con muỗi chết tiệt nào dám quấy nhiễu giấc ngủ của ta, thế là tay không chút lưu tình, đánh một cái.

Một tiếng bộp vang lên, cái cổ của ta cuối cùng cũng hết cảm thấy ngứa, ta vừa lòng cọ cọ đầu vào chiếc gối mềm mại, trở mình một cái, đổi sang tư thế thoải mái, tính toán tiếp tục đi gặp chu công, không nghĩ tới cái cảm giác ngứa ngáy quen thuộc kia lại trở lại, nhưng lần này là ở trên ngực.

Ta có điểm cảm tức, đời này hận nhất đích chính là đang ngủ mà bị quấy rầy, nhưng con muỗi này thật sự quá lợi hại, không có thuốc diệt xem ra không chịu chết, sau khi đấu tranh tư tưởng một hồi lâu, ta thống khổ mở một con mắt, chuẩn bị đi tìm thuốc diệt côn trùng.

Không nghĩ tới, vừa mở mắt ra thiếu chút nữa làm cho chính mình hồn phi phách tán một đôi mắt hàm chứa lực quang tựa như muốn xé rách con mồi đang nhìn ta. Ta sợ hãi nuốt nuốt nuốt bọt, cơn buồn ngủ cũng đã sớm bị dọa đến tan thành mây khói, hai mắt mở thật to, trong lòng không ngừng cầu nguyện hy vọng quý huynh đệ ở trên người mình đừng có ăn khuya a.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, quý huynh đệ cũng kiên trì không ngừng, ánh mắt nhìn ta như thể đang nhìn thấy một bàn thịt rượu ngon lành, thỉnh thoảng còn có thanh âm nuốt nước miếng. Tim bỗng đập nhanh hơn, trên trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh, nghĩ muốn hét lên nhưng lại không thể phát ra tiếng, ta uất ức đến cực điểm.

Thời gian trôi qua, ánh mắt cũng dần thích ứng với bóng tối, vật thấy rõ càng ngày càng nhiều, ta bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, rồi mới cẩn thận gương mặt quý phía trên mình, nghi hoặc: khuôn mặt này sao có phần quen thuộc thế nhỉ.

Trong đầu đột nhiên linh quang chợt lóe, ta lập tức có chút chột dạ dời ánh mắt, lén lút kéo chăn lên, làm bộ ngáp một cái, hy vọng có thể giả ngu tránh thoát một kiếp này.

Trên người “quý” cười lạnh một tiếng, kéo cái chăn ta ra, cúi đầu tiến đến bên tai ta, khàn khàn nói: “Trốn đi đâu vậy, thân ái? Thấy ta lại cảm thấy mất hứng sao?”

“Ha hã. Không, không a. Ta, ta đương nhiên thật cao hứng.”

Trong lòng tuy lo sợ bất an, nhưng ta ngoài mặt vẫn mỉm cười ngọt ngào với hắn, rồi rời khỏi ổ chăn, ôm cổ hắn cọ cọ làm nũng ta đã hy sinh đến thế, hắn hẳn là sẽ không tìm ta tính sổ đâu nhỉ?

Đôi mắt hắn tối lại, bên trong dục hỏa thiêu đốt, gắt gao ôm lấy ta, không để lộ một khe hở nào, rồi mới ghé sát bên tai ta, liếm vành tai.

“Em nói. ta nên làm gì sau khi đã nhận được ‘quà’ người mừng ta trở về nhỉ?”

“.”

Lòng ta run lên, trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười, khờ dại nói: “Quà? Quà gì? Ta không phải mới vừa ngủ dậy sao?”

“Ha hã.” Hắn ở ta bên tai nhẹ nhàng cười, ta không tự chủ được, toàn thân nổi da gà. “Em nói gì vậy? Thân ái.”

Thấy giả ngu vô dụng, ta chỉ có thể lại xuất ra tuyệt chiêu làm nũng, hôn lấy lồng lên hai má hắn: “Ta vừa rồi mơ hồ ngủ, tưởng muối, người cũng biết lúc ta ngủ ta chẳng biết gì cả, cho nên. tha thứ cho ta đi. . . .”

Hắn nhướn một bên lông mày, vẻ mặt tựa hồ có điểm buông lỏng, ta vừa thấy làm nũng hữu dụng, liền càng thêm ra sức làm tới, chen vào trong ngực hắn, hôn lên cằm hắn, chớp mũi lập tức tràn đầy mùi hương của hắn.

Hắn thoải mái ôm lấy ta, có chút hưởng thụ.

Khuyên giải có tác dụng, nguy cơ được giải trừ, ta lại không kiên nhẫn gì đứng lên, nhìn mặt hắn, không hiểu sau lại thốt lên: “Kỳ thật người như vậy thoát nhìn vẫn là rất tuần tú, mặt ít nhất so với trước kia cân đối hơn.”

Bên trong độ ẩm đột nhiên giảm xuống.

Ta cúi đầu cái câu họa từ miệng mà ra hắn để chỉ trường hợp này của ta.

Hắn cười lạnh nhìn ta, ngữ điệu vẫn là thực ôn nhu: “Sao vậy? Sao không nói nữa đi?”

“”

Ta đem mặt giấu vào trong người hắn, thật hy vọng hiện tại có thể có cái hố nào thật sâu cho ta chui vào đó.

Hắn một tay ôm lấy ta, một tay ôn nhu vuốt ve cơ thể ta: “Dám nói như thế, em đêm nay hắn là đã chuẩn bị tốt tư tưởng rồi? Thân ái a ”

Ta khuôn mặt như muốn khóc, oán hận nhìn tai họa mà mình gây ra, không tình nguyện, hơi hơi gật đầu.

Hắn vừa lòng gật đầu: “Thực ngoan. Vậy không cần lãng phí thời gian , chúng ta hiện tại nên bắt đầu đi.”

Trời đất xoay chuyển, ta nháy mắt đã bị hắn đặt ở dưới thân, hắn liếm liến hai bên má ta, nụ cười tà ác, *** dâng: “Thân ái, ta sẽ hảo hảo yêu thương em a ”

Ta khóc không ra nước mắt, chỉ có thể phó mặc tất cả cho con sắc lang này ...

30. Chương 30

Lại bị hung hăng chà đạp một buổi tối, bởi vì có tật giết mình, lần này ta cũng không có giống như lần trước hồi báo hắn một phen. Vì vậy, sáng ngày hôm sau, hắn thần thanh khí sảng nằm dài trên giường, tâm tình thoải mái, gọi điện thoại cho nam nhân mắt kính kia đến xử lý mọi chuyện ở đây.

Thân thể rất đau, nhất là nửa người dưới càng thêm đau, đau đến độ dường như chẳng còn cảm giác gì được nữa, hầu hạ ba người quả nhiên so với một còn khó khăn hơn, ta có điểm oán hận cái trái bí đỏ kia đã biến một người họ thành ba người, chợt nhận ra, kiếp trước ta có phúc mà không biết hưởng.

Miên man suy nghĩ một phen, tuy rằng rất muốn cứ như vậy nằm trên giường giả chết, nhưng ta thật sự không muốn bị nữ ma đầu Ellen biến thái kia nhìn thấy bộ dạng này, giây dựa muốn rời giường, Dịch Tu Tư lại ôn nhu đem ta ấn trở lại.

“Em ở trên giường hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta sẽ đưa đồ ăn tới, không cần lo lắng sẽ có người đến quấy rầy.” Hắn thâm ý nhìn ta, kia vẻ mặt sao vậy xem đều như là quan tâm ta lắm khiến toàn thân ta không khỏi nổi da gà.

“Nếu bảo ta hảo hảo nghỉ ngơi, như vậy xin hỏi tay người đang làm gì vậy?” Ta ngoài cười mà trong không cười nhìn hắn.

Hắn ngượng ngùng rút ngón tay đang tham nhập vào hậu huyệt ta ra, rồi mới giấu đầu hử đuôi giúp ta kéo chăn lên: “Ha hả, nhất thời nhẹn không được liền. Ai bảo em nhìn trông thật ngon miệng a.”

“Hóa ra là ta sai a? có muốn ta xin lỗi người hai không a?” Oán khí tích tụ trong ngực ta dần chuyển hóa thành cơn tức giận.

“Không cần xin lỗi, chỉ cần em cho ta sờ thêm vài cái nữa là được”

Cơn tức giận đang tích tụ trong người trong vòng một giây liền bùng nổ, ta mặc kệ toàn thân đau nhức, một phen xốc chân lên, một cước đem hấn đá tới cạnh cửa.

“Trời nóng vậy mà đắp chăn cho ta, người nghĩ muốn thiêu chết lão tử a? Cút ra ngoài cho ta, hôm nay ta không muốn nhìn thấy người!”

Nghe vậy, vẻ mặt hấn lập tức như khóc tang, đứng cạnh cửa, đáng thương nhìn ta.

Ta sờ sờ huyết thái hương sắp nổ tung của chính mình, ác thanh ác khí nói: “Để Khải Nhĩ đi ra cũng vô dụng, ta hiện tại không muốn nhìn đến cả ba người các người, tất cả đều cút hết cho ta!”

Thấy ta là thật sự sinh khí, hấn lúc này mới thu hồi vẻ cợt nhả, chuyển biến, quay về Địch Tu Tư, hấn ôn nhu nói với ta: “Vậy em cứ hảo hảo nghỉ ngơi, trong chốc lát ta sẽ trở về.”

Ta không kiên nhẫn phát phát tay đuổi hấn đi, xoay người ôm lấy gối, xung quanh huyết thái dương ầm ầm đau, nhưng còn có thể chịu được nhưng tâm tình ta lại cực kì phiền não. Ta nhắm mắt lại, không đợi xác nhận nam nhân phía sau đã đi hay chưa liền tiến nhập mộng đẹp.

Mở mắt ra, cảm thấy cả người nóng lên, cổ họng khô rát, ta tự nhiên sẽ nhớ tới nước uống nhưng lại phát hiện cả người vô lực, mà tay phải giống như là đang truyền nước biển.

Chuyện gì thế này?

Đang lúc ta nghi hoặc nhìn tay phải, thanh âm Địch Tu Tư từ bên cạnh truyền đến: “Tỉnh? Vậy đứng lên ăn một chút gì đi.”

“Có chuyện gì vậy?”

Nghe thấy thanh âm của chính mình, ta hoảng sợ, cái tiếng nói khó nghe như vậy thực là của ta sao?

“Em phát sốt .”

Hấn nâng thân thể ta dậy, cho ta tựa vào đầu giường, rồi mới ngồi bên cạnh giường, thần tình hối lỗi nhìn ta.

“Thực xin lỗi, đều là ta không tốt.”

Thấy hấn thành khẩn như vậy, ta cũng chẳng muốn nổi giận làm gì, nếu không chính mình sẽ giống như là một người xấu vậy, chỉ có thể gơ cánh tay không con sức lên vậy vậy, tỏ vẻ không thèm để ý.

“Có nước không? Ta muốn uống nước.”

Hấn vội vàng đưa nước tới.

Sau khi uống tới năm, sáu chén nước, cổ họng bốc hỏa của ta mới có cảm giác dịu xuống. Ta cuộn người lại, kéo chăn lên muốn ngủ, hấn lại ngăn trở ta.

“Từ từ, uống xong chén súp rồi ngủ tiếp, em đã một ngày không ăn gì rồi.”

Ta nhìn nhìn ngoài cửa sổ, lúc này mới phát hiện trời đã tối, cả ngày hôm nay ta đã ngủ đến chẳng biết trời trăng là gì luôn.

Hấn đến bên cạnh ta, đưa ta một chén súp, đang muốn uly ta, ta cả kinh vội ngăn hấn.

Ta cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi, không cần phải hấn uly.

“Ta tự uống.”

Hấn lắc đầu.

“Ta uy em, em hiện tại không có khí lực.”

“Khí lực ăn cơm luôn có.”

Nói đùa, bị sốt trước mặt người khác đã muốn mất mặt rồi, ngay cả lớn như vậy mà cũng để người khác uy ăn, ta thực chỉ muốn đào một cái lỗ mà chui xuống.

Hắn vẫn là lắc đầu.

“Em hiện tại chỉ có một tay là có khả năng động, vẫn là ta uy em đi.”

“Ta.”

Mới mở miệng, miệng đã bị tắc bởi nước súp, thiếu chút nữa là bị sặc.

Mà tên đầu sỏ gây nên chuyện lại vẫn cười tủm tỉm nhìn ta.

“Hương vị như thế nào?”

Ta phía sau chột lạnh, không biết vì sao, ta cảm giác nụ cười này của hắn có điểm khẩu Phật tâm xà (bề ngoài biểu hiện rất tử tế, nhưng trong thâm tâm lại có mưu mô), thế là đánh phải ngoan ngoãn, cam chịu để cho hắn uy.

Hảo hán không chịu lép vế, trước khi có thể chạy thoát, ta tạm thời vẫn là ngoan ngoãn nghe lời hắn nói đi, để tránh có phiền phức.

Nơm nớp lo sợ uống xong chén súp, ta nhanh chóng nằm trở lại giường, nhắm hai mắt lại, hắn cười khê một tiếng, sờ sờ đầu ta.

“Em sợ cái gì? Ta cũng sẽ không ăn em a.”

Mẹ nó! Không biết người khiến cho ta phát sốt vậy là ai nữa?

Đưa lưng về phía hắn, ta âm thầm oán hận.

Thấy ta không có đáp lại, hắn cũng không để ý, hôn hôn lên đỉnh đầu ta, lại giúp ta kéo chăn lên.

“Em ngủ đi, ta còn có chút việc phải xử lý một chút, lát nữa sẽ trở về cùng em.”

Ta gật đầu qua quýt.

Đi nhanh đi, đi nhanh đi, có người ở đây ta không thấy thoải mái a.

Thẳng đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, thân thể căng thẳng cuối cùng cũng có thể nhẹ nhõm.

Sau khi an tĩnh lại, ta không khỏi hồi tưởng lại một màn vừa rồi bị người kia uy cho ăn, hai má không tự chủ được có điểm nóng lên.

Cái cảm giác ấm áp đó, làm cho ta hạnh phúc đến nói không nên lời.

31. Chương 31

Nằm trên giường hai ngày, cơn sốt cuối cùng cũng giảm trong sự theo dõi sát sao của tên ‘quản ngục’ Dịch Tu Tư, ta run rẩy bò xuống giường, đứng trên mặt đất đã lâu không được chạm đến, làm mấy động tác đuổi người.

Xương cốt cứng ngắc phát ra âm thanh “rắc rắc”, gân cốt toàn thân cuối cùng cũng được thư giãn, cảm giác thoải mái đến không thể nói nên lời tràn ngập khắp thân thể ta.

Đón ánh dương buổi sáng, nhìn ngoài cửa sổ, màu xanh trời rộng, trong lòng cũng sáng khoái lên không ít, phiền não cũng tựa hồ ngay tại một khắc này đây tan thành mây khói.

Mở cửa ra, hơi lạnh từ những cơn gió phả vào hai bên má ta, cả người thoáng chốc thanh tỉnh lên rất nhiều.

Khi ta cảm thụ lễ vật tuyệt vời do thiên nhiên ban tặng này thì phía sau rất không hợp thời, truyền đến một tiếng nuốt nước miếng. Ta sững sốt rồi chậm rãi quay đầu lại.

Đập vào mắt ta chính là ánh mắt sáng quắc đang nhìn ta chăm chăm của tên ‘quản ngục’. Tư thế tao nhã nằm nghiêng một bên trên giường, thân hình thon dài cường tráng dưới ánh mặt trời tỏa ra khí tức mê người, mà nơi đó, cũng đã sớm rất có tinh thần, ngẩng đầu lên, thậm chí còn muốn trưởng thêm.

Tưởng tượng đến cái kia không ngừng ra vào trong cơ thể chính mình, ta liền nhịn không được mà đổ mồ hôi lạnh, đồng thời cũng không thể không cảm khái tiềm lực con người quả nhiên là vô hạn. Ta cho đến bây giờ sống cùng hắn mà sinh khí vẫn dồi dào thì quả có thể xem như là một kỳ tích.

Nếu nói theo một cách khác thì có lẽ thân thể của ta mới chính là cường hãn nhất, ngay cả tinh thần của ta cũng chỉ có thể lép vế mà bất phục!

Vỗ vò đầu, ngăn cản những ý nghĩ lung tung của mình, vừa có lại tinh thần thì đột nhiên một bức tường thịt bỗng nhảy đến trước mặt.

Bất tri bất giác, tên ‘quản ngục’ đã bước xuống giường và đi tới phía trước ta.

Hai tay hắn vây quanh, giữ chặt lấy thắt lưng ta, thân thể gắt gao kề sát ta, cái phân thân đầy sinh khí kia cũng đâm ngay bụng ta. Cách một tầng áo ngủ nhưng cái nóng bỏng của phân thân hắn vẫn không ngừng truyền đến trên người ta, ta không khỏi có chút khấn nguyện mà thân thể cũng bắt đầu đứng lên.

“Thân thể sao rồi?”

Mới vừa tỉnh không lâu, thanh âm hắn khàn khàn mà gọi cảm, đôi mắt vẫn còn phủ một tầng hơi nước.

“Hoàn hảo nhưng vẫn có chút vô lực.”

Hắn gật gật đầu, có lẽ là nhìn ra sự khấn nguyện của liền khẽ cười một tiếng, dùng cái cằm có lún phún một ít râu thân mật cọ cọ vào hai bên má ta: “Thả lỏng đi. . . . trước khi thân thể em còn chưa khỏe hẳn, ta sẽ không xằng bậy đâu, yên tâm đi. ...”

Ta vẫn là như lâm vào đại địch, nhìn tên gia hỏa có chút buồn thiu nhưng ta cũng không dám lơ là cảnh giác.

Thấy phản ứng của ta, hắn bất đắc dĩ cười cười: “Mặc. . . . em vẫn không thể tin tưởng ta sao?”

Thấy trong mắt hắn tựa hồ hiện lên một chút bị thương, lòng cũng không khỏi. Khi ta còn chưa rõ rốt cuộc cảm giác vừa rồi là gì, hắn liền cúi đầu hôn nhẹ lên khóe môi của ta một cái: “Em dù sao cũng nên hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi, ta. . . .” Hắn cười khổ nhìn phân thân vạn phần sinh lực của hắn mà nói, “Ta đi rửa mặt một chút. . . .” rồi mới chật vật trốn vào trong phòng tắm.

Ta nhìn chăm chăm vào phòng tắm, kinh ngạc vuốt vuốt khóe miệng vừa bị hôn, nhất thời không biết phải làm sao. Thật không nghĩ đến hắn cư nhiên có thể khống chế được dục vọng của chính mình, chẳng lẽ là ta nhầm rồi sao?

Mà vài ngày sau đó, sự thật cũng chứng minh ta quả thật là nhầm rồi.

Có lẽ vẫn cố kỵ cơ thể của ta nên từ hôm đó đến ngày đính hôn, hắn đều không có yêu cầu ta làm tình cùng hắn nữa, buổi tối ngủ cũng chỉ là gắt gao ôm lấy ta, đến lúc nhịn không được lại nhảy vào phòng tắm dội nước lạnh.

Ta thật sự là nhầm ư?

Mỗi khi hắn đi dội nước lạnh, ta đều trừng trừng nhìn cánh cửa phòng tắm, không ngừng tự hỏi chính mình.

Trước lễ đính hôn một đêm, sau khi hắn từ phòng tắm trở về giường, ta chủ động ôm lấy thân người có chút ướt sũng của hắn, rồi mới nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi. . . .”

Hắn gắt gao giữ lấy ta, trong bóng tối, vài giọt nước lạnh leo nhỏ lên mặt ta.

Tâm tư vốn đã đóng băng trong khoảnh khắc này bất tri bất giác tựa như đã tan đi một phần nhỏ.

Hôm nay là lễ đính hôn, thời tiết tốt lắm, ta từ rất sớm đã bị Dịch Tu Tư kéo dậy, dưới sự trợ giúp của người khác mặc lên bộ lễ phục màu trắng rườm rà. Sau khi mặc đồ xong, ta theo hắn đi xuống lầu, nghe sơ qua về trình tự làm lễ.

Mấy ngày nay hắn cơ hồ vẫn đều duy trì nhân cách Dịch Tu Tư, xem ra người khấn trương không phải chỉ có mình ta mà thôi.

Yến hội cơ hồ đã muốn biến thành một biển hoa, từng mảng từng mảng hoa hồng được đặt ở mỗi góc, nhờ tạo hình thiết kế những màu xanh vàng rực rỡ khiến yến hội thêm phần đẹp đẽ quý phái. Ngoài ra, những nhân viên, người thiết kế đang hoàn chỉnh những công đoạn cuối cùng, đảm nhiệm cảnh giới công tác do Mạch Khắc chỉ huy đang diễn tập, dàn nhạc cũng đang tiến hành dợt lại một lần nữa.

Ta cùng Dịch Tu Tư dưới sự chỉ đạo của người điều khiển chương trình cũng tập luyện vài lần trình tự buổi lễ. Mọi chuyện cứ tiếp tục như vậy cho đến giữa trưa.

Sau khi ăn bữa trưa xong, ta tựa như người chết đến nơi, nằm gục ở trên giường, thực muốn không bao giờ ... phải ra ngoài nữa.

Mẹ kiếp, không phải chỉ là một lễ đính hôn thôi sao, cần gì phải làm cho oanh oanh liệt liệt như thế, làm như là đám cưới trăm năm không bằng í, quả thực là ý nghĩ của kẻ có tiền, làm cho người khác không thể nào hiểu nổi.

Buổi chiều, quan khách bắt đầu lũ lượt kéo tới, Dịch Tu Tư đến tiền sảnh tiếp khách còn ta lại ở trong phòng chơi máy tính, dù sao mấy người khách đó vốn ta chẳng quen biết một ai, có đón tiếp cũng vô dụng.

Ngay khi đang đánh CS hăng máu thì đột nhiên có người đến gõ cửa.

Ta luống cuống tay chân tạm dừng trò chơi, rồi đi ra mở cửa.

“Hi!”

Áo Văn hé miệng cười sáng lạn với ta, đứng bên cạnh hắn còn có một người nam nhân tóc đen đẹp trai, là con lai, nhưng ta lại cảm giác giống như đã từng thấy hắn ở đâu thì phải, cho nên không tự giác nhìn qua vài lần. Thẳng đến khi hắn có chút không kiên nhẫn nhíu nhíu mày, lúc đó ta mới cảm thấy hành động của chính mình thật phần thất lễ, vội vàng hướng hắn giải thích, đồng thời lùi vài bước cho bọn hắn tiến vào.

“Vị này chính là.”

Ta nhìn Áo Văn, hy vọng hắn có thể giới thiệu.

“Đây là một người bạn tốt khác của Dịch Tu Tư, William Hách Nhĩ Duy Á.”

“Hách Nhĩ Duy Á? Họ này.”

Nếu ta nhớ không lầm chồng của người kia cũng họ này.

“Thực ngại cảm nga,” Áo Văn cười vỗ vỗ vai ta, “Ba của Uy liên chính là Henri Hách Nhĩ Duy Á, cũng là một kẻ có thể lực tại nước Mỹ đó.”

Quả nhiên, hắn là đứa con của người kia!

Lòng ta chấn động, không nghĩ tới cư nhiên lại đụng phải người quen của người ấy, thế là ta lại không nhận được nhìn thêm vài lần nữa, thật sự là càng nhìn càng giống, đặc biệt hắn có bộ dạng nhu hòa của người phương Đông hơn là người phương Tây.

Có lẽ là ánh mắt đánh giá của ta quá rõ ràng, Uy Liên ngữ khí có chút không tốt nói: “Cậu làm gì mà nhìn tôi ghê vậy?”

“Ha hã, ngại quá, người quá thực rất giống với một người bạn của tôi cho nên bất tri bất giác liền.”

Những lời này khiến cho hắn có chút hứng thú, sắc mặt có chút dịu đi, tò mò hỏi ta: “A? người kia là ai? thực giống tôi đến thế sao?”

Ta lắc đầu: “Thực xin lỗi, tôi không thể nói.”

Uy Liêm cũng rất thức thời, không tiếp tục truy vấn ta nữa, bắt đầu tinh tế đánh giá ta.

“Không nghĩ tới Dịch cư nhiên thích loại người này, sở thích của hắn thật đúng là kỳ quái. nhưng,”
Hắn nâng cằm ta lên, “Đích thật là một mỹ nhân xinh đẹp phương Đông. . . . ngay cả tôi. cũng có chút động tâm.”

Ta khoe miệng run rẩy nhìn hắn ngưi tầm ngưi mã tầm mã, bạn của công tử nhà giàu quả nhiên cũng là mấy tên công tử nhà giàu, chẳng có ai là bình thường cả.

Buổi trưa, lúc ta cùng Uy Liêm vẫn luôn ở thế đối địch thì Áo Văn đã hoàn tất mọi chuyện ở bên dưới.

Lễ đính hôn cử hành lúc 5 giờ chiều, mấy cái trình tự rườm rà phức tạp thiếu chút nữa làm đầu óc ta choáng váng, thật vất vả đeo nhẫn đính hôn rồi lại cùng Dịch Tu Tư hôn nhau, đến khi tiệc bắt đầu, ta mới có thể hít thở lấy không khí.

Đứng ở một cửa sổ bí mật, ta lẳng lặng nhìn từng nhóm nhân vật nổi tiếng đeo nhưng mặt nạ khác nhau ở bên trong.

Những người này có thật tâm đến chúc mừng buổi lễ đâu chứ?

La Toa chưa có tới, nghe nói là bị ba ba nàng giam lại.

Mà ba ba nàng, thủ lĩnh của gia tộc mafia Cartel, cũng chính là một lão nhân mập mập tròn tròn đáng yếu, tuy rằng tiếng Anh hắn rất nặng khẩu âm tiếng Ý, nhưng cùng hắn nói chuyện cũng rất thoải mái, thật không nghĩ tới hắn lại là ba ba của La Toa, người phụ nữ táo bạo kia. Thế giới quả thật là không có gì là không thể.

Bị gây sức ép một ngày, thân thể đã muốn mệt đến chết đi được, tiệc tối tiến hành chưa đến một nửa, ta liền lặng lẽ trở về phòng. Vừa mở cửa, ta liền thấy khuôn mặt tươi cười của Ellen.

“Hết thủy đã chuẩn bị xong.” Có thể sợ tai vách mạch rừng, nàng ghé sát tai ta nói. “Ông có cái gì muốn nói với tui không?”

Ta kinh hỉ ôm chầm lấy nàng, cũng nhẹ nhàng ở bên tai nàng nói:

“Cám ơn!”

Ngày 15 tháng 7, sau lễ đính hôn 5 ngày, Dịch Tu Tư đi tới nước Anh bàn luận chuyện làm ăn. Mà cùng thời gian đó, ta dưới sự trợ giúp của Ellen trốn bay từ đảo Sicilian đến La Mã, rồi lại bay từ La Mã đến Amsterdam. Rồi xa Ý không sai biệt lắm khoảng 1 tháng thì ta mới ngồi trên phi cơ bay từ Amsterdam về Trung Quốc.

Nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, ta thản nhiên nở nụ cười.

32. Chương 32

Tại sân bay quốc tế ở New York, Mỹ.

Rời hải quan, ta xách hành lý ra khỏi sân bay, rồi tìm xem trong đám người đứng chờ ở ngoài có bảng nào ghi tên ta không.

Người cầm bảng đó chính là một nam nhân cao lớn, tóc vàng, đeo kính râm, đang mặc một chiếc áo sơ mi rất bình thường cùng một chiếc quần bò, đang tựa vào bên một cây cột.

Thấy ta đi tới, hắn chậm rãi đứng thẳng dậy.

“Đỗ Mặc?”

Ta gật đầu, nhìn mặt hắn, có chút nghi hoặc, bộ dạng này làm ta cảm thấy rất quen thuộc.

Hắn đánh giá cẩn thận ta một phen, rồi mới tháo kính râm ra: “Ta là Grey Lafite, thật cao hứng khi được nhìn thấy cậu, thân ái của ta”

Ta không đợi hắn nói xong, hành lí rơi xuống, lệ rơi đầy mặt: “Đại ca. . . .”

Hắn ôm lấy ta, nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu: “Hoan nghênh trở về, Tuyết Li. . . .”

Thời gian trở về một tuần trước.

Sau khi phi cơ thuận lợi bay đến Thượng Hải, ta ngồi trên xe buýt về Tô Châu, về ngôi nhà xa cách đã lâu. Vốn tưởng rằng hội ngộ với gia đình sẽ là một hồi bão táp, dù sao tự dưng vô duyên vô cớ mất tích 1 tháng. Ta chuẩn bị tinh thần để nghe mắng, không ngờ vừa mở cửa thì nghênh đón ta không phải là những lời trách mắng giận dữ mà là thực nhiều giấy tờ đồ xướng.

“Đây là cái gì?” Ta trừng mắt nhìn mấy tờ giấy trắng, may mắn là cái máy tính cầm tay không bị làm sao.

Mẹ ta ngồi trên ghế sofa, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn ta: “Đến Ý chơi một tháng, cậu thật đúng là vui đến quên cả trời đất a?”

“? ?”

Ta trong đầu đầy dấu chấm hỏi nhìn nàng.

“Nếu không phải bạn của cậu gọi điện thoại đến, chúng ta thiếu chút nữa liền báo công an cậu mất tích đó!”

“Bạn?”

Người Ý mà ta biết chỉ có Ellen, nhưng hắn không phải là nàng, nàng không biết số điện thoại nhà ta mà. Chẳng lẽ là Dịch Tu Tư? Lấy thân phận cùng quyền lực của hắn xác thực rất dễ dàng có thể tìm được toàn bộ tư liệu của ta. Tính ra hắn còn có điểm lương tâm, không làm cho ta trở thành cư dân bị mất tích.

“Người, tiểu hài tử này cũng thật là, đi chơi thì cũng phải gọi điện về nhà một cái chứ, không biết chúng ta sẽ rất lo lắng sao? Chúng ta đâu phải là ngăn cản con đi Ý gì đâu mà sợ không nói!”

Ba ta ở cạnh mẹ ta cũng phụ họa theo.

“Ha ha. Thực xin lỗi.”

Cường quyền trước mặt ta chỉ còn cách cúi đầu, bằng không sau này sẽ tiếp tục nghe dài dài. Mặc dù ở Ý một tháng nhưng ngày cả điện thoại ta cũng chẳng thể đụng đến.

“Quên đi, trở về là tốt rồi.” Mẹ ta cường thế rất có phong phạm lãnh đạo phát phát tay, “Con trước tiên nên xem qua tư liệu trên bàn một chút đi, ngày mai còn phải đi đại sứ quán nước Mỹ ở Thượng Hải ký nữa.”

Ta có chút há hốc mồm: “Con đi Mỹ làm gì?” Mới từ nước ngoài trở về, ta còn muốn hảo hảo nghỉ ngơi nữa a!

“Anh họ con có một công ty muốn con hè này đi thực tập sinh ở đó, đây là một cơ hội tốt cho con có chút kinh nghiệm công tác. Lafite, một trong mười tập đoàn lớn nhất nước Mỹ, đứng thứ 20 trên 500 quốc gia lớn nhất thế giới, người bình thường rất khó có thể vào được.”

Ta tùy ý lật lật tư liệu, nghi hoặc hỏi: “Nhà chúng ta cũng có người thân ở nước Mỹ a? Không phải đều ở trong nước hết sao?”

“Ai biết! Có cơ hội thì cứ đi.” Mẹ ta tức giận xem thường nhìn ta một cái.

“Người nước ngoài?”

Ta nhú mày nhìn nàng, trên tư liệu rõ ràng là tên người nước ngoài.

“Gọi con đi thì con cứ đi, nói nhiều như vậy làm gì!”

“Chẳng lẽ mẹ không sợ bọn họ là bọn buôn người sao? Lỡ con bị bán đi thì sao?”

“Mẹ đã cho người điều tra qua rồi, đích thật là người của tập đoàn Lafite mời, cho nên con cứ yên tâm đi đi. Huống chi, con không đem người khác bán là ta đã cảm ơn trời phật lắm rồi, còn trông cậy vào người khác có thể bán con sao?”

Lời vừa rồi rốt cuộc có bao nhiêu châm biếm vậy trời?

Ta nháy mắt mấy cái, có chút buồn bực.

“Lúc nào đi?”

“Vé máy bay là ngày thứ Hai.”

“Mau như thế a? Con mới trở về a, còn chưa có hảo hảo hiếu kính hai người, muộn một tí được không?”

“Được rồi,” Bàn tay to lớn của mẹ ta vung lên, “Đừng giả đồ nữa, tôi còn không biết cậu chắc, cậu nói muốn hiếu kính chúng ta là giả, muốn ở nhà mới là thật, đúng không?”

“Hắc hắc. . . .” Lão mẹ quả nhiên hiểu ta.

“Việc thực tập lần này đối với việc tìm công việc tương lai cho con có lợi ích rất lớn, con hãy ngoan ngoan đi đi.” Ba ta nói.

“Ân.”

Ta tùy ý nhìn lướt qua mấy tờ tư liệu. Tuy rằng rất muốn được ở trong nhà, nhưng Dịch Tu Tư rất có sẽ truy tới đây, cho nên đi nước Mĩ thực tập ngược lại có chút an toàn hơn.

“Ân, con đã biết, tư liệu con sẽ xem, hiện tại con đi nghỉ ngơi trước đây. Ở trên phi cơ con đã mệt muốn chết rồi.”

Không đợi ba mẹ trả lời, ta liền ôm hành lý trở về phòng.

Sáng sớm hôm sau, ta đi Thượng Hải làm giấy tờ xuất nhập cảnh.

33. Chương 33

Sau khi thuận lợi ký hết tất cả những giấy tờ cần thiết, vốn đang muốn ở Thượng Hải đi shopping, lại nhận được điện thoại của Dương Tĩnh nên đành phải mua vé xe lửa trở về Tô Châu gấp nằng.

Đi vào nhà hàng đã hẹn ta mới phát hiện trong nhà hàng không chỉ có mình nằng, còn có những học sinh trước kia học chung thời trung học, nguyên lai hôm nay là một cuộc hội họp của những học sinh cũ.

Thấy ta, bọn họ đều thực hưng phấn, một đám đi đến chào hỏi.

“Đã lâu không thấy, Đỗ Mặc, nghe nói cuộc sống của ông tốt lắm ha. . . .”

“Sao lâu vậy mà không có hồi âm, tiểu tử ngươi cũng thật chẳng có nghĩa khí gì cả, không biết là lặn mất tăm đâu nữa?”

“Yêu, Đỗ mỹ nhân nhà chúng ta thật sự là càng ngày càng đẹp ra, nghe nói cậu mới từ Ý trở về, đi chơi vui không?”

“Ha hả, vẫn chưa đi hết. . . .” Thiếu chút nữa còn chẳng trở về được nữa ấy chứ.

Lòng ta chua xót nhớ lại. Gần đây chính mình toàn gặp phải chuyện xui xẻo, vài ngày nữa có lẽ nên đi miếu cầu may thôi.

Dương Tĩnh ngồi ở bên cạnh ta, chờ mọi người tản đi hết mới lạnh lùng liếc ta một cái, cúi đầu phát ra tiếng hừ lạnh, ta không khỏi rung mình một cái.

“Đỗ Mặc, sau khi trở về phải nói cho rõ ràng, một tháng nay ông đến Ý rốt cuộc làm cái gì, tui cũng không như bọn họ, dễ dàng bị lừa như vậy đâu! Phải biết rằng, trong toàn bộ quá trình, chính mắt tui nhìn thấy rõ ràng là ông bị trói đem đi.”

“Ha hả. . . .” Ta cười gượng.

“Rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì? Ông thật sự là dọa bọn tui mà, tui cùng Phương Dật Phong thiếu chút nữa đã tưởng ông không thể về được, đi báo cảnh sát thì bọn họ lại cho rằng bọn tui đùa dai. . . . Ông có hiểu được cảm giác của bọn tui không?”

Dương Tĩnh cúi thấp đầu, khóe mắt long lanh nước mắt.

Lòng ta chấn động lần đầu tiên nhìn thấy vẻ yếu đuối của nàng, nàng thật sự là lo lắng cho ta rồi.

Ta vươn tay ôm lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng nàng.

“Thực xin lỗi. . . . đã làm cho các cậu lo lắng. . . . Ngày mai, chờ Phương Dật Phong tới, tui sẽ kể rõ mọi chuyện cho các cậu.” Phương Dật Phong không học cùng trường trung học với chúng ta nên lần này đi họp mặt cũng không có hẳn.

Dương Tĩnh gật gật đầu, còn muốn nói thêm nữa nhưng âm thanh trêu chọc của bạn học vang lên: “Vợ chồng trẻ không cảm thấy khó chịu a, sao ôm nhau chặt thế, thế này chẳng phải là làm cho chúng ta, những người cô đơn đây ghen tị sao?”

Vì để tránh đi một ít phiền toái không cần thiết, ta cùng Dương Tĩnh thời trung học đã giả bộ là người yêu của nhau, mọi người trong lớp đã xem chúng ta là một đôi.

Dương Tĩnh ôm lấy ta, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, thiếu chút nữa đập trúng cằm ta rồi mới hung hăng nói với đứa kia: “Chúng ta vui, ông quản được sao?”

Người đó sững sờ, còn muốn nói gì nữa, nhưng nhờ tới sự hung hãn trước đây của Dương Tĩnh nên chỉ đành có thể trong ánh mắt thương hại của mọi người mà ỉu xìu trở về bàn.

Ta cúi đầu, cười trộm.

Dương Tĩnh không hổ là Dương Tĩnh, vẫn như trước, có khả năng chấn nhiếp mọi người a.

Không khí náo nhiệt cũng không bởi vì một tiết mục nho nhỏ này mà đã bị ảnh hưởng. Sau khi quét sạch tất cả những mỹ thực trước mắt, chúng ta lại đi KTV gào thét thảm thiết một trận. Tới nửa đêm, ta mới đưa Dương Tĩnh đang say khướt trở về. Về đến nhà, ta liền lăn ra giường ngủ luôn.

Ngày hôm sau, chuông cửa cùng tiếng chuông di động song song đồng thời phá ta, ta thống khổ bò dậy, cái đầu bị cơn say làm cho đau đến muốn rút ra.

Sờ tìm di động, ấn vào nút nghe nghe, tiếng gào thét của Dương Tĩnh liên vang lên bên tai khiến ta thiếu chút nữa điếc luôn: “Tên Đỗ Mặc chết tiệt nhà người đang ở nơi nào? Đang làm gì đấy?”

“Trong nhà, ngủ.”

“Mẹ nó, ông là trư đấy à, đã hai giờ chiều rồi, mau ngồi dậy mở cửa cho tui, không nghe tui ấn chuông cửa sao? Tui cùng Phương Dật Phong đều đã đến bên ngoài nhà ông rồi đây nè.”

“Được rồi, được rồi. . . .”

Quăng điện thoại qua một bên, ta cầm lấy chiếc áo sơ mi rách trên mặt đất, trước mắt đột nhiên tối sầm, ta lại ngã xuống trên giường. Cùng lúc đó, chuông cửa cùng di động lại liên mạng kêu lên, đầu của ta càng thêm đau.

Chờ huyết áp tăng lại, ta vội vàng mặc nhanh quần áo, nghiêng ngả lão đảo đứng dậy mở cửa.

Ngoài cửa, Dương Tĩnh khuôn mặt hắc ám đi vào, hướng sofa ngồi xuống, mở TV ra, tự nhiên như đang ở nhà mình vậy.

“Nước!”

“Dạ dạ, đại tiểu thư.”

Ta ý bảo Phương Dật Phong cũng ngồi vào ghế rồi mới đi vào phòng bếp, lấy hai chén trà bưng ra, sau đó mới được đặc xá vào phòng vệ sinh rửa mặt chải đầu.

Tắm rửa một cái cho thật thoải mái, cơn đau đầu mới dần dần tiêu tan, ta từ trong phòng bếp tìm chút đồ ăn rồi mới ngồi xuống cùng bọn họ.

“Nói đi, chúng ta đều chờ nghe đây.” Chờ ta ăn xong, Dương đại tiểu thư mới bắt đầu ra lệnh.

Ta gật gật đầu, mới miêu tả đại khái lại những chuyện không hay ho xảy ra gần một tháng qua ở Ý nhưng tình lược bớt việc bí đồ có ba nhân cách và việc chúng ta có quan hệ thân thể.

Sau khi nghe xong, hai người bọn họ đều trợn mắt há hốc mồm nhìn ta.

“Nói như thế, người bị anh trai của Ellen cho rằng người là người yêu kiếp trước của hắn?”

Ta cười khổ gật đầu.

“Anh trai nàng không phải ở nơi này có vấn đề đó chứ?” Phương Dật Phong chỉ chỉ đầu mình.

“Tui cũng thực hoài nghi.”

“Ông vất vả rồi, Đỗ Mặc.” Phương Dật Phong an ủi vỗ vỗ ta.

“Thật không nghĩ tới, bối cảnh nhà Ellen cư nhiên không đơn giản như thế, bình thường hoàn toàn thực nhìn không ra a.” Dương Tĩnh có chút dăm chiêu nhìn ta, đột nhiên quát to một tiếng: “Đỗ Mặc, ông là trốn đi?”

Ta gật gật đầu.

“Vậy ông sao có vẻ nhàn nhã thế?”

“Hả?”

“Nếu hắn là Mafia, khẳng định sẽ không dễ dàng như vậy bỏ qua cho ông, nếu hắn tới đây bắt ông thì sao?” Nàng đứng lên, gãi đầu phiền não, đi qua đi lại một vòng, “Chúng ta báo cảnh sát đi, báo cảnh sát bảo hộ ông mới có thể làm cho người khác yên tâm được.”

“Đúng, đúng!” Phương Dật Phong ở bên cạnh cũng phụ họa gật đầu.

“Nếu là Mafia, gọi cảnh sát thực sẽ hữu dụng sao? Hắn cũng không phải là Mafia bình thường a, hắn là lão đại, đứng đầu sản nghiệp ở Châu Âu đó.” Những lời này của ta khiến bọn họ càng thêm lo lắng.

“Vậy làm sao mới được đây?”

Ta nhìn thấy bọn họ vẻ mặt lo lắng, trong lòng cảm thấy ấm áp. Thời khắc nguy cấp, có thể có những bằng hữu như vậy quan tâm đến ý tới mình, thực sự rất hạnh phúc.

“Yên tâm đi, vài ngày nữa tui phải đi nước Mỹ, hắn là có thể kéo dài thời gian. Hơn nữa tui có dự cảm, ở nơi đó có thể có người có khả năng bảo hộ tui.”

“Nước Mỹ?” Dương Tĩnh cùng Phương Dật Phong trằm miệng một lời hét lên, “Ông đi Mỹ làm gì?”

“Thực tập.”

Hai người bọn họ dừng một chút, rồi mới cùng nhau nhảy dựng lên.

“Nói mau, rốt cuộc là chuyện gì? Thằng thẩn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!”

“Tiểu tử ngươi, từ lúc nào mà có thể thực tập được ở nước Mỹ vậy? Tui sao lại không biết?”

Thế là ta lại đem việc tìm được cơ hội thực tập ngàn năm có một này của chính mình cùng bọn họ nói qua một lần, sau khi nói xong, hai người bọn họ nhìn ta tựa như đang nhìn một loài động vật quý hiếm.

“Ông. thật không biết nên nói ngươi như vậy rốt cuộc là vận khí tốt hay là xui xẻo nữa.”

Ta cười khổ: “Tui đang chuẩn bị đi miếu thấp nhang nè.”

Hai người đồng thời đồng ý gật đầu.

“Được rồi, tui rút cuộc cũng an tâm rồi, chuyện sau này thì cứ để sau này tính. Ông tới Mĩ rồi cũng đừng quên liên lạc với bọn tui đó, có khó khăn gì nhất định phải nói, biết không?” Phương Dật Phong đập ta một cái.

“Ân.”

Dương Tĩnh thân người lười biếng đứng lên.”Hiện tại cũng chỉ có thể làm như thế, tạm thời đem chuyện này để qua một bên đi. Đỗ Mặc, nếu chỉ còn vài ngày có thời gian rảnh, ông tốt nhất nên hảo hảo nghỉ ngơi, bồi dưỡng tinh thần mới có thể chiến đấu, không phải sao?”

“Ừ.” Ta vừa nghĩ muốn gật đầu, lại đột nhiên nhìn thấy Dương Tĩnh vẻ mặt không có hảo ý, vội vàng phòng bị hỏi: “Bà muốn làm gì?”

Dương Tĩnh cười sáng lạn nhìn ta.

“Hôm nay thời tiết tốt như thế, chúng ta vì cái gì không đi đâu đó mua sắm nhỉ?”

“ ”

Thế là, vài ngày kế tiếp, ta cùng Phương Dật Phong trở thành người hầu xách đồ cho Dương Tĩnh, thống khổ bồi nạng đi khắp các phố lớn phố nhỏ ở Tô Châu.

Nói cách khác, nữ nhân quả thực là sinh vật khủng bố nhất thế gian này.

Ngày 23 tháng 7, sau khi chịu đủ một tuần sai khiến của Dương Tĩnh, ta khẩn cấp xách hành lý lên phi cơ, một mình bay tới nước Mĩ xa xôi.

Có lẽ là trong họa có phúc, ta nằm mơ cũng không nghĩ được rằng, tổng tài của tập đoàn Lafite cư nhiên lại là đại ca kiếp trước của ta cũng đồng thời là người mời ta đến thực tập.

Bởi vì quá kích động, ta ở sân bay khuôn mặt đầy lệ ôm lấy hân, sau đó liền bị hân cười trêu chọc một trận.

34. Chương 34

Ta theo Grey, cũng chính đại ca kiếp trước của ta đi tới khu nhà trọ, ngay khi vừa định mở cửa, hân thần bí cười nhìn ta: “Ồ đây còn có một kinh hỉ đang đợi em đấy.” Nói xong liền mở cửa ra.

Ta nửa tin nửa ngờ theo phía sau hân.

“Đã trở lại? Người đâu?”

Đột nhiên thanh âm trầm thấp nam tính vang lên làm cho ta hoảng sợ trong một lúc mới hồi thần, nguyên lai trong nhà trọ còn có người khác, đáng tiếc thân hình đại ca cao lớn che hết cả tầm nhìn của ta.

“Không phải đã đến rồi đây sao?” Đại ca thoáng di động thân thể, ta cuối cùng cũng thấy rõ người kia.

Tóc đen, mắt đen, da vàng, đặc điểm điển hình của người phương đông, gương mặt anh tuấn, dáng người cũng thập phần cao lớn, cơ hồ cùng đại ca cũng không khác mấy. Lúc ta tò mò đánh giá hân thì ánh mắt lợi hại của hân đồng thời cũng dò xét ta.

“Anh, vị này là?” Ta hỏi anh mình, hy vọng hân có thể giới thiệu một chút.

Đại ca buông hành lý của ta xuống, lập tức đi đến trước mặt người nọ, ôm thắt lưng hân, trước mặt ta diễn một màn hôn nhau kịch liệt. Mà người nọ cũng không có phản kháng, nhiệt tình đáp lại.

Ta trợn mắt há hốc mồm, tuy biết nước ngoài chào hỏi nhau bằng nụ hôn, đây là thói quen không thể trách được, nhưng hai người gặp nhau liền miệng đối miệng mà hôn đến nồng nhiệt như vậy sao? Đây chẳng phải là chuyện chỉ có các cặp tình nhân mới làm sao? Kiếp trước đại ca rõ ràng thoát nhìn rất bình thường, sao tới kiếp này cư nhiên lại biến thành một người đồng tính luyến ái như vậy? Hay là hân kỳ thật là nam nữ đều có thể ăn?

Hôn nồng nhiệt xong, hai người lưu luyến không rời tách ra, đại ca lúc này mới nhớ tới ta, hướng ta giới thiệu người trong ***g ngực hân: “Hạ Thư Duyên, lão bà của ta.”

“” Ta khờ ngốc nhìn trừng trừng Hạ Thư Duyên, nhìn nửa ngày mới có chút xấu hổ hướng hần cười cười: “Nhĩ hảo, đại.tẩu?” Hy vọng hần sẽ không vì cách xưng hô này mà chém ta. “Ta là Đỗ Mặc.”

“Ân.” Hạ Thư Duyên lên tiếng, xem ra là đã tiếp nhận cách xưng hô mới này.

Khi ta thờ dài tưởng rằng đã qua được, lại phát hiện hần đang đi tới sát trước mặt ta rồi nghiêm túc nhìn ta, thế là thần kinh của ta lại bắt đầu căng thẳng. Hần nếu là một nửa của đại ca, dù sao cũng có thể coi như là thân nhân của ta, tốt nhất là nên lưu ấn tượng tốt cho hần. Đang lúc ta vắt óc suy nghĩ làm sao có thể lưu ấn tượng tốt thì Hạ Thư Duyên nói một câu làm cho đại não ta trong phút chốc trống rỗng:

“Đã lâu không gặp, tiểu muội, huynh rất nhớ muội.” Hần sờ sờ đầu của ta, yêu thương nhìn ta. “Khuôn mặt này cũng chẳng thay đổi gì hết, vẫn là xinh đẹp như trước.” Hần lại nhẹ nhàng nhéo nhéo mặt ta.

Người có thể nói với ta như thế, trong trí nhớ ta chỉ có một người.

“Nhị ca.” Không đợi ta xúc động nhảy vồ tới, biểu tình hần liền biến đổi, tà tà cười, dùng giọng điệu quen thuộc nói: “Dù em hiện tại là nam nhân, nhưng nếu khuôn mặt này lộ ra thì cũng là tai họa. Dù là nam hay nữ, khuôn mặt nào cũng đều gây họa. Sao lúc đầu thai em không nghĩ đến việc đổi tướng mạo đi? Cũng quá ngốc mà! Trừ so với người còn thông minh hơn!”

Thế là khuôn mặt ta từ cảm động biến thành hung ác, bàn tay nắm lại, đâm về phía hần: “Mẹ nó! Anh là tên hỗn đản! Ghen tị với mỹ mạo của lão tử thì cứ việc nói thẳng, em sẽ không khinh bỉ anh!”

“Tắm tã.” Nhị ca cười tủm tỉm lắc đầu, dễ dàng hóa giải công kích của ta, bắt lấy tay ta, đem ta áp trên ghế sofa. “Sao có thể sử dụng bạo lực với anh trai như vậy, thật là một đứa nhỏ không ngoan. Còn nữa, tuổi còn trẻ cứ nhiên lại có chứng dễ quên, anh tên là Hạ Thư Duyên, nhớ kỹ.”

Ta hung tợn trừng mắt nhìn hần, trừng một hồi, trong mắt bắt đầu xuất hiện nước mắt: “Nhị ca, thật là Nhị ca sao? Em không phải nằm mơ đấy chứ.”

Nhị ca thu hồi biểu tình bất cần đời, thở dài, ngồi vào sofa, đem ta vào trong ***g ngực hần: “Không, là anh. Chúng ta đều đã trở lại, Tuyệt Lị đáng yêu của anh. . .”

Ta ôm lấy hần, đầu tựa vào vai hần, chớp mũi quanh quẩn hơi thở quen thuộc khiến ta dần trở nên an tâm hơn, lúc này mới nhớ tới một vấn đề lúc trước xem nhẹ. Ta đẩy nhị ca ta, đứng dậy, nhìn hần, lại nhìn đại ca, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

“Đại ca, nhị ca, các người.” Cảnh tượng nồng nhiệt vừa rồi không ngừng phát đi phát lại trong đầu ta.

“Hiện tại mới phát hiện ra sao?” Đại ca đi đến vỗ vỗ vào đầu ta, “Vấn đề đơn giản như trước.”

“Hai người.” Ta hết nhìn người này, lại ngó sang người kia, có chút mờ mịt, thật vất vả mới từ hỗn loạn trong đầu nảy ra một câu: “Từ khi nào thì bắt đầu? Chẳng lẽ.” Sẽ không phải là có gian tình từ kiếp trước đó chứ?

Đại ca, nhị ca rất ăn ý cùng gật đầu: “Đúng như em nghĩ, kiếp trước chúng ta đã ở cùng nhau nhưng cho tới bây giờ vẫn giấu giếm, không dám cho em cùng phụ vương, mẫu hậu phát giác.”

“Anh thực rất thương hần.” Hai người bọn họ nhìn nhau thâm tình, đồng thời nói.

“Kiếp trước bởi vì là anh em nên chúng ta đến chết đều không thể cùng ở một chỗ, hiện giờ tất cả trở ngại đều không còn, anh thực quý trọng hạnh phúc này.” Đại ca cầm tay nhị ca nói.

“Tuy rằng chúng ta thực hy vọng có thể nhận được lời chúc phúc của em, nhưng nếu em không muốn nói, chúng ta cũng sẽ không ép buộc em, bởi vì em vĩnh viễn là em gái mà chúng ta thương yêu nhất. Không, hiện tại nên gọi em là em trai mới đúng.” Nhị ca đến bây giờ vẫn không quên trêu chọc ta. “Nếu em ghét phải nói những lời đó, chúng ta cũng có thể. . .”

Ta hung hăng trừng mắt nhìn hần một cái, rồi mới vỗ vỗ trên người bọn họ: “Em đương nhiên sẽ chúc phúc cho hai người rồi, ai bảo hai người đều là anh trai thân yêu nhất của em cơ chứ?”

Còn nhớ rõ ánh mắt ôn nhu kiếp trước khi bọn họ dạy ta kiếm thuật, thân hình cao lớn khi họ giúp ta chịu tội thay và nhận những hình phạt; thân hình mạnh mẽ khi trộm đưa ta trốn khỏi cung chơi, anh trai ôn nhu đáng yêu lại khả kính như vậy, ta sao có thể chán ghét được cơ chứ? Huống hồ chính mình cũng coi như là một người đồng tính luyện ái đi, chẳng lẽ chính mình lại tự đi ghét chính mình?

Trách không được kiếp trước ta thấy hai người bọn họ cứ suốt ngày dính chặt vào nhau, chờ ta lập gia đình, bọn họ vẫn là người cô đơn, nguyên lai bởi bí mật như vậy, cái việc giữ bí mật này cũng thật khó khăn ghê.

Ta ở trên hai người bọn họ cọ cọ rồi đứng lên xoa xoa nơi thắt lưng, quát: “Mau, đem tất cả gian tình của hai người thành thành thật thật khai báo ra một cách rành mạch!” Nghĩ nghĩ, lại bổ thêm câu: “Không cho phép có một điểm dối trá!”

Thế là, ta ngày đầu tiên qua nước Mĩ lại ngồi nghe kể chuyện xưa.

35. Chương 35

“Reng reng reng. . . .”

Ta mặt nhăn mày nhí, nhanh chóng chóng vươn tay tắt chuông báo thức đi, rồi mới kéo kéo lại cái chăn tiếp tục ngủ. Đang lúc ta bắt đầu mơ hồ chuẩn bị đi gấp chu công thì đột nhiên một vật nặng mạnh mẽ đè ép ta xuống. Ta nháy mắt bừng tỉnh, giương mắt nhìn. Là nhị ca đang ngồi trên người ta với khuôn mặt cười đáng ghét.

“Làm gì vậy?” Ta cào cào tóc, nhìn lại chiếc đồng hồ, nhẹ nhàng đẩy nhị ca ra. “Mới có 7 giờ mà, để em ngủ thêm một lúc nữa đi. . . .”

Nhị ca lắc đầu.

“Em quên hôm nay phải làm gì rồi sao?”

“Em biết, không phải là đèn công ty sao? Nhưng bình thường không phải là 9 giờ mới đi làm sao? Bây giờ còn sớm. Huống chi em vẫn còn chưa thích ứng được việc chênh lệch múi giờ nữa là. . . .”

Ta lấy chăn che đầu, mới vừa nhắm mắt lại, trên người nhất thời nhẹ đi, tiếp sau đó là cái chăn không cách mà bay.

“.”

Ta thống khổ mở mắt, ngồi dậy, chính thấy nhị ca đã đem chăn quăng lên ghế sofa từ hồi nào rồi.

“Tỉnh?” Nhị ca trở lại, sờ sờ đầu ta, cảm khái nói: “Tật xấu của em trên giường thật đúng là vẫn chẳng chịu thay đổi gì cả. . . .”

Ta lắc lắc cái đầu vẫn còn đang mơ màng, lão đảo bò xuống giường, đi vào phòng tắm. Sau khi rửa mặt một phen, không khách khí mà đem nhị ca đang ngồi trên giường tổng khởi phòng, rồi mới từ từ thay quần áo ra ngoài.

Bữa sáng thịnh soạn đã được bày ra trên bàn. Đại ca đang chăm chú đọc báo trong khi nhị ca thì đang trét bơ cho bánh mì nướng. Ta ngồi phịch xuống ghế, cầm lấy dao nĩa, đồng thời phát hiện đại ca và nhị ca đang chăm chú nhìn ta.

“Có chuyện gì hả?” Ta theo phản xạ sờ sờ trên mặt, “Trên mặt em có gì sao?”

“Ha hả, còn tưởng rằng em sẽ mặc âu phục chứ.” Nhị ca trộm cười.

“Tập đoàn Lafite không phải nổi tiếng vì nếp sống tự do sao? Đối với trang phục của nhân viên từ trước đến giờ đều không có yêu cầu gì, lúc trước em có tìm hiểu một chút rồi, chẳng lẽ là không phải?” Ta nghi hoặc hỏi.

Lần này hành lý đem tới cái gì cũng có nhưng lại không có âu phục, ta vẫn cảm thấy việc mặc âu phục, thất cả vạt là một chuyện phi thường thống khổ.

“Ân, đúng vậy, bất quá em mặc nói sao nhỉ. . . . chính là nhìn sao cũng giống một tiểu hài tử. . . .” Đại ca biểu tình quái dị sờ sờ đầu ta.

Ta nhún nhún vai, không phải là chỉ là một chiếc áo sơ mi với một cái hình chữ thập thôi sao? Có gì mà phải ngạc nhiên đến vậy, đại ca cùng nhị ca quả nhiên là già rồi.

Ăn xong bữa sáng, lại sửa sang lại một chút, ta cùng nhị ca ngồi xe đại ca tới công ty. Dừng xe lại, đại ca theo thang máy tới văn phòng chủ tịch, còn ta thì theo nhị ca đến phòng tổng giám đốc của hắn. Sau khi làm một ít thủ tục, ta lại theo nhị ca đến gặp một trợ lý của hắn – một mỹ nữ tóc vàng, mắt xanh, thực tập.

Bên ngoài phòng tổng giám đốc là phòng của thư ký, ta cùng cô thư ký kia sẽ làm việc ở đây, ngoài ra ở đây còn có thêm hai vị mỹ nữ nữa, đây quả thực giống như hậu cung của nhị ca vậy. Đại ca không sợ nhị ca ngoại tình ở ngoài sao?

Sau một đoạn thời gian tiếp xúc, ta cùng các nàng dần dần quen thuộc, lúc trước còn câu nệ hỏi han nhưng giờ thì miệng cứ như tép nhảy, nói liên hồi.

“Tiểu Mặc, cậu quen với giám đốc sao?” Một thư ký hỏi, nàng là vị mỹ nữ cao gầy.

“Hơn nữa quản lí còn bảo tôi hảo hảo chiều cổ cậu nữa.” Elise, cũng chính là vị trợ lý đi cùng ta, nói.

“Ừ.” Chỉ duy nhất Lily, một nữ nhân hơn 30 tuổi, kéo ghế đến sát cạnh ta, chăm chú nhìn ta nói: “Hơn nữa tôi còn thấy cậu bước ra từ xe chủ tịch.”

“Gạt người a?”

“Thật hả?”

Một loạt những tiếng kinh hô. Rồi ba người trăm miệng một lời nói: “Mau mau khai thật.”

“Tổng giám đốc là anh trai của ta.” Ta ăn ngay nói thật, ba người hoài nghi nhìn ta.

“Gạt người.”

“Hai người nhìn một chút cũng không giống nhau.”

“Đừng tưởng rằng hai người cùng là người Trung Quốc là có thể lừa dối chúng ta.”

“.” Ta cười khổ, nữ nhân mà vùng lên quả thực đáng sợ. “Thật đó, tôi không lừa các chị đâu.”

“Hảo, chúng ta tạm thời tin tưởng cậu. Thế còn chủ tịch thì sao? Cậu là được chủ tịch chở tới đây, vậy chuyện này giải thích sao?” Lily tiếp tục hỏi.

“Hắn cũng là anh trai ta.”

Lời vừa nói xong, cả căn phòng im lặng một cách thần kỳ, nhưng ánh mắt ba người lại trở nên kịch liệt làm cho ta cảm thấy được đây là sự yên tĩnh trước khi cơn bão tới. Thế là thừa dịp các nàng còn chưa kịp phản ứng lại, ta rất nhanh trốn vào văn phòng nhị ca, tạm thời thoát khỏi cơn bão này.

Nhị ca thấy ta tiến vào cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ vào ghế sofa, ý bảo ta ngồi vào: “Trốn hả?”

Ta gật gật đầu, có chút nén giận nhìn hắn: “Nhị ca anh biết rõ các nàng nháo như vậy mà không chịu nhấc nhỡ em.”

Nhị ca tựa tiểu phi tiểu nhìn ta nói: “Nhắc nhở em thì có tác dụng sao?”

“.” Đích xác là chẳng có tác dụng gì cả, ta buồn bực nằm trên ghế sofa.

“Đừng lo lắng, hiện tại các nàng nhìn thấy em mới mẻ nên mới vậy, qua vài ngày nữa là ổn liền.” Nhị ca đi tới sờ sờ đầu ta, “Hôm nay em tạm thời ở đây đi.”

Ta gật gật đầu, đơn giản tha đem ghế lại gần nhị ca ngồi, nhìn hắn làm việc, ít nhất như vậy cũng có thể học thêm vài điều.

Ta theo nhị ca lẩn lộn được hai ngày, mấy ngày sau toàn nghịch hấn, làm hấn không thể chú tâm làm việc. Thế là hấn tổng ta lại vào phòng thư ký.

Ta ngồi ở trên ghế, nhìn ba vị nữ nhân trước mặt cười không có hảo ý, cảm thấy khóc không ra nước mắt.

Thực tập, quả nhiên thực vất vả!

36. Chương 36

Mặc dù có hai người anh trai làm chỗ dựa, nhưng dù sao ta cũng chỉ là một thực tập sinh, vì vậy, không nghi ngờ gì, ta đã trở thành tiểu đệ tạp vụ cho ban thư ký trong phòng.

Bưng trà, đưa nước, sao chụp văn kiện, đánh chữ, tiếp điện thoại, hầu như tất cả việc vặt cơ bản đều đổ lên vai ta, nhìn tưởng là dễ nhưng lại khiến ta mệt mỏi, vừa tan tầm về nhà là leo lên giường ngay lập tức, chỉ cần vài giây là ta đã ngủ quên cả thời gian. Toàn bộ bữa tối tất nhiên là bỏ vào bụng hai người anh trai ta hết rồi, ta ngủ thẳng cẳng đến sáng ngày hôm sau mới gian nan bò ra khỏi giường, mò trong thùng rác phòng bếp coi có còn dấu tích gì của chúng không. (__ll Ta bó tay)

Sau 3,4 ngày, ta mới thật vất vả thích ứng được quy luật cuộc sống, mới có thể một lần nữa xuất hiện trên bàn cơm tối.

Ta dùng đĩa ăn đưa một miếng thịt bò vào trong miệng, mấy ngày qua toàn được ăn những bữa tối cao cấp, ta thiếu chút nữa cảm động đến rơi nước mắt. Đại ca, nhị ca buồn cười nhìn ta làm trò:

“Khoa trương quá đi, chẳng qua chỉ là một miếng thịt bò mà thôi!”

Ta hung tợn trừng mắt nhìn bọn họ: “Còn không phải tại hai anh sao? Em bốn ngày nay đều không được ăn cơm tối, vì vậy nhìn thấy miếng thịt bò mà có biểu hiện như vậy là rất bình thường. Đáng thương cho em, trên người phải thật vất vả mới có chút thịt vậy mà bây giờ chẳng còn miếng nào.”

Đại ca, nhị ca xấu hổ cười cười: “Mấy ngày nay em ngủ như heo í, kêu sao cũng chẳng chịu tỉnh dậy, vì để không lãng phí, tất nhiên bọn anh sẽ ăn luôn phần của em rồi.”

Ta miệng cắn miếng thịt, mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ, sau đó lại nhìn đĩa thức ăn trước mặt bọn họ.

Nhị ca quyết định thật nhanh, ôm cái đĩa sang chỗ khác, sợ ta ăn mất.

Đại ca có chút bất đắc dĩ lắc đầu, sờ sờ đầu ta: “Đừng nóng giận, anh nói cho em hay, trong phòng bếp vẫn còn có mấy miếng thịt bò, nếu ăn không đủ thì cứ vô đó mà lấy.”

Như vậy còn được.

Ta vui vẻ hướng đại ca cười cười.

Thời khắc mấu chốt quả nhiên vẫn là đại ca đáng tin cậy nhất, nhị ca hoàn toàn là một tên hỗn đản chỉ nghĩ đến mình, không nghĩ đến người khác.

Thấy nguy cơ đã được giải trừ, nhị ca mới buông cái đĩa bảo bối của hấn xuống, cầm lấy dao nĩa, tiếp tục ăn. Ăn đến một nửa, hấn đột nhiên ngẩng đầu lên, có chút đăm chiêu nhìn ta, rồi mới hỏi: “Được rồi, yên lặng nào, em có biết Dịch Tu Tư không?”

Tay ta run lên, thiếu chút nữa làm rớt cái dao, nĩa, cố gắng bình tĩnh, quyết tâm đẩy lui sự kinh hoàng rồi mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Dịch Tu Tư? Hấn là ai vậy?”

“Hấn là người đứng đầu tài chính ở Châu Âu, người ở Anh quốc du học lại cũng học về tài chính, người nổi tiếng như vậy mà lại không biết?” Đại ca, nhị ca hoài nghi nhìn ta.

“Em không hay xem báo lắm, hắc hắc. . . .” Ta xấu hổ cười cười.

Đây là lời nói thật, lúc học đại học, ngoại trừ thời gian đi học thì thời gian rảnh ta toàn dùng để xem tiểu thuyết, hoàn toàn không để ý đến bên ngoài, một lòng chỉ lo ăn, uống, chơi đùa. Cho nên lúc trước nghe được gia thế hiển hách của Dịch Tu Tư, đặc biệt là bối cảnh thì đã kinh ngạc tới cực điểm, cũng bởi vậy mà

khiến cho La Y, người vốn trung thành với hắn, tức giận không nhẹ, hung hăng mà bắt đầu dạy cho ta lịch sử gia tộc Phỉ Nhĩ Tư.

“Phải không. Vậy là tốt rồi.” Đại ca, nhị ca liếc nhìn nhau một cái, ta cũng chẳng biết ý bọn họ là gì, bọn họ nhẹ nhàng thở ra. “Em cũng đừng gặt chúng ta.”

“Đương nhiên, đương nhiên, ha ha.” Ta phi thường chột dạ cúi đầu, làm như đang xẻ miếng thịt bò. Ta chẳng muốn nhắc lại thời gian một tháng khổ cực bên Ý kia, tạm thời trước mắt cứ giấu đi là tốt nhất.

Vài ngày trôi qua, tới buổi tối thứ sáu, đại ca, nhị ca đột nhiên thiện tâm, quyết định đem ta đi thử nghiệm một chút cuộc sống về đêm của nước Mỹ. Thế là ta đi theo bọn họ, đến một quán bar đồng tính luyến ái ở Manhattan.

Mới bước vào quán bar, ta liền cảm giác được toàn bộ ánh mắt dường như đều tập trung vào trên người chúng ta. Đại ca, nhị ca là khách quen, cho nên rất nhanh tất cả những ánh mắt đều tập trung lên người ta. Ta không thoải mái, mặt nhăn mày nhíu, theo phía sau đại ca, nhị ca tìm một chỗ ngồi.

Còn chưa có gọi rượu, một ly rượu đã được đặt trước mặt ta, nhìn quanh bốn phía, nơi nơi đều là mấy người nam nhân đang nâng chén rượu hướng về phía ta. May mắn đến quán bar này đều là những con người sáng suốt, địa vị xã hội cũng vừa, mang dáng vẻ lịch sự, văn minh, nếu không, ta có thể sớm đã bị một đàn lang sói bầu xung quanh rồi.

Ta nâng cốc một cái rồi trở về, xung quanh bỗng trào lên những âm thanh thổn thức.

Đại ca, nhị ca cười cười mờ ám, rồi đại ca cúi đầu nhìn ly rượu, nhị ca trộm cười nhìn ta: “Lần đầu tiên đến quán bar đồng tính luyến ái, cảm giác thế nào?”

Ta nhàm chán nhìn hắn một cái, một bên tiếp tục sự nghiệp uống rượu, một bên không chút để ý trả lời: “Không phải lần đầu tiên, em coi như cũng là một người đồng tính luyến ái đi.”

Nhị ca hiển nhiên bị kinh hách, nhìn ta như nhìn thấy quỷ, đến ngay cả đại ca vốn luôn trầm ổn cũng đột nhiên ngắc đầu, có chút khiếp sợ trừng trừng nhìn ta.

“Sao vậy, em nói gì sai sao?”

Hai người lắc đầu như một cái máy.

Ta nhún nhún vai: “Tuy rằng em cũng có bạn gái, nhưng cho tới nay thì số lượng bạn trai vẫn nhiều hơn so với bạn gái, cho nên cũng có thể xem như là một người đồng tính luyến ái đi.”

“Nghe khẩu khí của em, tựa hồ như em có rất nhiều bạn trai cùng bạn gái?”

“Cũng không sai biệt lắm, từ thời trung học 1 năm cũng đổi tới 3, 4 người.”

“.”

Đại ca hiển nhiên đã từ trong khiếp sợ khôi phục lại, nhẹ nhàng xoa đầu ta, cảm khái nói: “Quả nhiên em đã trưởng thành rồi, Tuyết Lị đáng yêu của ta. . . . Anh cũng sẽ không yêu cầu em gì cả, chỉ cần em biết chính mình đang làm gì là được rồi. Em cũng phải biết rằng, vô luận có chuyện gì xảy ra thì chúng ta luôn đứng về phía em.”

“Dạ.” Lời đại ca nói giống hệt như lời cha mẹ kiếp trước đã nói với ta, ta quả nhiên là người may mắn, có thể có được cha mẹ thông minh cùng những người anh trai ôn nhu đến như vậy.

Không đợi ta cảm động cho xong, nhị ca đột nhiên chồm tới, đem ta kéo vào ***g ngực, dùng sức chà đạp một phen.

“Tiểu tử nguoi, quả nhiên gan to, cứ nhiên dám giấu diếm chúng ta. Lúc trước còn lo lắng nguoi không thể chấp nhận quan hệ giữa bọn ta, giờ thì hay rồi, hóa ra chúng ta vốn chỉ là buồn lo vô cớ. Ta nói nguoi có thể tiếp nhận đồng tính luyến ái, nguyên lai là bởi vì nguoi cũng là một trong số đó. Nói, chúng ta nên phạt nguoi như thế nào đây?”

“Các anh chưa bao giờ hỏi qua em a.” Ta cũng thực oan uổng.

“Không hỏi, chẳng lẽ em không biết tự động nói sao?” Nhị ca trừng mắt nhìn ta, “Sau này nếu có chuyện gì thì em phải nói cho bọn ta đầu tiên, không cho phép có một chút giấu diếm nào, nghe không? Nếu không hậu quả tự mà gánh lấy.”

Nhị ca luôn luôn nói được là làm được, cho nên ta vội vàng ngoan ngoãn gật đầu.

Nhị ca cuối cùng cũng cảm thấy vừa lòng lấy chai rượu trong tay đại ca rót cho ta. Chờ hẩn đi lấy cái khay trở về, phía sau đã dắt theo một người, ta nhìn người nọ, ánh mắt không khỏi trừng lớn.

“Giới thiệu một chút,” Nhị ca chỉ vào người nọ nói với ta: “Đây là bạn của Grey, Uy Liêm Hách. Uy liên, đây là đệ đệ Đỗ Mặc của ta.”

“Chào cậu.” Uy liên mỉm cười, đưa tay về phía ta.

“Ha hả.” Ta miễn cưỡng nhếch khóe miệng lên, vươn tay phải ra, nắm một chút. “Chào anh”

“Thật cao hứng khi lại được nhìn thấy cậu, Đỗ Mặc.” Uy liên sáng lạn cười nhìn ta.

Ta đã có điểm muốn khóc. “Tôi cũng vậy.”

Tên gia hỏa này rõ ràng là một trong những người bạn của Dịch Tu Tư, sao hẩn lại xuất hiện ở đây?

“Nhìn thấy tôi có chút mất hứng sao?”

“Sao lại vậy được. Ha hả.”

“Tôi chính là rất nhớ cậu a.” Uy liên mờ ám nói, “Chúng ta đều rất nhớ cậu, đặc biệt vị hôn phu của cậu, Dịch Tu Tư.”

Xong rồi!

Ta nhìn phía sau Uy Liêm, khi nghe thấy câu kia, đại ca, nhị ca không hện mà cùng lập tức tức sùi bọt mép, ta khóc không ra nước mắt a.

37. Chương 37

“Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?”

Đại ca cầm lấy tay nhị ca ngồi trên ghế, mặt không chút thay đổi nhìn ta.

Ta nhìn hai tên hung thần trước mắt, lộ ra nụ cười nịnh nọt, lấy lòng.

Bởi vì tên hỗn đản Uy Liêm nói ra câu kia, mà hai lão ca này cũng từ hẩn xác nhận, Dịch Tu Tư này đích xác chính là chính là cái tên trùm Mafia, người đứng đầu về tài chính ở Châu Âu, lập tức liền đen mặt đem ta từ quán bar trở về nhà. Đáng thương cho ta còn chưa kịp nhìn thấy ly rượu cocktail kia là như thế nào liền đã bị kéo đi. Ngay khi vừa tới cửa, bọn họ bắt đầu cuộc thẩm tra của mình.

“Này. . . . nói ra thực rất dài.”

“Không sao cả, chúng ta có nhiều nhất chính là thời gian.” Nhị ca cười lạnh.

“Nói đi, cậu cùng Dịch Tu Tư rốt cuộc là có chuyện gì? Lần này đừng nghĩ có thể giấu diếm cái gì, ta và nhị ca cậu đã tận tai nghe được ba chữ ‘vị hôn phu’” Đại ca trầm giọng, giận dữ nhìn ta. “Đừng cho là bọn ta cái gì cũng không biết, tên gia hỏa A Tư Đặc Lô kia dù có cháy thành tro bọn ta cũng nhận ra được, cậu. . . . vì sao lại ở cùng một chỗ với hẩn.”

“Em.” Ta cười khổ, nguyên bản còn muốn giấu chuyện này thêm một thời gian nữa, nhưng lại không nghĩ tới thời gian lại tới sớm như vậy, làm cho người ta trở tay không kịp.

Đại ca, nhị ca tuy rằng vẻ mặt phẫn nộ nhưng trong mắt lại tràn ngập quan tâm cùng lo lắng. Ta đối bọn họ cười cười, đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống công viên trung ương tối đen như mực của New York, hít sâu một hơi, thả lỏng chính mình, rồi mới đem chuyện mình đụng phải Dịch Tu Tư, bị hẩn nhốt tại đảo Sicilian kia 1 tháng, cùng với làm như thế nào để có thể trốn đi.

Ta tận lực dùng thanh âm bình tĩnh mà thuật lại thời gian một tháng mà chỉ có phát sinh trong tiểu thuyết kia nói ra. Đại ca, nhị ca lắng lắng ngồi nghe, ánh mắt dần trở nên sắc bén. Chờ ta nói xong, bọn họ lại lặng yên hồi lâu, sau khi liếc nhìn nhau một cái, đại ca mới thật cẩn thận hỏi ta: “Em. . . .còn yêu hấn không?”

Ta có chút ảm đạm, cái cảnh tượng biến mất của mẫu hậu kiếp trước của ta vẫn không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu ta, trong lòng đột nhiên truyền đến một chút đau đớn, ta ngẩng đầu nhìn đại ca, nhẹ nhàng nói: “Không. . . .”

Ta đã nói ra lời trái lương tâm mình, trước mắt lại hiện ra hình ảnh Khải Ân rơi lệ, ta lắc lắc đầu, cưỡng chế đem hình ảnh kia chôn sâu vào trong lòng.

“Vậy là tốt rồi. . . .” Nghe thấy câu trả lời của ta, đại ca, nhị ca tựa hồ đều thở dài nhẹ nhõm, ngữ khí cũng thoải mái hẳn lên. “Chỉ sợ em không quên được hấn thôi.”

Ta trong lòng đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, nhưng khuôn mặt vẫn tươi cười nhìn bọn họ.

Nhị ca đứng lên, đi tới sờ đầu ta, vui mừng nói: “May mắn chúng ta phát hiện ra em, lại lập tức đưa em đến nước Mĩ thực tập, nếu không, em hẳn đã bị tên gia hỏa kia đem trở về một lần nữa.”

Ta gật đầu, rồi mới nhịn không được nói ra vấn đề nghi hoặc trong lòng: “Các anh rốt cuộc làm sao phát hiện ra em vậy?”

“Nếu nói là nằm mơ, em có tin hay không?”

“A?”

“Chúng ta nằm mơ thấy em.”

“. . . .” Ta nheo mắt nhìn hai người bọn họ thật lâu, “Các anh cho em là tiểu hài tử ba tuổi hay sao?”

Đại ca cười khở nhìn ta. “Thật sự là bọn anh không có lừa em. Anh cũng thường cảm thấy chuyện này thực kì quái, nhưng nó lại chân thật phát sinh trên người chúng ta, làm cho chúng ta không thể không tin.”

“Ngày đó, anh cùng nhị ca em đồng thời cùng mơ thấy một người, hấn nói hấn tên Hàn Ngữ Phong, là bạn của em, rồi nói em là tiểu muội chuyển thế của bọn anh, cũng nói cho bọn anh biết tên tuổi cùng gia đình của em, vì vậy chúng ta mới tìm thấy em.”

“Hàn Ngữ Phong?” Ta nhíu mày, ở trong trí nhớ ta chỉ có một người có tên này, mà hấn lại là một tên gia hỏa vô cùng phiền phức, nếu là do hấn nói thì đích xác hấn có năng lực tiến vào giấc mộng của người khác. Bởi vì hấn là người đầu tiên ta nhìn thấy khi sinh ra, là tử thần mình giới phái tới giám thị ta đồng thời cũng là người sinh ra Uy Liêm.

Nhưng hấn vì cái gì lại làm như vậy?

“Lúc đầu chúng ta cũng không tin, nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến gì lại làm cho chúng ta đi điều tra một chút, không nghĩ tới lại thực sự tìm được em. Hấn là bạn của em sao?”

“Có thể xem như là thế.” Cùng Hàn Ngữ Phong ở chung 21 năm, nếu nói là bạn bè thì không bằng nói hấn là phụ thân ta cũng được. Dù sao bất luận mục của hấn là gì, ta cũng phải cảm tạ hấn vì đã giúp ta tìm ra anh trai của chính mình.

“Hấn rốt cuộc người như thế nào?” Nhị ca tò mò hỏi. “Có loại năng lực này thì hấn không phải là người thường.”

“Thật có lỗi, em không thể nói.” Ta dời ánh mắt, hàm hồ trả lời. Hàn Ngữ Phong tuy là tử thần nhưng cũng là người đã chết, là một u linh có khả năng đặc biệt, trừ bỏ ta, không ai biết hấn tồn tại.

Đại ca, nhị ca có chút đăm chiêu nhìn ta, thấy ta không tiện trả lời cũng không hỏi lại nữa, thế là đề tài lại quay về trên người Dịch Tu Tư.

“Trách không được gần đây gia tộc Phỉ Nhĩ tư đang phái người đến Mĩ khiến cho cảnh sát bắt đầu chú ý, nguyên lai là đang tìm em.”

Ta vừa nghe xong, tinh thần mới bình tĩnh lại bắt đầu khẩn trương.

Đại ca vội vàng trấn an ta nói: “Yên tâm đi, chúng ta cho dù không phải là gia tộc hắc đạo gì, nhưng bảo hộ một người vẫn là dư dả, huống chi nước Mĩ chính là địa bàn của chúng ta, gia tộc Phỉ Nhĩ tư ở Âu Châu cho dù kiêu ngạo nhưng khi tới đây cũng phải có vài phần cổ kị.”

Nhị ca ở bên cạnh gật đầu: “Cứ đem tất cả mọi việc giao cho chúng ta đi, các anh trai của em tuyệt đối sẽ bảo vệ em thật tốt.”

“Dạ.”

Nhìn những người anh trai luôn rất đáng tin cậy này, ta mỉm cười thật tươi nhìn bọn họ. Tuy biết đây không phải là kế sách lâu dài, trốn được nhất thời nhưng chẳng trốn được một đời, tháng 9 lại bắt đầu khai giảng, ta phải quay về Anh quốc, cũng chính là trở lại trong phạm vi thế lực của Dịch Tu Tư. Nhưng dù sao đó cũng là chuyện của hơn một tháng nữa, khi đó sẽ phát sinh chuyện gì, không ai có thể đoán trước được, trước mắt tốt nhất cứ bình an vượt qua một tháng thực tập này đi.

Đem phiền não trong lòng dẹp qua một bên, ta đứng thẳng dậy, nhìn thời gian, đã đêm khuya rồi, thế là ta chúc các anh mình ngủ ngon rồi trở về phòng.

Có lẽ là bởi vì ta đã đem hết thảy nói hết với các anh mình nên cả người bắt giác trở nên thoải mái lên rất nhiều, đêm đó tựa hồ ta ngủ rất ngon và cũng không mơ gì cho đến hừng đông.

38. Chương 38

Đáng ăn mừng chính là các anh của ta vẫn chưa bởi vì chuyện của Dịch Tu Tư mà cấm ta ra ngoài nhưng điều kiện tiên quyết là phải có bảo vệ đi theo. Cho nên ngày hôm sau, ta dưới tình trạng kháng nghị không có hiệu quả, ta đem theo về mặt đen như mực tiến ra cửa.

Mới đi ra khỏi cửa, một chiếc xe hơi thể thao Ferrari màu đỏ dừng ngay trước mặt ta, người lái xe đeo kính râm, hướng ta chào hỏi, cư nhiên lại là tên Uy Liêm hỗn đản.

“Có việc gì sao?” Ta sắc mặt không tốt hỏi.

Uy Liêm nhìn ta, lại nhìn hai tên thần giữ cửa phía sau ta, nói: “Sao lại có hai cái đuôi? Chẳng lẽ tên gia hỏa kia đã biết chuyện cậu có hai người chủ mới nên sợ hãi cậu bắt đầu chạy trốn chứ gì?”

Ta nheo mắt nhìn hắn: “Ý anh là gì?”

Gia hỏa? Chủ? Ba chữ này nghe có vẻ không được tự nhiên.

“Chính là nghĩa đen chứ sao. Tên bí đồ kia không thể thỏa mãn cậu sao? Vừa ly khai hắn, cậu liền khẩn cấp tìm chủ khác? Hơn nữa lại là hai người, cậu ăn uống cũng tốt thật, không sợ cố quá mà chết sao?”

“.”

Ta giận dữ, hai tay ôm chặt lấy cánh tròng mắt nhìn xuống hắn. Nhưng hai tên bảo vệ bên cạnh ta lại dường như chịu không được, muốn thay ta bắt bình, nhưng ta lại bảo họ nhìn.

“Cậu cũng thật lợi hại, ngay cả gia tộc Lafite cũng có thể dụ dỗ.”

“Cám ơn đã khích lệ.” Ta ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Cậu! cậu.” Uy Liêm cuối cùng cũng thu hồi cái vẻ cà lơ phát phơ mà nổi giận dưng dưng chất vấn ta: “Bí đồ đối với cậu không tốt sao? Cậu thật sự không có một chút cảm giác nào đối với hắn sao? Cậu làm như vậy không phải sẽ khiến hắn thất vọng sao? Hắn. Tôi cùng hắn là bạn bè nhiều năm, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua hắn để ai trong lòng. Vậy mà cậu vừa xuất hiện lại khiến cho hắn thật lòng mà đem tất cả cho cậu, chỉ thiếu mỗi việc đào ra trái tim đưa cậu nữa thôi. Nhưng cậu. cậu.”

Nhìn biểu tình Uy Liêm chỉ tiếc là rèn sắt không thành thép, ta có điểm muốn bật cười, nhưng cuối cùng vẫn là nhìn xuống. Tuy rằng ta đối với lời hắn nói thập phần phản cảm, nhưng không cách nào chân chính chán ghét hắn, bởi vì hắn là thật sự suy nghĩ cho tên gia hỏa bí đồ kia, đích thật là một người bạn tốt. Hơn

nữa, ta có chút ghen tị vô luận thời đại nào, bên người hần luôn có một đám người quyết tâm một lòng, thề sống chết nguyện trung thành với hần.

“Tôi vốn tưởng rằng, cậu là thương hần thật, cũng từng thiết tình chúc phúc cho các người, nhưng cậu . . .” Uy Liêm phức tạp nhìn ta, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Quan hệ của tôi với hần phức tạp hơn nhiều so với những gì các người tưởng tượng, không phải một câu là có thể khái quát được, không phải chỉ một chữ yêu là có thể giải quyết hết thảy.” Ta hàm hồ trả lời.

Vượt qua 1500 năm yêu cùng hận, không phải đơn giản mà trong một lúc có thể nói rõ ràng được. Ngay cả chính ta còn không rõ, rốt cuộc là ta đối với Dịch Tu Tư yêu nhiều hơn hay vẫn là đối với hần hận nhiều hơn. Yêu hận đan xen, ta đau khổ giãy dụa trong vũng bùn sâu này nhưng lại chẳng có ai có thể cứu ta ra?

“Huống hồ cá nhân tôi có quyền quyết định yêu hay hận ai. Chẳng lẽ chỉ bởi vì các người cao cao tại thượng mà những người bình thường như chúng tôi phải phủ phục trên mặt đất, phải cảm động đến rơi nước mắt vì nhận được tình yêu bố thí của các người sao?”

“Cậu. . .” Uy Liêm hiển nhiên bị ta nhạo báng đến nổi mắt đỏ lên, hai cánh mũi phập phồng.

“Anh thật sự cho là tôi tự nguyện cùng hần ở một chỗ sao? Nếu tôi nói tôi là bị bí đồ bắt cóc trở về, anh có tin hay không?”

Uy Liêm cười nhạo một tiếng, hiển nhiên là hần không tin.

Mà ta cũng lười dây dưa với hần: “Hơn nữa hai người mà miệng anh nói là chủ của tôi Grey cùng Hạ Thư Duyên chính là anh trai của tôi, đương nhiên, tin hay không là tùy anh.” Nói xong, ta xoay người bước đi.

Mới đi được vài bước, phía sau liền truyền đến âm thanh hét lớn của bảo vệ, tiếp theo đó ta rất nhanh chóng nằm xuống mặt đất, khuôn mặt liền tiếp xúc thân mật với mặt đất, nhất thời đau đến hoa mắt chóng mặt. Ta phần nộ xoay người muốn hỏi bọn họ rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì, lại ngoài ý muốn thấy được trên mặt đất, cách đó không xa có một cái lỗ nhỏ cháy đen, mồ hôi lạnh nhất thời chảy xuống, trái tim đập liên hồi đến muốn nhảy ra khỏi ngực. Viên đạn trên mặt đất dưới ánh mặt trời phản xạ hàn quang chỉ mới vài giây thôi mà ta thiếu chút nữa đầu nổ hoa, lại phải đi gặp diêm vương.

Ta đứng lên, tay chân như nhũn ra, hai người bảo vệ đã đuổi tên hung thủ kia, chỉ có Uy Liêm là còn ngồi trên cái xe hơi thể thao kia, nghi hoặc nhìn ta.

Ta còn chưa bình tĩnh trở lại, hai hàm răng còn run cầm cập đã thấy Uy Liêm mạnh mẽ từ trên xe nhảy xuống, hướng ta chồm tới. Một khắc kia, ta rõ ràng nhìn thấy hần chắn trước người ta, một cái điểm đỏ nhỏ đang hướng chúng ta chạy tới.

Ta trong nháy mắt lại nằm gục trên mặt đất, còn chưa cảm nhận được đau đớn từ thân thể khi va chạm với mặt đất suy nghĩ còn chưa kịp trở lại thì lại tiếp tục bị bắn, một viên đạn ngân quang nằm trong hố nhỏ phía trước khiến người khác phải lạnh run.

Ta cùng Uy Liêm mặt đối mặt, quỳ rạp trên mặt đất, sợ hãi trong mắt đối phương vừa nhìn là có thể nhận ra ngay.

Đám người cách đó không xa bắt đầu hét lên từng tiếng chói tai, các anh trai của ta mang theo một đội bảo vệ lo lắng từ trong nhà chạy ra, kéo cả người đang run rẩy của ta ôm vào trong ngực an ủi.

Cũng may không có viên đạn thứ ba nào bắn lại đây, cảnh sát đã đến phía trước, hai anh trai ta đồng thời đem ta cùng Uy Liêm vào trong nhà.

Ta ngồi trên ghế sofa, hai tay cầm ly nước, hai anh trai ta không ngừng ở hai bên an ủi, cuối cùng cũng trấn định được ta.

Chưa từng nghĩ đến ta sẽ có một ngày trở thành mục tiêu bị ám sát. Đến khi phát hiện ra chuyện đó thật sự phát sinh trên người mình, ta mới phát hiện nó thật đáng sợ.

39. Chương 39

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đại ca vội vàng đến gần, mà nhị ca thì ngồi ở bên cạnh ôm lấy ta, nhiệt độ ấm áp từ trên cơ thể hắn truyền đến khiến ta dần trở nên bình tĩnh.

“Vô duyên vô cớ sao lại có người muốn tới giết em?” Đại ca tiếp tục truy vấn.

Ta lắc đầu: “Em không biết. Em mới đến nước Mĩ không bao lâu, cũng không đi ra ngoài mấy thì làm sao có thể đắc tội với người khác được chứ?”

“Cũng đúng.” Đại ca vuốt cằm, có chút dăm chiêu.

Đúng lúc này, có người từ bên ngoài mở cửa bước vào, hai người bảo vệ lúc này đuổi theo hung thủ, thở hổn hển chạy vào.

“Thực xin lỗi, thiếu gia, không bắt được tên sát thủ kia, tên gia hỏa kia thân thủ tốt lắm, là một tay chuyên nghiệp, chúng ta.”

Đại ca gật đầu, hướng bọn họ phát phát tay, hai người bảo vệ nghe lời rời khỏi.

“Hai tên sát thủ, em trai, xem ra em gây oán không ít a.” Nhị ca thấy ta đã không có việc gì, lại bắt đầu khôi phục thái độ bình thường, trêu chọc nói.

Ta hung tợn trừng mắt nhìn tên gia hỏa lúc nào cũng chỉ biết châm chọc kia.

Đại ca bất đắc dĩ nhìn nhị ca, rồi lại nhìn ra phía ngoài cửa sổ, đột nhiên hai mắt nhú lại: “Chẳng lẽ là Địch Tu Tư?”

Lòng ta căng thẳng, chuẩn bị mở miệng thì Uy Liêm từ nãy giờ vẫn yên lặng đột nhiên nói: “Không có khả năng. Hắn ngay cả một sợi tóc của Đỗ Mặc cũng luyến tiếc thì sao có thể ám sát cậu ấy được chứ? Tôi hiểu rất rõ hắn, nếu hắn thật sự muốn giết chết Đỗ Mặc thì hiện tại Đỗ Mặc đã sớm chẳng còn trên đời nữa rồi.”

Đại ca nghe xong cũng không lập tức tỏ thái độ mà là quay đầu nhìn về phía ta: “Em nghĩ sao?”

Ta nắm chặt ly nước trong tay, không dám đối diện ánh mắt của đại ca, nhị ca, nói: “Em tin Địch Tu Tư, hắn. sẽ không làm loại chuyện này đâu.”

Bên người truyền đến tiếng thở dài của nhị ca, rồi hắn nhẹ nhàng xoa xoa đầu ta.

Tuy rằng ta cúi đầu nhưng ta vẫn cảm nhận được ánh mắt sắc bén của đại ca, nó như một lưỡi dao đâm vào lưng. Phải tới một lúc lâu sau, đại ca mới sâu kín thở dài, tiếp tục nói: “Quên đi, chúng ta nếu cứ ngồi đây đoán mò cũng không làm được cái gì, anh sẽ sai người đi điều tra chuyện này, cũng sẽ gọi thêm nhiều bảo vệ tới, còn em, nghe đây!” thanh âm đại ca xoay chuyển, ta không khỏi ngồi thẳng lưng trở lại. “Nếu chúng ta còn chưa ra được người đứng đằng sau là ai, không có cách nào khác là để đảm bảo sự an toàn của em, em bắt buộc phải ở trong nhà, đi đâu cũng không được, việc thực tập ở công ty cũng tạm dừng.”

“Dựa vào đâu?” Vừa nghe muốn hạn chế tự do, ta lập tức nhảy dựng lên.

“Chỉ bằng việc anh là anh trai của em, mà hiện tại sinh mệnh của em đang bị uy hiếp!” Đại ca hung tợn nói.

Rất ít khi nhìn thấy đại ca ôn hòa của ta nổi giận, ta không khỏi rút người lại, nhưng vì tự do của mình, ta lại thêm can đảm kháng nghị: “Em kháng nghị! Em tuyệt đối có năng lực bảo hộ chính mình.” Lúc trước do bị dọa sợ quá cho nên nhất thời đã quên chính mình cũng có năng lực đặc thù, nhưng người ta vẫn thường nói “trước lạ sau quen”, nếu lại bị ám sát một lần nữa, ta tuyệt đối tin rằng mình sẽ có thể phản ứng lại kịp mà bảo vệ chính mình.

Đại ca neho mắt lại, lát sau lại mở to hai mắt nhìn ta: “Kháng nghị không có hiệu quả, việc này anh đã quyết định rồi!”

Mà ta cũng không sợ chết, trừng mắt nhìn trở lại.

Trong lúc nhất thời, điện quang phát ra, trong không khí bắt đầu tràn ngập mùi thuốc súng, hết sức căng thẳng.

Nhị ca ở bên người ta, xoa xoa thái dương, rồi mới hướng chúng ta hét lớn: “Đủ rồi, hai người các người!”

Uy lực sư tử Hà Đông rống thật bất đồng nhưng ta cùng đại ca cũng vẫn không chịu rút cổ lại cổ, vẫn còn nhìn trừng trừng nhau.

Xung quanh nhị ca bắt đầu tụ tập một cổ lốc xoáy màu đen, ta cả kinh, vội thu hồi ánh mắt, nhào vào ngực nhị ca, ôm lấy thắt lưng hắn mà làm nũng. Lịch sử tâm huyết trước đây đã nói cho ta biết, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Đại ca hiển nhiên cũng cùng ý tưởng với ta, cũng quay lại lộ ra khuôn mặt mỉm cười.

Nhị ca hừ lạnh một tiếng: “Coi như hai người thức thời. Anh,” Nhị ca chỉ đại ca, “Không cần lúc nào cũng yêu nó quá, nhốt nó lại hóa ra chẳng phải nói nó chỉ là một kẻ vô dụng, nếu nó nói có năng lực bảo hộ chính mình, anh phải tin tưởng nó. Còn em ” Nhị ca lại chỉ ta, “Có thể đi ra ngoài, có thể tiếp tục đến công ty thực tập, nhưng ra khỏi cửa phải đem theo ít nhất 4 bảo vệ, nếu không không còn gì để bàn nữa!”

Nhị ca nói một mạch từ đầu đến cuối mà đối với ta âm thanh đó lại như tiếng trời, ta cao hứng gật đầu đáp ứng, chỉ cần có thể ra ngoài, tất cả đều chấp nhận được.

Đại ca lại đau khổ ngồi trên ghế, tức giận nhưng không dám nói gì, lại thấy nhị ca đen mặt nhìn hắn, hắn vội vàng gật đầu như con gà mổ thóc.

Ta nhìn hai người bọn họ, quay đầu trộm cười, khóe mắt lại nhìn thấy hình ảnh đang trốn mắt há hốc mồm của Uy Liêm khi nhìn thấy đại ca bị uy hiếp, bộ dạng trăm năm khó gặp này khiến ta từ đang cười thầm chuyển sang cười thành tiếng và cười một cách dữ dội.

Ngoài cửa sổ ánh nắng vàng rực, tâm tình ta cũng trở nên vui vẻ hơn.

Hạnh phúc, không phải chỉ cần là như thế thôi sao?

Bởi vì một câu của nhị ca, phía sau ta lại nhiều thêm vài cái đuôi, nếu so với vị chủ tịch đại ca kia có phần uy phong hơn, cuối cùng điều này lại trở thành một cảnh đẹp của công ty, mỗi ngày đều có rất nhiều người hoặc lên lút, hoặc quang minh chính đại chạy tới nói ta đi làm còn mang theo bảo vệ, thật là một tiểu đệ tập dịch kiêu ngạo.

Ta cũng cố gắng xâm nhập phòng tổng giám đốc của nhị ca kháng nghị, nhưng cuối cùng lại phải hứng chịu cái nhú mày của hắn, thậm chí không cần đợi hắn nói, ta liền yếu đuối cụp đuôi chạy ra ngoài.

Cứ như thế vài ngày bình an trôi qua, tuy rằng các ca ca còn chưa tra ra người đằng sau là ai, nhưng cũng khiến cho ta đầu óc lúc nào cũng căng thẳng cũng trở nên bình tĩnh lại.

Đúng lúc ta buông lòng liền có đại sự xảy ra.

40. Chương 40

Lại là sáng sớm ngày thứ sáu, ngày có giấc ngủ quý giá, đang lúc ta chuẩn bị tốt bàn cờ nghĩ muốn lại tới gặp chủ công đại chiến, thình lình một tiếng nhạc lớn nổ ra khiến cho ta lập tức bừng tỉnh, từ trên giường nhảy dựng lên.

Ta cào cào mái tóc, nằm úp người lại nửa mở nửa nhắm mắt, nằm trên mặt đất sờ soạng cả nửa ngày mới mò ra cái di động đang không ngừng rung lên, rồi mới không hề phòng bị nhấn nút nghe trên di động.

“Đồ mặc ông là tên hồn đần không có lương tâm. . . .”

Sóng siêu âm đình tai nhức óc từ trong di động truyền đến, ta sợ tới mức ném thẳng tay lên giường, cái lỗ tai bị một trận ù tai.

Di động vẫn còn tiếp tục vang lên những tiếng rống giận mà ta cũng hoàn toàn thanh tĩnh, lúc này mới phản ứng lại, hóa ra là điện thoại Dương Tĩnh. Điện thoại nữ vương không thể không tiếp, ta ức chế xúc động, một lần nữa cầm lên cái di động, đặt ở xa lỗ tai một chút mới nghe âm thanh oán giận bô bô. Một lúc sau thanh âm cuối cùng cũng nhỏ lại, lúc đó ta mới dám để sát lỗ tai.

Oán giận của Dương Tĩnh vẫn còn liên tục không ngớt nhưng thanh âm cũng nhỏ đi rất nhiều.

“Tên gia hỏa nhà ông, tới Mĩ rồi cũng không thèm nói cho tui tiếng bình an, chẳng lẽ không biết tui sẽ lo lắng sao? Nơi đó lạ nước lạ cái, tui thực sợ ông nửa đường sẽ bị người khác bắt cóc.”

“Thật có lỗi, bởi vì gặp được người quen, nhất thời hưng phấn, cho nên đã quên gọi điện thoại cho bà.” Ngờ khí quan tâm của Dương Tĩnh từ trong di động truyền đến, lòng ta chợt ấm áp, không khỏi mỉm cười.

“Người quen?” Dương tĩnh có chút tò mò, thanh âm cũng trở nên nhảy nhót. “Ai? Tui có quen không?”

“Bà không biết đâu, bọn họ là bạn ta quen thật lâu trước kia, tựa như thân nhân vậy đó.”

“Hắc hắc. . . . giống thân nhân a. . . .” Dương tĩnh trộm nở nụ cười một cái, “Có gian tình! Nói thật đi, có phải là bạn trai mới quen không?”

“Không phải, tui hiện tại nào có thời gian tìm bạn trai, công tác bừa bộn nhiều việc lắm.” Ta có chút bất đắc dĩ nhưng mấy đồng nghiệp nữ kia quả thật có chút đáng sợ.

“Hừ, ông lừa ai vậy? Trước kia ông đi Mĩ đã xác minh ông không có người quen ở Mĩ, cho nên hiện tại không phải ông gian phu thì còn là gì?”

“Này.”

“Nói nhỏ quá hay nói không được. Gian phu thì cứ nhận là gian phu đi, tui cũng sẽ không đoạt của ông, ông sợ cái gì mà cứ phải giấu diếm thế.”

“Thật sự là không phải, tình huống của tui có chút phức tạp, nhưng tui cùng bọn họ thật sự là trong sạch, sau này có cơ hội tui sẽ kể cho bà.”

“Nga.” Dương Tĩnh kéo dài, “Hắc hắc, bà đây chờ.”

Ta nghe tiếng cười mờ ám của nàng, toàn thân không kìm chế nổi mà nổi da gà, ức chế xúc động muốn tắt điện thoại đi, đề cao giọng hỏi nàng: “Bà còn có việc gì sao? Không có việc gì thì tui cúp đây!”

Nếu ở trong nước, ta còn thật muốn lập tức tắt di động vọt tới nhà nàng, đè bẹp nàng một hồi.

“Hắc hắc, giận hả? Tui không biết ông cư nhiên còn có thể xấu hổ đến vậy.”

“.” Người đến tột cùng từ nơi nào nghe ra ta xấu hổ vậy? Ta có chút không nói nên lời. Cái gì gọi là viết miêu viết hắc (=.=?? ko hỉu), ta xem như chân chính cảm nhận được.

“Sao lại không nói nữa? Alo, alo, ông không phải đã tắt điện thoại đó chứ?”

“Không, tui ở đây, bà nói đi.” Ta rầu rĩ trả lời.

“Nga.” Dương tĩnh cuối cùng thu hồi giọng điệu cười đùa, bắt đầu dùng thanh âm bình thường nói chuyện. “Kỳ thật cũng chẳng có gì, ông thực tập cũng đã nửa tháng, tui nhắc ông lúc về đừng quên mua chút đồ lưu niệm hoặc đặc sản nga. Dương nhiên, nếu ông có thể xin chữ kí của Annie thì càng tốt.”

Annie là ngôi sao Hollywood gần đây rất được hoan nghênh, Dương Tĩnh rất mê nàng, tất cả các phim của nàng dường như đã xem qua hết.

“Uy. Tui đang ở New York, không phải ở Los Angeles.”

“Tui biết a, bởi vậy tui mới nói chẳng thể trông chờ ông cái gì cả.”

“.” Vậy người nói ra làm gì chứ? Này không phải muốn làm khó dễ ta sao? Ta thở dài. “Còn có việc gì không? Không có việc gì tui thôi đây, đây là điện thoại quốc tế đường dài, nói lâu như thế, bà không sợ hết tiền điện thoại tháng này sao?”

“Mặc, ông đây là thay ta lo lắng sao? Tui thật cảm động a, đến đây, cho tủy tủy tặng người một cái hôn nào, CHU.”

“.”

Thừa dịp chính mình còn chưa có bị ghê tởm, ta hung hăng ấn nút chấm dứt cuộc gọi, rồi mới nằm trở lại giường. Nằm một hồi lâu mới có thể đem toàn thân đang nổi da gà trở lại bình thường.

Nhưng bị Dương Tĩnh đánh thức như vậy, ta chẳng còn buồn ngủ được nữa. Ta buồn bực bò ra khỏi giường, kéo rèm ra. Bên ngoài, ánh mặt trời sáng lạn, bầu trời bình sáng, là thời điểm thích hợp để ra ngoài vận động. Ta khép hờ mắt nhìn công viên trung ương cách đó không xa, quyết định ra ngoài shopping, thuận tiện phơi nắng xả xui.

Thế là ta lập tức bước vào phòng tắm, tắm rửa một cái rồi ra khỏi phòng đi ăn bữa sáng.

Đại ca, nhị ca cũng vừa từ phòng ngủ đi ra, sau khi ta cùng bọn họ cùng nhau ăn sáng xong, ta nói ta muốn ra ngoài đi shopping.

Hai người bọn họ liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi nhị ca có chút bất đắc dĩ hỏi: “Ngày mai ra ngoài được không? Hôm nay anh và đại ca em phải đi Washington công tác, không có cách nào đi cùng em được.”

Ta lắc đầu. “Em cũng không phải tiểu hài tử, không cần các anh bồi, một người đủ rồi.”

“Không được. Em đã quên mấy ngày trước vừa mới thoát khỏi vụ ám sát thứ hai sao, sẽ không sợ nó lại xảy ra nữa sao? Chúng ta vừa mới có một chút manh mối về người sai khiến đằng sau, em hiện tại đi ra ngoài rất nguy hiểm, anh tuyệt đối không đồng ý.” Nhị ca nghiêm túc nói.

“Em mang bảo vệ đi ra ngoài còn không được sao? Hơn nữa em có năng lực tự bảo hộ chính mình.”

Đại ca, nhị ca hồ nghi nhìn ta, vẻ mặt không tin.

Ta có chút bất đắc dĩ. “Thật đấy, các anh tin em đi.”

Ta dùng ánh mắt chân thành nhất nhìn hai người bọn họ: “Hơn nữa đã nhiều ngày như vậy em vẫn chưa đụng phải cuộc ám sát thứ ba nào, nói không chừng bọn họ đã buông tha cho em rồi thì sao? Nói sau, cũng không nhất định chỉ ra ngoài một chút mà đã bị ám sát? Em không tin chính mình lại có thể xui xẻo đến như vậy!”

.....

Thấy ta luôn mãi yêu cầu hạ, đại ca, nhị ca cuối cùng thỏa hiệp cho ta ra khỏi nhà, nhưng điều kiện tiên quyết là phải mang cho 8 bảo vệ, bình thường thì nhiều nhất là hai.

Thế là sau khi tạm biệt các ca ca, ta ra khỏi nhà, mang theo tám cái đuôi đi Manhattan.

Đi dạo phố ta không có hứng thú, cho nên ta đi dạo một vòng quanh bến tàu. Sau khi đi thăm tượng nữ thần tự do, ta quyết định đi đến Wall Street nổi tiếng nhìn xem.

Bởi vì là thứ sáu nên du khách rất đông, do đằng sau ta có tám cái đuôi mà bị xem như là sinh vật lạ, xung quanh hoàn toàn không có ai, cho nên mới có thể chậm rãi vừa đi vừa thưởng thức kiến trúc hai bên đường, thập phần nhàn nhã.

Nhìn biểu tình kính sợ của các du khách xung quanh, ta có chút đắc ý, không nghĩ tới chính mình ở nước ngoài cũng có thể có ngày cáo mượn oai hùm, có ca ca vĩ đại quả nhiên là chuyện tốt.

Đang lúc cái đuôi ta đã muốn vểnh lên trời, một đội người mặc áo đen đeo kính râm còn muốn đông hơn tám người bảo vệ của ta xuất hiện, đông nghìn nghịt, người đi đường rất tự giác theo đường vòng mà đi.

Nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, đang lúc ta nghĩ muốn đi đường vòng thì bọn họ lại đi tới trước mặt ta. Không có biện pháp, ta chỉ có thể kiên quyết tiếp tục bước về phía trước, hy vọng bọn họ có thể cho ta chút khe hở xuyên qua.

Ta khẩn trương nhìn không chớp mắt phía trước, mấy tên hắc y đeo kính râm dường như không có hứng thú đối với ta, cũng không làm ra chuyện gì nghiêm trọng, tùy ý để ta cùng bọn bảo vệ phía sau xuyên qua. Mắt thấy sắp vượt qua, ta đang muốn giơ tay lên lau mồ hôi lạnh, bên cạnh lại đột nhiên có một bàn tay to cầm một chiếc khăn trắng đưa ra, gạt gao bùng kín mũi ta.

Nhất thời chưa kịp chuẩn bị, ta hít thật mạnh, một mùi hương từ trong khăn bay ra, trước mắt đột nhiên trở nên mơ hồ rồi biến thành màu đen, còn chưa kịp phản ứng gì, ta liền chìm vào bóng tối, ngất đi.

41. Chương 41

Ta mở to mắt, trước mặt chỉ toàn một màu đen, sau khi trải qua cảm giác kinh hãi vì mắt bị một thứ gì đó che đi thì ta đã bình tĩnh trở lại, rồi theo tự nhiên, ta đưa tay lên định gỡ chướng ngại vật trước mắt thì lại phát hiện hai tay không thể động đậy, cứ nhiên ta lại bị trói. Hai chân cử động, chân cứ nhiên cũng bị trói luôn. Ta dồn sức bật dậy nhưng không được, dù vậy vẫn liều mạng giãy dụa. Đến khi thể lực tiêu hao rất nhiều, chỉ có thể nằm đó thở hổn hển mà không thể làm gì được. Đợi hô hấp dần trở nên vững vàng lại, ta vừa định tiếp tục giãy dụa thì hai tay lại bị một người nào đó nhẹ nhàng đè lại.

Tuy rằng không nhìn thấy nhưng ta có thể cảm giác được người kia đang nhìn ta, cự ly rất gần, ngay cả tiếng hít thở của hắn ta cũng có thể nghe được. Lòng ta trở nên căng thẳng, là bọn cướp sao?

“Ai? Đem tôi buộc chặt thế làm gì Ngồi.”

Người nọ không có trả lời, lại thừa lúc ta mở miệng nói chuyện thì đem đầu lưỡi tiến vào, dùng sức hôn ta.

“Người.”

Ta lắc đầu, nghĩ muốn thoát khỏi hắn, nhưng hắn lại lấy tay cố định cầm ta lại, liên tục không ngừng quần lấy. Đầu lưỡi thô ráp, linh hoạt như con rắn ở trong miệng ta sạo chơi khắp nơi, tàn sát bừa bãi một phen rồi mới lại quay lại liếm lấy đầu lưỡi của ta, không ngừng dây dưa. Nước miếng nơi miệng ta bởi vì không kịp nuốt vào mà chảy ra ngoài nhưng người nọ cứ nhiên lại đem tất cả nước miếng liếm sạch sẽ.

Bộ người nọ là chó con à?

Đầu ta có chút hắc tuyến. Thừa lúc hắn lại hôn lần nữa, ta dùng sức cắn một cái, vừa lúc cắn trúng đầu lưỡi của hắn. Hắn đau, đầu lưỡi lui ra ngoài nhưng không quá vài giây lại bắt đầu tiến vào. Ta nhất thời kinh ngạc để cho hắn hôn một cái.

Hắn tựa hồ có chút đắc ý, cười khê một tiếng. Đầu lưỡi cuối cùng cũng ly khai khỏi miệng ta nhưng lại tiếp tục chiến đấu ở các chiến trường khác rồi lướt tới cổ ta, mà tay hắn cũng không có rảnh rỗi, nắm lấy đầu nhũ ta mà lộng khiến chúng đứng cả lên.

Ngực truyền đến một trận đau đớn, ta lúc này mới phát giác toàn thân đã trở nên lạnh lẽo, hình như là ta chẳng hề mặc gì cả, khi bị hôn mê hắn đã bị người kia cởi hết quần áo rồi bị xếp thành hình chữ đại – hình người nằm dang tay dang chân bị trói chặt.

Chiếu theo tình hình trước mắt thì chẳng lẽ mục đích của tên gia hỏa này là hậu đình đáng thương của ta đây chứ?

Ông nội nhà người, bọn cướp nào mà biến thái thế? Không ngờ còn muốn cướp sắc? Đầu năm nay ngay cả nam nhân cũng bắt đầu trở nên không an toàn, đồng tính luyện ái từ lúc nào mà bắt đầu trở nên chật chội thế này?

Ta càng thêm dùng sức giãy dụa một phen, đương nhiên tay chân vẫn là không thể giãy mở ra. Cuối cùng bởi vì thể lực tiêu hao mà có chút thở hồng hộc, trong khi đó tiếng hít thở của tên cướp biến thái kia so với ta còn muốn nặng nề hơn.

Ta càng thêm giật mình, chính mình sẽ không phải đụng trúng mấy tên cướp đồng tính luyện ái có sở thích đặc thù đây chứ? Tỷ như thích xì SM gì gì đó.

Xem ra để có thể bảo trụ cái mông của chính mình thì không thể không dùng đến cái kia được.

Ta tỉnh táo lại, hít sâu một ngụm, bắt đầu sử dụng năng lực đặc thù mà mẫu hậu đã giao dịch với tên ác quỷ kia cho ta, nó hẳn có thể trong nháy mắt đem tên sắc lang trên người này đánh bay ra xa. Bởi vì năng lực này sẽ phải tiêu hao tinh thần lực của chính mình nên ngày thường ta cũng không thích sử dụng. Hiện tại dùng ở chỗ này thực là tiện nghi cho hắn quá mà.

Nhưng mà, ngoài dự đoán của ta là ta phát hiện chính mình cứ nhiên hoàn toàn không thể sử dụng cái năng lực kia, cái năng lực đó như bị lực lượng nào đó nhìn thấy mà che lấp lại. Đây là chuyện trước đây chưa từng xảy ra. Động tác của người kia càng lúc càng lớn mật, một bên giữ chặt ta, một bên ra sức cắn, liếm đầu nhũ ta, một chút khoái cảm truyền đến cũng không thể ngăn cản sự sợ hãi dần tăng lên trong đầu ta,

ta lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi. Chẳng lẽ lần này thật sự là tai vạ khó tránh, lại bị một người không hề quen biết đặt dưới thân?

“Hỗn đản. Buông.”

Ta dùng hết khí lực toàn thân ra sức giãy dụa, cho dù có thể giãy khai một bàn tay cũng tốt, ít nhất còn có thể có hy vọng. Có lẽ là ông trời phù hộ, trong khi giãy dụa, cư nhiên lại cảm giác được dây thừng trói chặt nơi tay phải tựa hồ có chút buông lỏng, lòng ta vui vẻ, mới nghĩ muốn mở ra thì một cỗ trọng lượng thật lớn đột nhiên đè lên người, thoáng chốc làm cho ta không thể nhúc nhích.

“Người.”

Ta sau khi gian nan nói được từ “người” thì cũng không thể nói thêm một lời nào nữa, chỉ có thể phát ra âm thanh ‘đừng...đừng...’ vô dụng, trong cổ họng tựa hồ có một lực lượng kỳ lạ khiến cho ta không thể khổng chế cổ họng mình được.

Đến bây giờ nếu còn cảm giác không ra người này có điểm quái dị thì ta đây chẳng phải là đứa ngốc hay sao.

Người này, chẳng lẽ cũng có năng lực đặc thù không ai biết?

Cảm giác bất an trong lòng ta càng lúc càng lớn, người này rốt cuộc là ai? Có thể có lực lượng cường đại như vậy tuyệt đối không phải là người thường.

Người nọ tựa hồ cũng cảm giác được bất an của ta, đột nhiên hừ lạnh một tiếng.

Ta nhảy dựng lên, có loại dự cảm bất hảo.

Quả nhiên, ngay sau đó, từng cơn đau đớn từ dưới hạ thể ta truyền đến người nọ cư nhiên không có làm gì mà trực tiếp đưa phân thân tiến vào.

“A!”

Ta thống khổ quát to một tiếng, trước mắt tối sầm, hai mắt đã bắt đầu đỏ lên vì huyết sắc.

Người nọ lại vẫn cứ tiếp tục tiến vào, phân thân kia của hắn thật lớn, từng tắc từng tắc tiến vào trong thân thể ta.

Cỗ áp lực trên người vẫn còn, ta không thể vận vẹo phần eo, chỉ có thể chịu đựng hạ thể đau nhức như bị xé rách thành hai nửa, miệng há to thở hổn hển, ánh mắt cũng bởi vì đau đớn mà chảy ra nước mắt.

Người nọ vẫn không chịu buông tha ta, tiếp tục đẩy phân thân đi vào. Một tiếng rất nhẹ tựa như thanh âm mạnh lực bị xé nát, cơn đau càng lúc càng nhiều, cảm giác dưới hạ thể chảy ra rất nhiều một thứ chất lỏng ẩm áp, xem ra đã bị xuất huyết mất rồi.

Có máu bôi trơn, phân thân của hắn tiến vào thoải mái rất nhiều, nhưng người này lại không lập tức tiến vào, vẫn là không nhanh không chậm làm cho phân thân đây vào từng chút từng chút một.

hắn là cố ý muốn cho ta thống khổ.

Ta thật đáng thương, ngay cả khí lực cười khổ cũng không có.

Ta rốt cuộc là đã đắc tội gì với tên gia hỏa này? Cư nhiên lại có thể làm cho hắn hận ta đến thế.

Thật hy vọng chính mình có thể ngắt đi, nhưng sự thật thường ngược lại, mặc dù đau đớn ngày càng tăng lên nhưng ta càng thêm thanh tĩnh, thậm chí còn có thể cảm giác được nhịp đập thật lớn của phân thân kia khi ở trong cơ thể chính mình.

Giống như đã trải qua một thế kỷ, phân thân hắn cuối cùng cũng toàn bộ tiến nhập vào trong cơ thể ta. Mà ta, cũng bởi vì không thể kiềm được sự tra tấn thống khổ này mà bắt đầu nức nở.

Ta ghen ngào, có chút thở không được.

Sao lại dài như thế chứ, nghĩ tới từ trước tới nay chưa bao giờ bị đối đãi như vậy thế là lại càng thêm buồn bực, càng nghĩ càng thống khổ, càng nghĩ càng phẫn nộ, bất chấp tất cả, cũng không quản nước mắt, nước mũi chảy tèm lem, phẫn nộ khóc òa lên.

Tên hôn dẫn người, chờ ta trốn được nhất định sẽ đem cả nhà người diệt, đào toàn bộ phần mộ tổ tông nhà người!

Tên gia hỏa kia dường như cảm thấy hành động ta không thể nói chuyện mà chỉ có thể oa oa khóc có chút thú vị, cư nhiên cười khê một tiếng. Nụ cười khinh miệt đó ta không cần nghe cũng biết, ta hoàn toàn phẫn nộ rồi, bắt đầu cuồng loạn lên mà khóc to hơn.

Nếu không thể đánh người, ta sẽ dùng tạp âm này làm hôn mê người!

Ông nội nhà người!

Tên gia hỏa kia dường như cảm thấy ta âm ỉ quá, thế là, lực lượng kỳ quái kia ở trong cổ họng ta tăng lên ta bị cấm âm.

42. Chương 42

Rốt cuộc là có chuyện quái gì đang xảy ra vậy nè? Ta trong lòng hét lớn.

Năng lực đặc biệt nho nhỏ kia của mình căn bản chẳng thể so sánh với của hắn, người có năng lực như vậy chỉ có thể xem như là biến thái.

Khi ta còn đang không ngừng oán thăm trong lòng thì tên gia hỏa kia đã bắt đầu động. Phân thân hắn mới lòi ra được một chút, ta liền đau đến độ hít một hơi thật lớn, hậu huyết cũng không tự chủ được mà co rút.

Lúc này đến phiên hắn bực bội, ta nghe thấy tiếng hít thở hắn trở nên nặng nề, hai tay gắt gao đè nơi thắt lưng của ta, tiếp theo hắn đột nhiên mất hết kiên nhẫn, nhanh chóng đem phân thân từ hậu huyết ta rút ra ngoài rồi lại rất nhanh cắm vào. Cứ như thế lặp lại bắt đầu vận động trừu sáp.

Ta mặt nhăn mày nhíu, hậu huyết một trận đau đớn, chẳng hề có tí khoái cảm nào nhưng cũng bởi vì đau đớn mà hậu huyết không tự chủ cứ liên tục co rút, tạo nên khoái cảm lớn cho tên nam nhân trên người này. Chỉ nghe thấy tiếng hít thở của hắn càng ngày càng nặng, cuối cùng cũng sung sướng nhẹ nhàng mà rên rỉ đi ra. Thanh âm thấp trầm mê hoặc, phi thường gợi cảm, nhưng ta cuối cùng cũng cảm thấy được thanh âm này dường như đã từng nghe qua, có điểm quen thuộc, rồi lại nghĩ không ra.

Trừu sáp vẫn cứ liên tục diễn ra khiến hạ thể của ta đã muốn đau đến chết lặng, loại mập mờ không có tí khoái cảm nào như thế này không nghi ngờ gì đối với ta là một khổ hình. Không thể động, không thể nhìn, tuy rằng có thể nghe nhưng không cách nào làm cho ta biết tình huống xung quanh, không thể phán đoán chính xác sự nguy hiểm của hoàn cảnh hiện nay, như vậy không chỉ có cơ thể ta phải chịu đựng khổ hình mà tinh thần ta cũng phải chịu sự tra tấn.

Không thể hét lên, ta chỉ có thể gắt gao cắn lấy môi mình khiến máu không ngừng từ nơi khóe miệng chảy xuống ướt hàu. Nước mắt nơi khóe mắt đã bắt đầu khô cạn, ta lần đầu cảm nhận được như thế nào là thống hận một người.

Hơi thở trên người nam nhân kia đột nhiên trở nên rất gần, hắn liếm liếm đôi môi vừa bị ta cắn, rồi mới vươn đầu lưỡi hôn xuống dưới.

Ta còn đang buồn bực vì sao hắn lại đột nhiên trở nên ôn nhu như thế thì phân thân nơi hậu huyết bỗng dùng sức đâm về phía trước, một cổ chất lỏng nóng rực rất nhanh phun vào trong cơ thể ta.

Ta không kiềm chế được mà cong người lên, lúc này mới phát hiện áp lực cường đại kia đã biến mất, chính mình có thể động dậy lại được rồi. Nhớ tới lúc này dây thừng bên tay phải đã có chút buông lỏng, ta không khỏi vui vẻ nhưng lại lập tức uể oải xuống hạ thể truyền đến từng cơn đau đớn đến muốn chết khiến cho ta cả người vô lực, cánh tay muốn động đã phải cố hết sức chứ nói chi đến giãy ra khỏi dây thừng. Hơn nữa, tên nam nhân mới này còn cường gian ta hiện tại đang nằm úp trên người ta.

Hắn tựa hồ còn đang chìm đắm trong tư vị tuyệt vời lúc này, thập phần im lặng, không ngừng dùng tay vuốt ve hai má của ta, có lúc lại chải chải mái tóc của ta. Ta chán ghét tránh khỏi cái tay quấy rầy của hắn, hắn tựa hồ có chút sinh khí vì hành động né tránh của ta mà đưa tay ra sau đầu ta giữ chặt rồi hôn sâu lên môi ta. Ta tuy rằng chán ghét nụ hôn này nhưng lại vô lực giãy dụa, chỉ có thể để mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Đau đớn nơi hậu huyệt khiến cho ta trở nên thập phần miễn cảm, cho nên ngay khi phân thân kia có dấu hiệu bắt đầu thức tỉnh, ta lập tức cảm giác được ngay. Nhưng nhớ lại chuyện lúc này tên nam nhân làm khiến ta không tự chủ được mà bắt đầu sợ hãi, thân thể cũng không ngừng run rẩy.

Nam nhân kia cảm nhận được sự sợ hãi của ta liền than nhẹ một tiếng rồi cởi đi lớp vải che mắt ta từ này tới giờ.

Ta mở to hai mắt, đập vào mắt ta là một mái tóc màu nâu, một đôi mắt sâu màu lam, cùng khuôn mặt tuấn tú quen thuộc, khuôn mặt dù có hóa thành tro ta cũng nhận ra, hắn là bí đồ.

“Người.”

Ta thực phần nộ, đã sớm đoán được người có thể biến thái như thế thì chỉ có thể là hắn chứ không ai khác được.

“Người là Dịch Tu Tư? Vậy người lúc này là ai? Là Khải Ân?”

Dịch Tu Tư gật đầu, cũng rất ôn nhu nhìn ta. Hắn so với tên phạm tội cường gian khi này quả thật là hai người hoàn toàn khác biệt.

“Hắn thực sự tức giận, tức giận đến sắp phát điên lên rồi, Mặc. Em lừa hắn, cũng lừa ta cùng Khải Nhĩ, em ly khai chúng ta.”

“Lừa các người thì sao?” Ta khiêu khích nhìn hắn. “Ta cũng chưa từng cam đoan mỗi lời mình nói ra đều là sự thật.”

Hắn quang trong mắt hắn chợt lóe rồi biến mất: “Em đã quên rồi sao? Chúng ta đã từng nói qua, kẻ điên thì chuyện gì cũng có thể làm được. Mà lúc này chính là trừng phạt, phạt em không tuân thủ lời hứa, ly khai chúng ta.”

“Hừ!”

“Không phục?” Hắn cười lạnh một tiếng, “Đồ Mặc, em không cần khiêu chiến cực hạn của chúng ta, sự khiêu chiến của em thường sẽ cổ vũ sự điên cuồng của chúng ta. Em hẳn cũng không muốn nửa đời sau đều bị nhốt trên một đảo hoàn toàn biệt lập với bên ngoài đấy chứ?”

“Các người là những kẻ điên coi rẻ nhân quyền.”

“Kẻ điên? Phải rồi.” Hắn đột nhiên thấp giọng, “Em có biết không Tuyết Lị, mỗi khắc em rời khỏi chúng ta là sẽ khiến chúng ta trở thành kẻ điên. Vì vậy hiện tại, em chỉ cần học cách làm thế nào để luôn bên cạnh chúng ta, làm thế nào để luôn yêu thương chúng ta, còn những chuyện khác em không cần phải quan tâm, hiểu chưa?”

“Không được gọi ta là Tuyết Lị!” Ta hét lên với hắn.

Ta hận cái tên biểu thị cho sự yếu đuối đó, nó làm cho ta mất đi rất nhiều thứ.

Hắn có chút đắm chiêu nhìn ta. “Tựa hồ mỗi lần chúng ta gọi cái tên này em đều phản cảm mà trở nên tức giận, chẳng lẽ em.” Hắn hai mắt nhú lại, trừng trừng nhìn ta, cảm giác áp bách mười phần. “Chẳng lẽ em từ trước đến giờ đều gạt chúng ta? Kỳ thật em vẫn còn ký ức kiếp trước?”

“.” Ta trốn tránh ánh mắt của hắn, trái tim bối vì sợ hãi mà không ngừng đập. “Người nói thực buồn cười. Ta là một nam nhân, nghe người khác dùng tên nữ nhân để gọi tên chính mình đương nhiên sẽ thực phản cảm mà tức giận.”

“Ừa, phải không?” Dịch Tu Tư cười lạnh một tiếng, một bàn tay chuyển qua ngực trái của ta, gắt gao nhìn chăm chăm vào làn da nơi đó. “Trái tim em đập rất nhanh, là sợ ta sao? Hay là. . . . bởi vì em đang nói dối?”

Sao mà thông minh thế!

Ta trong lòng cảm giận, trên mặt lại cố gắng làm cho chính mình bảo trì trấn tĩnh.

“Mới vừa chấm dứt vận động kịch liệt, tim tự nhiên sẽ đập nhanh hơn bình thường a.”

“Hừ.”

Người hừ cái gì chứ? Nói nửa chừng như thế thực làm người khác khó chịu, chẳng lẽ. . . .

Ta lo sợ nhìn Dịch Tu Tư đang ngoài cười mà trong không cười, trái tim cũng chột cao chột thấp. Lần này thực sự là tai vạ khó tránh mà?

Bất quá, ánh mắt Dịch Tu Tư rất thành khẩn, hần lăm lăm không bao lâu liền dời hai mắt đi, rồi mới đứng dậy tháo dây thừng đang buộc tứ chi của ta, lại dùng cách bế công chúa bế ta lên.

“Người làm gì vậy?” Ta kêu to. Hần bế ta như vậy, đừng tới hậu huyện đáng thương của ta khiến ta đau đến mức muốn kêu cha gọi mẹ.

“Đương nhiên là ôm em đi tắm, chẳng lẽ em muốn lưu mấy thứ này mà ngủ?” Hần quay lại liếc nhìn hạ thể ta một cái rồi mới cất bước ôm ta vào phòng tắm.

Ta dùng sức ngẩng đầu, miễn cưỡng thấy được chất lỏng đỏ đỏ trên đùi, lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, kiên nhẫn nhe răng trợn mắt chịu đau để cho hần ôm vào phòng tắm, thả cuống bồn tắm đang chứa đầy nước.

Làn nước ấm áp giảm bớt một ít đau đớn nơi thân thể ta, đang lúc ta chuẩn bị hảo hảo tắm rửa một cái thì nhìn thấy Dịch Tu Tư vừa đi ra ngoài lấy khăn tắm trở vào. Ta lập tức làm cho cả thân thể đều chìm xuống dưới nước, chỉ để lộ ra cái đầu đang cảnh giác nhìn hần.

“Người muốn làm gì? Đi ra ngoài!”

Hần cười xấu xa, ngồi xổm trên bồn tắm, sờ sờ cằm, nhìn ta: “Em cho rằng ta muốn làm gì?”

“”

Ta nhìn bộ mặt mỉm cười của hần mà toàn thân đều nổi da gà.

Hần than nhẹ một tiếng, đặt khăn tắm trên thành bồn tắm rồi mới ngồi vào bồn tắm, mở hai chân ta ra, để ta dựa vào người hần. “Yên tâm đi, ta còn chưa có cảm thú đến vậy, em dù sao cũng là người ta yêu nhất, lúc này là ta quá điên nên mới làm như vậy. Hơn nữa em hiện tại thân thể không thoải mái, chỗ kia chính em cũng không thể tự rửa sạch được, tốt nhất nên để cho ta giúp em rửa đi.”

Thân thể ta cứng ngắc để cho hần hầu hạ, chờ xác định hần thật sự muốn tắm rửa cho ta chứ không có làm chuyện mờ ám gì khác mới bình tĩnh lại mà giải trừ cảnh giới. Cả người buồn ngủ, ta đơn giản nhắm hai mắt lại.

Khi ta mơ mơ màng màng sắp đi vào giấc ngủ, Dịch Tu Tư này giờ vẫn không nói gì đột nhiên nhẹ nhàng ở bên tai ta nói: “Mặc, Á Phỉ Lạp • Tháp Lạp Mễ Á là ai?”

Ta có chút không kiên nhẫn, thầm nghĩ muốn nhanh chóng xua đuổi con ruồi nhặng quấy nhiễu nhiều người này nên không cần nghĩ ngợi nói: “Vô nghĩa, đương nhiên là đại ca ta.”

“Ha ha.” Dịch Tu Tư thực ôn hòa cười, ngón tay mềm mại vuốt ve hai má ta, “Tiểu hồ ly, lòi đuôi đi.vậy mà cũng dám gạt ta. Em nói, ta nên làm sao trừng phạt em đây? Đun sôi hay là rán mỡ? Người chọn một cái!”

43. Chương 43

Ta vừa nói xong câu kia, cả người đã hoàn toàn thanh tỉnh nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền, không dám quay đầu lại.

“Sao lại không nói lời nào? Đang ngủ?”

Ta nhắm chặt mắt, có thể trốn thì cứ trốn.

“Thật sự đang ngủ?” Hắn lại dùng âm thanh mê hoặc nhẹ nhàng nói bên tai ta.

“”

Cái này gọi là kiên trì nhất định thắng lợi, cho nên ta kiên trì giả bộ ngủ.

“Ha ha.” Hắn lại phát ra một tiếng cười khê khiến cho cả người ta không tự chủ được mà nổi da gà, “Hôm nay trước tiên cứ buông tha cho em đã. Hơn nữa lúc này Khải Ân cũng quá mức phát hỏa rồi, em quả thật mệt mỏi lắm rồi.”

Ta không dám thả lỏng, sợ hắn chỉ là đang dụ dỗ ta mở mắt ra mà thôi. Chờ hắn giúp ta tắm rửa xong, lau khô thân thể, bế ta trở lại trên giường mà đắp chăn, tiếp theo ôm lấy ta mà ngủ, lúc đó ta mới trộm thở ra, lặng lẽ thả lỏng thân thể, chỉ vài giây liền tiến vào mộng đẹp.

Chuyện ngày mai thì cứ để ngày mai tính.

Ta mở mắt ra, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cổ họng như muốn bốc hỏa, toàn thân đều trở nên nóng lên, không khỏi cười khổ, quả nhiên là phát sốt.

Đột nhiên một bàn tay đặt trên trán ta, ta quay đầu lại, là Dịch Tu Tư.

“Cuối cùng hạ sốt.”

Hắn cả người thoát nhìn thập phần tiều tụy, hốc mắt lõm xuống, hai mắt đầy tơ máu, quanh miệng râu mọc lún phún. Thấy ta tỉnh lại, hắn như trút được gánh nặng, hướng ta cười cười.

“Mấy giờ rồi?”

“4 giờ chiều, em đã ngủ suốt một ngày rồi. Đã đói bụng chưa? Ăn một chút gì đi.”

Ta gật gật đầu.

Hắn giúp ta rời giường, để cho ta tựa vào đầu giường, lại chỉnh lại cái đệm phía sau ta, bảo đảm cho ta cảm thấy êm ái rồi mới nâng lên bát súp ngô đang còn nóng ở đầu giường, múc một miếng đưa sát đến miệng ta.

Ta cả người vô lực, cũng lười động, nếu hắn đã muốn uy ta, ta cũng đành chiều theo ý hắn, dù sao cũng chẳng phải lần đầu tiên, mặt không đổi sắc uống lấy một ngụm này.

“Thực xin lỗi.”

Khi trong đầu ta còn đang đấu tranh lần sau bị bệnh nên ăn cháo hay súp thì hắn đột nhiên rầu rĩ nói với ta.

Ta dừng một chút, hơi hơi nghiêng đầu: “Không có việc gì, dù sao cũng không phải lần đầu tiên, ta đã quen rồi.”

Không nghĩ tới sau khi nghe xong lời ta nói, hắn cư nhiên toàn thân run rẩy, thế là chiếc thìa đang chuẩn bị uy ta đổ hết chất lỏng lên chiếc khăn ăn trước người.

Ta không hiểu gì cả mà nhìn hắn, thấy hắn vẫn còn đang chấn động, ta liền đơn giản không khách khí đoạt lấy chén súp trong tay hắn mà tự ăn.

“Ta cũng không muốn thương tổn em, nhưng lại không khống chế được chính mình. Rõ ràng đã thề phải vĩnh viễn đối tốt với em, nhưng, nhưng, ta, em” Hắn hai mắt đỏ bừng nhìn ta, ta hoảng sợ, thiếu chút nữa nghĩ rằng bệnh chó dại của hắn lại phát tác.

Ta khiếp đảm nhìn vào mắt hắn, thế là lần đầu có cảm giác sao chổi chạm địa cầu, không thể tin được một màn trước mắt hốc mắt hắn đỏ lên, cư nhiên bắt đầu tụ tập một màn hơi nước.

“Em sợ ta?”

Hắn hơi nghiêng người, che đi biểu cảm trên mặt, thân thể vẫn tiếp tục run rẩy.

Ta cố lấy dũng khí dùng ngón tay chọc chọc hắn: “Người không sao đấy chứ? Uy? Thân ái? Địch Tu Tư?”

Hắn vẫn còn ăn năn, đang lúc ta chuẩn bị chọc hắn lần nữa, hắn nói chuyện .

“Ta không phải Địch Tu Tư, ta không phải là tên gia hỏa dối trá kia.”

Không phải Địch Tu Tư?

Ta nhìn cái hành động giống như là một người vợ bị bỏ rơi, trong đầu tự động đem tên Khải Ân thô bạo kia loại trừ.

“Người là Khải Nhĩ?”

Hắn gật đầu.

“ ”

Ta lần đầu tiên nhìn thấy một giọt nước long lanh từ khóe mắt của hắn chảy xuống.

Ta sao lại quên mất tên quý lúc nào cũng chỉ biết khóc nhè, gia hỏa Khải Nhĩ này chứ?

44. Chương 44

“Đừng sợ ta. ”

Mỹ nhân rơi lệ, đầm đìa đáng yêu, tự nhiên kích thích lòng thương cảm của người khác. Nhưng một đại nam nhân lại ở trước mặt ta khóc đến hoa rơi nước chảy khiến ta cảm thấy một trận ác hàn, da gà nổi lên liên miên không dứt như những trận mưa rào sau mùa xuân.

Tên gia hỏa này, kiếp trước sự giả dối của hắn đã vượt mức giới hạn của người bình thường, vì để đạt được mục đích, từ trước tới giờ đều là bất chấp thủ đoạn, hơn nữa kiếp này lại không có thân phận trời buộc. Bây giờ trình độ giả bộ đáng thương của hắn cơ hồ đã đạt tới lô hỏa thuần thanh (tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lê màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thực của học vấn, kĩ thuật..), không đi Hollywood diễn trò thật đúng là làm mai một mất một nhân tài.

Tuy rằng biết mấy giọt lệ kia mười phần thì hết tám chín phần là muốn tranh thủ sự đồng tình của ta, nhưng nhìn biểu tình hắn giống như một người vợ bị khinh bỉ khiến ta có điểm mềm lòng: “Hảo, ta không sợ người.”

Vừa dứt lời, người vợ bị khinh bỉ lập tức biến thành một nam nhân tươi cười như ánh mặt trời sáng lạn. Hắn cười híp mắt, tiếp nhận cái bát không cùng khăn ăn của ta rồi để qua một bên, sau đó cả người trèo lên giường, ôm ta vào ngực.

Thân thể ta vẫn còn mềm nhũn, chỉ có thể mặc hắn sờ sảng, có lẽ là nhìn thấy ta thật sự mệt mỏi, sau khi hôn vài cái, hắn liền lộ vẻ mặt thỏa mãn rồi chuyển thành ôn nhu nhìn chăm chăm vào ta.

“Còn đói sao?”

Ta lắc đầu. Ta sinh bệnh nên ăn không được nhiều, cũng rất dễ dàng mệt mỏi đến rã rời, cho nên hiện tại hai mí mắt đã muốn sụp xuống.

“Mệt lắm sao?”

Ta rất nhanh gật đầu, hy vọng hắn có thể thức thời mà rời khỏi phòng, cho ta vào lại ổ chăn của mình.

Nhưng hắn lại đột nhiên trở nên im lặng, khi ta bắt đầu ngủ gà ngủ gật thì hắn đã chịu nói.

“Vợ a, thực xin lỗi, ta thật sự không muốn thương tổn em, nhưng hiển nhiên. . . . ta lại một lần nữa thương tổn em. . . .” Thanh âm hắn có phần chua xót, ngữ khí có chút run rẩy, ta nhắm mắt, nghe hắn sám hối.

“1500 năm qua, ta mỗi giây mỗi khắc đều tự kiểm điểm bản thân, mỗi giây mỗi khắc đều vì sai lầm lúc trước mà hối hận. Ta thường ảo tưởng, nếu lúc trước ta có thể không bị ảnh hưởng của người ngoài, toàn tâm toàn ý tín nhiệm em thì có phải hay không tất cả sẽ không phát sinh chuyện gì? Người vẫn là thê tử đáng yêu xinh đẹp của ta còn ta cũng là trượng phu đáng tin cậy để người dựa vào, chúng ta sẽ có rất nhiều rất nhiều đứa nhỏ, rồi cùng nhau sống đến đầu bạc”

Hắn có chút kích động, ta có thể cảm giác được ***g ngực phía sau cứ không ngừng đập phồng lên xuống.

“Nhưng, mỗi khi ta từ trong mộng tỉnh lại, tay chạm đến chiếc giường lạnh như băng. Cái loại tư vị đau khổ khi từ thiên đường ngã xuống địa ngục này, ta thật sự không bao giờ ... muốn thử qua nữa. . . .”

“Ta từng rất hận em, bởi vì em để cho ta tịch mịch suốt 1500 năm, làm cho ta thống khổ, điên cuồng vì mãi đau khổ. Ta từng thập phần kiên quyết nhận định mình chính là một kẻ điên, bởi vì chỉ có kẻ điên mới có thể cứ như vậy, mãi tìm kiếm một người mà có lẽ sẽ vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện. Ta tìm em suốt 1500 năm, cũng hận em 1500 năm, nhưng kết quả là, ta lại phát hiện chính mình vẫn là yêu em rất nhiều, toàn thân sớm đã khắc đầy tên em, xâm nhập cốt tủy. Em tựa như hơi thở của ta, không có em, ta sẽ không thể hô hấp được.”

Hắn đột nhiên ngừng lại, hít từng ngụm từng ngụm không khí, bàn tay ghim chặt phía sau lưng ta khiến ta sinh đau. Khi hắn lại nói chuyện lại, ngữ khí cuối cùng cũng có xu hướng trở nên vững vàng.

“Ta muốn yêu em gấp đôi, song yêu em vậy vẫn không đủ, cho nên ta đã quyết định, ta sẽ yêu em gấp ba. Kiếp trước em sợ một mặt táo bạo thị huyết của ta, thích một thân tao nhã của ta, lại càng thích hơn một mặt cởi mở khác của ta, nhưng ba mặt này, mỗi một mặt đều là ta chân thật, mỗi một mặt nếu thiếu một cũng không được, cho nên kiếp này, ta đem chính mình biến thành ba người, cho em có thể lựa chọn người sẽ cùng em vượt qua cả đời này.”

Ta mở to mắt, chìa tay vuốt ve hai má của hắn, hắn nghiêng đầu, đôi mắt lam thâm trầm nhìn ta, chờ đợi sự lựa chọn của ta.

“Cho nên ba loại nhân cách này không phải bởi vì bí đỏ mà phân liệt?”

“Àn, cái loại đồ vật này nọ kia, lợi hại nhất cũng chỉ có thể khiến cho não người chịu chấn động rất nhỏ.”

“Nếu ta lựa chọn người, vậy hai người khác sẽ như thế nào?”

“Vĩnh viễn lâm vào giấc ngủ sâu.”

“Cũng chính là sẽ biến mất?”

“Ừ.”

Ta cúi đầu trầm tư một lát, tên gia hỏa này quả thực giáo hoạt, hắn trong lòng rất rõ ràng, để cho ta lựa chọn, đáp án vĩnh viễn chỉ có một. Ta có điểm không cam lòng nhưng lại chẳng thể làm gì, ba người này, theo như lời hắn nói lúc này, thiếu một cũng không được, thiếu sẽ không tạo đầy đủ thành hắn. Cho dù ta không thương hắn, cũng sẽ không cho phép một người bởi vì chính mình mà trở nên tứ phân ngũ liệt, huống chi, ta tuy vẫn chưa thể tha thứ cho hắn, nhưng hắn đích xác đã thành công khiến ta có chút bận lòng.

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, hắn vẫn đang chuyên chú nhìn ta, ta thanh giọng nói: “Người không phải nói sẽ yêu ta gấp ba sao? Cho nên cả ba ta đều chấp nhận.”

Hắn nhẹ nhàng thở ra, sau khi lắng yên bệ ta một hồi lâu cũng khôi phục lại giọng điệu trêu chọc bình thường, nói: “Nếu như vậy, ta không thể cam đoan sau này sẽ không gây thương tổn gì tới em, vậy em còn muốn sao?”

Ngụ ý, lần sau nếu hắn không tự khống chế được mà gây thương tổn ta thì đó là do ta tự tìm, ngàn vạn lần đừng nén giận.

Ta thở dài, trừng mắt nhìn hắn một cái: “Đây chẳng phải là hy vọng của người sao? Người thật xảo trá!”

Ta thu hồi lời đánh giá Khải Nhĩ vô dụng lúc trước, e rằng kỳ thật hẳn mới là người khủng bố nhất, có tài năng khiến người khác không hề phòng bị mà bị hắn giết không còn manh giáp. Thoạt nhìn, tất cả mọi người đều bị lừa gạt hết.

Hắn cười giống như một con mèo mới trộm thịt, cao hứng hôn ta: “Quả nhiên chỉ có vợ yêu là tốt nhất, ta yêu em!”

Ta mặc kệ hắn nói lời ngon tiếng ngọt thế nào, thừa lúc hắn bởi vì cao hứng mà không chậm trễ ta giây ra khỏi hắn, bay nhanh ra, kéo chân lại, cả người đều lui vào ổ chăn.

Hắn ôm lấy kén con nhộng ta vừa mới tạo thành, đặt dưới hạ thân rồi dùng ngữ khí khờ dại hỏi: “Vợ, em muốn ngủ?”

Ta gật đầu.

“Nhưng chúng ta còn một vấn đề chưa xử lý xong, em nói phải làm sao đây?”

“Để nguội!” Ta nói chắc như đinh đóng cột. Vì để biểu đạt quyết tâm kiên định muốn ngủ của ta, ta thậm chí còn gắt gao nhắm chặt hai mắt lại. Nhưng tên gia hỏa này lại cố ý lấy tay chỉ chỉ mí mắt ta khiến ta phải trợn mắt phẫn hận nhìn hắn.

Hai mắt hắn hạ xuống thành một khe hở mà lú lú: “không được a, em ngủ, ta không có khả năng tự giải quyết một mình, việc này cần vợ yêu cực lực phối hợp.”

Ta nghi hoặc nhìn hắn, hắn đột nhiên hỏi: “Vợ a, em thích lược hay thích rán?”

“Kỳ thật ta càng thích hấp.” Ta không hề phòng bị trả lời.

“Úc. Hấp a.” Hắn cố ý vừa lặp lại vừa kéo dài giọng điệu.

Ta còn đang nghi hoặc ngữ điệu của hắn thật kỳ quái thì thân thể lại đột nhiên mất cảm, rung mình một cái, thế là, ta bất hạnh nhớ tới tối hôm qua hắn ở trong phòng tắm đã nói câu nói kia.

“ ”

Ta nhắm chặt hai mắt lại, lúc này có đánh chết ta, ta cũng không mở mắt, ta còn muốn sống thêm vài năm nữa.

May mắn chính là giả bộ ngủ bỗng nổi lên tác dụng, Khải Nhĩ sau khi hỏi vấn đề này xong vẫn chưa thấy có động tác nào khác. Sau khi khế hôn ta một cái trên trán liền đưa khay thức ăn ra khỏi phòng.

Ta gắt gao giữ chặt lấy chăn, lại cảm thấy phía sau lạnh lạnh, có dự cảm xấu, giống như là gió thổi mưa giông trước cơn bão.

45. Chương 45

Lại tỉnh lại, trong phòng đã hoàn toàn một màu đen, ta ngược về phía đầu giường, nhìn thời gian, 8 giờ tối, không phải đêm khuya. Lúc này ta chỉ mới ngủ bốn giờ, bất quá thân thể thư thái hơn rất nhiều, tinh thần cũng khôi phục không ít. Nhưng trên người bởi vì lúc trước dính đầy mồ hôi nên ta phải đi tắm rửa một cái, hảo hảo vệ sinh một chút.

Đem khăn tắm vào trong phòng tắm, nhìn cái giường trống trơn, ta bắt đầu vì chính mình mà phiền não tự hỏi, ta có nên hay không lỡ đánh trần mà chạy xuống.

Ôm hy vọng mình sẽ may mắn, ta mở tủ quần áo ra, một loạt quần áo được sắp xếp chỉnh tề, tất cả đều là đồ của nam. Ta tùy tay cầm quần bò cùng cái áo sơ mi thoạt nhìn nhỏ hơn, so sánh một hồi, cư nhiên thập phần thích hợp, kích thước rất vừa, giống như là làm ra để cho ta mặc. Xem ra tên gia hỏa bí đỏ này đã chuẩn bị từ trước, ngay cả quần áo cũng rất cho toàn .

Căn cứ theo kinh nghiệm, người bình thường sẽ để quần lót trong ngăn tủ kéo phía dưới. Thế là ta ngồi xổm xuống, kéo ngăn kéo ra, quả nhiên là có quần lót nam nhân, được chất đống một cách chỉnh tề.

Ta nhìn nhìn, bên trái lớn hơn một chút, bên phải nhỏ hơn một chút, mà nhỏ hơn tự nhiên là của ta rồi.

Ta tùy tiện lôi ra một cái, mới nghĩ muốn mặc vào, lại phát hiện cầm trong tay mình chính là mấy cái dây lưng rất nhỏ, căn bản không phải dệt từ vải. (tức là ko phải quần lót mà là mấy cái dây tạo thành hình giống cái quần lót >0< vô=" sỉ=" ta=" khóe=" miệng=" run=" rầy,=" trừng=" trừng=" nhìn=" cái=" quần=" lót=" tình=" thú=" này=" thật=" lâu,=" gân=" xanh=" trên=" thái=" dương=" không=" không=" chế=" được=" mà=" bắt=" đầu=" nổi=" lên,=" rồi=" mới=" dùng=" sức=" mà=" đem=" mấy=" cái=" quần=" lót=" làm=" từ=" mấy=" cái=" dây=" nhỏ=" này=" ném=" trở=" về,=" rút=" ra=" một=" cái=" quần=" lót=" khác.= " .=" .=" .=" .=" .=" .=" lần=" này=" hoàn=" hảo,=" vải=" nhiều=" hơn=" một=" chút,=" là=" một=" cái=" quần=" da=" báo=" hình=" chữ=" "t=" khêu=" gọi,=" nhưng=" khăng=" định=" không=" phải=" là=" loại=" ta=" sẽ=" mặc.= " ta=" đặt=" nó=" trở=" về,=" lại=" rút=" một=" cái=" khác.= " .=" .=" .=" .=" .=" .=" một=" cái=" có=" rất=" nhiều=" vải,=" nhưng=" vì=" cái=" gì=" nó=" lại=" có=" một=" màu=" đen=" trong=" suốt?= " mặt=" phía=" sau=" còn=" có=" một=" cái=" lỗ,=" ngóc=" từ=" cũng=" nhìn=" ra=" đó=" là=" phương=" tiện=" hữu=" ích=" cho=" người=" nào=" đó=" làm=" chuyện=" xấu.= " trong=" lòng=" đã=" muốn=" tức=" giận=" tới=" đỉnh=" điểm=" = " tên=" gia=" hỏa=" bí=" đồ=" kia=" căn=" bản=" là=" vua=" biển=" thái,=" ta=" hung=" tợn=" quăng=" cái=" quần=" lót=" này=" trở=" về=" chỗ=" cũ.= " lần=" này=" sợ=" tùy=" tiện=" rút=" ra=" sẽ=" phải=" nhìn=" thấy=" một=" cái=" quần=" lót=" cực=" phẩm=" tình=" thú,=" ta=" cần=" thận=" nhìn=" một=" lượt=" cái=" ngăn=" kéo=" mới=" tìm=" được=" một=" cái=" quần=" lót=" tam=" giác=" màu=" trắng=" bình=" thường.= " ta=" vội=" vàng=" mặc=" vào,=" tiếp=" theo=" lại=" mặc=" áo=" sơ=" mi=" cùng=" quần=" bò,=" nhìn=" vào=" gương,=" xác=" định=" không=" có=" vấn=" đề=" gì=" mới=" mở=" ra=" cửa=" phòng=" đi=" ra=" ngoài.= " ngoài=" cửa=" là=" một=" cái=" hành=" lang=" dài=" trải=" thảm=" màu=" đỏ,=" hai=" bên=" tường=" treo=" một=" ít=" bức=" tranh,=" cứ=" cách=" 5,=" 6=" thước=" thì=" có=" một=" cái=" pho=" tượng=" cổ=" mang=" dáng=" vẻ=" kiêu=" ngạo.= " ta=" vừa=" đi=" vừa=" thưởng=" thức=" trần=" phẩm=" nghệ=" thuật=" trăm=" năm=" khó=" gặp=" này.= " ta=" bước=" đến=" phía=" trước,=" nếu=" không=" để=" ý=" thì=" nửa=" người=" dưới=" thường=" xuyên=" truyền=" đến=" từng=" cơn=" đau,=" nhưng=" nếu=" chú=" ý=" kĩ=" hơn=" một=" chút=" thì=" vẫn=" cảm=" thấy=" dễ=" chịu.= " cuối=" hành=" lang=" là=" một=" cánh=" cửa=" mang=" phong=" cách=" locker,=" ta=" cầm=" lấy=" cái=" đệm=" cửa,=" ở=" trước=" cửa=" do=" dự=" một=" chút,=" cuối=" cùng=" vẫn=" là=" đẩy=" nó=" ra.= " cái=" đập=" vào=" mắt=" đầu=" tiên=" vẫn=" là=" một=" cái=" hành=" lang=" dài=" được=" trải=" thảm=" đỏ,=" hai=" bên=" có=" hai=" cái=" cầu=" thang=" đi=" xuống=" dưới;=" ta=" ngẩng=" đầu=" nhìn=" trần=" nhà,=" chiếc=" đèn=" treo=" làm=" bằng=" thủy=" tinh=" thật=" lớn,=" nó=" phát=" ra=" ánh=" sáng=" màu=" ngọc.= " ta=" lại=" cúi=" đầu=" nhìn=" ra=" xa,=" là=" một=" đại=" sảnh=" lớn=" cũng=" được=" trải=" thảm=" đỏ,=" mấy=" người=" mặc=" áo=" đen=" đeo=" kính=" râm=" đứng=" ở=" mấy=" góc=" có=" thể=" thấy=" được,=" còn=" có=" la=" y=" đang=" đứng=" nói=" chuyện,=" nhìn=" thân=" hình=" thì=" có=" vẻ=" như=" là=" cận=" vệ=" mạch=" khác=" của=" địch=" tu=" tư.= " ta=" hết=" nhìn=" trái=" rồi=" lại=" nhìn=" phải,=" không=" phát=" hiện=" ra=" bí=" đồ,=" lúc=" này=" mới=" thở=" dài=" nhẹ=" nhõm=" một=" hơi,=" tự=" lên=" tinh=" thần=" cho=" mình=" rồi=" đi=" ra.= " la=" y=" thấy=" ta=" bước=" ra=" liền=" đẩy=" mạch=" khác.= " mạch=" khác=" xoay=" người=" lại=" thấy=" ta,=" hướng=" ta=" chào=" một=" cái=" rồi=" đi=" ra=" ngoài.= " ta=" nhìn=" theo=" hần=" ra=" cửa=" rồi=" mới=" hỏi=" la=" y=" "các=" người=" đang=" nói=" gì=" vậy?= " địch=" tu=" tư=" đâu=" có=" chuyện=" gì=" sao?"=" "không=" có=" gì,=" chỉ=" là=" một=" ít=" việc=" lật=" vật=" hăng=" ngày.= " la=" y=" trả=" lời,=" ánh=" mắt=" có=" chút=" tránh=" né.= " ta=" hồ=" nghi=" nhìn=" hần,=" nhưng=" cuối=" cùng=" cũng=" không=" hỏi=" lại,=" chỉ=" là=" gật=" đầu.= " "nơi=" này=" là=" tòa=" biệt=" thự=" của=" gia=" tộc=" phí=" nhĩ=" tư=" ở=" new=" york,=" mà=" thiếu=" gia=" đang=" đi=" ra=" ngoài=" công=" tác,=" đồ=" thiếu=" gia,=" cậu=" không=" cần=" lo=" lắng,=" thiếu=" gia=" hần=" là=" rất=" nhanh=" sẽ=" trở=" về=" giúp=" cậu.= " trở=" về=" giúp=" ta?"="

ta=" không=" khối=" hồi=" tường=" lại=" việc=" nhìn=" thấy=" mấy=" cái=" quần=" lót=" tình=" thú=" trong=" ngăn=" kéo,=" mặt=" có=" chút=" nóng=" lên,=" lần=" đầu=" có=" cảm=" giác=" muốn=" giết=" người:=" "ta=" lo=" lắng=" cái=" rầm,=" tên=" gia=" hỏa=" kia=" tốt=" nhất=" vĩnh=" viễn=" dừng=" có=" trở=" về.==" cũng=" tốt,=" như=" vậy=" có=" thể=" cho=" ta=" vài=" ngày=" thanh=" tĩnh=" để=" hảo=" hảo=" tu=" dưỡng=" một=" chút.==" nhưng=" lời=" vừa=" ra=" khỏi=" miệng,=" ta=" có=" chút=" hồi=" hận.==" quả=" nhiên,=" la=" y=" nheo=" mắt=" nguy=" hiểm=" nhìn=" ta:=" "đỗ=" thiếu=" gia,=" xem=" ra=" câu=" vẫn=" chưa=" có=" hiểu=" cái=" gì=" gọi=" là=" tao=" nhã=" của=" quý=" tộc,=" có=" cần=" tôi=" giúp=" câu=" tặng=" mấy=" khóa=" học=" lễ=" nghi=" trong=" vài=" ngày=" không?"=" ta=" cười=" gượng,=" liên=" tục=" xua=" tay:= " "không=" cần,=" sao=" tôi=" có=" thể=" không=" biết=" xấu=" hổ=" mà=" làm=" phiền=" ông=" chứ.= " .=" .=" .=" .=" .=" la=" y=" mặt=" không=" chút=" thay=" đổi=" nhìn=" ta:=" "một=" chút=" cũng=" không=" phiền,=" dạy=" câu=" là=" bốn=" phần=" của=" tôi.= " ta=" có=" điểm=" muốn=" khóc,=" sao=" ta=" mới=" đó=" đã=" quên=" trừ=" tên=" gia=" hỏa=" bí=" đỏ=" kia=" thì=" đây=" cũng=" là=" một=" đại=" phật=" rất=" khó=" đối=" phó?=" ta=" vất=" hết=" óc,=" đang=" nghĩ=" coi=" làm=" sao=" để=" thoát=" thác=" thì=" cái=" bụng=" bị=" bỏ=" đói=" nửa=" ngày=" bỗng=" nhiên=" lên=" tiếng.= " la=" y=" kinh=" ngạc=" nhìn=" bụng=" của=" ta,=" ta=" có=" chút=" ngượng=" ngùng=" nói:= " "tôi=" đói=" bụng,=" xin=" hỏi=" có=" gì=" để=" ăn=" hông?=" khóe=" miệng=" la=" y=" không=" thể=" không=" chế=" có=" chút=" nhếch=" lên,=" co=" rúm=" một=" chút,=" khi=" ta=" nghĩ=" hần=" chuẩn=" bị=" cười=" ra=" tiếng=" thì=" thân=" thể=" hần=" lại=" run=" lên=" vài=" cái=" rồi=" khuôn=" mặt=" biểu=" lộ=" ra=" đúng=" về=" mặt=" bà=" mẹ=" ghê:= " "thỉnh=" chờ,=" tôi=" lập=" tức=" đi=" phân=" phó=" phòng=" bếp,=" cơm=" chiều=" sẽ=" có=" ngay.= " ta=" gật=" gật=" đầu,=" rồi=" mới=" theo=" la=" y=" đi=" xuống=" phòng=" bếp.= " ta=" ở=" phía=" sau=" hần=" làm=" mặt=" quý,=" sau=" khi=" làm=" vài=" chuyện=" ác=" xong,=" ta=" mới=" ngoan=" ngoan=" ngồi=" vào=" bàn=" ăn=" chờ=" bữa=" ">

46. Chương 46

Bữa tối thực phong phú, mấy miếng thịt bò là đồ ăn ta yêu nhất. Nhưng dưới sự giám sát của La Y, ta đành phải hảo hảo buông ra cách ăn như hổ đói trước kia, sử dụng lễ nghi quý tộc trong truyền thuyết, uống canh trước rồi mới ăn một miếng thịt bò nhỏ, rồi lại cắt một miếng nhỏ tiếp bỏ vào miệng.

Ăn xong hai miếng thịt bò, lại ăn xong một miếng bánh gato nhỏ, cái cảm giác đói khát mới hoàn toàn tiêu trừ.

Sờ sờ bụng, ta đứng lên, lười biếng duỗi người một cái, quyết định nên ra ngoài vận động một chút, tiện thể hít thở không khí trong lành cho tiêu hóa bớt.

Đằng trước biệt thự là một cái hoa viên rất lớn, hơi gió lạnh thổi tới, mang theo hương hoa thơm ngát. Ngước nhìn trên đỉnh đầu là vầng trăng tròn vàng vạc, những ngôi sao trên trời phát ra những quang mang ôn hòa.

Ta bước đi trên bãi cỏ mềm mại, chậm rãi tiến về phía trước, sau khi đi vòng qua bể phun nước, bắt giác ta đã tiến tới cổng ngoài, có hai người mặc áo đen đang đứng đó canh gác.

Ta hướng bọn họ chào hỏi một tiếng rồi đang muốn tiếp tục bước ra ngoài cửa, làm quen với cảnh vật xung quanh một chút thì bị bọn họ ngăn cản.

"Thật có lỗi, Đỗ thiếu gia, Phỉ Nhĩ tư tiên sinh đã ra lệnh, chỉ khi có ngài ấy đi cùng thì cậu mới có thể ra ngoài."

"Tôi chỉ muốn đi xung quanh một chút, sẽ không xa đâu." Ta dùng ánh mắt chân thành nhất nhìn bọn họ.

Hai người khó xử nhìn ta: "Thật có lỗi, chúng ta cũng là phụng mệnh làm việc, thật sự không dám cãi lại."

“ ”

Cái này là sao? Lại tính đem ta nhốt lại như gà voi trong tháp sao không?

Ta mặt không chút thay đổi xoay người, nổi giận đùng đùng quay về biệt thự, rồi kêu to:

“La Y, ông đi ra cho ta!”

“Có chuyện gì? Đỗ thiếu gia?”

La Y rất nhanh liền xuất hiện trước mặt ta, tên gia hỏa này tốc độ vẫn nhanh như trước.

“Vì cái gì tôi không thể ra ngoài? Đây là chuyện gì?” Ta phẫn nộ hỏi. Tuy rằng biết đây không phải lỗi của La Y, nhưng nghĩ đến thân thể bị hạn chế tự do, ta liền không thể khống chế chính mình mà giận chó đánh mèo.

“Là thiếu gia ra lệnh, hấn sợ cậu một mình đi ra ngoài sẽ có nguy hiểm, cho nên”

“Hừ.” Ta hừ lạnh một tiếng, “Nếu tôi hiện tại nhất định phải đi ra ngoài?”

La Y khó xử nhìn ta: “Thật có lỗi, Đỗ thiếu gia, nếu không có thiếu gia đi cùng, cậu thực không thể rời biệt thự. Lần trước cậu bị tập kích, thiếu gia sau khi nghe xong đã rất lo lắng, gấp đến độ lúc nào cũng căng thẳng, chỉ sợ cậu xảy ra chuyện. Cho nên hy vọng cậu có thể thông cảm cho thiếu gia một chút, tất cả cũng đều vì suy nghĩ an toàn cho cậu.”

Ta thông cảm hấn? Vậy ai sẽ thông cảm cho ta?

Ta xoay người phiến muộn trở về phòng, khóa chính mình ở bên trong.

Nghĩ đến sau này phải mất đi tự do, ta liền vạn phần thống khổ. Hơn hai mươi năm qua ta mới thật vất vả có được tự do thì sao bây giờ có thể chấp nhận cuộc sống như con chim nhỏ giống kiếp trước được chứ. Cuộc sống như vậy, chỉ nghĩ đến thôi cũng có cảm giác như một loại tra tấn.

Ta thống khổ cào cào tóc, đi tới đi lui trong phòng, hy vọng có thể nghĩ ra được biện pháp nào tốt rời khỏi đây.

Nhưng y niệm vừa xuất hiện thì hình ảnh khuôn mặt tràn đầy nước mắt của Khải Nhĩ hiện lên, bên tai cũng như vọng vọng lời nói thâm tình của hấn khi ấy.

Thế là, ta buông tay xuống, bắt buộc chính mình phải tỉnh táo lại.

Nếu bỏ chạy như vậy, cũng chẳng phải biện pháp tốt, nếu làm như vậy chỉ thoát được nhất thời nhưng không thoát được một đời. Nếu lại trốn một lần, Khải Ân nhất định sẽ càng thêm điên cuồng, kết quả là người chịu khổ vẫn là chính mình, huống chi, không chỉ hấn, mặt khác, có nhiều nhân cách cũng chẳng phải tốt lành gì. Nếu ba loại nhân cách này cùng đồng thời nổi bão, như vậy ta. Ta không khỏi rùng mình một cái.

Lắc đầu, ta nhìn khuôn mặt có chút tái nhợt của mình trong gương, hạ quyết tâm ta nhất định phải cùng hấn hảo hảo nói chuyện.

47. Chương 47

Buổi chiều ngày hôm sau, khi ta đang ngồi trên ghế sofa xem TV, bắt đầu cuộc sống nhàn chán hàng ngày thì bí đỏ với vẻ mặt phong trần mệt mỏi bước vào biệt thự.

Ta liếc hấn một cái rồi tiếp tục lười biếng nằm xem TV, mà hấn thật cao hứng tiêu sái tiến lại, ôm lấy ta, hôn một cái thật nồng nhiệt.

Một bàn tay của hấn ở phía sau giữ đầu ta, một bàn tay khác nắm lấy cằm ta, không cho ta trốn thoát, đầu lưỡi tham nhập vào miệng ta, linh hoạt đảo qua răng và lợi rồi lại gât gao liếm lấy lưỡi ta, hồi lâu vẫn chưa chịu buông ra.

Chỉ đến khi ta bị hôn đến bực mình mà không ngừng ở phía sau hấn đẩy ra, hấn mới chịu lưu luyến không rời mà kết thúc.

“Ăn cơm chưa?”

Hấn ôm lấy ta, quyến luyến ở trên cổ ta ngửi ngửi, lại cọ cọ trên người ta.

“Rồi, đã ăn.” Ta dùng sức đẩy tên gia hỏa đang ngày càng có xu hướng hóa thành cho con. “Người còn chưa có ăn?”

Hấn gật gật đầu, lại thất vọng nhìn ta: “Còn tưởng rằng có thể cùng em ăn...”

Trong chốc lát, ta tựa hồ thấy được cái đuôi và hai cái tai xuất hiện trên mình tên gia hỏa này, thế là trong đầu linh quang chợt lóe, hỏi: “Người là Khải Nhĩ?”

Chỉ có tên gia hỏa Khải Nhĩ kia mới có thể làm cho người khác phải đau đầu.

“Đúng rồi! Vợ yêu, quả nhiên chỉ có em mới có thể phân biệt rõ ràng bọn ta.” Hấn đột nhiên bỏ nhào lên người ta trên ghế sofa, ánh mắt sáng suốt nhìn ta.

Ta bị hấn chặn đến không thể nhúc nhích, không thể đẩy hấn ra, đành mặc hấn đè ép.

Hấn nhìn xuống ta, đôi mắt màu lam dần lóe lên quang mang dục vọng, hai tay càng ngày càng tiến sát, cái đầu cũng càng ngày càng thấp. Mà ta bởi vì không có chỗ thối lui, chỉ có thể trơ mắt nhìn hấn tiến về phía ta.

Mắt thấy sắp bị hấn hôn, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng ho khan: “Khụ, khụ, thiếu gia, cơm trưa đã chuẩn bị xong, thỉnh dùng cơm.”

Không thẹn là âm thanh của ông trời khiến Khải Nhĩ đình chỉ động tác, thất bại ngẩng đầu, quát: “Ông không thể đợi một lát nữa hẵng nói được sao?”

Khuôn mặt La Y nghiêm túc địa nói: “Chiếu cố thiếu gia cho tốt là chức trách của tôi.”

Nghe xong những lời này, Khải Nhĩ ngã trên người ta, với vị quan gia phi thường khó hiểu này, hấn không có biện pháp.

Ta cười cảm kích nhìn La Y, lần đầu tiên ta cảm thấy được hấn thật là đáng yêu, không nghĩ tới khóe miệng La Y lại mỉm cười, chăm chăm nhìn ta.

“ ”

Ta sửng sốt.

Trong ấn tượng của ta, La Y là một tồn tại nghiêm túc đến khủng bố, là người hầu trung thành nhất của Khải Ân, mà lần này hấn cư nhiên lại cố ý quấy rầy Khải Nhĩ, giúp ta thoát, thật sự là phi thường ngoài dự kiến cả ta. Giờ khắc này, cái hình ảnh khủng bố như đại ma vương Khải Ân của hấn trong lòng ta bắt đầu dần dần phát triển thành hình tượng thiên sứ đáng yêu.

Ta nhìn La Y chân thành mỉm cười.

Khải Nhĩ vừa lúc thấy một màn như vậy, thế là mặt nhăn mày nhí, kéo đầu ta lại đối diện với hấn: “Không được cười như vậy với người khác, ta sẽ ghen!”

“ ”

Ta không nói gì nhìn hấn, chỉ có hấn mới có thể nói ra được những lời này, ta cảm giác được tên gia hỏa này càng ngày càng giống tiểu hài tử.

Ta đẩy hấn đứng dậy: “Đi ăn cơm đi.”

Hấn thuận theo quán tính kéo ta lại, rồi mới vừa hướng bàn ăn đi tới vừa phân trần với ta: “Em thật sự nhẫn tâm để ta tro tro với một đồng đồ ăn như vậy sao? Theo ta!”

Thấy thái độ hấn kiên quyết, ta đành chỉ có thể ngồi bên cạnh hấn, tùy tiện uống chút canh, bồi hấn ăn cho xong cơm trưa.

Ăn xong cơm trưa, hần lại kéo ta trở về phòng ngủ trưa, ta quàng thâm dưới mắt hần, rốt cũng không thêm những lời định nói mà hạo hạo nói ra, ngoan ngoan cho hần ôm ngủ trên giường.

Vừa tỉnh lại, trời đã trở nên tốt, ánh trắng bên ngoài xuyên qua tầm rèm chiếu vào trong phòng, tạo nên vàng sáng tròn trên mặt đất.

Bí đỏ vẫn còn ngủ say, nhưng hai tay vẫn là ôm chặt lấy ta, hơi khí từ nơi mũi phả vào mặt ta, nóng, có chút ngứa ngứa. Nhìn hần im lặng, duy bộ dạng an tĩnh, ta không kìm vờn tay viền theo đường nét mà ngàn năm vẫn không thay đổi. Khuôn mặt này sao lại vừa quen vừa lạ đến thế.

Ngàn năm trước, hần cùng Tuyết Lệ vừa thấy đã chung tình; ngàn năm sau, hần cuối cùng cũng tìm được Đỗ Mặc.

Hơn một ngàn năm cô độc tìm kiếm, ta chỉ tưởng tượng đã thấy thống khổ không thôi, hướng chỉ là sự thực? Nếu không phải bởi vì yêu đến khắc cốt ghi tâm, thì không ai có thể chịu được thời gian chờ đợi lâu dài đầy vô vọng như vậy. Người này, thực yêu ta. . . .

Chính là, vì cái gì. . . . vì cái gì chỉ đến khi phụ vương cùng mẫu hậu ta hồn phi phách tán thì người mới nhận ra người yêu ta đến thế nào? Nếu, nếu có thể sớm một chút, có lẽ. . . .

Ta lau nước mắt nơi khóe mắt, từ trong ***g ngực bí đỏ giã ra, đem cái gối thay thế vào đó rồi ly khai khỏi phòng.

Xuống dưới lầu, nhìn thời gian, mới biết được là đã 8 giờ tối.

La Y thấy ta xuống, liền đi đến tiếp đón, rồi mới hỏi ta có muốn hay không chuẩn bị bữa tối, ta gật gật đầu.

Vốn muốn ngồi xem TV giết thời gian, nhưng ngấm lại dù là tiếng Anh hay tiếng Trung đều rất nhàm chán, chẳng thể lên tinh thần chút nào, thế là ta gọi La Y đang chuẩn bị phân phó phòng bếp nấu bữa tối: “Ta có thể lên mạng không?”

La Y lắc lắc đầu.

“Gọi điện thoại?”

La Y cười khổ.

Ta nhut chí phát tay: “Quên đi. Bữa tối hôm nay là gì? Ta có thể tự mình làm được không? Đã lâu rồi chưa có ăn đồ Trung Quốc, có chút nhớ nhớ, như vậy cũng thuận tiện giết thời gian luôn.”

Lần này La Y cuối cùng cũng đại xá mà gật gật đầu.

Ta hoan hô cười, cao hứng đi theo phía sau La Y vào phòng bếp.

La Y cùng đầu bếp đơn giản nói chuyện một chút, cả phòng bếp liền trở thành thiên hạ của ta.

Ta thuần thực vo gạo nấu cơm, lại bắt đầu làm nóng chảo xào rau, La Y ở một bên nhìn, thần tình ngạc nhiên, ta cười tự hào nhìn hần. Ở Anh quốc học 2 năm, cuộc sống độc thân khiến ta phải bắt đầu học nấu ăn.

Một tiếng sau, mùi hương bắt đầu tỏa ra, nhìn mấy món ăn giản dị thường ngày trước mắt, ta đột nhiên có loại cảm giác được làm người.

Đang lúc ta chuẩn bị ăn, ngón tay bắt đầu động, chuẩn bị ăn cơm thì thấy bí đỏ gọi tên ta, quần áo không chỉnh tề, thần tình kinh sợ từ trên lầu chạy xuống.

48. Chương 48

Nhìn thấy La Y, bí đỏ bắt lấy áo hần, vẻ mặt thập phần lo lắng hỏi: “Đỗ Mặc đâu?”

“ ”

Ta là người sống to đùng đùng ở bên cạnh hần, hần cứ nhiên lại không phát hiện, con mắt hần nhỏ lắm hả?

La Y bất đắc dĩ liếc mắt nhìn ta một cái, hiển nhiên là cũng nghĩ giống ta.

Tên gia hỏa này theo tầm mắt nhìn về phía ta, cuối cùng thấy được ta, thế là biểu tình trên mặt lập tức chuyển từ nguy thành an, cũng hướng ta đi tới, rồi cúi người xuống ôm chặt lấy ta.

Hần ôm ta thực nhanh, ta không đẩy hần ra, chỉ có thể kinh ngạc hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Ta cứ nghĩ em lại trốn đi.” Hần tựa đầu trên vai ta, cúi sát xuống lỗ tai ta nhẹ nhàng nói. “May mắn. . . . Em vẫn còn. Đừng nhúc nhích, hãy để ta ôm một chút.”

Ta buông chiếc đũa trong tay, ngoan ngoãn ngồi xong mặc hần ôm, hần tiếp tục nói:

“ Nếu không ta thật chẳng biết chính mình sẽ làm ra chuyện gì nữa. Ta không muốn thương tổn em, nhưng”

Hần muốn nói lại thôi, nhưng cho dù hần không nói, ta cũng đoán được hần muốn nói cái gì, đơn giản chính là sẽ đem ta cột lại trên giường khi dễ hoặc là đưa đến một hòn đảo bị cô lập, đủ loại thủ đoạn để có thể thể hiện tính độc chiếm bá đạo của hần.

“Ta sẽ không chạy trốn nữa.” Ta thấp giọng nói.

“Ừm? Em nói cái gì?”

“Không có việc gì,” Ta xoay người, nhìn thẳng vào mắt hần, nói: “Người hần là đói bụng rồi, cùng nhau ăn cơm đi! Cơm nước xong, nếu người có rảnh, chúng ta sẽ hảo hảo nói chuyện.”

Hai mắt hần sáng lên: “Có rảnh, đương nhiên là có. Đối với vợ yêu, ta lúc nào cũng rảnh.”

Hần vừa nói vừa sờ sờ đầu ta.

Ta mặt không chút thay đổi néo cái bàn tay sắc lang.

“A.” Hần kêu thảm thiết một tiếng, đáng thương nhìn ta, ủy khuất nói: “Vợ, em hung phạm!”

“Đau không?” Ta ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hần.

Hần gật gật đầu, nước mắt lưng tròng nhìn ta.

“Người lần sau nếu còn giả bộ thành Khải Nhĩ, ta liền khiến cho người ngay cả cha mẹ cũng không nhận ra!”

Hần mâu quang chợt lóe, khi miệng mở lại, dĩ nhiên đã khôi phục thành Dịch Tu Tư: “Em sao có thể nhận ra? Ta tự nhận thấy chính mình không hề lộ sơ hở, ngay cả gia nhân của ta cũng chưa bao giờ phát hiện ra.”

Ta cười nhạt một tiếng, giơ hai ngón tay: “Thứ nhất, chỉ có Khải Nhĩ mới có thể gọi ta là vợ yêu; thứ hai, Khải Nhĩ sẽ không có vẻ mặt như vậy; thứ ba, ánh mắt của người đã bán đứng người, ánh mắt của Khải Nhĩ không có sắc bén như thế.”

“Thì ra là thế, thật không hổ là người ta yêu nhất. Em có thể hiểu rõ chồng mình như thế, ta đây thực vui vẻ.” Hần trêu tức nói.

“Người.” Ta cảm thấy được mặt mình nhanh chóng đỏ lên.

“Như vậy chứng minh, trong lòng em có ta.”

Ta cúi đầu, không dám nhìn hần.

Hần nâng đầu ta lên, hai mắt thâm tình nhìn ta, thanh âm lại mang theo vài phần u buồn: “Nhưng, em rốt cuộc vì cái gì lại không thừa nhận tình cảm này? Mặc. Em còn muốn để ta chờ bao lâu nữa? Rốt cuộc khi nào thì ta mới có thể danh chính ngôn thuận gọi em là vợ?”

Ta dời hai mắt đi, nói sang chuyện khác: “Ăn cơm đi, hôm nay là đồ ăn Trung Quốc, người nhất định chưa nếm thử qua.”

Hắn thật sâu nhìn ta, không tiếp tục truy vấn nữa, mà là để ta ngồi ở ghế bên cạnh, La Y nhanh chóng đem đến một bộ chén bát nữa.

Hắn chưa vội động thủ, mà lẳng lặng nhìn đồ ăn trên bàn đến gần người.

Ta không để ý đến hắn, mà không khách khí bắt đầu gấp đồ ăn lên, ta thân là đầu bếp tuyệt đối có quyền chiếm đĩa rau. Đã lâu chưa có nếm qua đồ ăn Trung Quốc, ta có chút cảm động, tuy rằng đã lâu không có nấu cơm, nhưng xem ra tay nghề chính mình vẫn không có thụt lùi.

Đúng lúc ta đang cất lực ăn, Dịch Tu Tư đột nhiên cúi đầu hỏi: “Em làm?”

“Đương nhiên! Đầu bếp nhà người đâu biết làm đồ ăn Trung Quốc Người làm gì vậy?”

Ta đột nhiên bị hắn ôm cổ, mà cơm trong miệng chưa kịp nuốt xuống, thiếu chút nữa là chết vì nghẹn.

“1500 năm 1500 năm, Mặc.” Hắn thanh âm nghẹn ngào nói. “Lâu như thế, ta cuối cùng, cuối cùng có thể đợi được đến khi em đích thân làm đồ ăn cho ta.”

Ta rất muốn làm sáng tỏ rằng cơm này là ta muốn làm cho ta ăn, không phải vì hắn. Bất quá nhìn hắn kích động như vậy, thập phần đáng thương, ta cũng chẳng nỡ lòng nào mà phá tan mộng đẹp của hắn, chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn, đẩy hắn ra, đem chiếc đĩa nhét vào tay hắn: “Ăn cơm đi.”

Hắn gật gật đầu, cầm lấy đôi đũa.

Ta cảm khái khi thấy tư thế cầm đũa của hắn còn chuẩn hơn cả người Trung Quốc, đột nhiên thấy hắn ăn cơm với tốc độ như lũ quét. Đáng thương cho ta chỉ mới kịp gấp một miếng thịt thơm phức thì toàn bộ thức ăn trên bàn đều nhảy vào trong miệng tên gia hỏa kia.

“Bộp.”

Sau khi uống hết cốc nước, hắn đánh một cái no nê, vẻ mặt hạnh phúc ngồi phịch trên ghế.

Ta cảm tức nhìn hắn, đây là bữa tối của ta, sao hiện tại lại biến thành của hắn rồi chứ!

Hắn nhìn thấy ta cơ hồ chưa ăn được miếng nào, cười gượng nói: “Thật sự là ăn quá ngon , cho nên. Ha hả. . . . em, em đừng giận a, ta lập tức kêu phòng bếp làm món mới, em chẳng phải thích nhất là món súp hải sản sao, thế nào?”

Lão tử ta không phải ẩm đun nước, ta muốn ăn đồ ăn Trung Quốc!

Ta đen mặt hướng hắn đi tới.

“Uy. em, em dừng lại đây, ta muốn giải thích”

Trích dẫn một câu nói kinh điển trong các bộ phim: nếu giải thích có thể được, thì còn cần đến cảnh sát làm gì chứ?

Ta tiếp tục tiến tới.

“Uy. Uy.em sẽ không phải thật sự? Không phải chỉ là một chút cơm thôi sao? A. Không thể nào? ! Cứu mạng a.”

“ @#!”

Sau khi ta đem hắn hảo hảo sửa chữa một chút, cơn tức giận trong lòng cuối cùng cũng biến mất. Sau khi ăn mấy món Ý chẳng có chút mỹ vị Trung Quốc, liền xốc lên cái xác giả chết Dịch Tu Tư đem lên lầu đàm phán.

Đóng cửa lại, ta tổng tên gia hỏa nặng như trư này lên giường.

Hắn đứng lên, bất mãn than thở: “Thân ái, em hiện tại càng ngày càng bạo lực.”

“Nói nhảm, đối với một người, không bạo lực cũng không được a, bằng không da hắn nhất định sẽ rất ngứa.”

“Ai? Ta sao lại không biết còn có nhân vật lợi hại như vậy tồn tại a?” Hắn giả bộ, hết nhìn đông tới nhìn tây.

“Được rồi, đừng để ta phải đánh Thái Cực quyền a.” Ta lấy ghế ngồi xuống, “Ta cũng không muốn nhiều lời với người, lúc này đây, ta đã hạ quyết tâm, muốn hảo hảo cùng người nói chuyện một chút về vấn đề tự do thân thể của mình. Người, không thể cứ như vậy mà nhốt ta, ta muốn đi về!”

“Trở về? Em không phải đã ở nhà rồi sao? Còn có thể quay về đâu nữa?”

“Hừ! Đừng có giả bộ, người hiểu ý ta là gì mà.”

Hắn cuối cùng cũng thu hồi vẻ cợt nhả, nghiêm khắc nhìn ta, từng chữ một nói ra: “Không – có – khả – năng!”

Đáp án như dự kiến.

Ta nhún nhún vai, cũng gần từng chữ một nói: “Ta – nhất – định – phải – quay về.”

49. Chương 49

Ngực hắn kịch liệt đập phồng, có điểm phản nộ trừng mắt nhìn ta: “Trừ phi ta chết, nếu không em đừng hòng rời khỏi ta!”

“ ”

Ta buồn bực nhìn hắn.

Chẳng lẽ ngôn ngữ biểu đạt của ta có vấn đề? Bằng không hắn sao có thể đem câu “Ta muốn về nhà” lý giải thành “Ta phải rời khỏi hắn”?

“Sau này không được nhắc lại chuyện này nữa, có nghe hay không? Nếu không ta không thể cam đoan sẽ không thương tổn em.” Hắn lạnh lùng nói, rồi mới đứng lên, sửa sang lại quần áo đi đến cửa, đang muốn ra ngoài. “Ta còn có một chút công vụ phải xử lý, em đi ngủ trước đi.”

“Đứng lại!” Ta ở phía sau hắn cũng lạnh lùng nói. “Ta đã nói chúng ta phải hảo hảo nói chuyện, đừng có trốn.”

Hắn dừng lại một chút, cười nhạt một tiếng: “Không có hảo đàm gì cả, ta sẽ không cho em rời khỏi ta. Em cũng đừng ảo tưởng có thể rời khỏi ta, cho dù em trốn đến chân trời góc biển, ta cũng đào sâu ba thước tắc đề tìm bằng được em, rồi sau đó khóa em lại bên cạnh!”

Ta có chút đau đầu, chẳng lẽ năng lực biểu đạt bằng tiếng Anh của ta thật sự có kém đến như thế sao?

Ta cúi đầu bất đắc xoa xoa trán, rồi mới ngẩng đầu hừ hừ vô lực nhìn hắn nói: “Ta không có nói là muốn rời khỏi người, người đừng có kích động như thế được không? Người quay lại đi, chúng ta tiếp tục nói chuyện.”

Hắn do dự một chút, cuối cùng vẫn là đóng cửa lại, lại lần nữa ngồi trở lại trên giường.

“Em nói đi, ta nghe.”

“Thật sự nghe?”

“Àn.” Hắn gật đầu.

“Ngày hôm qua sau khi bị ngăn lại ở cửa, ta tự hỏi mình một hồi lâu – chúng ta không thể cứ tiếp tục như vậy được, ta rất ghét không có tự do, mà người thì lúc nào cũng sợ hãi ta rời đi.” Thấy Dịch Tu Tư gật đầu, ta tiếp tục nói. “Người truy ta chạy, cứ như thế nhiều lần, người không phiền, ta cũng có chút chán ghét. Hơn nữa.” Ta quyết tâm, bắt buộc chính mình phải nói ra suy nghĩ của trái tim. “Ta thừa nhận chính mình đối với người là có cảm giác, dù sao kiếp trước đã yêu sâu đậm đến như vậy, không có khả năng nói quên liền quên. Người làm gì vậy? ! Mau thả ta ra!”

Hắn đột nhiên đứng lên, rồi hưng phấn chạy tới ôm lấy ta, không ngừng nỉ non: “Ta chỉ biết, ta chỉ biết, em không có khả năng không thương ta. Trời ạ, lâu như thế, lâu như thế. . . .” Thanh âm hắn càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng vui sướng, “Ta cuối cùng đợi được đến ngày em yêu ta, em yêu ta, ha ha, hôm nay thật sự là ngày cao hứng nhất đời ta, ha ha. Hắc hắc. Ha ha.”

Hắn ôm ta, nở nụ cười thật lâu, ta bị hắn ép vào trong ngực thiếu chút nữa không thở nổi. Tuy rằng rất muốn nói có cảm giác cùng yêu là hai việc hoàn toàn khác nhau, nhưng nhìn thấy hắn cao hứng như thế, ta thật sự không đành lòng cắt đứt niềm vui này của hắn, chỉ có thể yên lặng chờ hắn bình tĩnh lại.

Một lát sau, hắn cuối cùng cũng đình chỉ việc ngây ngô cười, lại đột nhiên kéo ta ra ngoài cửa.

Ta thực kinh ngạc, giãy tay hắn, hỏi: “Làm gì vậy?”

Hắn kỳ quái nhìn ta: “Làm gì? Đương nhiên là đi Florida rồi.”

“” Ta có điểm theo không kịp lối suy nghĩ của tên gia hỏa này. “Đi tới đó làm gì?”

“Còn có thể làm gì được nữa? Đương nhiên là kết hôn a.”

“Kết hôn? ! ! !” Ta kêu lên sợ hãi, “Ai với ai?”

“Đương nhiên là em với ta a.”

“Ta đáp ứng người khi nào?”

“Ngay lúc này a.”

“? ?”

“Em đã yêu ta, cũng chính là đã tiếp nhận ta rồi, mà chúng ta thì đã sớm đính hôn, lưỡng tình tương duyệt (hai bên đều có tình cảm), kế tiếp đương nhiên chính là kết hôn a.”

“Ta sao lại không biết Florida cũng cho phép đồng tính kết hôn nhỉ?”

“” Hắn vỗ đầu, “Ha hả, ta cao hứng quá nên quên mất Florida tuy rằng là nơi kết hôn nhanh nhất, nhưng là kết hôn giữa những người khác phái. Hơn nữa hôn nhân cả đời chỉ có một lần, sao có thể qua loa như thế? Hôn lễ chúng ta đương nhiên phải thật long trọng, ta sẽ đi thông báo cho La Y biết.”

“Chậm đã, địa điểm không phải mấu chốt, mấu chốt là ta cũng chưa có đáp ứng cùng với người kết hôn, người không cần tự chủ trương có được không? Ta hiện tại là muốn cùng người thảo luận vấn đề của chúng ta, mà không phải hôn lễ!”

“Hai chúng ta còn có vấn đề gì chứ, trừ bỏ kết hôn còn có cái gì nữa? Em không đáp ứng sao?”
Hắn cuối cùng phản ứng lại.

“Ta từ đầu tới cuối cũng chưa nói a, là người một mình tự suy, không phải sao?” Cám ơn trời đất, tên gia hỏa này cuối cùng cũng không động kinh .

“Phải không?” Hắn uể oải quay trở về, đột nhiên quì một gối xuống ngẩng đầu nhìn ta cầu xin: “Ta đây hiện tại liền cầu hôn em, em đáp ứng ta có được không?”

Ta thở dài, kéo hắn đứng lên, để cho hắn ngồi trên ghế, mà chính mình lại ngồi ở trên giường, nói tiếp vấn đề đang dở lúc này.

“Vừa rồi ta nói đến đâu rồi?”

“Em yêu ta, muốn cùng với ta kết hôn!” Hắn rất nhanh trả lời.

Ta trừng mắt nhìn hắn một cái, hắn ngồi trên ghế, vẻ mặt như người vợ ai oán, liếc nhìn ta một cái. Nếu không phải lúc trước hắn bắt chước tên gia hỏa Khả Nhĩ thì bây giờ có khi ta còn thực nghĩ rằng người đối diện ta là Khả Nhĩ.

“Em nói em có cảm giác đối với ta.”

Ta gật đầu, tiếp tục nói. “Bởi vì nguyên nhân kiếp trước mà hai chúng ta đều xem nhẹ một bước, nều theo như các cặp bình thường thì bước đầu tiên chính là bồi dưỡng tình cảm.”

“Ha hả.” Hắn cúi đầu cười, tựa vào trên ghế, ngón tay chỉ chỉ ta. “Mặc, em nói giỡn a, hai ta đều bồi dưỡng tình cảm 1500 năm rồi, em cho rằng còn có thể xem như những cặp đôi bình thường nữa hay sao?”

Ta then quá hóa giận.

Hắn nhún nhún vai: “ok, thỉnh tiếp tục, ta nghe.”

“Cho nên, nếu người thật sự hy vọng ta một lần nữa yêu người, cũng cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh người, không chạy trốn, vậy đến theo đuổi ta đi.”

“ ”

“Ta sẽ cho chúng ta một cơ hội, nhận sự theo đuổi của người. Nhưng có một yêu cầu, lúc này đây, người không được hạn chế tự do của ta, ta có quyền được lựa chọn chỗ ở của mình, làm chuyện của mình, kết giao bằng hữu. Đương nhiên, ta cam đoan, lúc này đây khẳng định sẽ không chạy trốn khỏi người, cũng chắc chắn thật sự cùng người kết giao.”

Nghe được câu đầu tiên, Dịch Tu Tư thập phần cao hứng; nghe được câu thứ hai, thân thể hắn siết chặt, hai mắt dần dần đỏ lên, có xu thế phát cuồng; chỉ đến khi nghe câu thứ ba, hắn mới dần dần bình tĩnh lại.

“Đây là việc ta muốn cùng người nói chuyện, hy vọng người có thể đáp ứng. Nếu không, chỉ có lương bại câu thương!” Ta lưu lại một câu nói. Đây không phải chuyện giật gân, nếu chiếu tình huống hiện tại, ta cùng hắn thật sự chỉ có thể lặp lại bi kịch của kiếp trước.

“ ”

Hắn lặng lẽ nhìn ta thật lâu, rồi mới cúi đầu, che đi khuôn mặt.

Ta rất có kiên nhẫn chờ đáp án của hắn.

Hồi lâu, thanh âm rầu rĩ của hắn xuyên qua kẽ hở bàn tay truyền ra: “Để cho ta suy nghĩ một chút.”

“Ân.” Ta nhìn hắn, biết trong nội tâm chắc chắn đang đấu tranh rất thống khổ.

Hắn buông tay, ngẩng đầu, tiếp tục nói: “Đợi vài ngày nữa ta sẽ cho em đáp án?”

“Ân, tốt. Nhiều hay ít ngày ta đều có thể chờ được.”

Ánh mắt hắn phức tạp nhìn ta một cái rồi xoay người tiến ra ngoài cửa, khi tới trước cửa, hắn ngừng lại một chút: “Ta đi tới thư phòng, công ty còn có một ít văn kiện cần xử lý, em đi ngủ sớm một chút đi.” Vừa dứt lời, tiếng đóng cửa cũng truyền đến.

Ta nhìn trừng trừng vào cánh cửa, tâm tình phức tạp.

Hy vọng đừng để ta chờ lâu.

Có lẽ là bởi vì đã nói hết mọi điều từ sâu trong trái tim nên cả người ta thoải mái hơn rất nhiều. Ta ở phòng ngủ, xem TV một lát, sau khi cảm thấy buồn ngủ mới bắt đầu tắt đèn đi ngủ. Một đêm không mộng mị.

50. Chương 50

Buổi sáng ta vừa mới mở mắt, đã bị bóng người ở bên giường làm cho hoảng sợ, tập trung nhìn vào, mới phát hiện ra đó là bí đồ.

Chỉ thấy hắn tóc tai lộn xộn, hai mắt đỏ bừng, trong mắt tơ máu dày đặc, vừa nhìn thấy là biết đêm qua không ngủ, cằm đầy râu, tất cả đều toát ra vẻ hoang dại, quần áo trên người đầy nếp nhăn, cả người thoát nhìn có vài phần hương vị trịnh tử.

Thấy ta tỉnh lại, hắn cúi người xuống, hai tay chống đỡ hai bên đầu ta, ánh mắt phức tạp lại mang vài phần thống khổ chăm chú nhìn, một hồi lâu sau mới nói: “Ta. đáp ứng em!” Thanh âm có chút khàn khàn, cũng thập phần mệt mỏi.

Nghe xong, ta nhếch lên khóe miệng, hướng hắn dâng tặng một khuôn mặt tươi cười thật to.

Ta thắng!

Hắn nói xong câu đó, lại giống như khi lực toàn thân đều dùng hết, ngã xuống bên người ta.

Ta hoảng sợ, đẩy đẩy hấn, không phản ứng, lại nghĩ muốn đi xuống gọi La Y, lại nghe thấy vài tiếng hít thở đều đều từ trong mũi hấn truyền ra, lúc này mới phát hiện hấn nguyên lai là đang ngủ .

Ta nhìn vẻ mặt buồn ngủ đầy mệt mỏi của hấn, giật mình, nếu không có đẩy hấn, ta chẳng lẽ cứ phải nằm bậy mà ôm hấn sao.

Những tia nắng sớm xuyên qua bức rèm chiếu vào giường, hấn dù lờ mờ thôi lệch thếch nhưng khuôn mặt vẫn thực toàn mỹ, dù vậy vẫn có chút sa sút. Ta sờ sờ mặt hấn, ma xui quỷ khiến gì lại đi cúi đầu, khê hôn lên khóe môi của hấn.

Giờ phút này, bên miệng ta lại truyền đến một hương vị của hạnh phúc, mà trong lòng, cũng ấm áp như ánh mặt trời ngoài kia.

Ta ôm hấn nằm một lát, nhưng bởi vì lúc này đã ngủ rất nhiều cho nên thật sự không thể ngủ được nữa, thế là ta nhẹ nhàng đẩy hấn ra, bò khỏi giường.

Lại thấy quần áo ngủ từ hôm qua cũng chưa thay ra, thế là tiện tâm cởi quần áo hấn ra, ngay cả quần lót cũng không buông tha, rồi mới cười gian kéo chăn lại giúp hấn.

Rửa mặt một phen, sau khi thay quần áo, ta nhẹ nhàng đóng cửa lại, xuống lầu mò tìm bữa sáng.

La Y thấy ta dậy sớm như vậy, có chút kinh ngạc, theo thói quen nhìn phía sau ta, đương nhiên nhìn không thấy người hấn muốn nhìn, thế là hấn có chút giật mình nhìn ta, tiếp theo ý vị thâm trường cười nhìn ta.

Ta buồn bực nhìn hấn: “Xảy ra chuyện gì? Ông sao lại cười như thế. Kỳ quái?”

Cái nụ cười đáng khinh này là làm sao?

Hấn vỗ vỗ vai ta: “Đồ thiếu gia, cậu thực cường. Thiếu gia, cậu ấy...”

“Ông muốn nói cái gì? Cái gì má cứ áp a áp ứng thế? Một chút cũng không giống ông a.”

“Thiếu gia cậu ấy. . . . không có việc gì chứ?”

Ta càng nghe La Y nói càng cảm thấy hồ đồ, mà hấn cũng không có nhiều lời, chính là lại cứ thâm trầm vỗ vỗ vai ta rồi đi tới phòng bếp thu xếp bữa sáng.

Ta nhìn theo bóng dáng của hấn, sau khi tự hỏi một hồi lâu thì linh quang chợt lóe La Y, hấn sẽ không cho rằng là tối hôm qua ta thượng bí đồ đẩy chứ?

Ta đem linh cảm của mình kết hợp với những lời nói của La Y, càng nghĩ càng cảm thấy đúng, ta không khỏi có điểm dở khóc dở cười, không nghĩ tới một La Y nghiêm túc như vậy cũng có khi lại rất bất quái.

Ta tự hỏi liệu mình có muốn hay không thành thực đi giải thích với hấn một phen? Vẫn là. Cứ để như vậy đi?

Hắc hắc.

Ta cười gian, chờ bí đồ rời giường phỏng chừng sẽ có trò hay để nhìn a.

Ăn xong bữa sáng, ta từ bên ngoài tản bộ trở về liền không có việc gì làm. Bí đồ tuy rằng đồng ý để ta được tự do, nhưng hấn tất nhiên là vẫn chưa thông báo điều này với mấy tên thủ hạ của hấn, thế là phạm vi hoạt động của ta vẫn là ở xung quanh cái hoa viên của biệt thự này.

Sau khi xem tin tức một lát, ta rầu rĩ trở về phòng.

Bí đồ vẫn đang ngủ, hai tay hai chân nhô ra khỏi chăn, bởi vì thân thể nằm nghiêng nên mơ hồ nhìn được cái mông trắng nõn của hấn.

Trong đầu tà niệm nhất thời trào ra nhưng lại bị ta cố gắng áp chế. Quên đi, vẫn là không nên khi dễ người đang mệt, cứ để cho hấn hảo hảo nghỉ ngơi.

Đứng ngăn ngõ một mình trong phòng cũng chẳng phải biện pháp, thế là ta quyết định đến thư phòng đọc mấy quyển sách giết thời gian.

Tới thư phòng, đang định lấy một quyển sách ra đọc thì ta đột nhiên lơ đãng thoáng nhìn xuống dưới lầu, ánh sáng từ bể bơi lấp lánh, ta lúc này đổi ý tưởng. Kích động trở về phòng, lục tìm quần bơi mà bí đỏ đã vì ta chuẩn bị, sau khi thay xong, ta khẩn cấp chạy về phía bể bơi.

Đã lâu chưa có bơi nhưng vào mùa hè, ngẫu nhiên bơi một lần thì cũng không sai.

Sai khi bơi lội xong, thích ý nằm trên cái phao giữa hồ, uống thức uống La Y chuẩn bị, cảm nhận vị tươi mát của đồ uống, ta thoải mái thở dài, cách hưởng thụ của kẻ có tiền quả nhiên không giống bình thường.

Sau khi ở bể bơi chơi 2, 3 giờ, La Y lại, gọi ta ăn cơm trưa.

Ta từ bể bơi lên bờ, tùy tiện xoa xoa tóc, cũng để nguyên quần bơi theo La Y vào phòng.

Một đường đi đến nhà ăn, bọn hạ nhân thấy ta, mỗi người đều trừng mắt nhìn, có mấy người thậm chí còn nhăn nhó đỏ mặt nhìn ta. Làm cho ta cảm thấy được chính mình giống như toàn thân trần trụi, rõ ràng ta có mặc quần bơi a. (anh Mặc câu dẫn *phụt máu mũi*)

Tới nhà ăn, vừa lúc đụng phải Mạch Khắc đang đi tìm La Y, cùng với tên nam nhân mắt kính đã lâu không gặp, bí đỏ từng nói qua hắn tên là Alex, là một con lai, ta hướng bọn họ chào hỏi, hai người đồng thời mở to hai mắt nhìn ta từ trên xuống dưới một hồi lâu.

Tên nam nhân mắt kính thâm ý nhìn ta nói: “Tôi cuối cùng hiểu được bí đỏ vì cái gì lại mê cậu, một mỹ nhân như thế, nếu đổi lại là tôi, cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.”

“ ”

Quả nhiên là miệng chó không thể khạc ra ngà voi, lỗ tai của ta trực tiếp loại bỏ lời nói của hắn.

“Khụ. Đỗ thiếu gia, cậu mặc như vậy. có phải hay không có chút mát mẻ?” Mạch Khắc đỏ mặt, quay đầu qua chỗ khác, ngữ khí có chút lúng túng nói.

Ta ngồi xuống ghế chờ cơm trưa, bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ: “Please, ta là nam nhân, nam nhân bình thường không phải đều mặc vậy để bơi sao?”

“Đối với người khác đương nhiên là chuyện bình thường, nhưng đối với loại mỹ nhân như cậu mà nói thì là chuyện phi thường nguy hiểm. Cậu không sợ sẽ có người nổi lên thú tính hay sao?”

Ta liếc mắt nhìn tên nam nhân mắt kính một cái: “Ta trước kia đi bơi đều mặc như vậy, nhưng đâu có người nào tấn công ta đâu?” Anh cho là mỗi người đều giống các anh biến thái như thế a?

Hướng chỉ đi bể bơi không mặc quần bơi thì ta đây còn bơi cái gì nữa!

Tên nam nhân mắt kính đột nhiên không thèm nhắc lại nữa, mà cười tà nhìn phía sau ta.

Ta nghi hoặc nhìn hắn, đang buồn bực hắn sao đột nhiên đổi tính thì bả vai lại đột nhiên bị người phía sau nắm lại, tiếp theo, thanh âm khùng bố của bí đỏ từ phía sau truyền đến lỗ tai ta: “Em cứ nhiên còn dám đi bể bơi công cộng bơi lội? Tốt lắm, phi thường tốt!. . . ”

51. Chương 51

Ta bị âm thanh phía sau làm cho hoảng sợ, cứng ngắc xoay người lại, đối diện với một ***g ngực cường tráng trắng nõn. Ta lập tức thông minh mượn đề tài này để nói chuyện của mình: “Nửa người tên gia hỏa này cũng trần trụi, tại sao các người không nói hắn?”

Cái này không phải diễn hình cho câu “chỉ cho phép quan phóng hỏa, không cho phép dân đốt đèn” sao?

Tên nam nhân mắt kính miễn cưỡng đáp: “Không ai dám nói hắn, trừ phi không muốn sống nữa!”

Với bộ dạng của tên bí đỏ này, vừa thấy cũng biết chỉ có hắn nói người khác chứ không thấy ai nói hắn. Nhưng ta ương bướng, chỉ bí đỏ nói: “Ai nói không ai dám? Ta liền dám!”

“Nga.” Tên nam nhân mắt kính kéo dài âm điệu, cười đến thập phần *** đáng.

Mạch Khắc cùng La Y đứng bên cạnh hắn sau khi nghe ta nói xong liền mặt đỏ tía tai.

Ta nghi hoặc nhìn bọn họ, sờ sờ cằm: ta vừa rồi có phải hay không đã nói ra cái gì không nên nói? Bằng không sao biểu tình mỗi người ở đây lại đen đến vậy?

Bí đồ ở phía sau cuối cùng cũng mở miệng nói: “Tuy rằng nghe được em nói những lời này ta thật cao hứng, nhưng” Bí đồ nắm lấy cằm của ta, nâng đầu ta lên, tiếp tục hung tợn nói: “Dù có muốn tình toán gì thì cũng đừng hòng đánh trống lảng!”

Hắn hai mắt đỏ bừng, khuôn mặt tuần tú vận vẹo tiến sát đến trước mặt ta, trên đầu tựa hồ còn ẩn ẩn một chút hắc khí, chỉ còn thiếu hai cái sừng nữa là thành đại ma vương khủng bố. Lòng ta tăng tốc, bị dọa sẽ không phải là ma vương Khải Ân sẽ xuất hiện đấy chứ?

Ta nơm nớp lo sợ hỏi: “Khải Ân?”

“Em nói gì?” Hắn ngoài cười nhưng trong không cười nhìn ta, rồi mới ngẩng đầu nhìn ba người kia bằng một ánh mắt sắc như đao: “Các người nhìn cái gì đó?”

Ba người rất ăn ý, đồng thời quay đầu đi, đồng thời lui lại mấy bước.

“Thiếu gia, cơm trưa ở phòng bếp bên kia đã chuẩn bị tốt, tôi đi xem xét lại một chút.” La Y dùng lý do đường hoàng nhất, là người thứ nhất trốn.

“Thiếu gia, tôi đột nhiên nhớ hình như bên kia còn có việc, tôi phải đi coi.” Mạch Khắc suy nghĩ vài giây, rồi mới dùng lý do không cao minh bỏ chạy .

Chỉ còn lại có tên nam nhân mắt kính, tựa như ngọn đèn đang leo lắt, cố gắng sống sót.

Khải Ân bất mãn liếc mắt nhìn hắn: “Người còn có chuyện gì sao?”

Tên mắt kính nam nhân tựa như là bị uy áp của Khải Ân làm cho tỉnh lại, hai mắt hồ ly dường như nhú lại, khôi phục lại vẻ cười tà của hắn, nhưng đôi mắt sắc bén của ta lại thấy hắn có dấu hiệu muốn lui lại vài bước.

Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề.

Ta mở trừng mắt nhìn, dự cảm không tốt trong lòng càng lúc càng lớn.

“Là La Y mời tôi tới.”

“Nga? Ông ấy gọi người tới để làm gì?” Khải Ân không chút để ý hỏi.

“Ông ấy nói,” Tên mắt kính nam nhân lùi lại thật nhanh, “Cậu có thể bị thương, kêu tôi đến thử xem xét một phen.”

“Ta bị thương? Là ý gì?” Khải Ân nheo mắt lại đầy nguy hiểm.

Ta cuối cùng nhớ tới những gì La Y nói khi ta xuống lầu, thế là thân thể đột nhiên cứng ngắc. Không nghĩ tới La Y trừ bỏ bát quái ra còn giống gà mẹ, ta bị hắn hại thảm rồi.

Bàn tay Khải Ân đặt trên vai ta, tự nhiên cảm nhận được vẻ cứng ngắc khác thường của ta, hắn liếc ta một cái, ý tứ mười phần là cảnh cáo.

“Chính là, chính là.” Tên mắt kính nam nhân tiếp tục lui lại, rồi khi cảm thấy được khoảng cách này là an toàn, liền không để ý tới ánh mắt hướng hắn cầu xin tha thứ của ta, một hơi nói ra: “Hắn nói cậu bị Đỗ Mặc đè ép cả đêm, mặt sau có thể bị thương, Để tôi đến xem giúp cậu! Ách. Đương. tôi cái gì cũng chưa nói. Cáp.” biết không khí không tốt, hắn nhanh chóng chạy biến vào phòng bếp.

Nhà ăn chỉ còn lại ta cùng đang cái tên hiện tại đã từ ma vương thăng cấp thành ma hoàng, Khải Ân.

Ta lệ rơi đầy mặt nhìn theo bóng dáng vừa biến mất của tên nam nhân mắt kính, có loại cảm giác bị trắng “Gió gào biển nước lạnh, trắng sẽ một đi không trở lại”.

“lầm bầm.”

Khải Ân ở phía sau hừ lạnh hai tiếng vang vọng khắp phòng ăn trống trải.

Ta không khỏi nhỏ vài giọt mồ hôi lạnh.

“Mặc, nguyên lai em có chủ ý đối với ta.” Hắc cú đầu, phi thường ôn nhu ở bên tai ta nói. “Ta bị em đặt ở dưới thân? Ân? Đề ép một buổi tối? Ân?”

“.” Ta mồ hôi lạnh ứa ra.

“Ta cũng không biết nguyên lai thể lực em lại tốt thế đó, Mặc.”

Ta cuối cùng cũng đổ mồ hôi như thác nước Lưu Sơn, nhưng vì sự trong sạch của chính mình vẫn là quyết định cố lấy dũng khí nói thật, nhưng thanh âm giống như tiểu nhân khiến ta cũng cảm thấy khinh bỉ chính mình: “Ta tuyệt đối cũng không có nói những lời này.”

“Vậy là ai nói?” Khải Ân như cố ý như vô tình thổi khí vào lỗ tai ta, nơi đó cũng là nơi mẫn cảm nhất của ta.

Ta thân thể có chút nhũn ra, may mắn là đang ngồi chứ nếu không sẽ xấu hổ mà té xuống mặt đất mất.

“Là La Y. . . .” Hắc cau mày, hoài nghi nhìn ta.”Thật sự, ta tuyệt đối cái gì cũng chưa nói.”

Cho dù ta có tà tâm cũng không dám đương nổi cái trách nhiệm này!

“Phải không?” Khải Ân đứng dậy, hét lớn: “La Y!”

La Y không hổ là quản gia, vừa kêu một cái liền xuất hiện, tay cầm theo một cái mâm từ phòng bếp đi ra: “Thiếu gia, cơm trưa của người cùng Đỗ thiếu gia đã chuẩn bị tốt, còn Alex thiếu gia.”

Khải Ân gật đầu, ngồi xuống cái ghế bên cạnh ta.

Mà tên nam nhân mắt kính vốn lúc này trốn vô phòng bếp giờ đi theo phía sau La Y, thật cẩn thận tìm hiểu, cảm thấy tạm thời không có nguy hiểm gì, mới ngồi xuống chỗ xa Khải Ân nhất.

La Y sau khi cùng bọn người hầu đặt mâm xuống liền bắt đầu chia thức ăn cho chúng ta.

“La Y, là người gọi Alex tới?”

La Y gật gật đầu.

“Ông nói với hắc thân thể ta không khỏe?”

La Y tiếp tục gật đầu.

“Ông là nghe từ đâu?” Thanh âm Khải Ân rất nhẹ, nhưng lãnh ý trong đó, tất cả mọi người ở nhà ăn đều có thể nghe ra.

La Y không nói gì, nhưng hai mắt cứ không ngừng liếc về phía ta, ý tứ không cần phải nói cũng biết.

Ta giận dữ trừng mắt nhìn hắc, tên gia hỏa này cư nhiên dám hăm hại ta, uống công ta trước đó cứ cho hắc là người tốt.

“Nga, như vậy a.” Khải Ân một tay chống cằm, hơi nghiêng người mỉm cười nhìn ta: “Mặc, em còn gì để nói?”

Ta tiếp tục giận dữ trừng mắt nhìn La Y, tên gia hỏa kia nhân lúc Khải Ân không để ý liền nhìn ta bằng ánh mắt vui mừng khi người khác gặp họa.

Tên hỗn đản này!

Ta đứng lên, đang muốn đi tới cạnh La Y, thành linh lại bị Khải Ân ở bên cạnh kéo lại, đẩy xuống bên cạnh hắc.

“Mặc, em đang nhìn ai thế?”

Ta nhìn ánh mắt hùng hực lòng đồ kị của Khải Ân, không tự giác có chút sợ hãi nuốt nước miếng một cái, vội vàng hướng hắc nịnh nọt cười: “Đương nhiên là nhìn người a, ha hã.”

Khải Ân hướng ta cười tà mị, kéo lấy cằm ta, cúi xuống hôn: “Nhớ kỹ, khi có ta ở đây không được nhìn người khác, ta sẽ ghen!”

Ngữ khí thập phần hợp tình hợp lý, ta không khỏi có loại cảm giác vô lực không nói nên lời.

“Ăn cơm đi, sau đó ta sẽ thu thập em!” Hắc phi thường bất mãn nhìn thân thể trừ quần bơi ra thì cái gì cũng không mặc của ta.

Một tia lạnh lẽo từ dưới chui tọt lên đầu ta, ta vừa ăn cơm vừa bi thảm cho chính mình vì những gì sắp phải chịu.

52. Chương 52

Khải Ân rất nhanh ăn xong, nhưng động tác vẫn là bảo trì tư thế tạo nhả của quý tộc, sau khi ăn xong, ta vẫn còn đang ăn cơm chính mình. Hắc đại trong chốc lát, có lẽ là thật sự không thể chịu đựng được ánh mắt cực nóng của bọn hạ nhân cứ phóng trên người ta càng ngày càng nhiều mà kéo ta, không để ý đến phản đối của ta liền đem ta tha lên lầu về phòng.

Ta vốn tưởng rằng hắc sẽ trực tiếp đem ta ném tới trên giường, không nghĩ tới lại bị hắc kéo vào phòng tắm, ném vào bồn tắm không biết từ khi nào đã đầy nước, hơi nước bốc hơi, hơn nữa còn có thể so sánh với hơn một nửa cái bể bơi.

Ta không hề phòng bị liền bị ném xuống nước, đang muốn giãy dụa trôi lên thì lại nghe thấy đỉnh đầu bùm một tiếng, tiếp theo mặt nước không ngừng xao động, Khải Ân không cởi quần áo liền nhảy xuống, cũng rất nhanh cuốn lấy ta, không cho đầu ta trôi lên mặt nước.

Ta liều mạng đập đập nước, hô hấp khó khăn, mắt thấy sắp trở thành người chết vì bị chìm trong bể nước thì tên gia hỏa Khải Ân kia cuối cùng cũng có lương tâm mà kéo ta vào người, độ khí cho ta.

Ta tham lam hít lấy không khí từ miệng hắc, hắc tựa hồ có chút hưởng thụ, lấy tay giữ phía sau đầu ta, không ngừng hôn sâu.

Ta tuy rằng tạm thời không có chết đuối, nhưng cổ họng cứ như hỏa thiêu, không ngừng uống nước, vô cùng khó chịu, thế là ta dùng sức đẩy hắc ra. Mà lần này hắc không có ngăn cản ta, mặc cho ta đẩy hắc ra để đứng lên.

Nước trong bể chỉ tới bên hông ta, trôi lên mặt nước, không ngừng hít thở, ta liền ôm lấy ngực mình mà kịch liệt ho khan. Lúc này tên gia hỏa Khải Ân kia cũng trôi lên mặt nước, từ bị tiêu sái bước đến gần, nhẹ nhàng chụp lấy thất lưng ta, giúp ta thuận khí.

“Người. Người.” Ta run rẩy chỉ hắc, bởi vì còn ho khan, cho nên một hồi lâu vẫn không thể nói ra. Đến khi chính mình cuối cùng đã có thể thở được, ta tức giận nhảy dựng lên đánh về phía hắc, đem hắc đánh gục xuống bồn tắm.

Hắc kêu một tiếng đau đớn, ngã ngồi trong bồn tắm, mặt nước vừa vọt đến cằm hắc.

Ta cũng cố không để ý tới hắc hiện tại là Khải Ân, một bạo quân không thể đắc tội, chỉ để ý tới cái cổ hắc đang bị ta bắt lấy, về mặt hung tợn đồ bùng, dùng sức lay động: “Người hỗn đản này, cư nhiên muốn để ta chết đuối hả? !”

Hắc cau mày, mặc cho ta bóp cổ: “Em không phải thích bơi lội sao? Ta cho em bơi đủ!”

Mẹ nó! Nói cả nửa ngày hóa ra tên gia hỏa này còn để ý chuyện ta bơi sáng nay.

Thật là một tên nam nhân lòng dạ hẹp hòi!

Ta càng dùng sức lay hắc: “Vừa rồi mà nói là bơi lội sao? Đầu óc người bị nước vào rồi hả? Cái đó gọi là lặn xuống nước! Người nghĩ rằng ta và người là cá hả, có thể dùng mang hô hấp?”

Hắc thở dài, ôm lấy ta, nói: “Em hiện tại cũng là nam nhân, hắc là rõ ràng, nam nhân có tính chiếm giữ rất mạnh. Mà em cứ đem thân thể em lỏa thể đi bơi để cho người khác thấy, điều này quả thực là khiêu chiến lòng nhẫn nại của ta, ta đương nhiên sẽ ghen tị. Em đã có trí nhớ kiếp trước, như vậy nên biết là một nam nhân mà tính chiếm giữ cùng độ kị rất mạnh, hơn nữa còn yêu cầu người mình yêu phải trăm phần trăm thuộc về chính mình!”

Ta nhin không được chường một phát lên đầu hấn: “Hỗn đản! Ngươi chỉ biết dùng đến sức mạnh thôi, người như vậy quả thực chính là siêu cấp biến thái.”

So với kiếp trước thì chỉ có hơn chứ không có kém.

“Phải a, ta thừa nhận chính mình có điểm biến thái, nhưng Mặc, em phải biết rằng, phải trải qua 1500 cô địch cùng chờ đợi, cho dù là thánh nhân cũng sẽ không thể không trở nên biến thái.”

“” Ta lặng yên, tay cũng không tự chủ được khẽ vuốt hai má hấn, trong lòng một trận đau đớn, cảm giác nồng đậm bị thương không ức chế được mà xộc thẳng vào đầu.

Đúng vậy, ta có thể nào quên, hấn cô độc tịch mịch thống khổ bị thương rồi lại cố chấp đợi ta suốt 1500 năm, suốt 1500 năm!

Hấn đem ta ôm vào trong lòng, gất gao ôm: “Đừng khó chịu, ta sẽ đau lòng. Hết thấy đều là ta tự nguyện, ta tự nguyện nhận trừng phạt mà ông trời dành cho ta.”

“”

“Cho nên Mặc a, ta không thể chịu đựng được em rời xa ta, một giây cũng không được, ta thật vất vả mới tìm được em. Nhưng hiện tại, ta không thể không để cho em tự do, để em đi xa, em có hiểu được thống khổ của ta không?”

“Xin đừng rời xa ta.”

Thanh âm hấn nghẹn ngào.

“Ta.”

Ta đột nhiên nghĩ tới linh hồn phụ vương cùng mẫu hậu vì chính mình mà tan biến, thế là, hai chữ “sẽ không” đột nhiên cứng lại trong cổ họng.

Khải Ân cũng không phát hiện tâm lý biến hóa của ta, vẫn như cũ, dùng sức ôm ta, cứ như muốn đem ta nhập vào thân thể của hấn.

“”

“Ba.”

Hồi lâu sau khi ta không thể nhin được nữa liền đưa tay lên cho hấn một bạt tai, lạnh lùng hỏi: “Ngươi đang làm gì đấy?”

Hấn không đến nơi đến chốn, một tay cứ không ngừng muốn sát nhập hậu huyệt ta, *** đang liếm liếm vành tai ta, thanh âm thô ráp nói: “Ai kêu em dùng loại tư thế này câu dẫn ta!”

Ta khó chịu lắc lắc mông, lúc này mới phát hiện hai chân chính mình đang tách ra ngồi trên đùi hấn, cái đồ vật nọ giờ phút này chính là sinh long hoạt hổ đè lên bụng ta. Quần bơi vốn ở trên người không biết từ lúc nào đã không cánh mà bay, mà tên gia hỏa kia không biết từ lúc nào cũng đã không còn gì trên người nữa.

Theo phương diện nào đó mà nói, tên gia hỏa này đúng là một siêu nhân!

Ta dùng sức vặn vẹo thân thể, muốn mượn sức nước đứng dậy.

Khải Ân một tay gất gao ôm lấy lưng ta ép vào hấn, ngón tay ở trong cơ thể ta nhẹ nhàng chuyển động, khẽ trào một cái.

“Ân.”

Ta rên rỉ một tiếng, cả người run rẩy ngã ngồi lên đùi hấn, ngón tay trong cơ thể càng ngày càng tiến sâu vào.

“Ngươi.hỗn đản.”

Hấn sủng nịnh hôn ta, khuôn mặt mỉm cười thấp giọng nói: “Phải, ta hỗn đản, nhưng em không phải cũng rất hưởng thụ sao?”

“Oanh” một cái, ta cảm giác chính mình mặt đỏ đến sắp nứt ra, thế là lòng không cam tròng mắt nhìn hấn.

“Đừng nhìn ta như thế, ta sẽ nhìn không được” Hấn vươn đầu lưỡi liếm liếm môi ta, “Em không biết, ánh mắt em hiện tại có bao nhiêu mị hoặc đâu...”

Ta quay đầu, không dám nhìn hấn.

Hấn nắm cầm ta chuyển về phía hấn, rồi mới đột nhiên tà ác cười. “Ta đột nhiên nhớ tới, em còn thiếu ta một thứ. Nếu muốn đi vậy trước hết phải trả nợ đã.”

Ta ác hàn: “Cái gì?” Đùng nói là ta nợ hấn sinh hoạt phí a, ta không đỡ nổi đâu.

“Em đã quên?” Ta nghi hoặc, hấn tiếp tục nói. “Em nói em thích hấp. . . .”

“”

“Em giả bộ đáng thương cũng vô dụng, cái gì chưa xong thì hãy cho nó xong đi.”

“”

“Ta lần trước đến một quán ăn Trung Quốc hỏi hấp nghĩa là gì?”

“”

“Tuy rằng hiện tại không có ***g hấp để đem em bỏ vào, nhưng hiện tại trong bồn tắm hơi nước bốc lên, hoàn cảnh thật cũng không kém lắm. Hơn nữa nước này còn có thể tắm rửa, xoa bóp, rất là thú vị, ta nghĩ em có thể cảm nhận được điều này.”

“” Đích xác, vừa rồi uống nước ta hét lên không ít, quả thực có chút thú vị a.

“Như vậy đi Mặc.”

Hấn dần dần áp chế, rồi đem ngón tay thứ hai cho vào hậu huyệt.

“Em đã chuẩn bị tốt cả chưa?”

“”

Mây đen kéo đến, càng ngày càng gần, nhìn bộ dạng dữ tợn của Khải Ân, ta phi thường cảm thấy thương cảm cho kết cục của chính mình.

53. Chương 53

Hấn áp lại, mà ta bởi vì tránh né hấn mà ngã về phía sau, lưng rất nhanh liền chạm mặt nước.

Thấy Khải Ân hiển nhiên là không đạt được mục đích không bỏ qua, ta chỉ có thể hít vào một hơi thật sâu, thấy chết không sờn, trầm mình xuống bồn tắm, hy vọng có thể kéo dài thời gian, không nghĩ tới tên gia hỏa kia lại hít một hơi thật sâu nhìn về phía ta.

Bởi vì chuyện lúc này ảnh hưởng quá lớn khiến ta không dám lặn quá sâu, mà hấn không hề bắn khoản rất nhanh lặn xuống theo ta, dễ dàng thu lại khoảng cách. Bơi tới hông rồi tới sát lưng ta, dễ dàng chuyển tới sau đầu ta, mà hai ngón tay lại không thâm nhập vào cơ thể ta, mà ngược lại, gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng ta.

Hấn một tay đem đầu ta áp về phía hấn, dù ngược dòng nhưng rất nhanh hôn lấy ta.

Hấn dùng đầu lưỡi mở môi ta ra, chạm vào răng ta, cố gắng thu hút đầu lưỡi ta, bắt buộc ta phải cùng hấn giao triền.

Không khí trong miệng rất nhanh đã không còn, ta một lúc... không ... chú ý liền uống phải nước miếng, không khí quen thuộc đột nhiên mãnh liệt phả vào miệng ta. Ta vội vàng vẫy một tay, để cho chân mình tiếp xúc với đáy ao để lấy nó làm điểm tựa trôi lên mặt nước hít thở không khí. Tay Khải Ân ở bên hông ta làm mấy chuyện xấu, không cho ta cử động.

Ta dùng hai tay đẩy hấn, nhưng lực đẩy của tay ở dưới nước có hiệu lực rất kém. Hít thở càng ngày càng khó khăn, trước mắt dần dần mờ nhạt, mơ hồ có thể nhìn thấy lão nhân gia thượng đế đang cười hì hì nhìn ta, ngoắc tay lại.

Đang lúc hai mắt ta sắp biến thành màu đen, hai chân đập loạn, chuẩn bị sắp ngất thì Khải Ân cuối cùng cũng buông tha ta, nụ hôn khủng bố cuối cùng đã xong, dựa vào sức nước lôi ta lên mặt nước.

Ta chụp lấy vai hấn, cố sức đứng vững vàng trong bồn tắm, há mồm, không ngừng hít thở, rồi lại tê tâm liệt phế ho khan một trận, mới có thể cho hết nước ra khỏi phổi.

“Người.” Ta bóp lấy cổ, hận không thể đem tên hỗn đản trước mắt này rút gân xẻ thịt.

Hấn lại cười hì hì vô tâm nhìn ta, trêu chọc nói: “Tư vị hấp thế nào? Em không phải rất thích hấp sao?”

Ta bị ngược cuồng, sao có thể thích được chứ? Hơn nữa ‘hấp’ này rõ ràng không giống với ‘hấp’ của ta, tên gia hỏa này vốn phi thường xuyên tạc lời nói của ta, cho dù qua ngàn năm cũng là một chút không đổi.

Ông nội người, lão tử ta và người liều mạng!

Ta đánh về phía hấn, hấn lui vài bước chụp được ta, một bàn tay vòng lấy thắt lưng ta, một bàn tay quá phạm khác ôm lấy hông ta, cũng nhân cơ hội này sờ soạng thêm mấy cái.

“”

“Được mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ, đời này thật sự là chết cũng không hối tiếc” Hấn thỏa mãn thở dài, biểu tình trên mặt cứ như là một tên trộm cuối cùng cũng trộm được con mèo.

Ta buồn bực trừng mắt nhìn hấn một cái, luống cuống tay chân muốn thoát ra. Không nghĩ tới biến việc ta tập kích thành việc yêu thương nhưng nhớ, đều do cái bể chết tiệt này, sức nước chết tiệt!

Hấn ở ta trên lưng nhẹ nhàng vuốt ve vài cái. Cảm giác tê dại quen thuộc tràn về, ta cả người như nhũn ra, nếu không phải tay hấn còn ôm nơi thắt lưng cùng hông ta, ta đây khẳng định đã ngồi xuống đáy ao rồi.

“Người, người.” Ta chỉ chỉ hấn, tên gia hỏa này lại dùng chiêu này.

Hấn vô tội nhìn ta: “Ai biểu em mãi cảm như thế làm gì”

Ta giận!

Biết ta mãi cảm người còn bính!

Ta nắm chặt tay, thề cùng hấn nhất quyết sinh tử một phen.

Hấn lại đột nhiên lộ một bộ đau thương nhìn ta: “Mặc, em không biết ta đã phải dùng nhiều nghị lực đến thế nào mới có thể khống chế được chính mình không đối ý thả em rời đi không.”

Hấn buông mồm, nâng tay lên, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má ta: “Cho ta, được không? Em biết, ta không muốn thương tổn em”

“ Được.” Ta nhìn ánh mắt thâm tình của hấn, cười khổ gật đầu, rồi mới lần đầu tiên chủ động ôm lấy hấn.

Ta đúng là vẫn không đành lòng nhìn hấn thống khổ cùng khổ sở.

Vậy hãy để cho ta. phóng túng lúc này đi.

54. Chương 54

Chiếm được sự đáp lại của ta, hấn mừng rỡ như điên, kích động hôn lấy ta. Ta thoáng ngẩn đầu, chủ động đón nhận hấn. Hấn được ủng hộ, một tay gắt gao chế trụ đầu ta, càng thêm nóng bỏng, không ngừng ở trong miệng ta liếm liếm. Đầu lưỡi ta bị hấn liếm có chút run lên, cơ hồ có cảm giác như sẽ bị hấn nuốt luôn vậy.

Hôn từ trước tới nay chưa có dài như vậy, mà ta cứ nhiên lại dường như nhiệt tình đáp lại hắn, thẳng đến khi hậu huyết truyền đến cảm giác có dị vật quen thuộc, ta mới thanh tỉnh lại, vội vàng dời đầu đi, lại chụp lấy bàn tay không an phận của hắn.

Hắn lưu luyến không rời, cắn môi ta, không muốn buông ra, thấp giọng nói lời ngon tiếng ngọt: “Ta yêu em!”

“Đi lên giường.” Lần đầu tiên ở trong nước lâu như thế, lại làm như trẻ con ‘nghịch nước’, ta có cảm giác muốn ngất.

“Không, ngay tại đây.”

“Trên mặt đất rất cứng rất lạnh, ta không thích.”

“Ha ha.” Hắn cúi đầu bật cười một tiếng, đột nhiên bế ta lên ngồi cạnh bể, lại thuận thể đem ta ngồi lên người hắn.

“Như vậy sẽ không cứng không lạnh nữa.” Hắn liếm đôi môi như cánh hoa của ta.

Bởi vì động tác hắn quá mức bất ngờ, khiến ta bối rối, chỉ có thể một tay ôm lấy cổ hắn, một tay chống đỡ để ngừa trượt chân rơi xuống hồ. Nhưng mà, thân thể vừa mới đứng vững, hắn lại cố tách hai chân ta ra, để ta ngồi lên đùi hắn.

“Người.”

Ta đang muốn dựa vào đùi hắn để đứng lên, hai tay hắn lại cố gắng dùng sức ấn ta xuống, khí lực ta không bằng hắn, lại ngã ngồi trên người hắn, tay vừa trượt, không cẩn thận chạm vào phần thân đã sớm sung to của hắn.

“Ấn.” Hắn hít một ngụm khí, “Đừng nhúc nhích!”

“.” Ta nhìn hai mắt hắn đã rục rịch chảy, nhướng nhướng mi, cười xấu xa cầm lấy phần thân hắn, nhẹ nhàng gảy một chút, rồi mới buông ra: “Hôm nay người sao ôn nhu thế? Đổi tính rồi à?” Trước kia mỗi lần cùng hắn làm tình đều là khiến cho ta đau khổ không thôi, cơ bản không thể không có tí máu.

Hô hấp hắn dồn dập, nhưng cuối cùng vẫn không chế được xúc động. Hắn nắm ta, nhìn thật sâu vào ta, đôi mắt màu lam đầy dục hỏa nhưng cũng nhu tình như nước, ta cơ hồ đã nghĩ đến người trước mặt chính là Dịch Tu Tư.

“Em có biết, ta cho tới bây giờ đều không muốn thương tổn em. Trước kia là em không biết hồi cải cứ hết lần này đến lần khác muốn thoát khỏi ta, ta mới không thể không chế được chính mình. Hôm nay khó được cơ hội em thuận theo như thế, ta đương nhiên phải ôn nhu đối đãi với em a, miễn cho em lúc nào cũng sợ ta. Tuy rằng hiện tại nhìn không ra nhưng trong lòng em vẫn còn e ngại ta? Mặc.”

Ta cả kinh, không ngờ rằng mình vẫn là bị hắn nhìn ra.

Tuy rằng ta đã rất cực lực làm cho chính mình không run rẩy, nhưng kỳ thật từ lúc Khải Ân xuất hiện ở trước mắt ta đã sợ hãi đến không biết làm gì, tim đập kịch liệt, cho tới bây giờ cũng vô pháp dịu đi, chỉ có thể cố gắng làm cho chính mình thoát nhìn bình thường một chút. Bất quá hiển nhiên, sự che dấu của ta không tài nào qua nổi sự quan sát đầy cao minh của hắn.

“Em phải biết rằng, ta cùng bọn họ giống nhau, đều là rất yêu em, hy vọng có thể cho em những gì tốt đẹp nhất.” Hắn sờ sờ đầu ta, “Cho nên, không cần sợ ta, ta cũng khát khao có thể nhìn thấy lúm đồng tiền trên mặt em. Như vậy mới công bằng với cả ba chúng ta.”

Ta đối với lời khẩn cầu của hắn mà kinh ngạc vài giây, trong lòng tựa hồ có chút buông lỏng.

Ta nâng tay rồi lại buông, do dự nhìn hắn một cái, cuối cùng vẫn là cố lấy dũng khí mở ra hai tay ôm lấy cổ hắn, đầu tựa vào vai hắn, vuốt ve một chút: “Ta sẽ cố gắng hết mình.”

Sự sợ hãi của ta đối với hắn không phải một lúc là có thể tiêu trừ, bất quá trì trệ không tiến không phải phong cách của ta, ta sẽ thay đổi cái nhìn cùng thái độ của mình đối với hắn.

Hắn thật cao hứng cúi đầu hôn lấy ta, hai tay bắt đầu không thành thật. Một bàn tay ở sau lưng ta di chuyển, không ngừng ăn đậu hủ, một bàn tay khác trực tiếp vươn tay đâm vào hậu huyệt ta. Bởi vì lúc này có hơi rộng ra một chút nên hắn rất dễ dàng tham nhập vào hai ngón tay, trong cơ thể ta cũng nhẹ nhàng co rúm lại, móng tay ta khẽ bấm nhẹ một chút.

Ta trong cổ họng phát ra thanh âm lầm bầm, hai tay càng nhanh ôm lấy cổ hắn, hai chân cũng không tự chủ mà vòng qua thắt lưng hắn.

Hắn tựa hồ thật cao hứng khi thấy ta chủ động, buông môi ra, lại hôn phía dưới cằm, liền tinh tế bắt đầu liếm, cắn nơi cổ ta.

Ngón tay sau hậu huyệt tăng lên ba cái, có điểm trưởng to, nhưng có lẽ bởi vì nước trong bồn tắm lúc này mà ta bây giờ cũng không có cảm thấy đau đớn. Còn tưởng rằng Khải Ân sẽ tiếp tục mở rộng, không nghĩ tới hắn lại đột nhiên rút ra ngón tay. Trong chớp mắt, sự trống rỗng làm cho ta khó nhin, phải tự động dùng móng cạo vào phân thân hắn.

“Đừng nóng vội, đợi chút.” Hắn ôn nhu dỗ ngọt rồi nâng hông ta lên, nhắm ngay phân thân hắn ngồi xuống.

Lúc này dường như đã đủ to nhưng phân thân vốn chẳng nhỏ một chút nào của hắn vẫn khiến ta có chút đau, phân thân mới đi vào một chút, hậu huyệt của ta liền không chịu nổi đau mà có chút đứng lên. Ta có chút lùi bước, hậu huyệt cũng co rút lại không cho hắn đi tới, hắn mặt nhăn mày nhíu, nhưng cũng không làm cho ta lập tức nhận hắn, mà là tay cầm lấy phân thân hơi ngẩng đầu của ta, cao thấp bộ lộng.

“Ân.”

Phía trước truyền đến khoái cảm khiến cho ta không khỏi thả lỏng thân thể, mà hắn cũng thừa cơ hội này đem toàn bộ phân thân tiến vào. Ta rên một tiếng, mà hắn cũng thoải mái thở dài một tiếng. Tuy rằng khi hắn tiến vào vẫn có chút đau, nhưng sau khi hoàn toàn tiến vào cảm giác đau đớn ngược lại tiêu thất, chỉ còn lại có hơi chút cảm giác sưng tấy, cũng không khó chịu.

Hắn thân thủ sờ sờ nơi hai người kết hợp, đột nhiên cảm thán nói: “Không có xuất huyết.”

Ta vô lực đánh hắn một chút. Hồn đản này, chẳng lẽ còn chờ mong ta xuất huyết?

“Đau không?”

Ta lắc đầu.

“Vậy là tốt rồi. . . .” Hắn hơi hơi giật giật thân thể, hảo hảo nhanh chóng ôm lấy ta.

“Ta không muốn lại nhìn thấy em thống khổ khóc nữa, nhăn như vậy tuy vất vả nhưng xem ra vẫn là đáng giá. Ta. . . .có thể động không?” Hắn thở gấp hỏi.

Ta phức tạp nhìn hắn bởi vì cố nén dục vọng mà ghen hông mặt, gật gật đầu.

Phân thân trong cơ thể trong nháy mắt ta gật đầu đột nhiên trước lên vài phần, hắn chậm rãi lui ra sau, lại chậm rãi tiến vào, chờ thân thể ta đã hoàn toàn thích ứng mới bắt đầu tăng tốc.

Ta mở ra song chướng, gắt gao vây quanh cổ hắn, hai chân lại dùng sức kẹp lấy thắt lưng hắn, chủ động đón nhận va chạm của hắn, tiếng rên rỉ không ức chế được từ trong miệng tràn ra.

“Ta yêu em, ta yêu em, ta yêu em.”

Hắn ở ta bên tai không ngừng nói “ta yêu em” ba chữ này, phân thân không ngừng ma sát trong cơ thể ta, một lần so với một lần càng ra sức xâm nhập, một lần so với một lần càng thêm dùng sức. Mà phân thân của ta thì không ngừng một lần rồi lại một lần, ra sức va chạm, ma sát vào bụng hắn

Khoái cảm kịch liệt như sóng biển tràn bờ, mãnh liệt xô tới, ta nhắm mắt lại, vài thứ đều bởi vì thừa nhận không được này khoái cảm kịch liệt này mà thiếu chút nữa ngất xỉu đi.

55. Chương 55

“Ân. Đủ, đủ rồi. Ân a.”

Ta mở to mắt, dùng sức vặn vẹo thân thể, muốn chạy thoát khỏi dục vọng như biển cả này.

“Không đủ, không đủ, vĩnh viễn cũng không đủ.” Hấn gầm nhẹ, gắt gao ôm lấy thắt lưng ta, đôi mắt màu lam hiện lên quang mang. “Ta chờ nhiều năm như thế, sao có thể đủ chứ. . . .”

Hấn liếm cắn vành tai ta, nguy hiểm nói: “Thật muốn đem em ăn đi, như vậy sẽ không sợ em rời khỏi ta nữa.”

“A.”

“Sợ hãi?” Cảm giác được ta run run, hấn cười nhẹ hỏi. “Ha hả, Mặc, em sao có thể đáng yêu đến như thế. . . . kêu thêm vài tiếng nữa đi, ta muốn nghe. Tiếng rên rỉ của em ta nghe tựa như là khúc nhạc động lòng người.”

“Người. Ân, người, người. a ân.”

Ta muốn nói chuyện, nhưng phát không ra tiếng, tên gia hỏa này rõ ràng là cố ý tăng tốc.

“Ha hả.”

Ta chỉ có thể mềm nhũn đánh hấn vài cái cho hả giận, hấn lại tựa như hưởng thụ nheo hai mắt lại.

Đang lúc ta cũng sắp đến cực hạn thì hấn lại tà cười chặn lấy đỉnh phân thân ta, ngăn trở ta phun trào, mà phân thân ở trong cơ thể ta cũng đứng lên.

“Làm gì vậy?”

Dục vọng không thể phát tiết, ta khó chịu cơ hồ muốn khóc.

“Muốn không? Chính mình động đi!”

Ta khó có thể tin nhìn hấn.

“Em không có nghe sao.” Hấn lặp lại một lần nữa: “Ta muốn nhìn thấy em tự mình động.”

Ta hai mắt nhắm lệ lưng trông trừng trừng nhìn hấn.

Hấn vươn đầu lưỡi liếm liếm mắt ta: “Em giả bộ đáng thương cũng vô dụng, nếu muốn được phát tiết thì chính mình tự động đi.”

“.”

Ta bác bỏ lời nói lúc đó, tên gia hỏa này đâu có ôn nhu, sắc sảo, hiểu người khác như Dịch Tu Tư, hấn vẫn chỉ là một tên hỗn đàn.

Ta ủy khuất nhìn hấn một cái, hấn bắt vi sở động, lại buông phân thân của ta ra, dù bận vẫn ung dung nhìn ta.

Miệng ta run rẩy, cắn môi, chỉ có thể không tình nguyện khởi động thân thể, nâng lên thắt lưng.

“Ân.”

Phân thân trong cơ thể ma sát với nội vách, khoái cảm trào lên, chân ta mềm nhũn không cẩn thận ngồi xuống, rốt cuộc, lại cư nhiên khiến cho phân thân đâm sâu hơn từ trước tới giờ.

Ta ghé vào trên người hấn, thật lâu vẫn không định thần lại được.

Mà hấn cũng khoái hoạt hừ lên một tiếng, ánh mắt lửa nóng nhìn chăm chăm vào nơi kết hợp giữa hai người, hai tay nắm chặt thắt lưng ta, lại vẫn là không chế được, không hề cử động.

Ta nhìn dục vọng trong mắt hấn cơ hồ muốn bùng nổ, đột nhiên ta trở nên nhiệt tình ta không tin tên gia hỏa này thật có thể không chế dục vọng của chính mình.

Thế là ta tiếp tục chậm rãi nâng thắt lưng, hai chân run rẩy, chống lên vai hấn mới cuối cùng miễn cưỡng làm cho chính mình chậm rãi nâng lên, chậm rãi hạ xuống, như thế lại làm mấy lần. Tuy rằng dục vọng của ta không được giảm bớt, nhưng hấn cũng chẳng tốt hơn, ta rõ ràng cảm giác được phân thân thật lớn trong cơ thể không nhưng không giảm bớt mà dường như càng mãnh liệt giật giật.

“Em.”

Khải Ân cảm giận trừng mắt nhìn ta, nhưng cuối cùng vẫn là bại bởi dục vọng cứ không ngừng bành trướng nhưng thủy chung vẫn không có chút thư thái nào. Hắn dùng lực nắm chặt thắt lưng, lại bắt đầu rất nhanh trườn sát.

Một cổ khoái cảm quen thuộc đánh úp lại, ta một lần nữa không chế không được mà rên rỉ, cùng hắn trầm luân trong bể *** vọng.

Cảm giác tựa hồ cả một thế kỷ trôi qua, ta cuối cùng cũng chịu không được mà phun ra, mà hắn cũng cuối cùng ở trong hậu huyết ta, kịch liệt co rút, phun ra dục vọng.

Thân thể mệt đến cơ hồ không có tri giác, nhưng ta cũng không dám dừng lại chỉ để nghỉ ngơi. Thừa lúc Khải Ân còn trầm trong dư vị của khoái cảm, ta giãy dụa ra khỏi người hắn, hai chân như nhũn ra, xiêu xiêu vẹo vẹo hướng đến bên bể. Căn cứ theo kinh nghiệm lúc trước, sau khi thoát khỏi dư vị, Dịch Tu Tư cùng Khải Nhĩ khẳng định sẽ lần lượt xuất hiện. Lúc này tình ái đã cơ hồ khiến ta muốn bán cái mạng già này, nếu còn có lần thứ hai, khẳng định xương cốt sẽ không còn?

Chạy trốn chết quan trọng hơn!

Nhưng vẫn là chậm một bước.

Ta mới đi về phía trước vài bước, mắt cá chân đã bị người phía sau kéo trở về, một lần nữa té ngã trên đùi hắn.

“Em muốn đi đâu? Mặc?” Hắn từ phía sau ôm lấy ta. “Chồng em còn chưa có hảo hảo yêu thương em, em sao có thể cứ như vậy chạy đi? Thật sự là không ngoan.Em nói xem, ta trừng phạt em như thế nào đây?”

Ta trong lòng run sợ quay đầu lại, nghi hoặc vài giây, không xác định hỏi: “Dịch Tu Tư?”

“Bingo!”

Hắn tà ác cười cười, cắn vào cổ ta rồi mới mạnh mẽ đem ta kéo vào trong nước.

.

Lại một thế kỷ nữa trôi qua, ta ra sức ra khỏi bể, chân mới đứng tới sàn nhà lạnh như băng liền buồn thảm bị người phía sau kéo về.

Khải Nhĩ nhìn ta bằng cặp mắt trong sáng, hướng ta lộ ra chiêu bài khuôn mặt tươi cười.

Ta bám lấy vai hắn, khóc lớn: “Đại gia, người để cho ta nghỉ ngơi một chút được không?”

Ta còn đang khóc thảm cho số phận của mình thì hắn đột nhiên ôm lấy ta ra khỏi bể, ta hai mắt sáng bừng cảm động nhìn hắn. Không nghĩ tới hắn lại đem thân thể hai chúng ta sau khi lau khô liền ôm ta trở về phòng, ném lên giường.

Hắn sau khi cũng nhảy lên giường, phi thường hưng phấn đè ép ta, nói: “Tắm lâu như vậy, da mềm nhũn ra cả rồi, chúng ta đổi lên giường tiếp tục đi.”

Rồi mới mở miệng, mãnh mẽ hôn ta.

Ta chống cự không có hiệu quả, lại bị hắn như lang đói, hung hăng làm một hồi.

56. Chương 56

Sau khi làm xong, hắn coi như có chút lương tâm, ôm lấy ta nhẹ nhàng mát xa thắt lưng ta.

Ta toàn thân đau nhức, tựa như người tàn tật, không thể nhúc nhích, chỉ có thể mặc hắn mát xa mà thực chất là ăn đầu hũ, thần tình nhìn thân thể ta mà rót nước miếng.

“Nếu cứ tiếp tục như vậy, ta sớm muộn gì cũng chết trẻ.” Ta tựa vào trên người Khải Nhĩ, thống khổ rên rỉ.

“Ha hả.”

“Cười cái gì mà cười, hỗn đản. . . .” Ta cắn vai hấn một cái, oán hận mà không ngừng nghiêng răng. “Người thân thể cũng tốt quá đây? Tuy nói là ba loại nhân cách, nhưng đều dùng chung một thân thể, vì cái gì người lúc nào cũng có tinh thần? Không lẽ mỗi ngày đều ăn trứng dương dương?”

“Sao có thể.” Hấn luôn tay vào tóc ta, trêu đùa: “Vợ a, ta ăn em là đủ rồi.”

“Hừ. . . .” Ta không cam lòng tiếp tục cắn nghiêng.

Khải Nhĩ mát xa thực không tồi, đau nhức trên lưng cũng từ từ thuyên giảm, nhưng một nhọc lại lập tức cuộn cuộn mà đến, mí mắt tựa như ngàn cân. Ta cố gắng mở to hai mắt, lại ngược lại cảm thấy càng buồn ngủ hơn.

Khải Nhĩ nhìn thấy ta như vậy, cúi đầu hôn lên trán ta: “Ngủ đi, cơm chiều ta sẽ gọi em.”

“Ừm.”

Ta miễn cưỡng đáp lại một tiếng, thả lỏng thân thể, rất nhanh liền tiến nhập mộng đẹp.

Lúc này đây nói là ngủ, còn không bằng nói là ta chết ngất đi thì hơn. Có thể là do lúc trước đứng ở trong nước quá lâu, ta nằm mộng chính mình ở trong nước, lại còn thường xuyên có người kéo ta xuống đáy hồ nữa chứ. Khi ta từ trong tỉnh thần uể oải thanh tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Ta ngồi dậy, ôm lấy thắt lưng, nằm úp trở lại trên giường.

Toàn thân cao thấp cơ hồ không có một chỗ nào không kêu gào đau nhức, tựa như có người nào đó bóc da xẻ thịt ta ra để cấu tạo lại cơ thể, đây là hậu di chứng cho sự làm việc miệt mài đêm qua. Duy nhất may mắn chính là hậu huyết không hề truyền đến cảm giác đau đớn như xé rách, chỉ có cảm giác hơi ê ẩm, rõ ràng là sử dụng quá độ.

Ta ở trên giường nằm một lát, mới nghiêng răng nghiêng lợi ôm thắt lưng đứng dậy, túm lấy khăn trải giường, một chút một chút làm cho chính mình giảm bớt đau nhức, hai chân để xuống cạnh giường.

“Phốc.” Đang lúc ta gian nan cử động chân, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng cười của người khiến ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. “Em đang làm gì vậy?”

Ta quay đầu, cơ hồ có thể nghe được xương cốt chính mình kêu răng rắc: “Không thấy ta đang muốn xuống giường hay sao?”

Hấn lại vui sướng khi người khác gặp họa, bật cười: “Thời gian em xuống giường công nhận dài ghê, cả nửa canh giờ mới thả được hai chân xuống.”

Ta thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn hấn: “Còn không phải tại người làm hại? Ngốc vừa thôi? Còn không lại đây giúp ta!”

Hấn đóng cửa phòng, bí hiểm nhìn ta, liếm liếm môi: “Em xác định?”

Ta nhìn đôi mắt màu lam của hấn đột nhiên biến thành u ám, lúc này mới phản ứng lại, toàn thân vẫn còn trần trụi, vội nghĩ muốn lấy chăn che lại, nhưng lại cảm thấy được làm như vậy thực quá mức quái đản chính mình đều đã bị hấn ăn sạch chẳng biết bao nhiêu lần, toàn thân cao thấp cũng sớm bị hấn sờ soạng, hấn còn cái gì không có thấy qua nữa chứ? Cho nên mới nói che cũng vô dụng, có thể giúp ta xuống giường mới là trọng yếu.

“Hãy bớt sàm ngôn đi, mau tới đây giúp ta!”

“Tuân mệnh!” Hấn trêu tức, hơi khom người, làm một động tác lễ nghi cung đình, rồi mới tào nhả bước tới.

“.” Ta chết lặng nhìn hấn, lập tức xác định tên gia hỏa hiện tại là Dịch Tu Tư.

Ta cầm lấy tay hấn, dưới sự giúp đỡ của hấn, thuận lợi thả chân xuống mặt đất, đứng lên.

Ta ôm lấy thắt lưng, xiêu xiêu vẹo vẹo, từng bước run lên hướng đến phòng tắm, đang muốn đánh răng rửa mặt.

Hắn đột nhiên giữ chặt ta, nhú mày nói: “Thật sự rất đau?”

“Người thử nói xem?”

“Vây nằm trên giường hảo hảo nghỉ ngơi.” Hắn ôm lấy ta, nghĩ muốn đem ta thả lại trên giường.

“Không cần.” Ta giãy dụa. “Người đã nói để ta trở về nhà, hôm nay ta nhất định phải trở về, mất tích nhiều ngày như thế, các ca ca hẳn là thực lo lắng.”

Hay tay ôm lấy ta của hắn đột nhiên căng thẳng, cơ thể ta lập tức vì vậy mà liên lụy.

“Rất đau, người đừng ôm nhanh như thế.”

Ta tru lên nhìn về phía hắn, lại nhìn thấy ánh mắt hờn giận của hắn, thức thời ngậm miệng lại.

Hắn lạnh lùng nói: “Mặc, em lại đã quên.”

Hắn đem ta thả lại trên giường, rồi mới ngồi vào bên giường, cúi xuống nhìn ta, quanh thân hàn khí bức người, đông lạnh khiến ta phát run.

“Ta nói rồi, nơi em có thể nói là nhà cũng chỉ có ở bên người ta.”

Ta cũng cố không quản cái thân đau mà trấn an tên gia hỏa còn nguy hiểm hơn quả bom hẹn giờ này, vội vàng diên cuồng gạt đầu.

“Cho nên, không cần lại ở trước mặt ta nói hai chữ ‘về nhà’ này nữa, biết không? Ta chỉ là thả em rồi đi, mà không phải thả em về nhà!”

“Ha hả. . . . Ta đã biết.” Ta cười gượng. “Vây người có thể ôm ta tới phòng tắm được chưa? Ta hôm nay phải đi gặp mặt các ca ca. . . . cái kia, ta sẽ trở về. . . .” Câu cuối cùng hoàn toàn là vì lấy lòng hắn mới nói.

Hừ! Chờ ta về lại bên cạnh hai vị lão ca, ta xem người có bản lĩnh nào kéo ta “về nhà” hay không!

Hắn lại đem chăn quấn quanh người ta, nhưng hàn băng trong mắt cuối cùng cũng hòa tan không ít: “Em ngay cả đi còn không đi được vậy mà còn muốn ra ngoài? Hôm nay không được, chờ thân thể em khôi phục rồi nói sau. . . . Yên tâm đi, ta đã nói là sẽ giữ lời, sẽ không nuốt lời.”

Ta không phục nhìn hắn, hắn nhướng mi nhìn ta, cuối cùng ta bại trận. Đây là địa bàn của hắn, ta khẳng định đấu không lại hắn, vẫn là chịu thua cho rồi.

“Được rồi. . .” Ta di chuyển thân, khó chịu dùng não bắt chước hắn. “Ta đói bụng.”

“Ha hả. . . . Mặc, em sao có thể đáng yêu như thế, có thể nào làm cho ta không thương không được. . . .” Hắn cười khê, hôn nhẹ lên lỗ tai ta một cái. “Em trước tiên cứ nghỉ ngơi đã, ta sẽ kêu phòng bếp làm chút đồ ăn. Nhất định không được rời giường, sau khi ăn xong phải ngủ, nghe không?”

“Đã biết, người mau đi đi. . . .” Ta lấy móng đẩy đẩy hắn ra.

Hắn cách một tấm chăn sờ sờ móng ta, hướng ta hôn vài cái, hôn thẳng đến khi ta thở hồng hộc mới đứng dậy rồi đi. Lại dùng lại giúp ta đắp chăn hảo, đem ta trùm thật kín rồi mới từ từ mà đi ra.

57. Chương 57

Mấy ngày kế tiếp, ta nghe lời, tu dưỡng thân thể, mà bí đồ bỏ hết các công tác sang một bên, cơ hồ là một tắc cũng không rời khỏi ta, hảo hảo hầu hạ ta, hoàn toàn xem ta như trư mà dưỡng.

Buổi tối trước ngày rời đi, hai chúng ta ôm nhau mà ngủ.

Địch Tu Tư gắt gao ôm lấy thắt lưng ta, đầu tựa vào hõm vai ta, nhỏ giọng nói: “Thật hy vọng thân thể em vĩnh viễn cũng không khỏe. . . .”

Ta do dự nâng cánh tay lên, cuối cùng vẫn là có điểm cứng ngắc vòng qua lưng, ôm lấy hắn: “Cũng không phải vĩnh viễn không gặp mặt.”

“Em nói thật thoải mái a! Hai ca ca kia của em luyến muội muội kinh khủng, mỗi lần nhìn thấy ta đều đỏ mắt trừng trừng nhìn, cứ như là hận không thể giết được ta.” Hắc tức giận bất bình nói.

Ta cười khổ “. . . sau không phải đều chết trong tay người sao?”

Hắn run lên, ngẩng đầu, hai mắt đáng thương nhìn ta: “Ta. . . thật sự không muốn giết bọn hắn, ta chỉ là muốn cái quốc gia kiabọn họ.”

Hắn thật phần không biết làm sao.

Ta thản nhiên nhìn cái nam nhân hoá đổi mình thành Khải Nhĩ rồi giả bộ đáng thương mà nói: “Ta biết, ta vẫn biết. Phụ vương, mẫu hậu cùng các ca ca đều là tự sát, là vương tộc cao ngạo, sau khi mất đi quốc gia bọn họ lựa chọn lấy thân hi sinh cho tổ quốc, cho nên ta không trách người. Hơn nữa chiến tranh giữa các nước, cường giả thắng kẻ yếu vốn là chuyện bình thường, huống chi phụ vương, mẫu hậu cũng không phải người lãnh đạo tốt. Thế giới này vốn là giữ người có thể sinh tồn, thích ứng, đào thải người yếu kém, cho nên ta không hận người. Ta chỉ phải . . . không thể.tha thứ cho người thôi.”

Cũng vô pháp tha thứ cho chính mình.

Là ta tước đoạt cơ hội chuyện thể của phụ vương cùng mẫu hậu, là ta. . . . làm cho bọn họ phải bán linh hồn của chính mình. . . . trọn đời. . . không thể siêu sinh.

“Vi cái gì . . . không thể tha thứ cho ta?”

Hắn hai tay run rẩy sờ sờ hai má ta, trong mắt tràn đầy đau thương. Ngay cả như vậy cũng không che lấp được khí phách vương giả quanh thân, hắn hiện tại là Khải Ân.

Thế sự xoay chuyển, ngàn năm bất quá chỉ là trong nháy mắt.

Nam nhân từng cuồng ngạo cơ hồ có thể gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, cho dù hai tay dính đầy máu tươi cũng không động lòng, hiện giờ hai tay lại run rẩy, nhìn ta cầu xin.

Tâm lý của ta mềm xuống, một nỗi niềm buồn khổ không hiểu sao chợt dâng lên.

“Ta không thể nói, thực xin lỗi.”

“Phải không.”

Hắn cười khổ, đôi mắt màu lam xinh đẹp âm đạm không ánh sáng, rồi không nói gì nữa. Đến khi nói ra đã biến thành Dịch Tu Tư.

“Hiện tại, hai ca ca kia của em lại biến thành luyến đệ đệ nghiêm trọng. Cho nên nói, bị hai tên gia hỏa kia chặn thì sau này muốn gặp em khẳng định là khó càng thêm khó.” Dịch Tu Tư tiếp tục nói chủ đề lúc trước.

Ta không nghĩ tới Khải Ân vốn mạnh mẽ vang dội cư nhiên cũng có một ngày giả trang đà điểu, nhất thời có chút sững sốt. Lại nhìn Dịch Tu Tư, lại phát hiện trong mắt hắn có một tia thống khổ. Thế là ta cũng đà điểu một lần, tránh cái chủ đề không thoải mái lúc này. (đà điểu: đây ý là trốn tránh a ^^)

“Người sao biết bọn họ luyến đệ đệ? Người đã gặp qua bọn họ?”

Hắn chột dạ dời ánh mắt, có chút xấu hổ nói: “Ta mấy ngày hôm trước có cùng bọn họ đàm sinh ý, bọn họ đại khái cũng đoán được em ở chỗ ta, cho nên từ đầu đến cuối đều lộ vẻ mặt rất ghét, đàm phán cũng không được thuận lợi, ta lúc ấy thực căm tức, cho nên.”

“Cho nên?” Ta cười lạnh chờ hắn nói tiếp.

“Cho nên ta cùng bọn họ sống mái với nhau một phen, ha ha. . . .” Hắn đột nhiên làm nũng cọ cọ vào hông vai ta, rồi mới thật cẩn thận nói: “Ta không làm bị thương bọn họ, thật sự đấy.....em đừng giận, vớ a!”

Ta hung ác trừng mắt nhìn tên nam nhân lại biến thành Khải Nhĩ đến lấy lòng ta, ta xoay người, nhắm mắt làm ngơ.

Hắn thấy ta trở mình, có chút ủy khuất nói: “Bọn họ kiếp này cư nhiên có thực lực tương đương với ta, quả nhiên từ nhỏ chính là muốn cùng ta đối nghịch. Thật sự là làm cho người ta chán ghét!”

“ Phải không? Như vậy ta là đệ đệ của hai người đó nên từ nhỏ cũng đã muốn cùng người đối địch, có phải hay không cũng khiến người phi thường chán ghét a? Vậy người còn ôm ta làm gì chứ? Buông ra!”

Hắn vội vàng ôm chặt ta, nịnh nọt cười nói: “Mặc, em đương nhiên là không giống với họ rồi, em là người ta yêu nhất, ta sao có thể chán ghét em được? Yêu còn không kịp nữa mà.....”

“Nói lầm bầm.”

Ta nói lầm bầm hai tiếng, trực tiếp xem nhẹ lời dỗ ngọt của hắn.

Thấy nói ngọt không có hiệu quả, hắn có chút nóng nảy, nhìn ta, cắn chặt răng, bắt đắc dĩ lôi ra vũ khí bí mật: “Mặc, em đừng giận, ta thật sự yêu em. Hơn nữa, vì để cho em vui vẻ, ta đã cho hai ca ca kia ngày mai tới đón em.”

“Thật sự?”

Vũ khí bí mật này quả nhiên lợi hại, cho dù là viên đạn bọc đường ta cũng nhận. Ta hai mắt sáng lên, nhảy dựng lên, một phen thô lỗ giữ chặt lấy cổ áo ngũ hắc hủ.

Hắn trong mắt hiện lên một tia không hồn giận, nhưng rất nhanh đã bị che mất một cách xảo diệu. Lần này, hắn lại biến trở về Địch Tu Tư.

Hôm nay hắn đối tới đối lui, ta đột nhiên cảm thấy được có điểm choáng váng đầu.

Hắn có điểm miễn cưỡng giật giật khóe miệng, hướng ta tươi cười, một nụ cười có thể xem là rất dữ tợn: “Phải phải phải, ta có lúc nào lừa gạt em đâu? Không phát hiện ta chân thành tươi cười thế này sao?”

“” Ta bĩu môi, không cho là đúng.

Nụ cười này xác thực “chân thành”, “chân thành” đến độ khiến cho thân thể ta phải phát run, tim đập nhanh.

Hắn có thể cũng biết nụ cười của chính mình quá mức kinh tởm, lập tức khôi phục vẻ bình thường, kéo ta vào lòng, chính mình tựa vào đầu giường.

Hắn than nhẹ một hơi, có điểm chua xót nói: “Mặc, ta thực ghen tị!”

“”

“Cho nên, sau này ngàn vạn lần không nên ở trước mặt ta nhắc tới nam nhân khác, cho dù đó là các ca ca em cũng không được.”

“Ta đã biết.”

Rồi không khí trở về yên tĩnh.

“Đã khuya, ngủ đi.” Ta thật sự chịu không được phải tiếp tục ở trong bóng đêm ngẩn người, đề nghị nói.

“Em ngủ trước đi,” Hắn thả cho ta nằm thẳng, không ngừng sờ loạn tóc ta, thanh âm khàn khàn nói: “Ta muốn hảo hảo nhìn em. . . . sau này, không biết tới bao giờ”

“”

Ta ở trong lòng than nhẹ một tiếng, xoay người, nhắm mắt lại.

Một đêm, ta cùng hắn đều một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau rời giường, chúng ta nhìn thấy hai mắt đối phương đều thâm quầng, ai cũng chẳng nói gì, trong lòng hiểu được là tốt rồi.

Đi xuống lầu, ta cùng hắn ăn sáng, mới ăn xong, liền có hai người mặt đen xông vào, là đại ca cùng nhị ca.

Đại ca không nói một tiếng, dùng sức kéo ta đi ra ngoài. Nhị ca thì ở phía sau chúng ta chặn Địch Tu Tư, sợ hắn không chịu thả người.

Nhưng Địch Tu Tư động cũng không động, chỉ lẳng lặng nhìn ta rời đi.

Đại ca, nhị ca có chút kinh ngạc, nhìn hắn, rồi lại nhìn ta.

Ta nhún nhún vai, tránh khỏi tay đại ca, quay đầu lại tặng một cái mỉm cười cho Dịch Tu Tư, rồi mới đón ánh sáng mặt trời, nghênh ngang tiêu sái rời khỏi khu nhà cao cấp cơ hồ đã nhốt ta hơn nửa tháng.

58. Chương 58

Bên ngoài mưa tí tách rơi, ta vén bức rèm lên mở cửa sổ, hai tay dè lên bệ cửa sổ, ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám. Hơi lạnh mưa bụi tán loạn bay lên mặt ta, không khí lành lạnh trong lành thoải mái, giống như toàn thân cả trong lẫn ngoài đều được thiên nhiên gột rửa.

Trở lại bên người đại ca, nhị ca đã một tuần, hai người bọn họ sau khi đem ta hung hăng phê bình một phen liền không bàn luận chuyện này nữa, dù sao ta là bị trời đưa đi chứ không phải chủ động tìm bí đồ. Nhưng lần bắt cóc này khiến bọn họ khắc sâu được rằng số lượng bảo vệ như vậy là chưa đủ, thế là bọn họ bắt đầu đem tất cả nhiệt tình chuyển dời đến việc làm thế nào để bảo hộ ta không kẻ hở.

Nhà trọ ở trung ương công viên bên kia khẳng định là không thể ở bởi sát thủ đã tìm tới cửa, thế là ta cùng bọn họ sống trên một cái đảo tư nhân nhỏ, trong một khu nhà cao cấp với một đồng hệ thống bảo vệ được cài đặt.

Thú vị chính là tòa nhà này cư nhiên lại gần với tòa nhà của bí đồ, dù khoảng cách chẳng phải quá gần nhưng cũng chẳng phải rất xa, cho nên khi bọn họ tới đón ta trở về thì chỉ cần đi qua là được.

Mỗi khi ta nhắc tới việc này, đại ca, nhị ca hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, bọn họ ngày đó đến đón ta không ngờ rằng người hàng xóm cả năm không thấy bóng dáng lại chính là bí đồ.

Bất quá bí đồ giống như đã sớm biết việc này. Ngày thứ hai sau khi ta về nhà, hắn liền cố ý bước đi thông thả, chạy bộ hướng về đại ca, nhị ca giả mù sa mưa chào hỏi, nói rằng đột nhiên có chút cảm tình nhớ quê nhà, khiến cho đại ca, nhị ca tức giận đến một phát xuất thế, hai phát thăng thiên, trong nhà một đoạn thời gian rất dài đều gà bay chó nhảy không yên. Đại ca, nhị ca ngay cả nằm mơ cũng muốn một phát bắn chết bí đồ, mà ta cũng bị bọn họ bảo hộ càng thêm chặt.

Tuy rằng không bị cấm chỉ đến công ty thực tập, nhưng ta mỗi ngày đều có hai bảo vệ đi cùng, xe thì được đại ca tự mình thay kính chống đạn, đằng sau kéo rèm, phía sau cũng có tới 3 chiếc xe của bảo vệ theo đến công ti, đãi ngộ còn hơn tổng thống Mĩ. Đến công ty lại nhận được những ánh mắt mang những biểu cảm khác nhau nhìn vào, thân phận từ MB (money boy _ thanks bạn van ^^) bay lên nam tình nhân âu yếm của chủ tịch rồi cuối cùng biến thành boss đứng sau màn của công ty Rafael có thể làm cho chủ tịch cùng tổng giám đốc đều nhất nhất khấn trương.

Cũng may nhị ca hiện tại đã để ta ở cạnh hắn tự mình dạy, ngăn cách thị phi bên ngoài.

Cuộc sống của ta liền biến thành một đường, từ nhà đến công ty, từ công ty về nhà. May mắn bọn họ không có cấm ta ra ngoài, nhưng phải có hai người cùng đi kết hợp với mang theo bảo vệ mới được. Ta biết hai người bọn họ cũng là thật sự lo lắng cho an nguy của ta, cho nên cũng không có phản bác, chỉ cầu trường học nhanh chóng khai giảng, để cho ta sớm thoát li khổ ải.

Đáng tiếc chính là ngày khai giảng của đại học Lợi Tư phải tới ngày 25 tháng 9, ta còn phải ở nước Mĩ chừng 1 tháng nữa.

Mà một tuần nay, bí đồ mỗi ngày đều tới tìm ta, nhưng đều bị đại ca, nhị ca chặn ngoài cửa.

Lạc thú lớn nhất hiện tại của ta chính là đứng ở bên cửa sổ phòng nhìn đại ca cùng nhị ca đỏ mắt cãi nhau với bí đồ ngoài cổng lớn, việc này cơ hồ đã trở thành một cảnh đẹp cho ta ngắm. Một trong những bạn bè của bí đồ, Uy Liêm cũng hâm mộ mà đến, cơ hồ mỗi ngày đều theo bí đồ đến xem bọn họ ‘đóng phim’. Lâu ngày, ta còn thỉnh hắn cùng ta vào nhà uống trà ở bên cửa sổ thưởng thức ‘cảnh đẹp’.

Tình huống hiện tại khiến ta đột nhiên nhớ tới kiếp trước, chẳng qua khi đó tình huống có chút ngược lại đại ca, nhị ca đến gặp ta, mà bí đồ lại chặn bọn họ ở ngoài cửa. Quả nhiên là mười năm nhân sinh thay đổi, nhân quả báo ứng không sai. Không phải không đáp trả mà chỉ là thời điểm chưa tới.

Kỳ thật ta vẫn cảm thấy được đại ca, nhị ca cùng bí đồ rất hợp nhau, nếu không có ta, bọn họ hẳn là đã trở thành bằng hữu tốt của nhau. Có lẽ sẽ như vậy nếu không có phát sinh bi kịch kiếp trước.

Mưa vẫn tiếp tục, càng ngày càng lớn, rất nhanh liền từ mưa lất phất biến thành cơn mưa rào. Ta đóng cửa lại, theo thói quen thoáng nhìn về phía cổng lớn, một bóng người vẫn đứng cạnh cổng, là bí đồ.

Ta có chút kinh ngạc, không nghĩ tới hẳn lại có thể kiên trì bền bỉ đến thế, trời mưa càng lớn.

Hắn tựa hồ cảm ứng được ta, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía này, ánh mắt nóng bỏng giống như muốn đem ta thiêu cháy. Ta cả kinh, khi ta vội phục hồi tinh thần lại thì rèm đã hạ.

Ta tựa vào bên cửa sổ cười khổ, chẳng bao lâu mà chính mình cư nhiên cũng làm ra cái loại hành vi như nữ nhân này, không khỏi có điểm phỉ nhổ chính mình. Nhưng lại thật sự không muốn mở bức rèm lên để tiếp tục nhận ánh mắt nóng rực đó, thế là ta điều chỉnh tâm tính, đi xuống lầu.

59. Chương 59

Đại ca, nhị ca đang ngồi dưới lầu xem báo, thấy ta đi xuống, ôn nhu cười hỏi ta: “Đã đói bụng rồi sao? Cũng sắp ăn cơm rồi, chờ một chút.”

Ta do dự không ngừng nhìn bọn họ, muốn nói lại thôi.

“Có việc?”

“Hắn ở bên ngoài.”

Đại ca, nhị ca sắc mặt lập tức biến đổi, rất kém: “Thật đúng là âm hồn không tiêu tan. Để cho hắn đi, cũng không phải chúng ta kêu hắn tới.”

“Nhưng bên ngoài trời mưa, hơn nữa rất lớn.”

“Sao vậy? Đau lòng ?” Đại ca cười nhạo liếc mắt nhìn ta một cái, rồi cúi đầu lật báo.

“Nếu để người đó đứng ở cửa, bị người khác nhìn sẽ không được tốt lắm?”

“Có gì mà không tốt? Có được người gác cửa miễn phí, anh vui vẻ còn không kịp nữa mà!” Nhị ca mang theo ngữ khí châm chọc nói.

Ta có chút không biết nói gì, nhưng nghĩ đến thân ảnh bí đồ cô độc đứng trong mưa, bỗng trong tâm trào ra sự thương cảm, hẳn dù sao cũng là vì gặp ta mới tới.

“Mưa lớn như thế, em sợ hắn sẽ cảm mạo.”

“Gấp cái gì, hắn không phải có mưa sao? Vẫn là nói. . . .” Nhị ca đột nhiên âm trầm nghiêng đầu nhìn ta, “Em muốn gặp hắn?”

Ta muốn nhìn thấy hắn? Khuôn mặt ta có chút vặn vẹo, đầu lắc không ngừng.

“Không phải, đừng động gì tới hắn, thời gian dài hắn tự nhiên sẽ đi.”

Thái độ đại ca, nhị ca kiên quyết, ta cũng không biết nói gì, nhưng ta cũng không thể ra ngoài gặp bí đồ, chỉ có thể đứng bên cửa sổ nhìn xuống phía dưới. Mưa vẫn rất lớn, bầu trời vẫn rất âm u. Bí đồ tựa như cây cột, vẫn đứng thẳng tắp ở cửa, ngẩng đầu si ngốc nhìn về hướng phòng ta.

Ta có chút cảm động, trong lòng đột nhiên có loại cảm giác ê ẩm, chua xót rồi lại ngọt ngào.

Sau khi ăn cơm chiều, ta làm bộ như lơ đãng liếc ra bên ngoài, cửa đã không còn thân ảnh quen thuộc kia. Ta có điểm thất vọng, rồi lại thở dài nhẹ nhõm một hơi. Loại tình cảm mâu thuẫn chưa từng có này khiến ta vô cùng khủng hoảng – chẳng lẽ cách 1500 năm, ta vẫn còn yêu hắn sao?

Càng nghĩ càng cảm thấy kinh hãi, càng nghĩ càng cảm thấy điều đó là có thể, cũng chỉ có từ “yêu” này mới có thể giải thích tâm tình gần đây cũng như những hành vi kỳ quái gần đây nhất của ta đối với hắn.

Ta thật sự yêu hắn?

Ta hoang mang rối loạn, chạy lên lầu trở vào phòng, nhắm mắt lại, đem chính mình chui hoàn toàn vào ổ chăn, không muốn tin tưởng cũng không nguyện thừa nhận chính mình cứ nhiên lại yêu thương hắn.

Nhưng nó cứ như muốn đổi nghịch ta, ta càng không muốn, trong đầu càng hiện lên thật nhiều chữ, tất cả đều là chữ ‘yêu’.

Ta mở mắt ra, tâm tình buồn bực, hét lớn một tiếng, rồi lại ôm lấy đầu, không dám tin chính mình cứ nhiên thật sự yêu bí đỏ.

“Xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì?”

Đại ca, nhị ca đột nhiên đẩy cửa phòng ta xông vào, vẻ mặt khẩn trương nhìn ta, hắn là tiếng hét vừa rồi của ta đã dọa bọn họ không ít.

“Không có việc gì.” Ta ngẩng đầu ra vẻ thoải mái nói. “Có một số việc không nghĩ ra có chút đau đầu, cho nên mới muốn phát tiết một chút.”

Nhị ca vẻ mặt hoài nghi nhìn ta: “Phải không? Em không có việc gì đấy chứ?”

“Sao vậy, em giấu người khác cũng không dám giấu anh a, nhị ca.” Ta cúi đầu, không muốn để Nhị ca nhìn thấy sự chột dạ trong mắt ta.

Đại ca đi tới, vẻ mặt hiểu rõ, sờ sờ đầu ta: “Còn lo lắng cho hắn?”

“Đại ca?”

“Khi em ăn cơm chiều, tâm thần đã bắt đầu không yên, anh thân là đại ca của em còn không nhìn rõ tâm tư này của em sao?”

“Hắc hắc.” Ta cười gượng, “Rõ ràng như thế sao?”

Đại ca nhìn ta một hồi lâu, ý vị thâm trường, thở dài nói: “Yên tâm đi, hắn không có việc gì đâu. Anh biết em sẽ lo lắng, cho nên vừa rồi gọi điện thoại qua hỏi một chút, La Y nói hắn đang hảo hảo hưởng thụ bữa tối của chính mình, em một mình ở trong này không cần phải lo sợ đâu.”

“Phải không. Vậy là tốt rồi, cảm ơn đại ca.”

60. Chương 60

“Xảy ra chuyện gì? Sao mặt em như trái khế quả vậy? Em chẳng lẽ không đúng là lo lắng cho tên gia hỏa kia? Có tâm sự khác?”

Ta ngẩng đầu, buồn khổ nhìn đại ca cùng nhị ca. Nếu chỉ cần là vì thân thể bí đỏ mà phát sầu thì ta sẽ không cần phải buồn rầu nhiều như thế.

Đang lúc ta còn đang do dự muốn hay không đem chuyện ta yêu bí đỏ thành thành thật thật nói cho đại ca cùng nhị ca thì nhị ca đột nhiên dùng giọng nói âm trầm hỏi ta: “Mặc, chẳng lẽ em vẫn còn yêu tên gia hỏa kia?”

“.” Nhị ca ngữ khí kinh người, ta nhất thời chưa chuẩn bị đến khi lấy lại tinh thần thì mặt đã muốn nóng lên.

“Em đỏ mặt? Em thật sự yêu hắn?” Nhị ca hướng ta rống giận. “Anh tuyệt đối không cho phép.”

“Em. Hắn.”

Ông nội người, nhị ca làm gì mà phải thông minh đến vậy chứ.

Nhị ca tiếp tục đỏ mặt hướng ta rống giận: “Có nghe hay không, anh tuyệt đối không cho phép em ở chung với hắn!”

“Đừng kích động như thế.” Đại ca ôm lấy nhị ca đang nổi trận lôi đình trấn an trong chốc lát, rồi mới quay đầu nghiêm khắc nhìn ta: “Mặc, là thật sao?”

Ta khẽ cắn môi, thật sự không muốn lừa bọn họ, nói lời thật: “Phải, em cũng vừa mới phát hiện chính mình lại yêu đi hần.”

“Tên hống đản đó!”

Vừa dứt lời, khuôn mặt nhị ca lúc này vắn vẹo, nổi giận ùng ùng tiến ra phòng bên ngoài.

“Cư nhiên dám can đảm câu dẫn em anh, anh phải đi tìm hần tính sổ!”

Nhìn thấy tư thế nhị ca như muốn đi làm cái gì đó, đại ca đầu đầy hắc tuyến, giữ chặt hần: “Thân ái, em không cần làm rối loạn thêm nữa.....”

“Vậy anh nói nên làm sao đây?” Nhị ca đặt móng thật mạnh, ngồi vào trên giường ta, lời tuy là nói với đại ca nhưng ánh mắt lại thập phần hung ác trừng trừng nhìn ta. “Chẳng lẽ cứ như vậy trở mặt nhìn bọn họ giẫm lên vết xe đổ?”

“Hiện tại cũng không phải thời kì chiến tranh, bí đồ cũng không phải quốc vương, hần muốn giẫm lên vết xe đổ sợ là rất khó đi.”

Ta nhìn chằm chằm vào nhị ca, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Nhị ca lại quay đầu bĩu môi với đại ca, ý bảo hần nói chuyện.

Đại ca nhíu mày thật sâu, nhưng không có phát hỏa, vẫn như cũ nghiêm túc hỏi ta: “Mặc, em tính toán sao, nếu yêu hần, vậy em chuẩn bị cùng hần ở một chỗ sao?”

“Nếu em nói đúng thì anh giải quyết sao?” Ta hỏi lại.

“.”

Đại ca không nói chuyện, nhưng biểu tình do dự của hần đã nói lên hết cả.

Ta cười khổ, đã sớm dự đoán được sẽ như vậy, cho nên mới cảm thấy vô cùng khổ sở.

Ở kiếp trước là chúng ta bị ép buộc.

Ta than nhẹ: “Yên tâm đi, ca, em không chuẩn bị cùng hần ở một chỗ đâu.” Cho dù ta thương hần, cũng không thể. Chỉ cần linh hồn phụ vương mẫu hậu không được an bình, ta sao có thể yên tâm thoải mái cùng ở một chỗ với hần được.

Nghe xong đáp án của ta, đại ca, nhị ca không có cao hứng mà ngược lại dị thường lặng yên, lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn ta.

“Mặc, em không phải còn việc gì giấu chúng ta đấy chứ?”

Ta lắc đầu: “Không có, em vốn không muốn cùng hần ở chung một chỗ.”

“Bởi vì các người cùng là nam nhân?” Nhị ca hỏi.

“Anh cảm thấy được ta sẽ vì để ý ánh mắt một người mà không ở chung với hần sao?”

“Vậy em vì cái gì không muốn ở cùng hần?”

Ta ra vẻ kinh ngạc nhìn hần: “Nhị ca, anh hỏi em như thế, sao nghe như anh hy vọng em ở cùng hần thế?”

Nhị ca túng quần nói: “Nói hươu nói vượn. Em không muốn cùng hần một chỗ, anh cao hứng còn không kịp. Anh chỉ bất quá là, chẳng qua là”

“Mặc, em cũng không phải là một người tiêu cực, em cho tới bây giờ đều là người nếu muốn gì đều phải làm cho được. Em yêu Dịch Tu Tư, nhưng thái độ hiện tại của em thật sự có điểm khác thường, chúng ta cũng là lo lắng cho em.” Đại ca thay nhị ca nói ra những lời còn lại.

Ta hướng bọn họ cười cười: “Yên tâm đi anh, em không sao, từ trước đã sớm quyết định như vậy rồi, không cần lo lắng.”

“.”

“Em đã nói như thế, chúng ta cũng không hảo nói thêm gì nữa. Em cũng đã lớn, chúng ta tin tưởng phán đoán của em, nhưng.” Đại ca đi tới, ôn nhu vuốt ve hai má ta, “Có việc thì không cần ghen ở trong lòng, nhất định phải nói cho chúng ta nghe, biết không?”

Ta gật gật đầu.

“Đừng cười, em không biết, em cười có bao nhiêu khó coi đâu, giống như phải khóc ra mới đúng.”

61. Chương 61

Ta cứng đờ, nhị ca vỗ vỗ mặt ta, nhẹ nhàng xoa xoa hai má ta, rồi dùng sức捏 một cái.

“Làm gì vậy, nhị ca hỗn đản. . .rất đau a.” Ta bị hấn捏 liên gào khóc.

Nhị ca lại giống như thổi dài nhẹ nhõm một hơi nói: “Cuối cùng cũng khôi phục bình thường? Vừa rồi thật sự là dọa chết anh. Tiểu tử ngươi, hành động như vậy không phải là giả bộ thâm trầm đấy chứ?”

“”

“Em không muốn nói nhưng đến thời điểm nhất định, em phải nói cho anh biết, biết không?” Hấn lại nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mặt ta.

Ta còn chưa kịp phản ứng, đại ca liền nói: “Nếu không có việc gì, chúng ta đi ra ngoài trước, nghỉ ngơi cho tốt đi. Ngày mai tuy rằng là chủ nhật, nhưng không được chơi internet suốt đêm, biết không?”

“Dạ dạ, hai người càng ngày càng giống lão già.” Ta có chút không kiên nhẫn, thậm chí muốn yên lặng một chút.

“Ngươi nói cái gì? Ai giống lão già?” Nhị ca quả nhiên nổi giận, đang muốn捏 hai má ta, lại bị đại ca lôi ra ngoài.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.”

“Anh làm gì vậy, buông, em phải hảo hảo giáo huấn xú tiểu tử này một chút.”

Đóng cửa phòng lại, tất cả tạp âm đều bị ngăn cách, trong phòng lại im lặng như lúc ban đầu.

Ta ở trên giường nằm một lát, lại cảm thấy khó chịu, cả người cũng không tự tại, thế là đi đến bên cửa sổ, mở cửa ra. Từng giọt mưa nặng hạt theo cơn gió đập vào mặt ta, cảm giác lạnh lẽo lập tức khiến ta thoải mái không ít, tâm tình cũng hồi phục được một chút. Nhìn cổng lớn dưới lầu, hồi tưởng lại bản kỷ lục đứng gác cửa một tuần nay của bí đỏ, ta không khỏi mỉm cười.

Hấn tiến công ôn nhu như thế xác thực dễ khiến cho người khác trầm luân.

Yêu thì yêu, ta quyết định không giãy dụa, không lo sợ chuyện không đâu, cứ cho hết thủy thuận theo tự nhiên.

Dù sao, yêu không nhất định lúc nào cũng phải cùng một chỗ, không phải sao?

Ngày hôm sau, ta tuy rằng tỉnh rất sớm, nhưng do chứng biếng nhác mà rất không muốn ngồi dậy. Đang lúc đắn đo không biết có nên dậy hay không, vừa thông suốt thì điện thoại đã thay ta quyết định hành trình ngày hôm nay.

“Đỗ Mặc, mày là tên hỗn đản không lương tâm!”

Mới vừa mở di động chợt nghe một câu mở đầu quen thuộc, ta kinh ngạc nhìn di động trong tay, cảm thấy được tình cảnh hôm nay dường như đã từng xảy ra. Nhưng những lời này là tiếng Anh, hơn nữa còn là giọng nam, hiển nhiên là không phải gia hỏa Dương Tinh kia rồi.

Ta để sát vào di động, nghi hoặc hỏi: “Cậu là ai?”

“”

Đối phương lặng yên, tiếp theo nổi trận lôi đình: “Mày mày mày. mới chưa bao lâu mày không ngờ ngay cả giọng nói của tao cũng nghe không ra. Dương Tinh quả nhiên không nói sai, tên gia hỏa nhà người quả nhiên không có lương tâm, uống công tao còn xem mày là người bạn thân thiết nhất, thật sự là nhìn lầm mày mà.”

Thanh âm đối phương như nghiêng răng nghiêng lợi, ta rung mình một cái, đại não từ trạng thái mơ màng cuối cùng cũng thanh tỉnh lại. Rất nhanh trong đầu liền xoay chuyển, chậm rãi lộ ra khuôn mặt người này, ta vội cười làm lành nói: “Ha ha, ngưng ngừng, Mạ Khắc Tư, tao vừa rồi còn chưa tỉnh ngủ, nên mới không nhận ra mày ha hả.”

Mạ Khắc Tư hừ lạnh: “Vậy mày hiện tại đã tỉnh ngủ?”

“Tỉnh tỉnh.” Ta gật đầu như gà mổ thóc, hoàn toàn đã quên hẳn nhìn không thấy.

Mạ Khắc Tư vẫn cảm thấy cực độ khó chịu, oán giận nói: “Tao thật vất vả mới từ Dương Tinh hỏi được số điện thoại di động của mày ở Mĩ, tên gia hỏa nhà người liền cho tao một câu mở đầu khiến người khác cũng phải cảm tức, thật sự là làm cho tao đau lòng mà.”

“Thực xin lỗi.” Ta không ngừng giải thích.

Cơn tức hẩn cuối cùng cũng tiêu tan, nhưng ngữ khí vẫn không được tốt lắm.

“Hôm nay có rảnh không?”

“Có, để làm chi?”

“Đi ra gặp mặt cái đi, đôi ta cũng lâu rồi không gặp .”

“Hảo hảo, bất quá tao hiện tại ở nước Mĩ, không phải ở Anh a” Mày không phải muốn tao mua vé máy bay, bay qua Anh gặp mày đấy chứ?

“Tao biết, cho nên mới kêu mày ra gặp mặt.”

Ta vui vẻ. “Mày đã tới Mĩ?”

“Ừ, tao hiện tại ở New York, tao sẽ ở đây 7 tháng.”

“Thật sao? Sao trùng hợp thế? Mày tới đây làm gì? Nghỉ phép?” Không nghĩ tới ở nước Mĩ còn có thể gặp người quen, ta kích động từ trên giường nhảy lên.

“Tao nào có số tốt như vậy.” Mạ Khắc Tư tức giận nói, “Cùng mày giống nhau thôi, tao cũng đến thực tập.”

“Công ty ai?”

“Chờ chúng ta một lát nữa gặp mặt hãy nói. Hiện tại là 10 giờ, mày cần bao lâu mới có thể tới?”

“Tùy.” Ta vừa định nói tùy thời đều có thể, lại đột nhiên nhớ tới mấy cái đuôi lúc nào cũng theo sau mình, tâm tình lập tức buồn bực hẩn lên.

“12 giờ đi.” Ta mệt mỏi trả lời. Hai giờ hẩn là đủ cho ta cùng nhóm anh trai mình thương thảo vấn đề.

“OK, 12 giờ chúng ta ở bốn mùa nhà hàng của Trung Quốc gặp mặt, thuận tiện cùng nhau ăn bữa cơm?”

“Được, tuyệt đối không thành vấn đề.”

Nước miếng ta bắt đầu tràn ra, đã lâu không ăn thức ăn Trung Quốc. Nhà hàng này, đại ca, nhị ca từng mang ta tới, bên trong có món cay Tứ Xuyên làm rất tuyệt.

“Đúng rồi, tao sẽ dẫn anh họ của tao tới nữa, tao chính là thực tập ở công ty hẩn, không thành vấn đề chứ?”

“Không thành vấn đề, nhiều người càng thêm náo nhiệt, bất quá mày không cảm thấy như vậy giống hồi lộ thủ trưởng sao?” Ta trêu chọc hẩn.

“Nói vậy gì vậy, tao chỉ muốn giới thiệu hẩn cho mày thôi!”

“Giới thiệu cho tao?”

“Hắc hắc. . . .” Mạì Khắc Tư đột nhiên thập phần đáng khinh cười cười, “Mày không phải chưa có bạn trai sao? Vừa đúng lúc anh họ tao cũng thích nam nhân, hơn nữa ghế bạn trai còn trống nên mới giới thiệu cho mày. Cảm tạ ta đi, anh họ tao chính là một viên kim cương dành cho những người đàn ông độc thân, tiện nghi cho mày quá rồi.”

Ta thực bất đắc dĩ, lâu như thế, con không buông tha việc nối duyên tơ hồng cho ta.

“Nhưng. . . .”

“Đừng có nhưng nhị gì hết, chờ một chút gặp mặt mày sẽ biết, cứ như vậy đi nha, lát nữa gặp lại, chào!”

Dường như sợ ta cự tuyệt, Mạì Khắc Tư rất nhanh cắt điện thoại.

“.”

Ta không nói gì, buông di động xuống, lại ở trên giường ngồi trong chốc lát, rồi mới nhận mệnh rời khỏi giường thực hiện ước hẹn này.

62. Chương 62

Ta phải cam đoan mãi ngoại trừ ăn cơm sẽ không làm gì khác thì đại ca, nhị ca mới miễn cưỡng cho đi, nhưng điều kiện là ta phải mang hai bảo vệ theo sau.

Ta không ngừng gật đầu đồng ý, tuy rằng còn phải mang theo bảo vệ, có chút không vừa ý nhưng so với việc có tới bảy, tám cái đuôi theo sau thì vẫn tốt hơn. Thế là mười hai giờ trưa, đại ca đúng giờ đưa ta đến tận cửa nhà hàng Bốn Mùa.

Hắn lại lo lắng, mãi dặn dò ta nhất định phải chú ý an toàn rồi mới cho ta xuống xe còn hắn lái xe trở về.

Ta nhìn theo phía sau xe đại ca, nhẹ nhàng thở ra. May mắn đại ca không kiên trì theo vào quán, nếu không sẽ bị hắn thấy ta cùng Mạì Khắc Tư thân cận nhau, mà như vậy ta sẽ cách ngày chết không xa.

Ta xoay người đi vào nhà hàng.

Một phục vụ nhiệt tình đi tới, nhìn hai cái đuôi mặc đồ đen, đeo kính râm phía sau ta liền ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát: “Tiên sinh. Ngài, ngài làm gì vậy? Chúng ta là kinh doanh hợp pháp, ngài, ngài.”

Hai tên bảo vệ phía sau nghiêm mặt tựa như thần giữ cửa khiến ta bật cười, ta cũng có chút khổ sở khóc dở cười, nhìn tên này ta biết là hắn nghĩ rằng ta tới thu hộ phí? Chẳng lẽ ta nhìn giống người xấu lắm sao?

“Tôi đến tìm người.”

“A.” Tên phục vụ cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nhưng khi ta muốn vượt qua hắn để vào bên trong thì hắn chặn ta lại.

“Tôi, chúng tôi nơi này không.không được đánh nhau!” Tên phục vụ nhìn ta đỏ mặt, thế là hắn cuống quýt quay đầu nhìn hai cái đuôi phía sau, khuôn mặt lại trở nên trắng bệch.

Ta hứng thú nhìn vẻ mặt biến đổi của hắn, biểu tình của tên gia hỏa này thật đúng là muôn màu muôn vẻ.

“Tôi đến tìm bạn mình, không phải đến đánh nhau, yên tâm đi.” Tên phục vụ, vẻ mặt hoài nghi nhìn ta.

Ta cuối cùng cũng có chút không kiên nhẫn, ăn bữa cơm sao lại phiền toái đến thế, thói đời gì thế này! Đang muốn đẩy hắn ta ra thì di động đột nhiên vang lên, là Mạì Khắc Tư.

“Đỗ Mặc, mày sao còn chưa đến? Mày là tên gia hỏa không tuân thủ thời gian! Vì chờ mày mà tao cũng chưa gọi món ăn, bụng đói muốn chết.”

Ta bất đắc dĩ nhìn vẻ mặt kiên quyết của tên phục vụ đang chắn trước mặt ta, thập phần vô tội.

“Đã sớm đến, bọn họ không cho tao tiến vào.”

“A? Có chuyện gì vậy? Để tao ra xem, mày đợi chút” Hắn đóng điện thoại.

Ta buông di động, tiếp tục giằng co cùng tên phục vụ mang biếu tình thấy chết không sờn. Cũng may lúc này Mai Khắc Tư từ bên trong đi ra, cùng đi còn có một nam nhân Trung Quốc.

Sau khi giải thích tình huống, nam nhân kia lớn tiếng khiển trách tên phục vụ, rồi mới cúi đầu khom lưng hướng ta cùng Mai Khắc Tư giải thích: “Thật có lỗi, tiên sinh, tôi là quản lí nơi này, chúng tôi lúc nãy có vô lễ, giờ tôi thay mặt cậu ta giải thích. Cậu ta là người mới tới, còn chưa có hiểu quy củ, hy vọng các ngài không lấy làm phiền lòng.”

Mai Khắc Tư có chút cảm giận còn muốn tìm hấn tranh cãi, ta giữ chặt hấn, lắc lắc đầu. Thật vất vả mới được ra ăn bữa cơm, ta cũng không muốn bởi vì việc nhỏ này mà thêm phiền phức.

Sau khi giải thích, tên quản lí cuối cùng quyết định tặng chúng ta một món cá hấp, hy vọng chúng ta bỏ qua.

Mai Khắc Tư đắc chí đưa ngón tay ra: “Ha ha, được không ít tiền.”

“ ”

“Đúng rồi, Đỗ Mặc, hai người phía sau mày là gì vậy?” Tình toán xong, hấn chú ý tới hai cái đuôi phía sau ta.

“Bảo vệ.” Ta lời ít mà ý nhiều nói.

“ ” Mai Khắc Tư vẻ mặt hoảng sợ, “Mày từ khi nào thì có bảo vệ vậy?”

“Anh trai ta cho.” Ta nhẹ nhàng đẩy hấn, “Nói sau đi. Mày còn đứng đó làm gì? Đưa ta vào đi.”

Mai khắc tư kỳ quái nhìn hai bảo vệ phía sau ta, mang ta đi vào nhà hàng, vừa đi vừa nói chuyện.

“Tao nói với mày, chờ một chút thấy anh họ ta, ngàn vạn lần không được kích động. Hấn kỳ thật rất hiền, mặc dù có bệnh lòng ngắn nhưng kỳ thật ở chung tốt lắm.”

“Tao kích động làm gì? Chẳng lẽ anh họ mày là danh nhân?”

“Hắc hắc, đương nhiên rồi.” Mai Khắc Tư kiêu ngạo nói, “Tất cả những ai từng thấy qua anh họ tao đều không chết không tha. Hấn vốn không muốn tới, bởi vì mày là bằng hữu tao nên mới đặc biệt ưu đãi.”

“Tao đây thật đúng là nên cảm ơn người.” Ta ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Nếu trước kia ta còn có thể kinh ngạc một chút, nhưng hiện tại có mấy ông anh trai của ta cùng bí đồ như vậy, trái tim đã được luyện đến vô cùng cứng rắn, nên dù là tổng thống Mỹ có đứng trước mắt ta cũng không ngạc nhiên tí nào.

“Là chỗ này, anh họ ta kia.” Mai Khắc Tư chỉ vào một góc rồi nói: “Không nghĩ tới mày còn mang theo bảo vệ đến, chúng ta chắc nên đổi nơi lớn hơn.”

Ta không để ý tới Mai Khắc tư đang nói gì, lập tức đi đến phía sau anh họ hấn, vỗ vỗ hấn. Người nọ quay đầu lại, nhìn thấy ta, kinh ngạc vạn phần.

“Là cậu?”

“Nói nhầm, tất nhiên là tôi rồi. Quả nhiên là anh. Sao vậy, cuối cùng tịch mạch khó nhận quá nên muốn có một em trai a?” Ta tới cạnh ghế, không chút khách khí ngồi xuống.

“Cậu sao biết? Mai Khắc Tư đang làm cái quỷ gì vậy?” Hấn đột nhiên dừng lại, rồi mới thần tình sợ hãi than. “Chẳng lẽ cậu chính là cái người bạn học xinh đẹp đến kinh thiên động địa mà quỷ thần cũng phải sợ trong lời Mai Khắc Tư nói?”

“Đúng vậy, chính là bất tài ta, Uy Liêm! Anh nói xem tôi có nên hay không đem chuyện này nói cho bí đồ cùng mấy người anh trai của tôi biết?”

Ta âm hiểm cười, không chút ngoài ý muốn nhìn vẻ mặt trắng bệch của Uy Liêm.

63. Chương 63

Ta dù bận vẫn ung dung chậm rãi nâng một chén trà lên, Uy Liêm cười nịnh cầm lấy ấm thay ta rót trà.

“Ngần vụn lần đừng nói a, tôi không muốn chết không toàn thân a!”

Môi ta hớp lấy một ngụm trà nóng, mùi thơm ngát tản ra trong miệng, mang theo vài phần đắng đắng, sau khi tinh tế thưởng thức lại có vài phần ngọt ngọt, quả nhiên là trà ngon a.

Thấy ta không lên tiếng, Uy Liêm có điểm nóng nảy: “Cậu rốt cuộc có đáp ứng tôi không? Đừng có không nói tiếng nào thế chứ!”

Ta chậm rãi buông chén trà xuống, cố ý làm mất hứng thú của hắn: “Khi cầu người khác gì thì cần phải có tâm?”

Uy Liêm đôi đồng tử xoay tròn, lập tức mặt mày hớn hở cười: “Đương nhiên, đương nhiên, bữa cơm này tôi mời, cậu thích ăn gì cũng được.”

“Hắc hắc, vậy là tốt rồi, tôi sẽ không khách khí.”

Đồ ăn Trung Quốc ở nước ngoài cũng chẳng phải rẻ, là một học sinh, ta cần phải tiết kiệm. Cho nên sau khi đạt được kết quả mong muốn, ta cũng không làm khó xử hắn nữa, mở thực đơn ra, chuẩn bị có một bữa cơm no đủ. Đúng lúc này, Mai Khắc Tư đi vào, nguyên lai là bảo chúng ta đổi sang chỗ lớn hơn để cho hai bảo vệ của ta cũng có thể ăn cơm.

Sau khi đổi vị trí, ta không chút khách khí kêu một đồng món ngon mà ta chưa được ăn bởi viêm màng túi. Mai Khắc Tư ở một bên hoảng sợ nhìn ta, khiếp đảm nói: “Đủ rồi đủ rồi. Đồ Mặc có bệnh không vậy, chúng ta cần ăn không hết nhiều đồ như vậy. Hơn nữa tao vẫn còn là một sinh viên nghèo, làm gì có nhiều tiền như vậy!”

“Không có việc gì, Uy Liêm nói bữa này anh ấy mời, mày yên tâm ăn đi, ăn không xong đóng gói mang về.” Ta buông thực đơn xuống, có chút luyến tiếc. Ở nước ngoài lâu quá nên ta đặc biệt rất nhớ những món ăn Trung Quốc. Anh quốc trừ bỏ khoai tây vẫn là khoai tây, phương pháp nấu nướng đơn điệu khiến cho người ta phải học máu, mà nước Mỹ cũng chẳng khác là mấy. Ăn đi ăn lại, vẫn là thích bông cải Trung Quốc nhiều nhất, hương vị tốt nhất.

“Uy Liêm?” Mai Khắc Tư nhìn Uy Liêm, lại nhìn ta, đột nhiên ngộ ra gì đó, rồi mới vẻ mặt *** đang nói: “Không nghĩ tới tao mới rời đi trong chốc lát mà hai người đã gọi tên nhau thân thiết như vậy rồi. Chẳng lẽ đây là tình yêu sét đánh sao? Thật sự là làm cho bà mối là tao đây cảm thấy rất có thành tựu.”

Ta hung hăng lườm nguýt hắn một cái: “Thu hồi cái sắc mặt đáng khinh kia của mày đi. Chúng ta đã sớm quen biết nhau rồi, không phải như mày nghĩ đâu.”

Uy Liêm cũng tức giận trừng mắt nhìn Mai Khắc Tư đang không biết giờ đã nghĩ theo hướng nào rồi, mà Mai Khắc Tư kinh ngạc nói “Các người đã sớm quen biết nhau? Sao trùng hợp thế, làm sao mà biết nhau?”

“Anh ấy là bạn của anh trai ta.”

“Cậu ấy là em trai của bạn ta.”

Ta cùng Uy Liêm thập phần hợp nhau cùng lúc nói ra tên biến thái nhân cách phân liệt, bí đỏ, đối với người này, cả hai đều giống nhau, bảo trì im lặng.

Mai Khắc Tư thế là lại bắt đầu tò mò cái người là bạn của Uy Liêm nhưng cũng là anh trai của ta. Tuy rằng việc này nếu nói ra sẽ có chút phiền toái, nhưng hiện tại thời gian rất nhiều, ta cũng chậm chậm đem việc này nhất nhất nói ra cho Mai Khắc Tư, Uy Liêm thì ở một bên bổ sung. Sau khi đồ ăn được đưa lên, chúng ta vừa ăn vừa nói. Mà hai bảo vệ kia của ta vẫn làm theo nguyên tắc vàng, đó là giữ im lặng, trừ bỏ giúp ta thử món ăn thì thời gian còn lại một chữ cũng không nói, cũng không biết đại ca, nhị ca là từ đâu tìm được hai tên gia hỏa buồn tẻ này.

Bữa cơm này ước chừng mất tới ba giờ, đồ ăn đương nhiên là chưa hết nhưng chúng ta đều đã no căng bụng, thế là chúng ta quyết định đóng gói mang về. Ta chọn mấy thứ, chuẩn bị mang về cho các ca ca hưởng lộc.

Khi tính tiền, Uy Liêm vẻ mặt đau lòng, Mai Khắc Tư thì ở một bên dùng ánh mắt u oán nhìn ta, hai người này quả nhiên là họ hàng, lúc này đều nhất trí đối ngoại chống lại tên đầu sỏ là ta đây. Ta thối sáo, đứng một bên nhìn trần nhà, làm bộ không phát hiện.

Ra khỏi nhà hàng, bên ngoài mặt trời đã sắp lặn, Mai Khắc Tư muốn ta đi chơi bóng cùng. Ta nhìn trời, giờ đã bốn giờ chiều, nhớ tới vẻ mặt lo lắng của đại ca, nhị ca đành quyết định vẫn là không nên đi, để tránh thêm chuyện phiền toái.

“Tao không đi được, phải về nhà. Bằng không hai người anh của tao sẽ lo lắng.”

“Anh trai của mày sao giữ mày chặt thế? Bọn họ không phải luyện em trai đấy chứ?”

Thật đúng là bị hấn nói trúng rồi, nhưng chủ yếu là do bọn họ sợ ta bị ám sát.

Uy Liêm bởi vì đã từng trải qua lần ám sát đó, cho nên thập phần hiểu được mấy người anh trai của tao vì sao lại khẩn trương như thế, hấn trộm nói bên tai ta: “Tôi sẽ giải quyết chuyện này, cậu gọi điện thoại bảo bọn họ tới đón cậu đi.” Rồi hấn kéo theo Mai Khắc Tư đang không hiểu gì hết đến bãi đậu xe.

Ta hướng Uy Liêm một ánh mắt cảm kích, tên gia hỏa này tuy là một hoa hoa công tử, nhưng nhân phẩm vẫn là không tồi, Hàn Ngữ Phong có thể yên tâm được rồi.

Sau khi được đại ca đón về nhà, ta đưa những món ăn Trung Quốc đem về đưa cho bọn họ.

Mở hộp ra, hương tỏa bốn phía, lập tức làm cho người ta muốn động mười đầu ngón tay, đại ca, nhị ca vui sướng ăn hết. Ta bởi vì lúc này đã ăn nên giờ không thể nhét thêm gì được nữa, chỉ có thể lên lầu mở máy tính ra, cùng trò chơi làm bạn, trong lòng lại cảm thấy may mắn vì không ai phát hiện bữa tiệc họp mặt thân thiết tuy có chút xui xẻo này.

Nguyên tưởng rằng việc này có thể như vậy bình an vượt qua, không nghĩ tới, buổi tối, ta vẫn là không có thể tránh được một kiếp này.

64. Chương 64

Tin tình báo của bí đồ quả nhiên lợi hại.

Nhìn bóng đen ở trên người, ta ngoại trừ cảm thán chỉ còn lại sợ hãi than tên gia hỏa này làm sao mà vào được vậy trời?

Khải Ân tựa hồ nhìn ra ý nghĩ của ta, hừ lạnh nói: “Em tốt nhất là nên quan tâm chính mình trước đi.” Hấn dùng lực chặn ta, từ trên cao nhìn xuống nói: “Cư nhiên dám giấu ta đi gặp người nam nhân khác, da em có phải hay không dạo này rất ngứa?”

Trên người hấn tản mát ra một cỗ hơi thở âm lạnh cùng hắc ám vô cùng khủng bố, vừa thấy là đã biết cơn tức giận đã lên đến đỉnh điểm, ta lui thân mình lại, dùng sức lắc đầu: “Ta là đi gặp bạn học, không phải gặp nam nhân khác.”

“Còn dám nói dối! Uy Liêm sao lại ở đó? Hấn cũng là bạn học của em hả?”

“Sao ngươi biết?” Ta không khỏi thốt lên, đến lúc muốn che miệng thì đã muộn mất rồi.

“Hừ, cuối cùng cũng không đánh đã khai?” Hấn tựa tiểu phi tiểu nhìn ta, trong mắt hàn quang chợt lóe, “Vậy mà dám giấu ta đi thân cận kẻ khác, em nghĩ rằng ta sẽ không biết sao?”

“Cái đó, ta lúc đó chẳng qua là bất đắc dĩ thôi. . . .” Ta xoay người tiến sát tới gần hấn, cười nịnh nọt lấy lòng, “Ta tuyệt không hề coi trọng Uy Liêm a, hấn sao có thể so sánh với người được chứ, đúng không?”

“Hừ.”

Về mặt của hấn tuy rằng vẫn khủng bố như cũ, nhưng ánh mắt đã mềm đi không ít, thấy đồ ngọt có hiệu quả, ta vội vàng nhân lúc không khí còn nóng, thừa thắng xông lên.

“Không, phải nói trên đời này không nam nhân nào có thể so sánh với ngươi, ngươi là ở trong lòng ta vĩnh viễn là đẹp nhất, là quan trọng nhất.” Nói xong, ta nhanh chóng ngẩng đầu, hôn vào mặt hấn một cái.

Ta trộm sờ sờ cánh tay chính mình, quả nhiên đã nổi da gà đầy mình, may mắn là có chăn mới không bị Khải Ân nhìn thấy.

Lời dỗ ngọt cộng thêm thể công nhu tình, Khải Ân quả nhiên rất hưởng thụ, cuối cùng mới vừa lòng mỉm cười, hơi thở quanh thân cũng chuyển từ nguy thành an, ta không khỏi lén lút lau mồ hôi.

“Ta nên bắt em làm sao đây, Mặc.”

Hắn sâu kín thở dài, ngữ khí bất đắc dĩ lại bao hàm mười phần sủng nị. Hơi thở ấm áp quen thuộc phả trên mặt ta, một cổ nồng đậm quyến luyến từ dưới đáy lòng dâng lên, ta cảm thấy mặt mình như nóng lên. Mà thân thể lại đột nhiên trở nên trống rỗng, kêu gào muốn được người bên cạnh ôm.

Hắn tựa hồ đoán ra lòng ta, đột nhiên xốc chăn lên, nằm bên cạnh ta, hai tay ôm ta vào trong ***g ngực. Trong một khắc dường như cả hai đều nghe được tiếng thở dài thỏa mãn của đối phương.

Hai người ở chung, rất ít khi có được sự yên lặng như thế. Ta nằm trước ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập của hắn, một tia cảm động không sao hiểu nổi dâng lên tới ngực, thế là nhất thời xúc động, ta nói với hắn: “Ta rất nhớ người!”

Hắn sững sốt, kinh ngạc như vậy vài giây, liền lập tức ánh mắt cười mỉ, nghiêng đầu, mở miệng, áp sát vào hai cánh môi ta mà hôn nồng nhiệt, chỉ đến khi ta hô hấp không nổi, đầu óc choáng váng, hắn mới để ta ngã trên người hắn.

“Ta cũng rất nhớ em.” Thanh âm hắn khàn khàn nỉ non bên tai ta, một bàn tay ôm lấy lưng ta, tay kia thì không ngừng sờ sờ hông ta. “Đương nhiên, ‘nó’ cũng rất nhớ em.”

Phân thân hắn cách một lớp áo ngủ dĩ nhiên đã cương cứng lên, cọ cọ vào sườn của ta mà nóng rực lên.

Ta cả kinh nhảy dựng lên, cuống quýt đẩy hắn ra, động tác nhanh chóng đem chăn đắp lên người

“Ha ha, cái đó, ta hôm nay mệt lắm.”

“Một vì ra ngoài gặp nam nhân khác?” Hắn ngoài cười nhưng trong không cười nhìn ta, rồi mới ngồi dậy, thừa lúc ta không chú ý, bàn tay hắn cầm chặt mắt cá chân ta kéo về phía hắn.

“Ta không phải đã giải thích rồi sao? Ta cùng Mặc Khắc Tư chỉ là bạn bè, đi gặp Uy Liêm cũng là bởi vì hắn.” Ta oa oa kêu to.

Hắn vẫn không hài lòng, lực đạo tăng thêm: “Lần này gặp nam nhân, lần sau có phải hay không sẽ gặp nữ nhân? Ta mới rời em đi trong chớp lát, em liền khó dẫn nổi lòng mà muốn làm hồng hạnh xuất tường (ngoại tình_ thanks bạn raichan), chẳng lẽ ta không đủ thỏa mãn em sao? Vậy bây giờ ta liền thỏa mãn em cho đủ, cho em không còn nghĩ được tới người nào khác nữa, ngoại trừ ta!”

Ta dùng sức ôm chặt giường, thiếu chút nữa khóc rống lên: “Đại gia, ta thật sự không hề nghĩ tới việc phản bội người.”

Cho dù muốn cũng không dám a, ta không muốn chết không toàn thây!

“Hơn nữa người trừ bỏ cái này thì không thể nghĩ đến cái gì khác sao? Lão tử không phải máy móc làm tình, ta chịu không nổi sức ép của người đâu!”

“Không thể.” Hắn nói như đinh đóng cột. “Khi em ở trước mặt ta, ta còn hận không thể đem em nuốt vào, vậy làm sao có thể buông tha cho em được?”

Hắn đột nhiên nhú mày, phỏng chừng là bất mãn với sự phản kháng của ta, rồi hắn buông mắt cá chân ta ra, đem từ từ từng ngón tay của ta kéo ra khỏi giường.

Mười ngón tay dần dần thất thủ, ta thảm thiết kêu to, hắn ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Kêu đi kêu đi, ta thì không sao, nhưng em chắc chắn là muốn hai người anh trai của em thấy được cảnh đồng cung này sao?”

“.” Ta ngậm miệng lại, ngực kịch liệt phập phồng, phần hận nhìn hắn.

Những chuyện biến thái như thế chỉ có hắn mới dám làm.

Ta buông giường ra rồi đột ngột đẩy ngã hẳn, ngay lúc hẳn còn chưa kịp phản ứng, ta nhanh chóng ngồi dậy, nghiêng ngã lão đảo chạy về phía cửa, hy vọng có thể ra ngoài tìm kiếm cứu viện. Hẳn lại lập tức ở phía sau ta, nhảy dựng dậy, hét lên một tiếng, đem ta đặt dưới thân hẳn trên mặt đất.

Tên gia hỏa này không chỉ thân cao dọa người thể mà trọng lượng cũng thực kinh người, ta tựa như bị thái sơn đè lên, không thể thở nổi, tuy rằng mặt đất có trải thảm nhưng cũng làm cho đầu ta mọc sao Kim, hoa mắt chóng mặt một hồi lâu.

“Còn trốn nữa không?” Hẳn ngồi ở trên lưng ta, dù bận vẫn ung dung hỏi.

Ta lắc đầu, gơ hai tay lên đầu hàng.

“Sớm biết như thế, lúc đầu cần gì phải.” Hẳn ôm ta đến trên giường, thương tiếc sờ sờ phía sau đầu ta, “Sưng lên một cục to rồi nè, đau không?”

Người nói coi? Biết rõ mà còn cố ý hỏi!

Ta thở hổn hển trừng mắt nhìn hẳn.

Hẳn đột nhiên hô hấp như bị kiềm hãm, rồi lại trở nên thập phần dồn dập, hai mắt lóe ra quang mang dục vọng, cười xấu xa đè ta xuống: “Ta nhịn không được, Mặc, đây chính là do em câu dẫn ta a. Loại ánh mắt này. bất cứ nam nhân nào cũng chịu không nổi.”

“Ta XX người OO. Ô. người hỗn đàn.”

Ta bị hẳn hôn khiến lời nói ra đều bị nuốt vào bụng.

Đêm vẫn còn dài, này giờ ta đã hao tổn nhiều lực lắm rồi, hơn nữa năng lực chẳng bằng ai, chỉ có thể bị hẳn cứ vậy, đè ép suốt một đêm.

65. Chương 65

Ngày hôm sau tỉnh lại, bên cạnh đã không còn thân ảnh của hẳn. Nếu không phải trên người toàn là vết hôn ửng đỏ cộng thêm đau nhức từ hậu huyết thì ta còn thực tưởng rằng đêm qua chỉ là một giấc mộng.

Hừ, chạy cũng thật nhanh đấy!

Ta mềm nhũn dựa người vào đầu giường, nhìn mở cửa sổ mở rộng, không khỏi lại tự hỏi vấn đề với bí đồ phải làm sao đây. Nghĩ đi nghĩ lại, thủy chung vẫn không có kết quả, chỉ có thể từ bỏ. Hệ thống bảo vệ trong nhà đối với hẳn chỉ là thùng rỗng kêu to, các anh trai ta mà biết được phỏng chừng sẽ phát điên mất, bí đồ không hổ là Mafia. Điều này càng chứng minh sự biến thái của hẳn đã đạt đến cực đỉnh, không phải người thường như chúng ta có thể với tới được.

Hôm nay lại bắt đầu một ngày như cũ, thực tập còn chưa xong, ta không thể không rời giường. Duỗi thân một chút, phát hiện trừ bỏ có chút đau nhức thì còn lại đều rất tốt, xem ra bí đồ vẫn là hạ thủ lưu tình, coi như hẳn thức thời!

Ném qua bữa sáng, ta theo đại ca, nhị ca tới công ty. Mới bước vào văn phòng nhị ca, một bó hồng diễm lệ được một người đưa tới, toàn bộ thư ký bên ngoài đều bị bó hoa hấp dẫn, ánh mắt mớ ám nhìn ta cùng nhị ca.

Nhị ca nhanh tay lẹ mắt tiếp nhận bó hoa hồng, rất nhanh đóng cửa lại, ngăn cách tất cả ánh mắt tò mò bên ngoài. Hẳn nhìn tập thiệp phía trong rồi đột nhiên dùng sức ném chúng xuống mặt đất, từng bông từng bông rơi vung vãi khắp nơi.

Hương hoa hồng nhẹ phiêu đảng trong không khí, ta những cánh hoa hồng, có chút há hốc mồm. Nhị ca sao lại phát điên lúc này?

Nhị ca căm ghét đưa tấm thiệp cho ta: “Chính mình xem đi!”

Ta tiếp nhận tấm thiệp, mặt trên là chữ viết tay bằng tiếng Anh, chữ viết thập phần xinh đẹp:

“To Mặc,

Biết ý nghĩa của 99 đóa hoa hồng là gì không?

Yêu em, thiên trường địa cửu.

From người yêu của em, Dịch Tu Tư”

“”

Ta nhanh chóng đem tấm thiệp trong tay ném vào thùng rác.

Nhị ca mắng một tiếng: “Tên gia hỏa kia lại muốn làm gì?” Rồi gọi người vào dọn đống hoa dưới đất.

Ta trừng trừng nhìn mặt đất giờ đã không còn bông nào, kinh ngạc đến không nói nên lời. Ta cũng rất muốn biết tên gia hỏa kia là muốn làm gì, sao đột nhiên lại đem một bó hoa đến, chẳng lẽ là muốn giải thích chuyện ngày hôm qua? Nhưng nhớ lại một bộ duy ngã độc tôn (chỉ biết có mình) của hắn tối qua, ta vội vàng quăng ngay cái ý nghĩ đó.

Ta ngồi xuống ghế, trong đầu linh quang chợt lóe chẳng lẽ đây là sự theo đuổi theo như lời hắn nói?

Mỗi ngày đều muốn có mưa hoa hồng sao?

Những ngày kế tiếp đã chứng thực suy đoán của ta.

Mỗi buổi sáng, những bó hoa hồng đều rất đúng giờ được đem đến văn phòng nhị ca, người tặng hoa đương nhiên là bí đồ, mà người nhận đương nhiên là ta. Tựa hồ còn ngại không đủ, vài ngày sau lại kèm theo những lễ vật nhỏ, đều là một ít đồ tinh xảo, vừa thấy liền biết giá cả rất xa xỉ. Nhị ca mỗi ngày đều đen mặt, xử lý tất cả những thứ này, kiên nhẫn mỗi ngày một ...kém hơn, bình thường ở công ty bộ dạng phong nhã đã biến mất vô tung vô ảnh, thường đem những người cấp dưới làm nơi trút giận, hét lên hét xuống. Nhóm thư ký mỗi ngày đều tụ tập lại, thì thầm sự chuyển biến lớn của nhị ca, nhất trí cho rằng hắn là bị thất tình, vợ bị người em trai là ta đây đoạt đi mất.

Đến một ngày, nhị ca chịu không nổi nữa mà gọi điện đến hỏi bí đồ rốt cuộc là hắn muốn làm cái gì. Cuối cùng nhị ca lại bị đối phương là thư ký cho biết, bí đồ cự tuyệt nghe máy, nhị ca tức giận đến nổi không ngừng dậm chân xuống sàn nhà. Về đến nhà, bởi vì luyện tiếu tên đầu sỏ gây nên chuyện là ta nên hắn chỉ có thể ra về ta đây là đã hết giận.

Ta một lần nữa hoài nghi bí đồ theo đuổi ta là giả, làm cho nhị ca nổi điên mới là mục đích thật sự của hắn.

Cũng may tình huống cứ giằng co như vậy hơn hai mươi ngày, bởi vì 20 tháng 9, ta đã xong lần thực tập có thể coi là kinh thiên động địa nhất ở Mỹ. Về tới Anh quốc, ta đợi đến ngày 22 khai giảng.

66. Chương 66

Đại ca, nhị ca rất muốn tới nhưng sự vụ công ty bận rộn, thật sự là không có biện pháp rời đi, bắt quá bọn họ kiên trì muốn ta mang theo hai bảo vệ mới có thể quay về Anh quốc.

Ta kháng nghị, là học sinh còn mang theo bảo vệ lên lớp, không khác nào biến thành động vật hiếm bị người khác soi mói. Huống hồ chỉ sau ám sát lần trước cũng chưa thấy cuộc ám sát thứ hai nào xuất hiện, theo báo cáo điều tra của đại ca cùng nhị ca thì ta bây giờ tạm an toàn.

Ta một lần nữa cường điệu khả năng bảo vệ của chính mình, nhưng đại ca, nhị ca thủy chung dùng văn ảnh mắt hoài nghi nhìn ta, thái độ kiên quyết. Không có biện pháp, ta chỉ có thể đem dị năng của chính mình nói cho bọn họ biết, đồng thời biểu diễn trước mặt bọn họ. Hai người bọn họ sững sốt há mồm một hồi lâu, sau khi lấy lại tinh thần cũng không nhắc đến chuyện bảo vệ nữa, mà ta, nước sự tiễn biệt của hai người, trở về Anh quốc.

Vừa đặt hành lý xuống, đang muốn hảo hảo ngủ một giấc để điều chỉnh sự sai giờ thì chuông cửa liên vang lên. Ta nằm trên giường nhắm mắt, không nhúc nhích, dù sao phòng này chỉ có mình ta ở mà ta vừa mới trở về, hẳn là không phải tìm ta. Cả người thoải mái trở mình, khi chính sắp gặp được chu công thì có người không ngừng dùng sức, gõ cửa phòng ta. Ta lấy gối che đầu, làm như không có nghe, hiện tại ngủ là việc

quan trọng nhất, thiên hoàng lão tử có đến, ta cũng không mở cửa, chỉ hy vọng người bên ngoài đích nhân cũng có thể thức thời mà rời khỏi.

“Đỗ Mặc, tui biết ông đã trở lại, mau mở cửa cho bà đây!”

“.....”

“Có nghe hay không? Nếu không tui phá cửa đấy!”

Ta phi thường hối hận vì đã nói cho Dương Tĩnh biết chính mình đã quay về Anh quốc để rút cuộc giờ đây nàng đến quấy rầy ta. Nhưng không có biện pháp, tên gia hỏa này so với thiên hoàng lão kia còn lợi hại hơn, ta ngoan ngoãn bò ra khỏi giường để mở cửa.

Nàng đẩy ta ra, tùy tiện ngồi trên giường ta, hai tay đưa về phía ta.

“Gì chứ?”

“Chữ kí của Annie, ông nói ông sẽ lấy cho tui a.”

Ta trì hoãn dùng đại não suy nghĩ cả nửa ngày mới nhớ tới nàng nói đúng, hình như là trước khi đi đại ca có đưa cho ta một tập giấy. Ta chỉ là nói với đại ca một chút, không nghĩ tới đại ca thật sự giúp ta, thật sự là tiện nghi cho nàng mà, thứ này giá trị không ít tiền a.

Ta từ trong hành lý lôi ra đồng giắt ném cho Dương Tĩnh.

Dương Tĩnh cười mỉa mắt, thật mạnh hôn mấy đồng giấy kia, cao hứng phần chân tiêu sái rời đi.

Ta một lần nữa nằm ngã trên giường, trong lòng đem mười tám đời tổ tông nhà Dương Tĩnh mắng từ đầu đến cuối rồi mới ăn ra ngủ.

Ở nhà nghỉ ngơi 2 ngày, rất nhanh ngày 22 đã tới, học kì mới bắt đầu, mà ta cũng biến thành sinh viên năm thứ ba, việc học so với trước kia càng trở nên nặng nề, khó hiểu hơn, còn phải chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, mỗi ngày đều bận rộn không ngừng. Những người khác cũng không khác ta lắm, nhưng cũng có rất nhiều người nhàn hạ, thường xuyên tụ tập liên hoan, hưởng thụ loại cảm giác thỏa mãn vui vẻ này.

Trong lúc, Ellen không ngừng chạy tới tìm ta, vẻ mặt lén lút hỏi tuần trăng mật của ta với bí đồ như thế nào, mỗi lần ta đều không thỏa mãn nổi nàng. Có lẽ vì vậy mà tên gia hỏa này cư nhiên trả thù bằng việc trực tiếp nói cho Dương Tĩnh rằng bạn trai mới của ta chính là anh trai của nàng, thế là nữ nhân chạy theo ta hỏi cung đã tăng thêm một người, ta càng thêm đau đầu.

Có lẽ là bí đồ cho Ellen một ít ưu đãi, trừ bỏ quấy rầy ta, nàng còn đảm đương cả việc liên lạc với anh trai nàng, thường xuyên truyền cho ‘chị dâu’ nàng những tin tức mới nhất bí đồ phải quay về Ý, nhưng bởi vì sự việc bận rộn cho nên tạm thời không thể tới tìm ta, để ta không phải nghĩ nhiều về hấn.

Có điên mới muốn nghĩ đến hấn!

Ta mắng nhưng đồng thời lại âm thầm may mắn, hy vọng tên gia hỏa kia có thể vĩnh viễn bị công tác cuốn lấy, đừng đến quấy rầy ta là tốt nhất.

Nhưng không như mong muốn của ta, khai giảng không quá vài ngày, ta lại thu được nhưng bó hồng cùng lễ vật của bí đồ, còn có những tấm thiệp viết những lời rất buồn nôn. Từ đó về sau, những đồ vật hấn đưa tới không được liên tục, có lẽ là bởi bị sự vụ quấn lấy, hoặc là do cơ sở ngầm Ellen tình báo cho hấn những tin tức của ta khiến cho hấn cảm thấy được thực yên tâm nên thủy chung không có tự mình tới tìm ta.

67. Chương 67

Ta không khỏi nhẹ nhàng thở ra, việc học nặng nề, nếu hấn lại tiếp tục quấy rầy thì ta thực chẳng có sức mà đi ứng phó với hấn. Trong lòng lại đồng thời lại có điểm mất mát nho nhỏ, chẳng lẽ đây là cái hấn gọi là theo đuổi sao? Chỉ có lẽ vật cùng hoa, việc này cũng quá không thành ý đi?

Cũng may đa sầu đa cảm không phải phong cách của ta, cho nên khi những bài tập không ngừng mãnh liệt ào tới thì cái cảm giác này không biết đã bay đi đằng nào.

Trong lúc bận rộn tứ tung, thời gian bất tri bất giác đã qua 3 tháng.

Ngày 4 tháng 12 đã là ngày cuối cùng của học kì đồng thời cũng là sinh nhật của ta. Chương trình học phần lớn đã sớm chấm dứt, cho nên hôm nay so ra vẫn rảnh hơn mọi ngày, bọn Dương Tĩnh đề nghị sau khi nghe xong 2 cuộc toạ đàm liền cho ta đến quán bar gần trường học tổ chức sinh nhật, cũng thuận tiện chúc mừng ngày giáng sinh sắp đến. Mà ta thân là nhân vật chính, đương nhiên là giờ hai tay tán thành rồi.

Kỳ thật chúng ta cũng không muốn đi nghe hai cái cuộc toạ đàm này, ngày nghỉ sắp đến rồi, còn ai muốn nghe nữa chứ. Nhưng nghe nói người đến giảng lần này là CEO trong ngành thương mại và tài chính, trường học phải mất rất nhiều sức mới mời đến được, mà chúng ta là những sinh viên năm cuối học ngành có quan hệ tới tài chính hơn nữa được nghe miễn phí nên cuối cùng vẫn là quyết định đi.

Một cái là buổi sáng, một cái buổi chiều một lần, mỗi lần 2 giờ, không phải rất dài, so với bình thường đi học thì vẫn thoải mái hơn rất nhiều.

Chứng làm biếng của ta phát tác, khi đi tới thì cũng đã muộn, đến lúc vào phòng thì đã không còn chỗ ngồi, may mắn Dương Tĩnh có giành một chỗ ngồi cho ta mới không phải chìm trong hàng người dài phải chịu đứng. Không nghĩ tới buổi toạ đàm này lại được hoan nghênh như thế, ta không khỏi có điểm hứng thú.

Đúng 9 giờ, vị CEO kia được 4,5 người vây quanh tiến vào phòng học. Là một nam nhân trẻ tuổi, mặc đồ trắng, bộ dạng thập phần xuất sắc, rất có phong vị nam nhân. Dương Tĩnh thực hưng phấn, không ngừng hét nhỏ với ta: “Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy một cực phẩm tiểu công.” Mà Phương Dật Phong ở bên cạnh ta cũng thập phần kích động: “Này, này, này, là CEO của công ty tập đoàn Lafite, trường học cứ nhiên có thể thỉnh tới hẳn, trời ạ.”

Những thanh âm sợ hãi cứ liên tiếp vang lên, mà ta lại khiếp sợ tới đỉnh, bởi CEO trên đài rõ ràng chính là đại ca đêm qua còn vừa nói chuyện với ta qua điện thoại. Hắn nói sẽ cho ta một kinh hỉ lớn, không nghĩ tới cứ nhiên lại là việc này, cứ thế, ta cứ ở trong buổi toạ đàm chìm đắm trong niềm vui mà chẳng chịu nghe một chút gì cả.

Toạ đàm chấm dứt, hắn rất nhanh rời đi, mà ta vì đuổi theo hắn, ra sức điên cuồng chen vào trong đám người tiến về phía trước, cuối cùng không chút dễ dàng nào chen vô được thì đại ca đã biến mất vô tung vô ảnh. Ta thất vọng xoay người, đang muốn cùng bọn Dương Tĩnh trở về thì có người ở sau lưng ta vỗ vai.

“A. . . .” Dương Tĩnh kinh diễm trừng trừng nhìn phía sau ta, ta nghi hoặc xoay người, sững sờ, lập tức hét lên.

“Nhị ca!”

“Ha hử, đã lâu không gặp Mặc.” Nhị ca ôm lấy ta, lại hôn lên mặt ta.

“Anh sao lại ở đây?”

“Sinh nhật của em, ta và đại ca em sao có thể quên? Đi thôi, ăn cơm đi, đại ca em ở trên xe chờ chúng ta.”

Ta cao hứng phấn chấn đi theo nhị ca về phía trước đi, Dương Tĩnh ở phía sau giữ chặt lấy ta, âm trầm nói: “Đồ Mặc, đây là chuyện gì vậy?”

Ta xấu hổ quay đầu, nhất thời cao hứng nên đã quên tên gia hỏa này, thế là sau khi ta giới thiệu bọn họ một chút, nhị ca cũng thuận tiện mời bọn họ đi ăn cơm trưa cùng.

Nhưng vậy cũng không làm Dương Tĩnh đánh mất niềm vui, ở trên xe, nàng cứ nhìn chăm chăm vào mặt nhị ca, đương nhiên cả đại ca đang ở trên xe nữa, thét chói tai liên tục: “Tuyệt phối cường công cường thụ a, không nghĩ tới sinh thời tui cứ nhiên có thể nhìn thấy, chết cũng không đáng tiếc!” Phương Dật Phong đã sớm bước nhanh về phía đại ca ta mà xin chữ ký. Mà Mai Khắc Tư bởi vì đã sớm biết hai người bọn họ là anh trai của ta, cho nên cũng không thực kinh ngạc. Ellen phồng chùng là bởi vì có anh trai mạnh mẽ của ta ở bên nên vẻ mặt cũng rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt nhìn ta lại có chút phức tạp.

Chúng ta mấy người bồi hai người anh của ta ăn xong cơm trưa rồi bởi vì buổi chiều còn có buổi toạ đàm sớm, ta liền ở lại trong khách sạn của anh ta.

Bọn họ vốn muốn qua đây chúc mừng sinh nhật ta, tiện thể nghỉ lễ giáng sinh dài hạn nên muốn ta đi cùng. Tuy rằng bởi vì hành vi bất cóc lúc trước của bí đỏ, ta đối với Ý chẳng có ấn tượng gì tốt, nhưng tưởng tượng đến lại có thể cùng các anh trai ở một chỗ, ta liền cao hứng đến rất muốn ngay lập tức về nhà, thu thập hành lý, bất quá bởi vì có rất nhiều giấy tờ cần làm nên ta đành từ bỏ.

Hai giờ chiều, đại ca, nhị ca rất nhanh chuẩn bị tốt tư liệu, visa giúp ta gửi đến đại sứ quán Ý, mà ta thì phải đi nghe buổi toạ đàm.

Vốn tưởng rằng buổi toạ đàm khi sáng đã đủ chấn kinh rồi, thì không ngờ rằng buổi toạ đàm chiều này lại càng muốn kinh người hơn, người diễn thuyết cư nhiên lại là CEO của S&K, cũng đồng thời chính là tên bí đỏ biến thái kia. Chắc hẳn phải vậy nên cả buổi toạ đàm hắn nói gì, ta một chữ cũng nghe không rõ, gì dùng toàn lực để nghĩ cách coi làm sao tránh khỏi hắn.

68. Chương 68

Có thể bởi vì S&K là vòi rồng về tài chính ở Châu Âu nên bí đỏ so với đại ca càng thêm được hoan nghênh, buổi toạ đàm đã chấm dứt trong sự hoan nghênh nhiệt tình của những người trong phòng. Ta âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đang muốn lên lút chạy khỏi phòng học, Ellen lại xuất hiện với vẻ mặt cười gian kéo ta lại.

“Ông đi đâu vậy, Đỗ mỹ nhân? Anh trai tui đang ở đây mà.”

Ta khấn trương nhìn Mạch Khắc đang đi thẳng tới chỗ ta, ta quay đầu, cười lấy lòng Ellen: “Thả ta ra đi.”

Ellen lắc đầu, vui sướng khi người khác gặp họa, nói: “Ông đi rồi tui sẽ thực phẩm, cho nên hãy tự cầu nhiều phúc đi, A-men!”

Ta phần nộ trừng mắt nhìn người bạn hỗn đản này của mình bởi vì an nguy của chính mình mà bán đứng bạn bè. Nàng lại hết nhìn đông tới nhìn tây, làm bộ không phát hiện, rồi mới cùng Mạch Khắc, một trái phải đem ta đi, bất cóc ta đến chiếc Rolls-Royce sang trọng của bí đỏ với rèm treo ở cửa sổ.

Ngay sau đó, bí đỏ cũng lên xe, cao hứng ôm lấy ta, cúi đầu hôn, cũng không quản Ellen cùng Mạch Khắc đang ngồi đối diện. Ta dùng sức đẩy hắn ra, thật vất vả thoát khỏi ma khẩu của hắn thì xe cũng đã vô thanh vô tức tiến về phía trước.

“Đi đâu vậy? Bọn Dương Tinh đâu?” Cảnh vật ngoài cửa sổ cứ nhanh chóng lùi lại phía sau, biết chạy trốn cũng vô vọng, ta cũng chỉ có thể ngừng giây dựa, để bí đỏ ôm vào lòng.

“Luân Đôn. Sinh nhật của em, ta đương nhiên muốn dẫn em đi chỗ nào đó hảo hảo ăn một chút. Chỉ có ta và em dưới ngọn nến lung linh, thích không?” Bí đỏ ánh mắt đầy yêu thương nhìn ta, ta có điểm ác hàn.

Nhìn Ellen một bên, biểu tình trên mặt lại phi thường *** đăng: “Yên tâm đi, Đỗ mỹ nhân, tui đã nói với bọn Dương Tinh, bọn họ sẽ tự chúc mừng, sẽ không quấy rầy ông cùng bí đỏ hai người, không, thế giới bốn người, cũng chúc ông có một buổi tối nóng bỏng.”

“.” Ta chỉ biết, tên giả hỏa dương Tinh kia quả nhiên là miệng chó không thể khạc ra ngà voi. “Vậy còn người? Đi theo chúng ta làm gì?”

“Tui cũng không hứng thú làm bóng đèn, tui thật đáng thương, chỉ có thể một mình về Luân Đôn trước, cũng chẳng có người bồi tui ăn cơm, ai.”

Ta đây cùng người đối được không?

Ta tức giận nhìn Ellen đang giả mù sa mưa than thở, tên gia hỏa này thật sự là đang ở trong phúc mà không biết là phúc, quả thực là muốn bị đánh.

Từ Lợi Tư đến Luân Đôn lái xe cần nhiều nhất là 3 giờ, cực kỳ lâu, mà ta bởi vì vốn thiếu ngủ cho nên ở trên xe không bao lâu liền ngủ gục đi mất. Đến khi tỉnh lại, xe đã dừng lại, bí đỏ vẫn ôm lấy ta, trong xe cũng chỉ có ta cùng hân.

“Tỉnh?”

Ta còn buồn ngủ gật đầu, từ trong ***g ngực hân ngồi dậy.

Bí đỏ thay ta đeo khăn quàng cổ rồi mới mở cửa xe, dẫn đầu xuống xe. “Xuống dưới đi, chúng ta tới rồi.”

Không khí lạnh như băng trong chốc lát đã thổi tan hơi ẩm từ hệ thống sưởi trong xe, ta rung mình một cái, hoàn toàn tỉnh táo lại, theo bí đỏ xuống xe, rồi từ thang máy ở bãi đỗ xe lên tầng cao nhất.

Tầng cao nhất là một nhà ăn xoay tròn, trang hoàng rất tráng lệ, thanh lịch lại không mất phần quý phái. Trung tâm nhà ăn còn có một dàn nhạc cổ điển đang diễn tấu, thập phần dễ nghe. Nhìn đến tên, ta mới biết được ở đây nguyên lai chính là nhà hàng Thánh Roland nổi danh nhất ở Anh, là một trong những nhà hàng được danh nhân giới thượng lưu ở Anh quốc hoan nghênh nhất. Nghe nói muốn ăn cơm phải hẹn đặt chỗ ngồi trước ít nhất là 1 năm, bí đỏ không phải là loại người có kiên nhẫn đến như thế, có thể mau như thế có được chỗ ngồi, phỏng chừng là tốn không ít tiền, quả nhiên là có tiền mua tiên cũng được.

Sau khi bí đỏ báo danh, nhân viên đưa chúng ta xuyên qua đại đường, tới một cái bàn bên cạnh cửa sổ, có một bình phong màu trắng cố ý được đặt để ngăn cách. Chúng ta ngồi xuống. Nơi này có một tầm nhìn rộng, từ đây có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh đêm bên ngoài dưới ánh đèn đường của Luân Đôn, cách đó không xa là bờ sông Thames, London Eyes như ẩn như hiện.

Ta say mê ngắm nhìn cảnh đêm tuyết vời này, mà bí đỏ ở phía đối diện cười tủm tỉm, hai tay chống cằm nhìn ta: “Thích không?”

Ta gật gật đầu, loại cảm giác từ trên cao nhìn xuống này phi thường không tồi, đương nhiên, nếu không có tên gia hỏa không có hảo ý trước mắt này, ta sẽ càng thêm cao hứng.

Bởi vì trước khi bí đỏ hẹn, thức ăn toàn bộ đã xong, cho nên trong chốc lát, nhân viên đã bưng đồ ăn lên, cũng châm mấy ngọn nến.

Âm nhạc cổ điển nhẹ nhàng vang lên bên tai, cảnh đêm độc nhất vô nhị ở trước mắt, miệng là thực vật mỹ vị, không thể không nói, bí đỏ thực biết hưởng thụ, cũng thực biết làm vui lòng người khác. Cảnh đẹp say lòng như thế, làm những cơn giận của ta lúc trước trở thành hư không, quyết định hảo hảo hưởng thụ bữa tối trân quý này.

Ăn đến một nửa, bí đỏ đột nhiên buông dao nĩa xuống, đứng dậy, quỳ một gối xuống dưới chân ta.

Ta hoảng sợ, miệng còn đang ngậm đồ ăn, cứ như vậy ngơ ngác nhìn hân.

Hân thâm tình ngẩng đầu nhìn ta, đôi mắt màu lam ôn nhu trong như nước, từ bên túi nhỏ lấy ra một hộp nhung nhỏ, ở trước mặt ta mở nó ra: một chiếc nhẫn kiểu nam được nạm bạc phát ra ánh sáng lấp lánh dưới ánh nến.

Không thể nào! Ta trong lòng hét lớn. Tên gia hỏa này chẳng lẽ muốn. . . hân từ khi nào mà trở nên buồn nôn đến như vậy? (.=.’ bó tay, tự mình kêu người ta theo đuổi mà giờ lại mắng người ta)

“Tuy rằng chúng ta đã đính hôn, nhưng ta còn chưa có chính thức cầu hôn em.” Hân mở miệng nói với ta, thanh âm khàn khàn, lại thập phần chân thành. “Cho nên, ngày hôm nay, đương lúc thiên thời, địa lợi, nhân hòa, ta chính thức cầu hôn em. Mặc, em có đáp ứng không?” (lạng mạn we (ˉˋ))

“Ta.”

“Phanh!” một tiếng, ta đánh rơi dao nĩa trong tay.

“Ta.” Ta nhìn trừng trừng vào chiếc nhẫn kim cương, tâm tình phức tạp. Ta cực oán hận nó, giờ phút này, trong lòng trừ bỏ cảm động vẫn là cảm động. Ta. có muốn đáp ứng không?

Ta đang lúc rối rắm, đột nhiên, một tiếng hét lớn giận dữ đã thay ta quyết định.

“Anh tuyệt không cho phép!”

69. Chương 69

Đại ca, nhị ca nổi giận ùng ùng từ sau bình phong vọt ra, hai người bọn họ đang thở hổn hển không ngừng, hiển là do đuổi theo ta, cũng vừa đúng lúc ngăn trở bí đồ cầu hôn.

Cừu nhân gấp lại, hết sức đỏ mắt. Cầu hôn lại bị quấy rầy, khuôn mặt bí đồ lập tức như bị mây đen dày đặc kéo tới, hắn đứng dậy xoay người, cả người đều phát ra khí tức hắc ám đầy khủng bố, vừa thấy là biết ngày đó là ma vương Khải Ân, ta phản xạ có điều kiện, cả người run lên.

Hắn có thể cảm giác được, hít thật sâu mấy hơi, kiềm chế cảm xúc, rồi mới tận lực dùng thanh âm tương đối vững vàng nói với hai người anh của ta: “Người ta cầu hôn là Mặc, không phải các người.”

Nhị ca lạnh lùng nói: “Chỉ cần một ngày ta còn là anh trai của nó, ta còn có tư cách quản.” Nói xong, hắn kéo ta rời khỏi chỗ ngồi, hướng ra ngoài bình phong.

Khải Ân nhanh tay lẹ mắt, giữ chặt lấy tay kia của ta, giận dữ nhìn nhị ca: “Người muốn mang Mặc đi đâu?”

Nhị ca không để ý tới hắn, vẫn kéo ta về phía trước, mà Khải Ân cũng cố chấp kéo ta lại, ta ở giữa, thập phần khó xử, một bên là người ta vô cùng yêu thương, một bên là người thân của ta, người nào cũng không hảo đắc tội a.

Thái dương Khải Ân nổi gân xanh, ánh mắt nhìn nhị ca cũng càng ngày càng ngoan độc, đang lúc ta vì tính mạng nhị ca mà lo lắng đề phòng thì đại ca cuối cùng có hành động, chắn giữa ta cùng Khải Ân.

“Chúng ta chính là muốn mang Mặc trở về, hôm nay là sinh nhật Mặc, người cũng không muốn để nó khó xử chứ hả?”

Khải Ân nhìn ta, tức giận trên mặt có phần dịu đi, nhưng vẫn không chịu buông tay, đột nhiên khàn khàn hỏi ta: “Đáp án của em?”

“ . . . ” Ta quay đầu, xem nhẹ mong ước dưới đáy mắt hắn, khẽ cắn môi, dùng thanh âm không thể thấp hơn được nữa nói: “ . . . Không thể . . . ”

Ta không dám nhìn hắn, nhưng cảm giác được tay hắn nhẹ nhàng run rẩy

“Phải không. . . .” Thanh âm hắn thập phần chua xót, ta chung quy cũng không nhận được, quay đầu nhìn về phía hắn, vừa lúc nhìn thấy hắn cúi đầu u ám nhìn chiếc nhẫn trong tay. “Quả nhiên, vẫn là. . . không được sao?”

Chẳng bao lâu sau, thân là vương giả, hắn cư nhiên lại ở trước mặt mọi người toát ra biểu tình như thế khiến ta cảm giác như tâm hồn mình đang bị tội ác ăn mòn.

Khải Ân khẽ nơi lỏng tay ta rồi lại lập tức gắt gao giữ chặt. Một lát sau, hắn ngẩng đầu, khẩn cầu nhìn ta: “Ít nhất ăn xong bữa này, được không? Ta muốn cùng em ăn sinh nhật.”

Đại ca, nhị ca không nghĩ tới Khải Ân cư nhiên lại thỏa hiệp, phi thường giật mình.

Ta bỏ ra tay nhị ca ra, nhìn Khải Ân gật đầu: “Được.”

Đại ca, nhị ca thấy ta đáp ứng, cũng không phản đối nữa, nhưng vì phòng ngừa bí đồ làm ra một ít hành động bất lương, bọn họ không chịu rời đi, kiên trì ở một bên chờ chúng ta ăn xong. Bữa tối còn lại cũng chẳng còn ngon, cảm giác bí đồ tự nhiên cũng không tốt, từ đầu đến cuối đều thối mặt ra.

Ăn xong mấy món điểm tâm ngọt, bữa tối chấm dứt, ta nói lời từ biệt, đang muốn đứng lên theo các ca ca rời đi, bí đồ cũng không cố rít gào nhị ca nữa mà cầm lấy hai tay ta, thần tình lưu luyến không rời, không muốn buông ra. Nhị ca phía sau lại bắt đầu giơ chân, nếu cứ để như vậy cũng không được, thế là ta hy sinh, hôn nhẹ lên hai má hắn, cũng thừa cơ nói cho hắn biết ngày nghỉ ta sẽ theo các anh trai đi Ý.

Bí đồ lập tức chuyển biến, trong tiếng mắng của nhị ca kéo ta về, hôn sâu rồi mới thả ta ra.

Hai người anh trai của ta mang ta tới biệt thự của bọn họ ở Luân Đôn, tuy rằng mới 10 giờ tối, nhưng một ngày hôm nay, ta cùng hai người anh của mình đều cảm thấy thực mệt chết đi được. Cho nên bọn họ sau

khi tặng ta quà sinh nhật, lại giả lợt đề ra một số nghi vấn sau đó mới để ta trở về phòng ngủ, ta cũng bởi vậy tránh được một kiếp.

Bởi vì đại ca lợi dụng quan hệ đặc thù nên visa đi Ý của ta cũng đã hoàn thành trong ngày. Ngày hôm sau, ta quay về Lợi Tử, mang theo chút quần áo. Sau khi nhận quà sinh nhật của bọn Dương Tĩnh, ta theo anh mình bay đến Ý.

70. Chương 70

Mùa đông ở Ý tuy rằng so với Anh quốc có phần ấm áp hơn nhưng vẫn rất lạnh. Đại ca, nhị ca vẫn đang hưng phấn đi Vinich du ngoạn, mà ta bởi vì sợ lạnh nên cũng không muốn làm bóng đèn, liền một mình trong phòng bọn họ ở La Mã.

Cuộc sống một mình có chút nhàm chán, ta trừ bỏ ôn tập thì chỉ có lên mạng tìm trò chơi hoặc là tìm bằng hữu tâm sự, ngẫu nhiên cũng đi xem vài danh thắng cổ tích ở La Mã. Có một ngày lên mạng cùng Ellen nói chuyện phiếm, không cẩn thận nói cho nàng biết địa chỉ hiện tại, thế là sáng ngày hôm sau, sau khi ta mở cửa phòng liền không chút nào ngoài ý muốn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng.

Ellen kéo theo một túi du lịch nhỏ, mặt đầy vô sỉ đi vào, lấy lý do cực kỳ hợp lý là thay bí đồ coi chừng ta, kì thực là chính cô ta muốn đến La Mã điên cuồng mua sắm. Tiếp theo nàng lại lấy điều kiện, để không báo cáo cho bí đồ địa chỉ hiện tại của ta, nàng áp chế ta cùng nàng đi dạo phố cầm đồ vật này nọ. Ta buồn chán, vốn đã muốn ra ngoài cho khuây khỏa rồi nên không nhiều lời mà ngay lập tức đồng ý.

Bởi nàng đi dạo liên tục năm ngày, ta xem như hoàn toàn lãnh hội đủ thể nào là mua sắm cuồng đến khủng bố, tỉ lệ thuận với những chiếc túi ngày một tăng trong nhà là chân ta bắt đầu sưng vù. Mà Ellen lúc nào cũng đi giày cao gót lại hoàn toàn không có việc gì, vẻ mặt vẫn như cũ hưng phấn bồng bồng, mặt không đổi sắc liên tục xòe ra vài thẻ tín dụng, không hổ là kẻ có tiền. Nhưng ta cuối cùng lại vẫn có dự cảm xấu.

Quả nhiên, không quá vài ngày, ta liền nhận được điện thoại của bí đồ.

Hắn một bên ở trong điện thoại nói lời ngon tiếng ngọt với ta, một bên chửi ầm Ellen đang phá sản không ngừng, nguyên lai mấy cái thẻ tín dụng Ellen dùng là thẻ của hắn. Vậy thì cũng chẳng lạ gì khi hắn tìm được địa chỉ mới của ta, hiển nhiên do tín dụng gây họa.

Ellen vì lấy lòng bí đồ mà đem tin tức ta hiện tại đang ở nhà một mình tiết lộ cho hắn. Thế là không bao lâu, bí đồ liền xuất hiện trước cửa nhà ta, hắn muốn nhân lúc này buộc ta về nhà của hắn, thuận tiện đem Ellen đi chơi đã lâu trở về.

Khi ta đang ở buồn rầu tự hỏi làm sao có thể thoát khỏi ma chướng của hắn thì đại ca, nhị ca đi du lịch trở về, phá vỡ âm mưu của bí đồ, hai người bọn họ đen mặt, không lưu tình đem bí đồ cùng Ellen đuổi ra khỏi nhà. Ngoài dự kiến của ta là thái độ bí đồ cư nhiên khác thường, nói chuyện vẫn rất hảo, cũng không cưỡng cầu, còn rất dứt khoát đem Ellen trở về.

Tuy rằng như thế, ta vẫn bị đại ca cùng nhị ca canh giữ rất nghiêm.

Ngày 20 tháng 12, đang lúc đại ca, nhị ca chuẩn bị cho lễ giáng sinh, Ellen lại một lần nữa xuất hiện trước cửa nhà ta đem theo thiệp mời của buổi vũ hội hóa trang mừng lễ giáng sinh do bí đồ làm chủ trì.

Có lẽ là bởi vì hành vi khác thường lúc trước của bí đồ làm ảnh hưởng đến hai người anh của ta cho nên bọn họ không ngờ lại đáp ứng ngay lập tức, cũng cam đoan sẽ mang ta đến, lúc đó, Ellen mới vừa lòng rời đi.

Sau khi Ellen đi, ta hoài nghi nhìn đại ca: “Anh sao có thể dễ dàng đáp ứng như thế? Không phải có âm mưu gì đấy chứ?” Thí dụ như nhân cơ hội này đi đến đập đổ hang ổ của bí đồ.

“Em suy nghĩ quá nhiều rồi, ha ha. . . .” Đại ca cười ha ha, trong mắt lóe lên chút chột dạ, nhưng vẫn không tránh tia nhìn của ta.

Ta đang muốn hỏi lại thì nhị ca đột nhiên sờ đầu ta, cũng làm rối tóc ta. Hắn khinh thường nhìn đại ca, nói cho ta tình hình thực tế.

“Công ty chúng ta cùng công ty bí đỏ có vụ làm ăn, lần vũ hội này cũng có thể xem như là xã giao. Hơn nữa, em cũng rất muốn đi mà phải không, Mặc?”

“Nhị ca.” Lúc này đến phiên ta chột dạ.

Nhị ca hiểu rõ nhìn ta, ngữ khí âm đạm nói: “Em sao lại yêu hấn đến thế chứ? Đây quả là một đoạn nghiệt duyên mà.”

Ta không thể phản bác, chỉ có thể lôi kéo tay áo nhị ca.

“Mặc, anh sợ em sẽ lại bị thương tổn.” Nhị ca lo lắng nói.

Đại ca từ phía sau ôm lấy thắt lưng nhị ca, cùng lo lắng nhìn về phía ta.

“Yên tâm đi, em sẽ không lại tiếp tục làm chính mình bị thương tổn nữa đâu. . . .” Ta an ủi hai người anh của mình, đây là lời nói thật.

Trước khi linh hồn của phụ vương cùng mẫu hậu chưa được giải thoát, ta không có khả năng cùng bí đỏ ở một chỗ. Đây là trừng phạt của ta với chính mình, nhưng cũng biến thành trừng phạt với bí đỏ mà hấn rõ ràng chẳng biết gì cả. Ác nhân lớn nhất kỳ thật là ta mới đúng, nhưng ta thật sự không thể thoát khỏi cái gông xiềng này, chỉ có thể tùy ý để cái ác tính đó phát triển.

Ngày 23 tháng 12, hai người anh của ta mang ta bay đến đảo Sicilian. Tuy rằng bí đỏ có giúp chúng ta an bài chỗ ở, nhưng hai người anh của ta sợ hấn lợi dụng lần này để mưu đồ gây rối ta, cho nên lễ phép cự tuyệt ý tốt của hấn và ở tại khách sạn.

Buổi tối, đang lúc chúng ta đã chuẩn bị xong để đi dự tiệc, Ellen đột nhiên mang tới hai nữ nhân giúp việc cùng với một đồng đồ vật này nọ, xông vào khách sạn, kéo vào phòng ta, đóng cửa, cất chìa khóa.

Đại ca, nhị ca ở bên ngoài vội vàng gõ cửa, ta tuy rằng nghi hoặc hành động kỳ quái của Ellen nhưng cũng biết nàng sẽ không làm gì ta nên đã kêu hai người anh của mình đi trước.

Thật vất vả mới khuyên được hai người kia đi, ta quay đầu thì đụng phải khuôn mặt phóng đại đang tươi cười đến đáng sợ: “Bà, bà muốn làm cái gì?”

“Nga ha hả a.”

Nữ vương Ellen dường như nở nụ cười một chút rồi tay trái lấy ra bộ tóc giả, tay phải lấy ra một bộ lễ phục nữ đầy sang trọng, đưa tới trước mặt ta.

“Đỗ mỹ nhân, xem tui làm thế nào để cho ông tham dự dạ hội mà làm kinh ngạc tất cả mọi người nga.....”

71. Chương 71

“Ông ôm cột cũng vô dụng, tới đây đi.”

Ellen tà ác cười, cái cánh nhỏ màu đen của ác ma xuất hiện phía sau thân thể nàng khiến ta chấn động run lên, thập phần phù hợp với hình tượng của nàng. Mà ta một khi... không ...chú ý đã bị nàng đẩy mạnh vào yến hội.

Có lẽ bởi vì chúng ta đến trễ hơn nữa lại còn làm ra động tĩnh rất lớn nên một khắc kia, vốn không khí vũ hội đã tới cao trào cứ nhiên chốc lát trở nên tĩnh lặng, không lâu sau, ngay cả âm nhạc cũng đình chỉ.

Ta nhìn thấy vẻ mặt hoặc khiếp sợ, hoặc mê luyến, hoặc ái mộ, trong lòng không ngừng hét lớn: không cần phải khoa trương thế chứ?

Tuy rằng cách ăn mặc của ta bây giờ xác thực giống yêu nghiệt nhưng cũng không lợi hại đến nỗi có thể làm kinh diễm bốn phương đi? Mỹ nhân ở yến hội không phải cũng rất nhiều sao?

Sau khi hai người anh trai của ta rời đi, ta đã bị ba nữ nhân vây quanh, lấy một dịch ba có chút miễn cưỡng, cho nên ta phản kháng thất bại, cuối cùng vẫn bị Ellen cùng các nàng bắt ăn mặc thành nữ nhân.

Trên đầu ta đội một bộ tóc giả màu đen dài, mượt; trên mặt bị Ellen bôi rất nhiều phấn; trên cổ vì để che dấu hầu kết mà được quần một cái khăn lụa màu đen cùng một chiếc vòng cổ ngọc trai trông rất thanh lịch; trên người được phủ một bộ lễ phục dạ hội màu đen hở lưng đầy gợi cảm, váy được xẻ từ bắp đùi trở xuống. Gia hỏa Ellen kia vì theo đuổi hoàn mỹ mà ngay cả ngực giả cũng đeo cho ta, giống như đúc, cảm giác thật tuyệt, cũng không biết nàng từ đâu tìm được cái này.

Ta được các nàng đưa đến trước gương để chiêm ngưỡng hình tượng mới. Nữ nhân trong gương ngoại trừ chiều cao và màu mắt thì toàn bộ đều là phiên bản của Tuyết Li kiếp trước. Hình thể thon dài, dáng người lả lướt, khuôn mặt tinh xảo sau khi được phụ trợ, hóa trang liền phát ra hơi thở mị hoặc hơi thở đến kinh người.

Ta nhìn cái hình dáng đã lãng quên ngàn năm, không khỏi có điểm xuất thần nếu mỹ nhân này là vợ của ta thì thật tốt. (tác giả: uy uy uy, người đã quên đó chính là người a. . . . _|||)

Vốn tưởng rằng cực khổ vốn đã xong, không nghĩ tới khi bước ra ngoài, Ellen lại không thêm để ý tới ánh mắt hoảng sợ của ta, cười gian xuất ra một đôi guốc cao màu đen cao ít nhất 8 thước.

Ta ôm nàng khóc lớn, tên gia hỏa này sao biết cỡ giày của ta vậy?

Hóa trang xong, ta lại phản kháng thất bại, bị ba nữ nhân tha ra khách sạn, ngồi xe đi tới nhà bí đỏ, rồi bị Ellen lôi kéo vào dạ hội.

Đi giày cao gót đối với ta mà nói dù sao cũng rất miễn cưỡng, hơn nữa lại có nhiều người nhìn như vậy, trong lòng khó tránh khỏi khẩn trương, liền không cẩn thận, mắt thấy sắp trình diện tư thế chó gặm xương, nằm úp xuống mặt đất thì đúng lúc đó, một bàn tay to lớn vòng tới, nắm chặt thắt lưng ta, ngăn trở cơ thể ta ngã về phía trước.

Ta kinh hồn chưa hết, giữ chặt lấy cánh tay người nọ, ngẩng đầu tình nói cảm ơn với hắn mới phát hiện ra hắn cư nhiên chính là bí đỏ, hơn nữa lại là Dịch Tu Tư. Tên giả hỏa này thực không biết cùng đại ca tính diễn vai gì nữa, trên người phủ một bộ lễ phục tây trang màu trắng, cả người toát ra một cỗ hơi thở quý tộc sang trọng, tao nhã, hấp dẫn không ít ánh mắt ái mộ của mỹ nhân.

Dịch Tu Tư ôn nhu nhìn ta, trong mắt là tình yêu say đắm, lại có một tia mê hoặc. Rồi, hắn cư nhiên dùng tay kia ở trước công chúng sờ lên bộ ngực dưới bộ lễ phục của ta, thậm chí còn ra sức nhéo nhéo. Thế là, bên trong mới vừa có chút không khí nóng nực thì mọi người tất cả lại trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn rõ ràng đang làm ra hành động quấy rối *** đến kinh người.

Tuy rằng bộ ngực là giả nhưng ta vẫn có chút xấu hổ đến đỏ mặt, tức giận khiến cả người phát run, không chút khách khí thường cho hắn một cái tát.

Hắn nhất thời bị ta đánh trên khuôn mặt đang sưng sốt hiện ra dấu năm ngón tay, rồi đột nhiên dùng ngữ khí ủy khuất nói với ta: “Vợ a, người đánh ta?”

Tên gia hỏa này lại học theo ngữ khí của Khải Nhĩ để nói chuyện. Bởi vì bên trong rất im lặng cho nên những lời hắn nói có vẻ đặc biệt vang dội, lời còn chưa dứt, xung quanh giật mình, thanh âm bắt đầu liên tiếp nổ ra.

Ta mặt nhăn mày nhíu nhìn Dịch Tu Tư, dùng đầu gối cũng đoán ra được hắn là cố ý, trong lòng không khỏi cảm thấy thập phần phiền muộn, không chút khách khí giật cánh tay hắn đang ở trên lưng ta ra, nổi giận dùng dùng đi về phía trước. Không nghĩ tới hắn lập tức như mấy tên lang băm mặt dày vô liêm sỉ bám gót theo, giữ chặt lấy thắt lưng ta, không cho ta khước từ.

Những người xung quanh tựa như đàn châu chấu, lấy chúng ta làm trung tâm, vội vàng vây quanh cùng nói một lúc. Tất cả đều hỏi Dịch Tu Tư rốt cuộc là chuyện gì.

Dịch Tu Tư lúc trước bày ra một bộ vô lại bao nhiêu thì bây giờ ngữ khí tao nhã thập phần kiên nhẫn nhất nhất đáp lại bấy nhiêu, cũng nhất trí tuyên bố ta là vợ của hắn, thế là mọi người nhìn ta bằng ánh mắt khó có thể tin. Những người xung quanh ta chẳng biết ai cả nên đơn giản ta liền không thêm để ý tới, miễn cho bởi vì âm thanh của mình mà bại lộ danh tính nam nhân thật sự.

72. Chương 72

Âm nhạc vũ hội lại lặng lẽ vang lên, nhưng các tân khách rõ ràng có hứng thú với ta nhiều hơn so với khiêu vũ, lúu rúu vây quanh ta cùng Dịch Tu Tư.

Ta giấy không ra sự giam cầm của Dịch Tu Tư nên chỉ có thể nhàm chán nhìn xung quanh, tìm xem anh trai mình ở nơi nào.

“Ba.”

Chung quanh trừ bỏ âm nhạc, lại bắt đầu trở nên tĩnh lặng. Ta sờ bên mặt có chút nóng, vẻ mặt không chút thay đổi nhìn nữ nhân trước mắt đã lâu không gặp, cùng có thể nói là cừ địch kiếp trước của ta, La Toa.

La Toa oán độc nhìn ta chằm chằm, tay còn dừng lại trên không trung, bảo trì tư thế đánh ta.

“Tiện nhân, ngươi là gay, nam giả nữ!” Thanh âm nàng lớn mà sắc bén, lại có chút điên cuồng. “Ngươi cư nhiên dám tới câu dẫn Dịch Tu Tư của ta, ta chưa từng thấy qua người nào thấp hèn như thế! Trả Dịch Tu Tư lại cho ta, ngươi là nam kỹ không biết xấu hổ!”

Thế là, ánh mắt các tân khách nhìn ta có thêm chút bình tĩnh đại ngộ, hỗn loạn, có chán ghét, có khinh thường, còn có *** loạn, khe khẽ nói nhỏ hòa cùng tiếng dưỡi *** đáng đáng khinh.

Dịch Tu Tư gắt gao giữ chặt thắt lưng ta, dời tay nhìn khuôn mặt ta, thật cẩn thận xoa xoa nhẹ nhàng, rồi ánh mắt thâm trầm, tròng khí quanh thân vô cùng cuồng loạn, lập tức biến thành Khải Ân, ánh mắt đỏ lên phần nộ, hung hăng tặng cho La Toa một cái bạt tai, thậm chí đem nàng đánh ngã xuống đất.

La Toa khoe miệng chảy ra một chút máu, cả người nằm rạp trên mặt, vẻ mặt như trời sụp đất nứt nhìn Khải Ân.

“Anh. . . .đánh em? Anh. . . . cư nhiên dám vì tiện nhân này mà đánh em?” Thanh âm nàng run rẩy, mang theo tuyệt vọng.

Khải Ân không để ý tới nàng, tiếp tục đau đón sờ sờ mặt ta, tay có chút run rẩy, hốc mắt cư nhiên tụ tập một ít sương mù, giống như người bị đánh là hắn vậy.

“Đau không?” Hắn lấy hòm thuốc từ La Y, người không biết từ khi nào đã xuất hiện bên cạnh hắn.

Ta gật đầu, Khải Ân đột nhiên gắt gao ôm lấy ta, thanh âm khàn khàn nói: “Thực xin lỗi, ta lại không thể bảo vệ tốt em.”

Hắn quay đầu nhìn về phía La Toa: “Ngươi. . . . dám dả thương hắn, ta nhất định sẽ bắt ngươi phải trả giá!” Thanh âm tàn nhẫn, lại lạnh như băng mà vô tình. Nhưng người mặc áo đen từ đầu đến cuối vốn thực hiện công tác tuần tra đột nhiên đi lại, vây quanh La Toa, động tác đồng loạt lấy ra khẩu súng, nhắm ngay nàng.

“Vô liêm sỉ!” Một lão già tóc xám trắng, khuôn mặt giận dữ, từ trong đám người đi ra, hắn quanh thân vờn quanh một cỗ khí tức tử vong, nhìn qua cũng biết chẳng phải người lương thiện gì. “Ngươi dám đối với con gái của ta như vậy, tất cả chỉ vì một tên nam sủng? Phỉ Nhĩ Tư gia tộc các ngươi chẳng lẽ muốn cùng Cartel gia tộc chúng ta khai chiến sao?”

Mà lúc này, cánh cửa phòng yến hội “phanh!” một tiếng, một đám người mặc áo đen hung thần ác khí xông vào, xếp thành một chữ “khai”, trong tay đều cầm súng.

Tình huống đã không còn khả năng khống chế, các tân khách kinh hoàng bất an, không hiểu sao buổi hóa trang êm đẹp lại biến thành một cuộc đấu tranh sống mái giữa hai băng đảng, cũng có một ít nữ nhân nhu nhược không chịu nổi mà ngất vào trong ***g ngực nam nhân của mình.

Ba mẹ Khải Ân vội vàng chạy lại, khuyên can không có hiệu quả, khi song phương đang giằng co ở thời khắc mấu chốt thì một tiếng thét chói tai đầy thống khổ cắt ngang không khí đang hết sức khẩn trương, căng thẳng này.

Nhị ca tức giận vặn vẹo khuôn mặt, một chân dẫm nát cái tay La Toa vừa tát ta, lại cố ý dùng sức chà sát, tiếng thét chói tai phát ra từ người La Toa.

Không đợi lão già Cartel tức giận, đại ca lạnh lùng nhìn hấn, mở miệng uy hiếp: “Dám đánh em trai ta, còn vũ nhục hấn, đây là trừng phạt giành cho nàng!”

Đại ca, nhị ca cũng có thể coi như là người nổi tiếng, cho nên lão già Cartel quay đầu nhìn ta bằng ánh mắt quái dị hỏi: “Lafite tiên sinh, ý ngài là”

“Đúng vậy, nó là em trai chúng ta. Ta yêu thương nó còn không kịp mà nữ nhân ngươi cư nhiên lại dám đối với nó như vậy!” Đại ca hất cằm, cao ngạo nhìn lão già Cartel. “Ngươi cứ chờ gia tộc Lafite chúng ta trả thù ngươi đi!”

Mọi người lại dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn ta, ánh mắt đối tới đối lui trên người ta khiến ta có điểm chết lặng.

Đồng thời đắc tội với hai đại gia tộc có quyền thế, chuyện này chẳng phải là chuyện đùa, dằng vẻ cao ngạo của lão già Cartel có chút thu liễm.

“Chỉ là chút hiểu lầm, thỉnh Lafite tiên sinh không nên giận dữ.” Hấn dùng ánh mắt bảo bọn thuộc hạ nâng La Toa lên, rồi mới tiếp tục nói: “Lần này là con gái tôi có lỗi, sau khi trở về tôi sẽ nghiêm quản nàng, không biết xử lý như vậy có thể khiến ngài quên không?”

“Quên dễ như vậy a?” Khải Ân hừ lạnh, “Ngươi chắc phải biết. Đây không phải là lần đầu tiên nàng ta đánh Mặc, ngươi cho rằng ta dễ dàng bỏ qua. . . . chuyện gì vậy, Mặc?”

“Quên đi.” Ta nhìn hình tượng có chút thâm trầm của La Toa, thần nhiên nói. Nàng tuy rằng có chút cực đoan nhưng kỳ thật vẫn là một kẻ đáng thương bởi tình yêu, ta cũng không tất yếu đuổi cùng giết tận nàng, miễn cho lại bị người ta nói là lòng dạ hẹp hòi.

“Mặc, em chắc chứ?”

Ta nhìn ánh mắt lo lắng của đại ca, nhị ca, gật đầu.

Lão già Cartel dùng ánh mắt cảm kích nhìn ta, rồi mới mang thủ hạ dưới tay, dẫn La Toa ra ngoài.

La Toa trước khi đi liền thập phần ác độc nhìn ta một cái, ta đột nhiên có cảm giác mọi việc sẽ không đơn giản chỉ kết thúc như vậy, phía sau chợt phát lạnh, ta rung mình một cái.

“Có chuyện gì vậy?” Khải Ân khẩn trương nhìn ta.

“Ta có chút mệt, muốn nghỉ ngơi.” Đi giày cao gót khiến chân đau ê ẩm, thực không hiểu nổi nữ nhân vì cái gì lại ham thích mặc cái loại giày khiến người khác phải đau khổ thể này, đều là lỗi của Ellen hỗn đản kia, hóa trang thành ai không hóa lại đi hóa trang ta thành nữ nhân, cũng nhọc công nàng nghĩ ra ghê. May mắn đây là vũ hội hoá trang, nếu không hình tượng gay hôm nay của ta sẽ để lại tiếng xấu muôn đời.

“Anh đưa em trở về khách sạn nghỉ ngơi.” Đại ca lôi ta từ trong ***g ngực Dịch Tu Tư ra, để ta tựa vào vai hấn, nhị ca thì ở bên cạnh dìu ta.

Tuy rằng chính mình tựa hồ như trở thành hàng dễ vỡ của bọn họ nhưng ta trong lòng có chút ấm áp, cảm giác có người nhà thật tốt.

“Em chẳng động đậy nổi nữa, có thể hay không tối nay nghỉ ngơi ở đây đi?”

Khải Ân cười như nở hoa, lập tức kéo ta chạy lên lầu nhưng lại bị đại ca ta đen mặt kéo lại.

Đại ca ngoài cười nhưng trong không cười nói với Khải Ân: “Ngươi muốn làm gì?”

“Đưa Mặc lên lầu nghỉ ngơi, hấn mệt a.”

“Lên lầu nghỉ ngơi thì có thể, nhưng ngươi ở lại đây cho ta, ai biết sau khi ngươi đi lên có thể hay không sẽ làm gì đó Mặc.”

“Anh vợ cũng thật hiểu ta!”

“Ai là anh vợ người, người này XXOO.”

Trong không khí điện thiểm tiếng sấm nổi lên, Khải Ân cùng hai người anh của ta xem ra lại không hợp mắt nhau, cũng không xem bây giờ là thời điểm nào, ta có chút đau đầu. Vừa nhấc đầu liền nhìn thấy Ellen ở gần đây, thế là liền please nàng đưa ta lên lầu nghỉ ngơi, lưu lại ba tên kia tiếp tục nổ sấm kéo pháo cãi nhau.

73. Chương 73

Tẩy trang, cởi váy, cởi giày, ta cuối cùng cũng cảm thấy có chút tự tại, từ trong tủ quần áo của bí đồ lấy ra một bộ đồ ngủ, thỏa mãn nằm trên giường chiếc giường mềm mại.

Ellen sau khi giúp ta tẩy trang xong liền vội vã đi xuống lầu xem náo nhiệt, quả là tên gia hỏa chỉ sợ thiên hạ không loạn. Ta một bên uống nước người giúp việc đưa tới, một bên tự hỏi sự xuất hiện của La Toa dường như có chút quái dị.

Nhớ rõ An Á kiếp trước là một nữ nhân thập phần bình tĩnh cơ trí lại giàu tâm kế, nếu không cũng không có bốn sự trở thành tướng quân được Khải Ân tín nhiệm nhất. Nhưng La Toa hiện tại nhìn sao cũng thấy giống một thiên kim tiểu thư được nuông chiều, một nữ nhân hoàn toàn bị cơn ghen lấn áp điều khiển, hoàn toàn không có nửa điểm bóng dáng của An Á.

Chẳng lẽ nàng không có khôi phục ký ức kiếp trước sao?

Nếu là như thế này, ta đột nhiên có loại cảm giác đang khi dễ người yếu. Có lẽ lúc nào đó phải tìm thời gian hảo hảo bàn luận chuyện này với bí đồ.

Bất quá có thể là do thật sự mệt mỏi, không đợi ta rõ ràng cảm giác tội ác này thì mí mắt của ta liền sụp xuống.

Cảm giác ngủ lịm này dĩ thường quen thuộc, cơ hồ có thể nói là bất tỉnh nhân sự, chờ đến khi ta tỉnh lại thì không khỏi có chút cười khổ.

Trước mắt không phải là phòng của bí đồ mà là một nơi giống như kho hàng, có thể nghe được tiếng sóng biển bên ngoài. La toa đứng trước mặt ta, từ trên cao nhìn xuống, dữ tợn nhìn ta, phía sau nàng còn có mấy bảo vệ. Mà ta lại đang bị tróitrên ghế, trên người còn mặc áo ngủ của bí đồ.

Hiển nhiên, ta lại bị trói, chẳng qua lần này bọn cướp đã đổi thành cừu nhân của ta.

Thấy ta tỉnh lại, La Toa châm chọc nói: “Tư vị thuốc ngủ thế nào?”

Ta hồi tưởng một chút, xem ra chén nước kia đã bị hạ dược, trách không được khi đó ta cảm thấy có cảm giác đặc biệt. Bất quá không nghĩ tới La Toa không coi bí đồ vào đâu mà mang ta đi, hệ thống bảo vệ nhà hắc cũng chỉ có như thế.

“Người sao có thể mang ta đi?” Ta tò mò hỏi.

“Chỉ cần có tiền thì có gì là không thể làm được?”

Nguyên lai là có nội gián! Quả nhiên là ứng với câu “cướp nhà khó phòng, trộm đường khó tranh” (ta bừa =. = “Cướp nhà khó phòng, thâm đoan ốc lương). Mặc kệ là ai, nếu bị bí đồ điều tra ra hẳn là sẽ thực thảm. Nhớ tới kiếp trước bộ dạng bí đồ thâm vấn phạm nhân, ta không khỏi vì tên nội gián kia mà bi ai.

Có lẽ là biểu tình của ta quá mức rõ ràng, La Toa trào phúng nhìn ta nói: “Hừ, người còn có tâm tư đi lo lắng cho người khác, tốt nhất là nên lo lắng một chút cho chính mình đi.” Tay nàng lạnh lẽo sờ sờ mặt ta, thì thào. “Chính là khuôn mặt này mê hoặc Dịch Tu Tư của ta. Nếu khuôn mặt này bị hủy hẳn là anh ấu sẽ trở về bên người ta”

Nếu thực sự đơn giản như thế thì tốt rồi.

Bí đồ nếu như chỉ đơn thuần vì khuôn mặt này mà yêu thương Tuyệt Lị thì Tuyệt Lị kiếp trước sẽ không bởi vì thương hân mà thống khổ.

Ta thương hại nhìn La Toa. Kỳ thật đáng thương nhất vẫn là nàng, vô luận kiếp trước hay kiếp này đều không chiếm được tình yêu của Khải Ân, bị ghen tuông làm mù quáng. May mắn là nàng không có ký ức kiếp trước, nếu không ta hiện tại không biết sẽ nhận ‘đãi ngộ’ của nàng như thế nào nữa.

Mới nghĩ đến đây, “Ba!” một tiếng, ta lại bị La Toa tát cái nữa.

“Ánh mắt đó là gì thế? Ta không cần sự thương hại của người.” Nàng tâm thần thét to với ta, “Không, ta không thể buông tha cho người dễ dàng như vậy.”

Nàng đột nhiên ác độc nở nụ cười, rồi đoạt lấy khẩu súng của tên bảo vệ, nhắm ngay đầu ta: “Chỉ có khi người chết, Dịch Tu Tư mới có thể hoàn toàn thuộc về ta!”

Ta thu hồi lời nói vừa rồi, tên gia hỏa này hoàn toàn không đáng đồng tình. Ta nhìn hòng súng màu đen, có chút bất đắc dĩ, từ sau khi nhận thức bí đồ, ta liền đặc biệt có duyên với mấy khẩu súng, thậm chí ngay cả ám sát đều cũng có chúng. Nói đến ám sát, đối tượng đáng hoài nghi nhất chính là La Toa, ta nhìn không được hỏi nàng: “Sát thủ lúc trước chẳng lẽ là do người phái tới?”

La Toa nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: “Mạng người thật tốt, sát thủ hàng đầu mà cũng không thể giết chết người. Hừ, bất quá không liên quan, bây giờ ta sẽ tự mình chấm dứt tính mạng của người!” Nói xong, nàng rút chốt bảo vệ, đưa súng lên. Tiếng súng chói tai vang vọng trong nhà kho trống trải, tử thần như đang hướng ta mỉm cười.

Cùng lúc đó, cánh cửa bị La Toa khóa đột nhiên bị người khác đập đổ, tiếp theo, một tiếng thê lương quen thuộc thét lên cùng tiếng súng: “Không.”

74. Chương 74

“Kêu cái quỷ gì chứ! Lão tử không chết!” Ta không kiên nhẫn mà bật lấy lỗ tai, dây thừng trên người đã sớm bị ta khổng chế, tự động bung ra. Ta đứng lên, lưỡi biếng đuôi người.

Chờ ta nói xong, kho hàng đột nhiên im lặng dị thường, mọi người hoặc kinh ngạc, hoặc vui sướng, hoặc sợ hãi nhìn ta, bởi vì cách cái trần ta ước chừng khoảng 1 li một viên đạn ánh lên vầng vàng đứng yên một chỗ, đó cũng chính là viên đạn La Toa bắn ra.

La Toa một bên hoảng sợ nhìn ta, một bên càng không ngừng lắc đầu nói: “Không có khả năng, không có khả năng, điều này sao có thể chứ! Người vì cái gì mà không chết?”

Biểu tình nàng thực có chút thú vị, ta thế là hết giận, cho nên sau khi lạnh lùng nhìn nàng, lại bắt đầu cười tà với nàng: “Mẹ người không dạy cho người, không nên tùy tiện nổ súng vào người khác sao?” Viên đạn dưới sự khống chế của ta, bay vòng lại, bắn thẳng về hướng La Toa.

La Toa hai mắt mở to, sợ hãi, động cũng không dám động, viên đạn sát quá hai má nàng, một vệt máu chảy xuống, rồi mới “phanh!” một tiếng bắn thẳng vào tường, bốc lên một chút khói nhẹ.

“Người.” Thanh âm bí đồ lúc đầu có chút tuyệt vọng thì giờ phút lại bất khả tư nghị nhìn ta, mới muốn nói nhưng cuối lại dùng chân đá vào La Toa đang nằm suy yếu dưới đất, đồng thời nàng ta phát ra tiếng thét chói tai hoảng sợ. Âm thanh khó chịu lại vang lên bên tai, bảo vệ bên người nàng không hện mà cùng bùng kín cái lỗ tai, tiếp theo lại làm theo nhiệm vụ, giờ khẩu súng lên, cảnh giác nhìn về phía ta

“Chắc chắc. . . .thứ này đối với ta cũng không có nhiều tác dụng lắm đâu.” Ta lắc đầu, vỗ tay một cái, súng trong tay những người đó tự động bay ra tụ tập một chỗ, trôi nổi trên đầu ta.

“Ma, ma quỷ!” Trong đám người không biết đột nhiên kinh hô một câu, tựa như giọt nước rơi xuống chiếc chảo đang nóng, chốc lát đám người đang im lặng trở nên ồn ào, người một câu ta một câu, khe khẽ nói nhỏ, lại thủy chung không dám bước tới gần ta, trừ bỏ vẻ mặt phức tạp của bí đồ, Uy Liêm theo hần tới, còn có đại ca cùng nhị ca vốn đã biết chuyện này. Bọn họ đi tới gần ta nhưng chạm phải ánh mắt cự tuyệt của ta liền ngừng lại.

Ta lắc lắc ngón trỏ, trêu tức nhìn đám người nói ta là ma quỷ: “Sai lầm rồi. Ta cũng không phải là ma quỷ, ta là. . . . uy, hồn đản, còn không ra khỏi thân thể ta? Tùy tiện chiếm dụng cơ thể của ta thế hả, ta cần

phải thu lại!” Cảm thấy được cảnh tượng trước mắt càng ngày càng không tưởng được, có điểm giả quá ... , ta cuối cùng nhìn không được hướng tên gia hỏa lúc này đột nhiên chiếm đoạt cơ thể của ta. Chẳng qua người bên ngoài nhìn vào tưởng ta đang lầm bầm lầu bầu, bọn bí đồ gần ta nhất dùng biểu tình kỳ quái nhìn ta, ta có chút buồn bực.

“Ta chính là. . . .tử thần!” Tên gia hỏa kia ngoan ngoãn từ trong cơ thể ta thoát ly ra ngoài, pháp phòng ở trong không trung, hơn nữa cư nhiên thập phần rộng lượng, thực thể hóa ra cho mọi người cùng xem.

Tóc đen ngắn, một đôi mắt đào hoa mang theo ý cười, chiếc mũi thẳng, đôi môi hơi mỏng, gương mặt lộ ra thập phần anh tuấn, hơn nữa thân thể hoàn mỹ của tứ chi thon dài, đó chính là tên gia hỏa tự xưng là tử thần đang pháp phòng bên cạnh ta. Bất quá hẳn đúng là tử thần hàng thật giá thật nhưng ta càng thích gọi thẳng tên hẳn hơn.

Cảnh tượng một người phân liệt thành hai quá mức kinh tởm, đám người chợt im lặng, chợt nghe thanh âm của người nói chuyện đặc biệt rõ ràng.

“Là người? Hàn Ngữ Phong?” Đại ca, nhị ca thần tình không dám tin.

“Mẹ?” Uy liêm khiếp sợ nhìn Hàn Ngữ Phong, ngữ khí mang theo nghi hoặc.

Câu trước ta có thể dễ dàng dàng lý giải được, đại ca, nhị ca đã từng gặp hẳn ở trong mộng. Còn câu sau khụ khụ. . . . ta cũng có thể lý giải, uy liêm đích thật là đứa con thân sinh của Hàn Ngữ Phong. Nhưng ta không nghĩ tới hẳn lại xưng hô giàu tình cảm như vậy, mà Hàn Ngữ Phong cư nhiên cũng phản xạ có điều kiện liền đáp lại, cho nên ta không chút khách khí mà bỏ lăn xuống mặt đất mà cười. Trách không được Hàn Ngữ Phong trước đây ở trước mặt ta, tựa như một bà mẹ, chiều cổ ta, nguyên lai là đã có kinh nghiệm.

Hàn Ngữ Phong khó chịu trừng trừng nhìn ta, mà không biết bí đồ từ khi nào đã tiến sát đến cạnh ta, tuyên bố quyền sở hữu, giúp ta trừng mắt nhìn lại. Ánh mắt hai người ở trên không trung giao nhau rồi lại rất nhanh thu về.

Nhị ca đột nhiên thần tình âm trầm vỗ lên vai của ta: “Mặc, chuyện này rốt cuộc là sao? Năng lực di chuyển vật bằng ý niệm đó cùng tên tử thần này có liên quan gì sao?”

Bí đồ cùng đại ca cũng ở một bên chờ đáp án của ta.

Tâm tình vui sướng lập tức như thủy triều rút, thay vào đó là sự chua xót tràn đầy. Ta đại ra nhìn mấy khẩu súng lục lơ lửng phía trên đầu, lại vỗ tay một cái, hai mặt mắt ảm đạm nhìn theo những khẩu súng rơi xuống đất: “Năng lực của ta. . . . ta chán ghét cái năng lực này cho nên không phải vạn bất đắc dĩ, ta tuyệt đối sẽ không sử dụng, các người có biết vì sao không?” Ta nhìn ba người đang chờ đợi đáp án rồi lại bình tĩnh đưa mắt phiêu lãng rồi cái lưới cách đó không xa, tiếp tục nói: “Đại ca, nhị ca, các người có biết phụ vương, mẫu hậu vì sao lại không cùng chúng ta chuyển thể không?” Ta quay đầu, không dám nhìn bọn họ. “Bởi vì bọn họ đã cùng ma quỷ làm một cuộc giao dịch, để em có được năng lực này, còn họ thì giao ra linh hồn của chính mình!”

Là ta, là ta tước đoạt cơ hội chuyển thể của bọn họ!

Sau một lúc lâu, ai cũng không lên tiếng, khi ta nghĩ mình cuối cùng cũng bị chán ghét, khí lạnh không biết từ đâu khiến cả người run rẩy thì thân thể lại lạc vào hai cái ôm ấm áp.

Đại ca, nhị ca nhẹ nhàng hôn ta lên trán ta, ôn nhu nói: “Đứa ngốc, chúng ta sao có thể trách em được, chỉ biết đổ kị với em thôi. Bởi vì em so với chúng ta lại được phụ vương cùng mẫu hậu yêu thương nhiều hơn, cho nên em hẳn phải là cao hứng mới đúng. Huống chi đây là lựa chọn của phụ vương, mẫu hậu, em không cần phải đeo trên mình sự đau đớn đến thế. Chúng ta tôn trọng bọn họ vì vậy chúng sẽ càng bảo vệ em tốt hơn.”

“Anh” Ta cảm động nhìn bọn họ, bóng ma trong lòng ảm ảm như gặp được một tia ánh mặt trời. Nhưng nỗi đau phải đeo ngàn năm không có khả năng có thể dễ dàng biến mất như thế, nó vẫn còn ở đâu đó, tiếp tục sinh trưởng.

Bí đỏ đột nhiên kéo ta vào trong ***g ngực hần, hồi hận nói: “Ta. . . .thực xin lỗi. . . nếu không phải ta, emta. . . . em” Hần tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, thần tình càng thêm thống khổ, gắt gao giữ chặt lấy vai ta. “Cho nên, em mới không thể tha thứ cho ta?” Trong thanh âm mang theo tuyệt vọng.

Ta thở dài, đẩy hần ra, nhẹ nhàng mà nói: “Ta càng không thể tha thứ chính mình.”

Bí đỏ kinh ngạc nhìn ta, hơi thở tuyệt vọng vờn quanh hần, giống như một pho tượng, đứng ngây ngốc một hồi lâu.

Khi ta nâng tay lên, tính muốn đẩy hần thì phía sau truyền đến một tiếng than nhẹ, là Hàn Ngữ Phong.

“Mặc, nói người ngốc quả thật không sai, ta còn tưởng mấy năm nay người có chuyện gì không vui, hóa ra sự thật là như vậy.”

“Cái gì chứ? Bọn họ chính là cha mẹ kiếp trước của ta đó!” Ta căm giận.

“Ta biết ta biết!” Hàn Ngữ Phong có chút không kiên nhẫn, bịt chặt lấy lỗ tai. “Chẳng lẽ ta chưa nói qua sao?”

Hần pha phú thâm ý nhìn đại ca, mà đại ca bị nhìn như vậy liền có chút khó hiểu.

75. Chương 75

“Ma quỷ cùng cha mẹ người làm giao dịch từ 70 năm trước đã bị một tên cướp không cẩn thận đánh chết, vô số những linh hồn bị hần nhốt cũng đều được phóng ra. Cho nên, cha mẹ người kiếp trước kỳ thật từ 70 năm trước cũng đã đầu thai chuyển thế tới thế giới này rồi. Hơn nữa.....”

“Hơn nữa cái gì? Người nói mau a. . . .”

Niềm vui thật lớn tràn ngập khắp người ta, chưa bao giờ cảm giác được đau đớn ngàn năm có thể dễ dàng giải quyết đến như vậy. Ta thậm chí bởi vì không thể thừa nhận nỗi niềm vui này mà tứ chi như nhũn ra, toàn bộ người may nhờ có bí đỏ đứng sau giữ, nếu không sẽ thật mất mặt mà ngã chống mộng xuống đất a.

Bí đỏ cao hứng cũng không kém hơn ta, tay hần có chút run rẩy, vẻ tươi cười trên mặt giống như đóa Đại vương hoa. (tác giả: Đại vương hoa chính là hoa lớn nhất đồng thời cũng là hôi nhất thế giới, Mặc, người xác định không phải người đang châm chọc bí đỏ đấy chứ? -_-!)

“Hơn nữa bọn họ hiện tại chính là cha mẹ của đại ca người.”

“Cái gì?” Đại ca kịch liệt hét lớn một tiếng, làm ta giật cả mình. “Trách không được từ đầu tới cuối, ta cảm thấy được ánh mắt lão cáo già kia nhìn ta cùng Thư Duyên có chút kỳ quái, nguyên lai, nguyên lai. . . .” Đại ca hỗn hển đi đến phía cửa kho hàng, nhị ca đúng lúc này lại kéo hần lại.

“Người tính đi đâu?”

“Tìm lão cáo già kia tính toán!”

“Tính cái gì mà tính, người. . . .” Thấy đại ca vẫn là khư khư cố chấp muốn đi tìm cha mẹ tính sổ, nhị ca đơn giản kéo hần lại, hôn hần.

Tuy rằng trước kia ở nhà cũng đã thấy bọn họ hôn môi, nhưng chưa từng kịch liệt như thế, hai má ta có điểm nóng lên. Bí đỏ phía sau đột nhiên xoay người ta lại, đối diện với hần, hai mắt có chút nóng bỏng, chuẩn bị hôn ta, ta quay đầu đi, để cho hần hôn lên mặt.

Hần uể oải gục đầu trên vai ta: “Mặc, em cố ý a?”

Chuyện cha mẹ xem như đã trọn vẹn giải quyết, tảng đá lớn đặt trong lòng tảng đá khoanh khắc này liền biến thành bột phấn mà phiêu tán, tâm tình của ta chưa bao giờ tốt đến như thế.

Ta kẻ sát vào tai bí đỏ, đang muốn nhẹ nhàng nói cho hần ba chữ mà ta đã đặt dưới đáy lòng từ rất lâu thì một tiếng hừ lạnh cũng không hợp thời vang lên.

La Toa đã khôi phục lại, hai mắt hồng hồng, một cổ cừu hận từ trong mắt nàng như lợi kiếm hướng ta phóng tới: “Việc này tính làm sao?” Nàng kêu lên thấu hận, thanh âm the thé vang lên, nàng ta cư nhiên đem song cửa sổ phá vỡ. “Tiện nhân, ta phải cho người chết không được tử tế!” Móng tay của nàng đột nhiên dài ra thành lợi trảo, phóng về phía ta.

Ta trợn mắt há hốc mồm nhìn biến hóa dị thường này của La Toa, mắt thấy sắp bị móng tay bén nhọn của nàng nghiền thành từng mảnh nhỏ, Hàn Ngữ Phong vốn đang đau đầu vì bị Uy Liêm làm phiền liền đột nhiên đẩy Uy Liêm ra, “Bụp!” một tiếng, sau khi chặn trước mặt ta, tay phải Hàn Ngữ Phong cư nhiên cứ như cắm vào miếng đậu hũ, đâm xuyên qua ngực trái La Toa.

La Toa ở trong không trung dữ tợn múa may tay nàng, nhưng vô pháp tiếp cận Hàn Ngữ Phong, nàng tức giận thét chói tai, thanh âm cư nhiên giống như không thuộc về nàng ta vậy.

Hàn Ngữ Phong khẽ nhíu mày, tựa hồ như bắt được cái gì đó, tay phải từ trong ngực La Toa chậm rãi rút ra. La Toa té ngã trên mặt đất, ngực không có lấy một vết thương, hơn nữa trên mặt cũng kỳ tích, trở nên an tĩnh.

Ta tò mò nhìn về phía tay Hàn Ngữ Phong, phát hiện ra hắc tựa hồ là bắt một nhúm không khí vậy, không khỏi ngẩn người. Những người khác cũng không lý giải nổi mà nhìn hẩn.

“Thiếu chút nữa đã quên tên gia hỏa này.” Hàn Ngữ Phong nhìn giống như đang cầm cái gì đó trong suốt, giải thích với chúng ta: “Các người nhìn không thấy đâu, đây là mục đích ta tới đây lần này, tặc quỷ. Nó thích ký sinh trong cơ thể nhân loại, kích thích ký chủ sinh ra ghen tị rồi cắn nuốt nó để gia tăng lực lượng của chính mình. Thể tích hiện tại của nó đã quá lớn, hẩn là hấp thu không ít sự ghen tuông, người thật đúng là ký chủ tốt.” Câu cuối cùng chính là nói với La Toa.

La Toa té ngã trên mặt đất, nhìn bí đỏ, cuối cùng cư nhiên mặt đỏ nhìn Hàn Ngữ Phong, thập phần nữ tính, nhả nhỏ hô một tiếng “Chán ghét.” Sau đó, về mặt thẹn thùng, không để ý đến mọi người, dưới sự trợ giúp của bảo vệ, chạy ra ngoài

“ ” Sau khi đột biến gien thì đại não động kinh sao? La Toa không vấn đề gì chứ?

Ta nhìn theo cái bóng đang ngày một xa dần của La Toa, nữ nhân thật sự là sinh vật bí hiểm.

“Không có tặc quỷ, ký chủ cũng liền khôi phục bình thường. Nàng vì cầu được lực lượng, dùng chính mình ký ức kiếp trước của chính mình mà trao đổi với tặc quỷ, cho nên mới khiến cho ác quỷ càng ngày càng mạnh mẽ, cứ thế mà biến thành như vậy. Bất quá yên tâm đi, hiện tại nàng ta đã không còn ký ức kiếp trước nữa, cũng sẽ không lại làm thương tổn người nữa đâu, Mặc.”

Bí đỏ gật đầu, cảm kích nhìn Hàn Ngữ Phong.

Hàn Ngữ Phong lại nhíu chặt chân mày: “Vừa rồi ta đã muốn hỏi, trên người người có một cổ lực lượng cường đại, cũng là cổ hương vị ta chán ghét nhất, người cũng cùng ma quỷ làm giao dịch hả?”

Bí đỏ gắt gao ôm lấy ta, có chút chua xót nói: “Ta không muốn bởi vì chuyển thể mà mất đi ký ức kiếp trước, ta cũng cần lực lượng để tìm chuyển thể của Tuyết Li, cho nên ta không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể cùng ma quỷ làm giao dịch, bán đứng linh hồn của chính mình. Mặc, ta không dám nói cho em, ta sợ. . . .ta sợ em sẽ ghét ta.”

“Ta. ” Ta run rẩy sờ sờ hai má hẩn, là ta hại hẩn, là ta hại hẩn. “Ta sao có thể chán ghét người được chứ?” Một nam nhân vì yêu ta mà đã trả một cái giá rất lớn, một nam nhân vì muốn tìm kiếm ta mà chịu đựng hơn ngàn năm cô đơn tĩnh mịch, ta có thể nào không thương được chứ?

Tâm lại hoàn toàn rơi vào tay giặc, vào bẫy của tên nam nhân trước mặt này, không bao giờ ...muốn thoát nữa, cũng vô pháp giẫy dụa.

Từng đợt từng đợt ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào kho hàng, chiếu sáng khuôn mặt tươi cười ôn nhu của bí đỏ. Có lẽ ở trong mắt người khác, hẩn là một tồn tại khủng bố, nhưng trong mắt ta, hẩn chính là duy nhất.

Lúm đồng tiền tươi như hoa của ta xuất hiện, đại ca, nhị ca ở một bên rống giận bất mãn, Hàn Ngữ Phong thì nhìn trêu tức, mọi người ngừng thở nghe lên, ta nói lên ba từ đã tồn tại trong lòng ta suốt hơn nghìn

năm qua:

“Em yêu anh!”

Suy nghĩ một chút, lại bỏ thêm một câu.

“Ba người nam nhân em đều yêu!”

76. Chương 76: Pn1

Hai giọt nước trong suốt rớt xuống lòng bàn tay, ta liếm chúng, có vị mặn mặn, là nước mắt của bí đỏ, là hân sau khi nghe xong lời ta nói liền kích động đến chảy xuống hai giọt nước mắt. Tiếp theo ta liền bị hân gắt gao ôm lấy, rồi lại tiếp nhận một nụ hôn dài nóng bỏng quen thuộc.

Ta không nghĩ tới hân sẽ ở trước công chúng mà không thềm để ý đến tôn nghiêm nam nhân, rớt nước mắt, những người khác cũng không có nghĩ vậy, tất cả đều chỉ ngây ngốc đứng nhìn chúng ta ôm, hôn.

Hai người anh của ta lần này không có ngăn cản bí đỏ, cho nên bí đỏ liền không chút khách khí càng hôn càng dài, tay cũng bắt đầu không thành thật, sờ sờ mông ta. Mắt thấy động tác hân sắp vượt quá giới hạn thì có mấy người từ phía ngoài kho hàng xuất hiện.

Ta thật vất vả mới đẩy được cái đầu to của bí đỏ ra, quay đầu thấy liền thấy rõ gương mặt của những người tới, là ba mẹ bí đỏ, Ellen cùng với một vị đại thúc tóc vàng mà ta không quen.

Ba mẹ bí đỏ lo lắng nhìn đảo qua hiện trường phía trước, ngược lại đối với ta cùng bí đỏ mỉm cười. Ellen vẫn là bộ dáng như cũ, vẻ mặt *** đáng tươi cười, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng, không có hảo ý nhìn bàn tay bí đỏ đang đặt trên lưng ta.

Phản ứng của vị đại thúc tóc vàng kia có phần kỳ lạ, hân hiển nhiên không phải hướng tới chúng ta mà là thẳng tắp một hướng đi về phía Hàn Ngữ Phong đang quay lưng về phía hân. Chờ đến khi Hàn Ngữ Phong phản ứng lại, nghĩ muốn bay lên trên thì đại thúc kia đã gắt gao ôm lấy hân, cũng xảo diệu phong tỏa tất cả hành động của hân.

Hàn Ngữ Phong cứng ngắc khi bị đại thúc ôm, không có quay đầu lại, mặt lại biến thành đen.

Lúc này, Uy Liêm tay vẫn chưa buông ta liền hô với đại thúc kia là ba ba, ta bình tĩnh đại ngộ, nguyên lai vị này chính là người yêu của Hàn Ngữ Phong khi còn sống, trùm bất động sản ở Mĩ, Henri Hách Nhĩ Duy Á.

Henri vì vui mừng vô hạn mà khóc, ghé sát lỗ tai Hàn Ngữ Phong mà kể lể rất nhiều điều.

Hàn Ngữ Phong cúi đầu, một lát sau, giống như đã quyết định được điều gì đó liền xoay người lại, nâng tay lên, vuốt ve hai má Henri, vì hân lau đi nước mắt. Rồi dưới ánh mắt vạn phần vui sướng của Henri, hân dần dần biến mất.

Henri vẫn duy trì tư thế ôm như vậy, vẫn không nhúc nhích, ánh mắt như không có tiêu cự, biểu tình trên mặt bi thương đến nỗi không thể dùng ngôn ngữ gì để có thể hình dung.

Sau một thời gian rất dài, Uy Liêm mới nhẹ nhàng huých hân, mới phát hiện hân sớm bởi vì chịu không nổi đã kích người yêu biến mất mà cứ trừng mắt vậy ngất đi.

Uy Liêm hoảng sợ nâng Henri, luống cuống tay chân, run rẩy đến không mở được di động để gọi xe cấp cứu, cuối cùng vẫn là ba mẹ bí đỏ hỗ trợ kêu xe cứu thương.

Kỳ thật Hàn Ngữ Phong cũng không có đi, hân chính là biến thành linh thể, cũng vẫn đứng trong lòng Henri. Nhưng Henri lại nhìn không ra, cũng không thể thấy được.

Sống hay chết chỉ là một khoảng cách nhưng cũng là khoảng cách xa nhất.

Ta bởi vì cùng Hàn Ngữ Phong là quan hệ bị giám thị và giám cho nên ta mới có thể thấy được hân khi biến thành linh thể, chứng kiến kẻ khác sinh tử cách nhau, lòng chua xót nói không ra lời.

Hàn Ngữ Phong vẫn nhìn theo hướng Henri khi được đưa lên xe cứu thương, khi quay đầu lại nhìn ta thì thần tình toàn là nước mắt.

Ta tiến lên, hấn lắc đầu, thế là ta dừng lại. Rồi khóe môi hấn hơi giật giật, hoàn toàn biến mất trước mắt ta, chắc là mang con tật quỷ kia quay về mình giới báo cáo kết quả công tác.

Tuy rằng không có thanh âm, nhưng ta nhìn môi hấn cũng hiểu được: quý trọng hiện tại.

Ta nhìn đại ca cùng nhị ca, dùng sức nắm chặt lấy tay bí đỏ, hạnh phúc nở nụ cười.

Phải, ta nhất định sẽ quý trọng hiện tại hơn hết thảy.

TOÀN VĂN HOÀN

Edit: sarinaangela

Beta: sarinaangela & that_la_nhat

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-nguoi-nam-nhan-ta-deu-yeu>